NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

NAVESSA ALLEN

IŞIKLAR SÖNDÜĞÜNDE

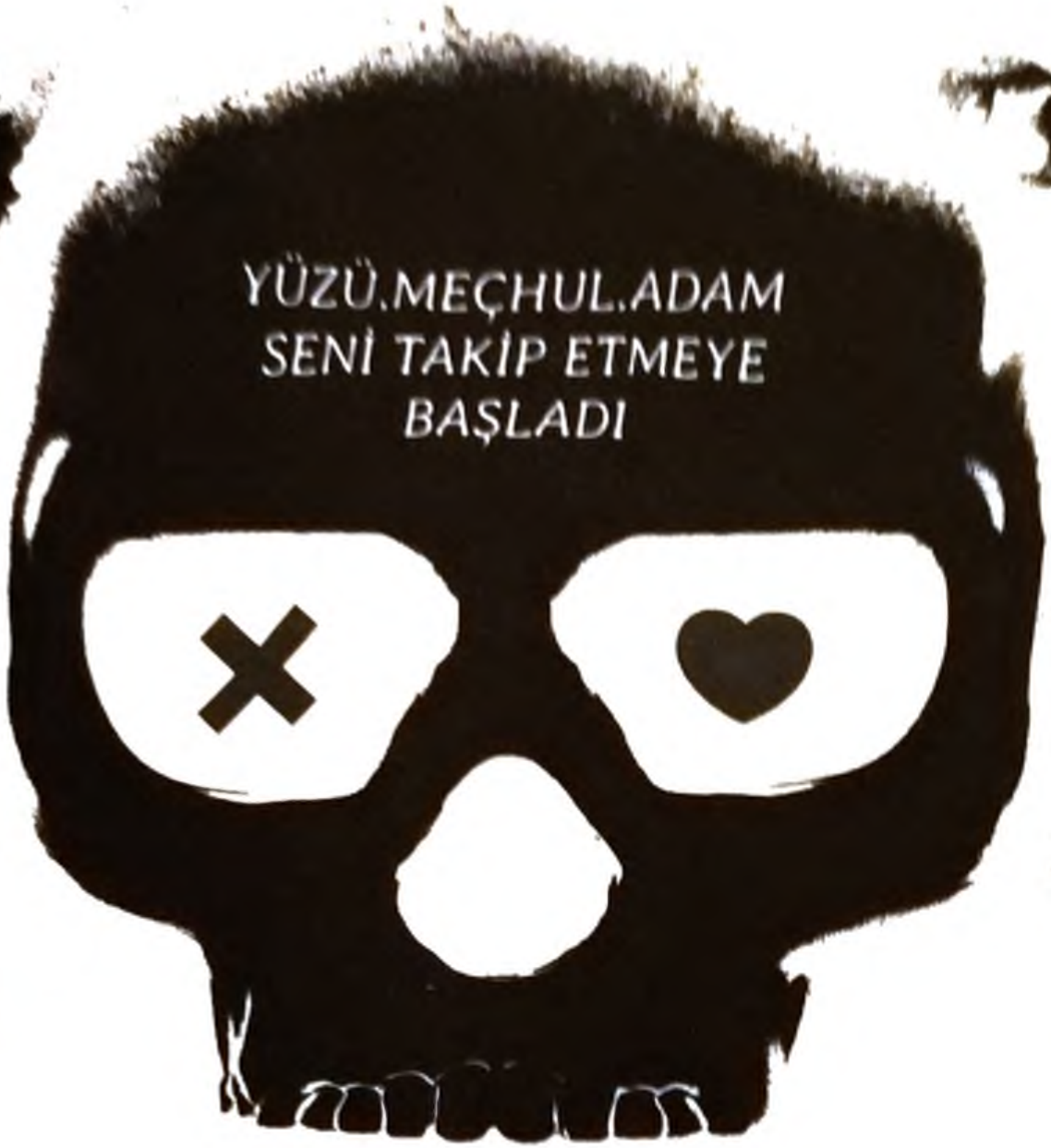
KARANLIĞA DOĞRU #1

Çeviren: Beyza Bozsu

"*Işıklar Söndüğünde* karanlık zevkleri olan okurları kahkahalara boğacak seksi bir kitap. Aly ve Josh'ın delilikleri tam dozunda ve sizi sayfaları çevirmeye teşvik ediyor. Beş yıldız."
–Thea Claire

"Komik ve edepsiz. Maskeli adamlara, erotik videolara, bıçak oyunlarına ilgi duyan okurlar için birebir. BookTok hayallerinin somut hali."
–Ashley Bennett

"Çarpık, seksi ve eğlenceli. Romansın karanlık tarafına adım atmak için mükemmel."
–Luna Ramirez

NAVESSA ALLEN

IŞIKLAR SÖNDÜĞÜNDE

İNDİGO KİTAP

IŞIKLAR SÖNDÜĞÜNDE

NAVESSA ALLEN

Orijinal İsmi: Lights Out

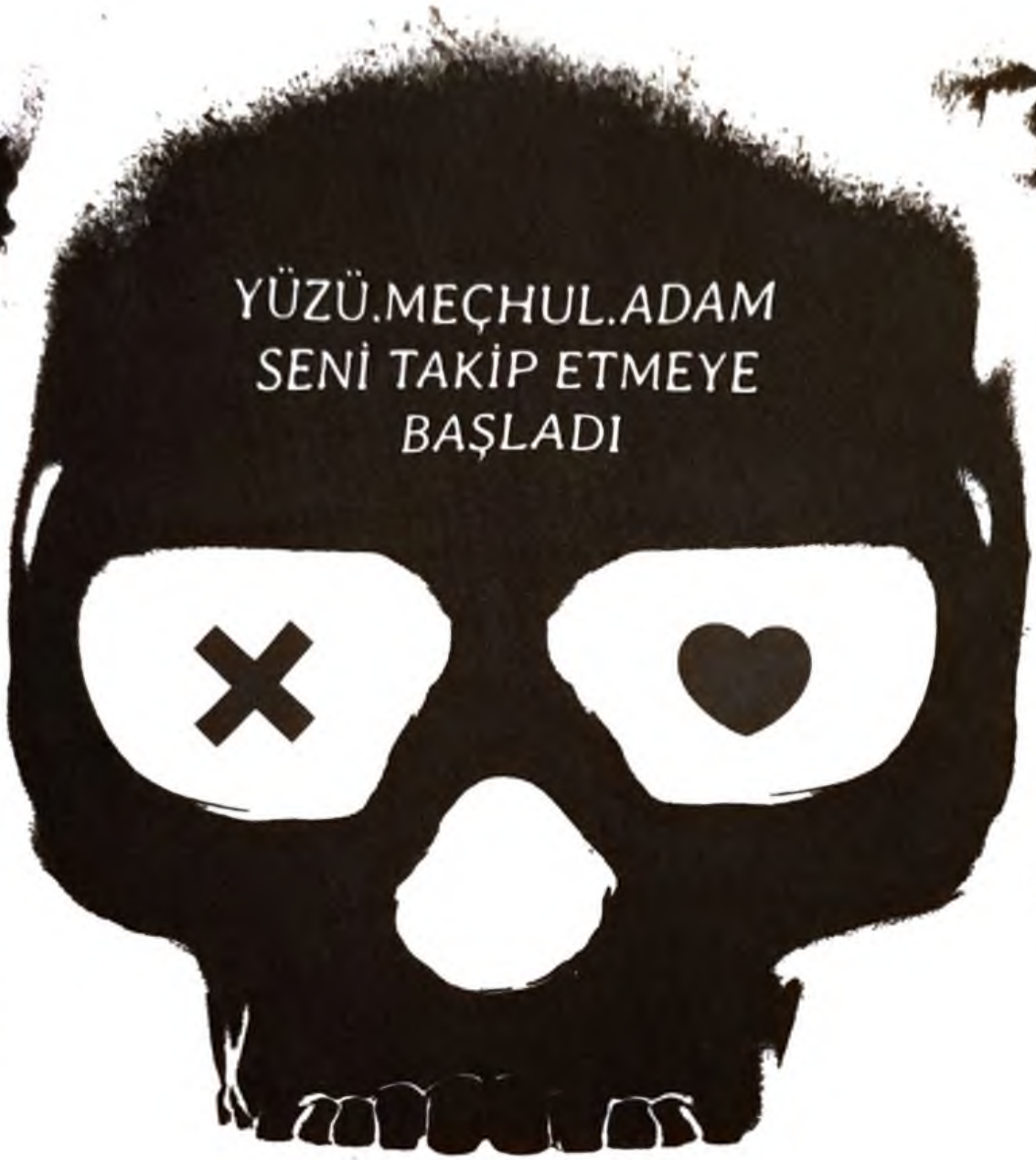
Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-5841-68-1
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 202
Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy
Çeviren: Beyza Bozsu
Editör: Ece Yücesoy
Son Okuma: Deniz Şen
Kapak Tasarımı: Christopher Brian King
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

NAVESSA ALLEN

IŞIKLAR SÖNDÜĞÜNDE

İNDİGO KİTAP

TETİKLEYİCİ İÇERİK UYARISI

Işıklar Söndüğünde ağır temalar içeren, karanlık bir takipçi erotikasıdır. Bu kitap aşağıdaki temaları içerdiğinden dolayı okurların dikkatli olması tavsiye edilir:

- Cinsel içerikli konuşmalar ve sahneler
- Tecavüz bahsi
- Geçmiş çocuk istismarı
- Kan ve vahşet
- Toplu bir silahlı saldırı bahsi
- Sapık takipçilik
- Haneye tecavüz
- Gizli kameralar
- Hackleme
- Hırsızlık
- Kasıtsız yamyamlık
- Bir ölümün grafik betimlemesi
- Nefes kontrolü oyunu
- Bıçak fantezisi
- Silah fantezisi
- Korku fantezisi
- Av-avcı fantezisi
- Maske fantezisi
- Rızaya dayalı şüpheli rıza

Bıçaklardan korkmayan herkese.

1

Aly

Yeni kızın durumu pek iyi görünmüyordu. Dinlenme odasına girdiğimde ucuz ve rahatsız plastik sandalyelerden birine çökmüş, boşluğa bakıyordu. Hastane önlüğü buruş buruştu, dağınık topuzu yana kaymıştı ve sanki saçını çekiştirmiş gibi sarı tutamlar her yerden fırlamıştı. Teni floresan ışıkların altında donuk ve solgun görünüyordu.

Odadaki diğer iki hemşire ondan olabildiğince uzak duruyor, kusacağından ya da bayılacağından endişeleniyormuş gibi ona tedirgin tedirgin bakıyordu. Ya da daha kötüsü, pek çoğu gibi işi bırakmasından korkuyorlardı.

Önce cesedimi çiğnemesi gerekir.

Ona ihtiyacımız vardı. Arka arkaya on beş saatlik nöbetler tutmaya geri dönemezdim yoksa tükenecektim.

Derin bir nefes alıp ona yöneldim ve kusarsa üzerime sıçramasın diye hemen yan tarafına çömeldim. Beni fark etmiş gibi görünmüyordu ki bu hiç iyiye alamet değildi.

"Hey, Brinley, değil mi?" diye sordum sesimi alçak ve sakin tutarak. Hasta çocuklarla konuşurken kullandığım ses tonuydu bu.

Gözlerini kırpıştırarak bana doğru döndü, mavi gözleri donuktu ve sanki beni görmüyormuş gibi odağını kaybetmişti. Şok geçirmek üzereydi. Bunu biliyordum çünkü neredeyse her nöbette en az bir hastamda bunu görüyordum.

Kahretsin, kesinlikle işi bırakacaktı.

Gözlerimi Brinley'den ayırmadan hafifçe yana döndüm. "Battaniye?"

Ayak sesleri bana birinin bu ricamı yerine getirdiğini gösterince tekrar önüme döndüm ve bütün dikkatimi yeni hemşireye verdim. Onun hakkındaki dedikoduları başka bir meslektaşımdan duymuştum. Anlatılanlara göre Brinley üç yıldır hemşireymiş ve kısa süre önce küçük bir ilçe acil servisinden buraya atanmış. İlk kez bir travma merkezinde çalışıyormuş.

Bazı insanlar normal acil servislerde gayet iyi idare etmesine rağmen buraya gelince dağılırdı. Yüksek suç oranlarıyla bilinen bir metropolde, şehrin merkezindeydik. Kötünün de kötüsünü görmediğimiz tek bir nöbet bile geçmiyordu: bıçaklanmalar, tecavüzler, ateşli silah yaralanmaları, taciz kurbanları, korkunç araba kazalarından kurtulanlar... aklınıza ne gelirse.

Bu gece benim için bile epey zorlu geçmişti ve bugüne dek o kadar çok şey görmüştüm ki artık çok azı beni sarsıyordu. Burası Brinley gibi travma merkezi deneyimi olmayan birinin ruhunda yaralar açabilirdi ve ilk gözetimsiz nöbeti böyle bir geceye denk geldiği için kızın şansına sövmeden edemedim.

Yanımda bir battaniye belirdi. Bakmadan aldım ve Brinley'nin omuzlarına sardım. Bir robot gibi hareket etti ve titrek kollarıyla battaniyenin uçlarını kavrayıp önünde sıkıca birleştirdi.

"Adamın göğsü," dedi, sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri zar zor duyabildim. "Orta kısmı tamamen... yok olmuştu."

Ah, demek yakın mesafeden av tüfeği yaralanmasına şahit olmuştu. Adamın geldiğinde hâlâ hayatta olması bile inanılmazdı ama aynı zamanda çok üzücüydü çünkü onunki gibi vakalarda elimizden neredeyse hiçbir şey gelmezdi. Kalbin, akciğerlerin ve diğer hayati organların çok büyük bir kısmı parçalanmıştı. Getirildikten kısa bir süre sonra öldüğünü duymuştum. Eğer onunla Brinley ilgilenmişse, üstü başı kan içinde kalmış olmalıydı. Farklı bir önlük giymesine ve duş almak zorunda kaldığı için saçlarının hâlâ ıslak görünmesine şaşmamalıydı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedim ona.

Burnunu çekti, gözleri sonunda bana odaklanmış gibiydi. "Biliyorum ama... *Tanrım*. O görüntüyü aklımdan çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum."

Merak etme, yarın eşit derecede travmatik bir şeye tanık olursun ve o görüntünün yerini alır, diye düşündü karanlık bir yanım ama böyle bir şeyi asla yüksek sesle söylemezdim.

"Sana terapistlerden bahseden oldu mu?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Üçüncü kattalardı, değil mi?"

"Evet, ayrıca gece nöbetindeysen ve biriyle konuşman gerekiyorsa 7/24 hizmet veren bir çağrı hattı da var."

Hastanemiz bizi fazla çalıştırıyor olabilirdi ama personelinin akıl sağlığına öncelik verme konusunda mükemmel bir iş çıkarıyordu. Askerlerin cephede karşılaşabileceği günlük travma miktarına maruz kalıyorduk, bu nedenle tükenmişlik ve TSSB oranları çok yüksekti.

Şahsen ben nöbetçi terapistlerden biriyle düzenli olarak konuşuyordum. Bu, sağlık sistemi etrafımızda çökerken ve birçok insan işten ayrıldığı için personel yetersizliği tehlikeli bir sınıra dayanmışken akıl sağlığımızı nispeten koruyan birkaç şeyden biriydi.

"Çağrı hattının numarasını bilmiyorum," dedi Brinley ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Bu iyiydi. Gözyaşlarıyla baş edebilirdim. Gözyaşları onun çoktan durumu sindirmeye başladığını ve şoka girme riskinin geçtiğini gösteriyordu.

"Eşyaların hangi dolapta?" diye sordum. "Telefonuna numarayı ekleyeyim."

Yirmi dakika sonra, dumanı tüten bir kupa papatya çayıyla tekrar ayağa kalkmıştı. Telefonuna çağrı hattını eklemiştim, titremesi geçmişti ve yanaklarına biraz renk gelmeye başlamıştı. Hiç yardımcı olmayan iki hemşire gitmiş, onların yerini başka bir hemşire almıştı. İsmi Tanya'ydı. Kırklı yaşlarının ortalarında, neredeyse Brinley'nin yaşı

kadar travma merkezlerinde çalışmış, ince yapılı siyahi bir kadındı. Tanya benim en sevdiğim iş arkadaşımdı. Baskı altındayken çok iyi çalışırdı, hastalara yaklaşımı mükemmeldi ve acil durum vakalarını tedavi etme konusunda, birlikte çalıştığımız çoğu doktordan daha fazla şey biliyordu.

Şu anda bir elini Brinley'nin omzuna koymuş, pencerenin önünde onunla sessizce konuşuyordu. Hem kendi eşyalarımı hem de Brinley'ninkileri toplarken sohbetlerine bazen kulak kabarttım, bazen de daldım gittim. Tanya'nın doğru kelimeleri kullanarak Brinley'yi uçurumun kenarından döndüreceğine güvenim tamdı.

"İyi iş çıkardın," dediğini duydum. "Bunu sana kendini iyi hissettirmek için laf olsun diye söylemiyorum. Böyle gecelerde daha deneyimli hemşirelerin bile donup kaldığını gördüm ama sen kendini toparladın ve yapman gerekeni yaptın." Bana döndü. "Sen de konuşsana, Aly."

Brinley'nin çantasını omzuma atıp onlara katıldım. "Yalan söylemiyor," dedim. "Gördüğüm kadarıyla harika iş çıkardın. Sonrasında biraz sarsılman son derece normal. Yaşadığın o adrenalin patlamasıyla kortizol seviyen muhtemelen arşa çıkmıştır. Minik bir stres komasına girmekte utanılacak bir şey yok. Çok kötü gecelerde bana da hâlâ oluyor."

Brinley'nin rengi soldu. "Bu gecenin çok kötülerinden biri olduğunu sanıyordum."

Hay aksi. Geri vites yapma zamanı.

"Öyleydi," dedim. "Sadece en kötüsü bu sefer bana denk gelmedi demek istemiştim. Sanırım piyango sana ve Mallory'ye vurdu."

Titrek bir nefes verdi. "Ah. Tamam."

Tanya tekrar ona döndü. "Şimdi Aly seni eve bırakacak. Onun da mesaisi bitti."

Brinley bakışlarını aramızda gezdirdi. "Ama arabam burada."

Tanya başını yukarı aşağı salladı. "Evet ama şu anda araba kullanmaman gerektiğini düşünüyoruz."

Brinley bunun mantıklı olduğunu fark etmiş gibiydi. "Evet, muhtemelen haklısınız."

"Merak etme," dedim. "Programını kontrol ettim. Yarın ikimiz de aynı saatte nöbetteyiz, o yüzden seni ben alırım. Personel otoparkına mı park ettin?"

Başıyla onayladı.

"Araban orada güvende olur. İçinden bir şey alman gerekiyor mu?"

Kaşlarını çattı. "Sanmıyorum?"

Tanya onun elinden çayı aldı. "O zaman fırsatınız varken gidin buradan."

Ona ağzımı oynatarak, *Teşekkür ederim*, dedim.

O da bir baş selamıyla karşılık verdi.

Mesai bittikten sonra çok uzun süre oyalandığınız takdirde birkaç saat daha çalışmaya zorlanmanız alışılmadık bir durum değildi çünkü birilerinin her zaman fazladan bir çift ele ihtiyacı olurdu ya da bir hastanın sabit tutulması için daha fazla insan gerekirdi. Brinley bunu yapacak durumda değildi ve ben de zaten fazladan dört saattir buradaydım. Artık gitme vakti gelmişti.

Brinley'yi çıkışa doğru yönlendirdim ve başka biriyle karşılaşmamak için arkadan çıktık. Yürürken sessizdi ama onu ilk gördüğüm zamankinden çok daha iyi görünüyordu, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

"Biriyle yaşıyor musun?" diye sordum.

"Erkek arkadaşımla," dedi.

"Şu anda evde mi?" Eğer evde değilse onu yalnız bırakma fikri hoşuma gitmezdi.

Başıyla onayladı. "Evde. Mesaimin sonuna doğru ona mesaj attım ve sonra, şey... olanları gördün."

"Konuşmak yardımcı olur," dedim ona. "Erkek arkadaşının midesinin hassas olup olmadığından emin değilim ama ona bu gece yaşadıklarını anlatmak kafandan bazı şeyleri atmanı sağlayabilir."

"Bilemiyorum," dedi tereddüt dolu bir sesle.

"Ayrıntılara girmek zorunda değilsin. Sadece temel şeyleri anlat. Telefonuna terapist hattıyla birlikte kendi numaramı da ekledim, beni her zaman arayabilirsin."

Bana rahatlamış gözlerle baktı. "Teşekkür ederim. Sevgilimin anlayacağını sanmıyorum. Bilirsin işte."

Başımı yukarı aşağı salladım. Biliyordum. Brinley'nin aksine ben bekâr... sayılırdım ama partnerim olduğunda bile onlarla işimi konuşmazdım. Hiçbir zaman ciddi bir ilişkim olmamıştı –şu anda bunun için fazla kariyer odaklıydım– ve kötü bir günden ya da bir hastayı kaybettiğimde ne kadar üzüldüğümden bahsetmek, hayat arkadaşınızla paylaşacağınız türden bir şeymiş gibi geliyordu. Çoğunlukla içimi terapistlere ya da diğer hemşirelere dökerdim ve Brinley'nin yüzündeki ifadeden onun da aynı şekilde davranacağını anlayabiliyordum. Sağlıkçı ya da acil yardım çalışanı olmayanlara dediğimiz üzere siviller, neler yaşadığımızı çoğu zaman anlayamıyordu.

Eve dönüş yolunda, aklımızı o gece yaşadıklarımızdan uzaklaştırmak için şu sıralar herkesin izlediği yeni dizi gibi daha güvenli konular üzerine sohbet ettik. Brinley'yi evine bıraktığımda güneş şehrin üzerinde yükselmeye başlamıştı. Uzaktaki gökdelenlerden yansıyan güneş ışığı, bulutları yeni bir çürüğün koyu mor renginden taze akıtılmış kanın kırmızısına doğru kademe kademe değişen ürkütücü tonlarla boyuyordu.

Tanrım, bu sabah epey karamsarım, diye düşündüm gözlerimi gökyüzünden ayırarak.

Brinley'ye yardım etmeye ve dikkatini dağıtmaya o kadar odaklanmıştım ki kendi boktan gecemi sindirmeye zamanım olmamıştı. Üç kez bıçaklanmış bir adam, bileği kırılmış ve burnu kanayan bir kadınla onun konuşmasına izin vermeyen, suçluluğu yüzünden okunan bir koca ve uçakla çocuk hastanesine transfer edilmesi gerekecek kadar kötü RSV* kapmış iki yaşında bir çocuk vardı.

* Akciğerleri ve solunum yollarını enfekte eden yaygın bir virüs. (ç.n.)

En kötüsüyse donma tehlikesi geçiren evsiz bir adamdı. Bunun nedeni zor bir vaka olması değildi; donma şiddeti nispeten hafifti ve tüm ayak parmakları kurtulacaktı. Çok kötü koktuğu için vardiyamdaki kimsenin onun odasına girmek istememesi ve bunu koridorda yüksek sesle tartıştıkları için adamın onları muhtemelen duymuş olması yüzündendi. Davranışları hem kalbimi kırmış hem de beni kızdırmıştı, bu yüzden diğerlerini gönderip onunla kendim ilgilenmiştim.

Artık beni etkileyen vakalar aşırı kanlı olanlar değil, bunun gibi üzücü olanlardı. Onları kafaya takıyordum. O adamın ailesi neredeydi? Onu arıyorlar mıydı? Peki ya kocası tarafından şiddet gören kadın? Adam ona tekrar zarar vermeden önce kaçabilecek miydi?

Kafamı dolduran bu düşüncelerle eve dönüş yolculuğum bir bulanıklık içinde geçti ve farkına bile varmadan kendimi garajımın önünde buldum. Sokak o kadar karanlıktı ki peri led ışıkları evimi aydınlatmaya yetiyordu. Ocak ayının ikinci haftasına girmiştik ama komşularımdan birkaçı yılbaşı süslerini hâlâ kaldırmamıştı, bu yüzden ben de benimkileri indirmek için acele etmiyordum. Şafak sökmeden önceki karanlıkta cıvıl cıvıl yanıp sönen o ışıkları görmek tam da ihtiyacım olan türden bir moral kaynağıydı. Karanlığı uzak tutacak her şeye razıydım.

Arabamı park edip dışarı çıktım. Evim çok büyük değildi; yarı güvenli bir mahallede, iki odalı küçük bir kır eviydi ama tamamen bana aitti ve yaptığım onca tadilattan, kendi tarzımı yansıtabilmekten gurur duyuyordum. Dış cephesi soluk bir mavi-yeşildi, kapı ve pencere çerçeveleri ise sıcak tonlu bir beyaza boyanmıştı. Küçük ön verandası yılbaşı temalı hoş geldiniz tabelası ve parlak süslerle ışıldayan Noel ağacı sayesinde canlı ve davetkâr görünüyordu.

İçerisi de bir o kadar keyifliydi. Ailemden geriye yakın olduğum biri kalmamıştı ve her yıl tatilleri ya yalnız başıma ya da çalışarak geçiriyordum. Evimi baştan aşağı döneme uygun dekorlarla süslemek, bu moral bozucu gerçeği unutma yöntemimdi.

Kapıyı arkamdan kapayıp ayakkabılarımı çıkarırken yüksek sesli bir miyavlama havayı böldü.

Eh, aslında *tamamen* yalnız değildim. Fred bana arkadaşlık ediyordu. Ben içeri girdiğimde yatağımda uyuyor olmalıydı çünkü miyavlaması önce uzaktan gelmiş, sonra bana doğru koşarken otoyolda tam gaz ilerleyen bir ambulansın sireni gibi tizleşerek yükselmişti.

Bak ya, sinirlenince amma da bağırıyor, diye düşündüm. Böyle devam ederse en yakındaki komşularım ona zarar verdiğimi düşünmeye başlayacaktı.

"Aman Tanrım, Fred," dedim uzun tüylü, siyah -beyaz kedim hızla köşeyi dönerken. "Bir şeyin yok. Bu sefer sadece birkaç saat geciktim."

Yanıma geldiğinde onu kucağıma aldım ve sırtüstü çevirerek yüzümü pofuduk karnına gömdüm. Annem ben çocukken buna "tüy terapisi" derdi. Uzun bir iş gününden sonra eve gelir, babama ya da bana selam vermeden önce doğruca kedilerden birinin yanına gider ve onu elinden kurtulmak için debelenene kadar kucaklardı. Bu ona kendini her zaman daha iyi hissettirirdi ve ben de aynı şeyi onu fırtınadan kurtulmak için ağlayan bir kedi yavrusuyken bahçemde bulduğumdan beri Fred'e yapıyordum. Bunu yapmaya başladığımda çok küçük olduğu için mi bilmiyorum ama tüy terapisini oldukça iyi tolere ediyor, mırlayarak saçlarımı yoğuruyordu.

Kedilerle arası olmayan insanlara delinin teki gibi görünebilirdim ama açıkçası umurumda değildi. Zaten kedileri sevmeyen insanlara prensip olarak güvenmezdim ve onları hayatıma almadığım için de beni yargılayamazlardı.

Enerjimi depoladıktan sonra Fred'i yere bıraktım ve üstümü değiştirmek için odama giderken o da arkamdan koştu. Bu kadar uzun bir nöbetten sonra yorgun olacağımı düşünebilirdiniz ama damla uykum yoktu. Muhtemelen, yıllar içinde her fırsatta kısa kestirmeler yapmaya bedenimi alıştırmış olmamdandı. İşler biraz sakinlediğinde beş dakikalık bir şekerleme yapacak bir yer mutlaka bulurdum. Hastane gece

yarısından bire kadar garip bir şekilde sessizdi ve ben de koca bir saat boyunca uyumuştum. Tanya, üst katlardaki özel birimde çalışan bir kat hemşiresinin laboratuvar sonuçlarını almak için uğradığını ve bugünün sakin geçtiğini söyleyince nazar değdiğini anlatmıştı. Biz acil servis hemşireleri böyle şeyler söylememiz gerektiğini çok iyi bilirdik.

Duş alıp en rahat pijamalarımı giydim, kendime koca bir kadeh beyaz şarap doldurdum ve Fred'i de yanıma alıp koltuğa kıvrıldım. Televizyonu açıp biraz boş boş bakınmayı düşündüm ama nöbet boyunca telefonuma elimi sürmemiştim ve sosyal medya bildirimleri âdeta beni çağırıyordu.

Kaçınılmaz olana boyun eğerek en sevdiğim uygulamayı açtım ve ekranı kaydırmaya başladım. Sevimli hayvanların sevimli şeyler yaptığı, insanların aptal gibi davranıp başlarını belaya soktuğu, eski sevgililerle ilgili hikâyelerin anlatıldığı ve kaslı insanların spor salonu aynalarında poz verdiği klasik videolar vardı. Ama hepsinden de çok, erotik videolar vardı. Özellikle de maske takan erkeklerin olduğu videolar. Benim gibi libidosu yüksek kitapkurtları ve gizli takipçiler sayesinde her yıl biraz daha popülerleşen bu videolara olan takıntım geçtiğimiz sonbaharın başında başlamıştı.

Bir elim Fred'in kulaklarının arkasını kaşırken diğer elim fütüristik askeri kıyafetler giymiş, hatta birkaçı da korku filmi karakterlerine bürünmüş cosplay yapan erkeklerin videolarına beğeni yağdırıyordu. Ama favorilerim hayalet maskeli olanlardı. Üstsüz olanlar ağzımın suyunu akıtıyordu. Video konseptine bir bıçak ve biraz sahte kan da eklediyse anında takibe alıyordum.

En sevdiğim içerik üreticisi "yüzü.meçhul.adam" rumuzlu bir hesaptı çünkü onda sevdiğim her şey vardı: başkalarınınkine benzemeyen ve korkunç olduğu kadar şehvet de uyandıran özel bir maske, kaslar, iyi ışıklandırma, olağanüstü bir müzik seçimi ve izleyiciyi kendine bağlayıp daha fazlası için nasıl yalvartacağını çok iyi bilmesi. Onun videolarına özel bir favoriler koleksiyonum vardı ve kötü bir nöbetten sonra kafamı dağıtmak istediğimde onları açıp tekrar tekrar izlerdim.

Bu gece olduğu gibi.

Şarabımın son yudumunu da içtim –lanet olsun, ekranı kaydırırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım– ve bir kadeh daha doldurmak için ayağa kalktım. Sarılma limitini dolduran Fred koltuktan atlayıp televizyonun yanındaki keçeden yapılma küçük yuvasına kıvrıldı. Mutfakta mama ve su kabını kontrol ettim –ikisi de hâlâ dolu sayılırdı– ve şarabı kadehime boşalttım. Bunu da bitirdiğimde şişenin yarısını devirmiş olacaktım.

Evet, yakında çakırkeyif olacaktım ve umarım o zamana uykum gelirdi. Bir sonraki nöbetimin başlamasına sadece on saat vardı ve hastanenin tatil dönemi yoğunluğunda yoksun kaldığım uykuyu acilen telafi etmem gerekiyordu.

Üzerime bir battaniye çekip tekrar oturdum, sonra da Yüzü Meçhul Adam'ın videolarını açtım. Favorimi seçmek zordu ama biri kafama silah dayayıp seçim yapmamı söylese, kesinlikle kırmızı ışıkla aydınlatılmış bir odada üstü çıplak halde kanepeye uzanıp başını kolunun üzerine koyduğu videoyu seçerdim. Ekranda sadece kaburgalarından yukarısı görünüyordu, teni dövmelerle kaplıydı ve kol kasları mastürbasyon yaptığını düşündüren ama engel yemesini sağlayacak kadar ileri gitmeyen ritmik hareketlerle geriliyordu.

Bu videoyu izlerken nereye bakacağımı asla bilemiyordum. Her hareketinde gerilip esneyen pazılarına mı? Boşalmak üzereymiş gibi inip kalkan göğsüne mi? Ya da kadrajın hemen dışında, sertleşmiş aletini sıvazladığını hayal edebildiğim o yere mi?

Video başladığında yüzü tavana dönüktü. Ama tam sona yaklaşırken başını çevirip doğrudan kameraya baktı ve... maskelerin yüz ifadesi yansıtamayacağını *biliyordum* ama sanki onunki yansıtıyordu. Sanki o simsiyah gözler ruhumun derinliklerine bakıyor, bir sırıtışla yukarı kıvrılmış dudakları tam boşalırken adımı fısıldıyordu. Video tam o noktada kesiliyordu ve o gözlere birkaç saniye daha bakmak için ekranı o kadar fazla durdurmuştum ki artık utanç vericiydi.

Bu videoyu çekerken onunla o odada olsam nasıl olurdu? Kendini tatmin ederken düşündüğü kişi ben olsaydım? Ya da daha iyisi, bir gün eve geldiğimde onu tam da bu kanepeye yayılmış halde karanlıkta beni beklerken bulsaydım? Üstü başı kan içinde, loş ışık elindeki bıçaktan yansırken.

Bu düşünce, arzu ve korku karışımı bir duyguyla titrememe neden oldu. Bunu istemem muhtemelen hiç de sağlıklı değildi ama travma merkezinde çalışırken –hatta ondan da önce, berbat ergenlik yıllarımda– gördüğüm onca iğrenç şeyden sonra zevklerimin karanlık tarafa doğru kaymaya başlaması gayet doğaldı.

Belki Tyler benim için bu maskeyi takar, diye düşündüm.

Doğru ya, Tyler vardı. Neredeyse bir yıldır takıldığım adam.

Onu neredeyse unutmuştum. Aslında unutulacak biri değildi; yakışıklıydı ve yatakta da iyiydi ama işler yoğunlaştığında kendimi kaptırıyordum ve hastanedeki personel krizi yüzünden bu çok sık oluyordu.

En son ne zaman takılmıştık? Noel'den önce olmalıydı. Yani onu çağırmanın zamanı gelmiş de geçiyordu. Yarın haftanın son nöbetiydi ve sonrasında iki muhteşem gün boyunca izinli olacaktım. İznimi klitorisin yerini bilen bir adamın altında geçirmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Şarabımı tek dikişte bitirdim, maskeli bir adamla gerçek hayatta bir deneyim yaşama ihtimalinin verdiği heyecanla kendimden geçmiş hissediyordum. Kendime daha mantıklı düşünme fırsatı vermeden en sevdiğim videodan bir ekran görüntüsü aldım ve Tyler'a bir mesajla birlikte gönderdim.

Cuma gününden itibaren iki gün izinliyim. O gece böyle bir maskeyle bana gelmek ister misin? İlgi çekici olacağına söz veriyorum.

Ertesi gün vardiyama birkaç saat kalana kadar yanıt gelmedi çünkü mesajı gönderdiğimde normal insanlar gibi uyuyordu.

Sözlerini okuduğumda canım sıkıldı.

Lanet olsun, kızım. Sen yaşıyor muydun? Beni ghostladığını sanmıştım. İki ay olmuş. Maske olayını pas geçiyorum, bana göre değil. Zaten görüştüğüm biri var.

İki ay mı? Gerçekten o kadar olmuş muydu? Sohbet geçmişimizi yukarı kaydırdım ve... siktir, olmuştu. Belki de başka bir terapi seansının zamanı gelmişti, işle kişisel hayatı dengede tutmak için öneri alırdım.

Çünkü belli ki bunu başaramıyordum.

2

Josh

"İyi misin, dostum?" diye sordum ev arkadaşıma. Beş dakika önce birine mesaj atması için oyunu durdurmuştuk ve artık sıkılmaya başlamıştım.

Tyler kanepede yanıma yayıldı. "Evet, takıldığım şu Aly denen kızla aramızdakileri bitirmek zorunda kaldım."

Kaşlarımı çattım. "Aylar önce bitirdiğinizi sanıyordum."

Başını iki yana salladı, elini koyu sarı saçlarının arasından geçirdi ve pazısını sıkıp kaslarına bakmak için başını çevirdi.

"Kes şunu," demek üzereydim ama sustum. Tyler'ın burada etkileyebileceği kimse yoktu ama onu tanıdığım günden beri kendini beğenmişin tekiydi ve farkında olmadan sürekli poz keserdi. Artık bu neredeyse gerginken ortaya çıkan bir tik haline gelmişti, yani demek ki Aly'yle ilgili mesele onu yansıttığından daha fazla rahatsız etmiş olmalıydı.

"Beni ghostladığını sanmıştım," dedi. "Ama muhtemelen yine işe gömüldü."

Televizyona doğru döndüm ve doğal davranmaya çalıştım. "Acil servis hemşiresiydi, değil mi?"

Cevabını çoktan biliyordum. Hatta ev adresini, hangi hemşirelik okuluna gittiğini, aldığı notları ve çalışma saatlerini de. Bilirsiniz, insanların ev arkadaşlarının eskiden takıldığı kişiler hakkında bildiği normal şeyler işte.

"Evet," dedi Tyler. "Ondan iki ay boyunca haber alamadıktan sonra bana gönderdiği boktan şeye bak."

Cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açtı ve bana doğru fırlattı. Telefonu havada yakaladım ve gözlerimi ekrana çevirdiğim anda donup kaldım.

Hasiktir.

O an gelmişti. İki yıl önce gizli bir sosyal medya hesabı açtığımdan beri korktuğum o gün nihayet kapımı çalmıştı. Çevrimiçi hayatım, gerçek hayatımla çarpışıyordu ve foyam ortaya çıkmak üzereydi.

Lan bi' sakin ol, dedim kendime. Tyler beni izliyordu ve ne kadar paniklediğimi görmesine izin veremezdim. Ama siktiiirrr, Aly'nin maske fantezisi vardı ve ev arkadaşıma gönderebileceği onca ekran görüntüsü arasından gidip bunu seçmişti.

Boğazımı temizledim. "Bu tür şeylerden hoşlandığını hiç söylememiştin." Bu garipti çünkü Tyler'ın, kendisine saklaması için yalvarmama rağmen seks hayatının tüm kirli ayrıntılarını bana anlatmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Arkadaşım homurdandı. "Ben de bilmiyordum. Neyse ki Sarah'yla görüşüyorum çünkü bunlar hiç benlik değil. Ben sadece içeri girmek, boşalmak, çıkmak ve siktir olup gitmek istiyorum. Oyun oynamakla işim olmaz."

Yattığı insanlar için ne üzücü bir durum.

"Çok iyi anlıyorum," diye yalan söyledim, sanki resmi inceliyormuşum gibi telefonu kendime doğru çektim ve... tüh, parmağım çarpıverdi. "Kahretsin. Yanlışlıkla mesajı sildim."

Tyler omuz silkti. "Sorun değil. Ekranımda yarı çıplak bir herifi görmeme gerek yok."

Yarı çıplak bir herif, diye düşündüm telefonu geri verirken. Demek ki fotoğrafa çok dikkatli bakmamıştı çünkü baksaydı dövmeleri tanırdı. Benim dövmelerimi. Yattığı kız ona videolarımdan birinin ekran görüntüsünü göndermişti. Damarlarımda dolaşan keşfedilme korkusu ve adrenalin olmasa normalde buna kahkahalarla gülerdim.

"Hazır mısın?" diye sordu oyun kumandasını havaya kaldırarak.

"Elbette."

Oyunu tekrar başlattı ve hareket eden her şeye ateş etmeye geri döndük. Ekranın kendi kısmıma odaklanmaya çalıştım ama tek düşünebildiğim o mesajdı. Aly maske takan biri tarafından becerilmek istiyordu.

Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım ama beni etkilemeye yetmişti. Yazın, Tyler'ın yatağında *uyumadan* geçirdiği bir gecenin ardından sabahın erken saatleriydi. Ben de uyanıktım, gürültü önleyici kulaklıklarımı bulup onların sesini müzikle bastırana kadar dairemizin ince duvarlarına lanetler okumuştum.

Uyku düzenim bok gibiydi, bu yüzden saatler sonra pes edip kahve yapmaya gittiğimde kimseyi ayakta bulmayı beklemiyordum. Tyler'ın kapısı, kahvenin demlendiğini bildiren *bip* sesinden hemen sonra açılmıştı. Ev arkadaşımı görmeyi bekleyerek o tarafa doğru dönmüştüm ki onun yerine bir kadınla karşılaşmıştım. Uzun boylu bir kadındı ki bu, talihsiz bir durumdu çünkü Tyler'ın tişörtlerinden birini giyiyordu ve kumaş bacaklarının arasını zar zor örtüyordu. Gözlerim anında uzun bacaklarına kaymıştı. Tyler onunla spor salonunda tanışmıştı ve karşımdaki kadının düzenli olarak ağırlık kaldırdığı belliydi: dolgun kalçaları, sıkı baldırları ve görebildiğim kadarıyla bir o kadar da kaslı kolları vardı.

Gözlerimi diktiğimi fark ederek başımı kaldırmış ve bunu yaptığıma anında pişman olmuştum. Aly çok seksiydi. Aksini beklediğimden değil tabii; Tyler her zaman çekici insanlarla çıkmıştı. Ama sivri çenesi, bir gece önce iyi kullanılmış gibi görünen dolgun dudakları, annemin İtalyan diyeceği belirgin burnu ve kocaman, koyu renk gözleriyle güzelden çok dikkat çekiciydi. Dirseklerine kadar gelen kahverengi saçları karmakarışık olup dolanmıştı.

Göz göze geldiğimizde bana sunduğu gülümseme gözlerimi kamaştırmıştı. "Lütfen bana iki kişiye yetecek kadar yaptığını söyle."

Onaylayan bir homurtuyla ona sırtımı dönmüştüm.

Benimle havadan sudan konuşmaya çalışmıştı, ben de kaba falan davranmamıştım ama mesafemi korumuş, yüzümü başka tarafa çevirmiş ve tek kelimelik cevaplar vermiştim. O da durumu hemen anlayıp susmuştu. Davranışımı telafi etmek için önce onun kahvesini doldurmuş ve kupayı tezgâhta ulaşabileceği bir yere koymuştum. Sonra kendi kupama biraz kahve doldurup hızla mutfaktan sıvışmıştım.

Tyler ona kim olduğumu söylememişti. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de yüzüme fazla uzun süre bakması ve ona kimi hatırlattığımı merak etmeye başlaması riskini göze alamazdım. Kahrolası babama çok benziyordum ve hakkında yapılan Netflix belgeseli daha yeni çıkmıştı. Şansıma, Aly onu izlemiş olabilirdi.

O belgesel yüzünden bütün yazım berbat geçmişti ve evden dışarı neredeyse adımımı atamamıştım. Ne zaman Sevgili Babacığım gazetelere çıksa biri sokakta ya da süpermarkette beni durdurup, "Sana bunu söyleyen oldu mu bilmiyorum ama geçen gün okuduğum şu haberdeki adama çok benziyorsun," diyordu. Veya onun hakkında bir podcast dinlemiş ya da kötülüklerini anlatan bir gerçek suç programını izlemiş oluyorlardı.

Belgeselle birlikte yeni bir merak dalgası başlamıştı ve aylardır hem kendimi hem de annemle üvey babamı insanlardan saklamak için fazladan mesai yapıyordum. Herkes George Marshall Secliff'in hayatta kalan aile üyeleriyle özel bir röportaj koparma peşindeydi ve bazıları bizi bulmak için yasadışı yöntemlere bile başvuruyordu. Bu yüzden lisede hackerlığa merak salmıştım. Üçümüzü de internetten silmek istemiştim ve bunu başarabilmek için her şeyi öğrenmeye koyulmuştum.

Bu beceriler uzun vadede karşılığını vermişti. Şimdi özel bir siber güvenlik firmasında çalışıyordum ve diğer hackerların Fortune 500 şirketlerine sızıp müşterilerin paralarını çalmalarını engelleyen kodlar yazıyordum. Bu sayede evden esnek saatlerde çalışabiliyor ve diğer hobilerime zaman ayırabiliyordum.

Maske fetişi olanlara yönelik erotik videolar yapmak gibi.

Evde takılmamla aynı nedenden dolayı pek kimseyle de çıkmıyordum. Saçlarım babamınkinden daha koyu olmasına ve daha kısa kestirmeme rağmen tıpatıp birbirimize benziyorduk. Ben küçükken bu kadar belli olmuyordu; suratım daha oturmamıştı ve çelimsiz olmam beni kurtarmıştı. Ama artık yetişkin bir adamdım ve babamın yakalandığı yaşlara geliyordum. Onun sabıka fotoğrafının canlı versiyonu gibiydim.

Flört uygulamalarında eşleştiğim kadınlara sorduğum ilk sorulardan biri gerçek suç hikâyelerine ilgi duyup duymadıkları oluyordu. Eğer evet derlerse onları engelliyor ve yoluma devam ediyordum. Sadece "tüm o iğrenç şeylerden" nefret ettiğini söyleyenlere şans veriyordum. Kadınlarla takıldığım nadir durumlarda da bu en fazla birkaç hafta sürüyordu. Karşımdaki kişi bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığında ya da yüzüme dikkatlice bakıp beni nereden tanıdığını çözmeye çalıştığında iletişimi kesiyordum.

Bugünlerde aynalar bile sorun yaratıyordu çünkü ne zaman yansımama baksam, kendi yüzüm öfkeden çarpılmışken üzerime inen yumrukları hayal ediyordum. Şiddet uygulayan başka adamların belgesellerini de izlemiştim ve aile üyeleri babalarının/kocalarının/amcalarının böyle biri olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadıklarını iddia ettiklerinde her zaman afallardım.

Benim babam tam bir canavardı ve bunu saklamasının imkânı yoktu. Yıllarca yakalanmamasının tek nedeni toplumun göz ardı ettiği kadınları hedef alması, yakışıklı olması ve kısa süreliğine iyi rol yapabilmesiydi. Sadece birkaç dakikalığına, seks işçisi kadınları arabasına binmeye ikna edecek kadar.

Tıpkı idolü Ted Bundy gibi.

Dairemizdeki tek ayna banyodaki ortak aynaydı ve oraya her girdiğimde ona bakmamak için başımı eğiyordum. Yani evet, yüzüm bir sorundu, bu yüzden de maske takma fikri çok cazip gelmişti. Aslında yıllardır buna kafayı takmıştım ve haber akışımda maskeyle erotik

videolar çeken insanların artışıyla ilgili bir yazı çıktıktan sonra nihayet bir bahanem olmuştu. Haber, bu trendin arkasındaki psikoloji hakkında kibirli bir analize yer veriyordu ama ben tüm o saçmalıkları es geçip kanıt niyetine eklenmiş videolara odaklanmıştım.

Bunu yapabilirim. Bu fikir aklımda bir şimşek gibi çakmıştı. Sonunda sosyal medyaya katılmanın, uğruna ter döktüğüm vücudumu sergilemenin ve insanın en temel içgüdülerinden biri olan etkileşime girme arzumu tatmin etmenin bir yolunu bulmuştum. Ayrıca, babamdan aldığım bazı karakteristik özellikler vardı ve bunlardan biri de beğenilme arzusuydu. Bunu hayatım boyunca bastırmıştım ama son zamanlarda terapistim beni şöhret ve beğeni peşinde koşmanın ne kadar normal olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. İlkel beynimiz buna açtı çünkü birbirimizin kafasını mamut kemikleriyle kırdığımız zamanlarda bile popüler olmak mağaranın içinde güvende ve korunaklı olmak demekti.

Kendi isteklerime bir kez olsun teslim olmanın sorun olmayacağına karar vererek internetten üst düzey bir video çekim ekipmanı sipariş etmiş, özel bir maske tasarlayıp 3D baskısını almak için saatler harcamış ve bir sosyal medya hesabı oluşturmadan önce film yapımıyla ilgili çok fazla YouTube videosu izlemiştim.

Ve kesinlikle bunlardan kimseye bahsetmemiştim. Kendimi bildim bileli en iyi arkadaşım olan Tyler'a bile.

"Dostum, bugün bok gibisin," dedi ikimiz de ekranda ölürken. Yine.

"Kahretsin, kusura bakma. İşleri düşünüyordum," diye yalan söyledim.

Kumandasını sehpanın üzerine gereğinden fazla sertçe bıraktı. "Her neyse. Benden bu kadar. Salon kalabalıklaşmadan spora gitmeliyim."

Kanepeden kalktı ve odasına doğru yürüdü.

Tyler bazen tam bir pislik olabiliyordu ve kesinlikle bir kadın avcısıydı ama aynı zamanda babam tutuklandığında beni terk etmeyen tek kişiydi. Ukala dış görünüşünün altında fazlasıyla sadık, hatta bazen haddinden fazla sadık bir dost vardı. Üniversitedeki insanlar kim

olduğumu anladığında bu şehre taşınmak ve her şeye yeniden başlamak onun fikriydi. Tam olarak şöyle demişti: "Siktir et onları. Gel toz olalım." Bu yüzden ilk başta ciddi olduğunu düşünmemiştim, ta ki okul değiştirmek için nakil evraklarını hazırlayıp bana kampüs dışında kalabileceğim evlerin listesini göndermeye başlayana kadar.

Onunla beraber nakil olmak yerine okulu bırakmıştım. Okuldaki zamanım dolmuş gibi hissediyordum ve profesörlerimden hiçbirinin bana bilgisayar korsanlığı hakkında öğretebilecek bir şeyi kalmamıştı. Eğitimimin geri kalanını internetten tamamlamış ve kendimi iş piyasasına girmeye hazır hissedene kadar durmadan çalışmıştım. Sadece tek bir işe başvurmuştum –şu anda çalıştığım işe– ve başvuru süreci, büyük bir medya şirketini hackleyip savunma duvarlarını nasıl aştığımı onlara göstermekten ibaretti.

Ortaya çıkan siber tehditlerden bir adım önde olmam için beni krallar gibi yaşatacak bir maaşa bağlamışlardı, böylece piyasadaki en pahalı amatör kamerayı gözümü bile kırpmadan satın almış ve iki yıllık kiramızı çoktan ödemiştim.

Tyler'ın odasında bir çekmecenin kapandığını duydum ve bunu ayağa kalkma zamanımın geldiğine yordum. Telefonum çalışma masamın üzerindeydi ve onu elime almak için sabırsızlanıyordum. Aly'nin gönderdiği videoyu açmam ve yorumlarda onu bulup bulamayacağıma bakmam gerekiyordu. Kızın maske fetişi vardı. Ya da en azından bu, birinin onun için maske takmasını isteyecek kadar ilgisini çekiyordu.

Şu ana kadar insanların onlarla gerçek hayatta buluşup fantezilerini gerçekleştirmemi istedikleri her mesajı görmezden gelmiştim. Onlar internetteki yabancılardı. Herhangi biri olabilirlerdi ve ben yirmili yaşlarda ateşli biriyle karşılaşmayı beklerken gidip de kendimi bir seksenliğin evinde bulmak istemiyordum.

Ama Aly yabancı değildi. Onu tanıyordum. Gereğinden fazla, evet ama babamın genetik katkıları yüzünden sınır çizmek benim için hiç kolay olmamıştı.

O benim evimde, bana kalan tek sığınakta bulunmuştu. Kimliğimi koruma ve Tyler'la kendimi güvende tutma içgüdüm o kadar güçlüydü ki, Tyler eve birini çağırmadan önce o kişi hakkında FBI seviyesinde araştırmalar yapıyordum. Neyse ki o da bu takıntımı anlayışla karşılıyor ve eve birini getirecekse önceden haber veriyordu. Genellikle, gelen kişilerin ikimize de tehdit oluşturmadığını fark ettiğimde ilgimi kaybediyordum. Ama Aly? Ona olan ilgimi çoktan kaybetmiş olmalıydım.

Telefonumu masadan kaptım ve yatağıma oturup hesabımı açtım. Aly'nin ekran görüntüsünü aldığı video, 3,4 milyondan fazla görüntülenme sayısıyla en popüler videolarımdan biriydi. İşin kötü yanı, onu bulmak istiyorsam binlerce yoruma bakmam gerekiyordu ve bu bile çok düşük bir ihtimaldi. Çoğu insan internette anonim takılırdı. Şansıma Aly de onlardan biri olabilirdi. Keşke onu aramak için bir kod yazabilseydim ama işin bu kısmı manuel müdahale gerektiriyordu, bu yüzden yatağımın başlığına yaslandım ve ondan herhangi bir iz bulmak için kullanıcı adları ve profil resimlerine bakarak ekranı kaydırmaya başladım.

Bir saat sonra aniden doğruldum, başparmağım "aly.aly.oxen.free" kullanıcı adının üzerinde havada kaldı. Siktir, bu o muydu? Profiline tıkladım ve tabii ki hesabı gizliydi. Ekrana doğru iyice eğildim ve gözlerimi kısarak profil resmine baktım. Koyu saçlı bir kadının yakın çekim bir fotoğrafıydı. Hemen bir ekran görüntüsü aldım, ardından telefonuma yüklediğim yapay zekâ yazılımını kullanarak fotoğrafı büyüttüm ve çözünürlüğünü yükselttim. Sonunda Aly bütün netliğiyle karşımda duruyordu. Artık emindim.

Yüzde yüz emin olmak için bilgisayarıma giriş yapıp hesabını hackledim. Tüm izlerimi gizlemek ve hesabının incelemeye alınmasını önlemek için bildiğim her numarayı kullandım. Hesabını oluştururken kullandığı IP adresi yereldi ve biraz daha derine indiğimde, bağlantının onun yaşadığı sokaktan geldiğini tespit ettim.

Onu bulmuştum. Aly'nin sadece maske fantezisi yoktu, aynı zamanda videolarımdan birini, *"Beyefendi, işteyim. Bunu bana nasıl yaparsınız?"* diye yorum yapacak kadar beğenmişti.

Başka yorumlar da bırakmış mıydı?

Hesabıma bilgisayarımdan giriş yaptım ve onun yorumlarını bulmak için birkaç satır kod yazdım. O kadar fazla sonuç çıktı ki başım dönmeye başladı. Neredeyse her videomu beğenmiş, kaydetmiş ve yorum yapmıştı.

Vücudumdaki bütün kan doğruca sikime gitti ve eşofmanımın altında çadırı kurdum. Bu hiç iyi değildi. Burada oturup ev arkadaşımın eski... her neyiyse artık, onu arzulamamalıydım. Kız arkadaşı değildi tabii. İlişkileri hiçbir zaman ciddi olmamıştı ve Tyler, Aly ile görüşürken başka insanlarla da görüşmüştü. Yani herhangi bir kanka kuralını çiğniyor sayılmazdım, değil mi? Sadece birkaç gizlilik yasasını ve bir sürü toplumsal normu ihlal ediyordum ama zaten onları da hiçbir zaman pek umursamamıştım. Tyler tek dostumdu. Onu bir kadın yüzünden kaybetmeyi göze alamazdım, üstelik bu kadın onu ilk gördüğüm andan beri rüyalarıma dadanan kişi olmasına rağmen.

Bilmediği şey ona zarar vermez, diye düşündüm. Zaten henüz bir şey yapmış da değildim. İnternette minicik bir stalk yapmanın ne zararı olabilirdi ki? Aly de aynısını yapmıştı.

Gözlerim aramamda çıkan ilk yoruma takıldı.

"Bu video yüzünden mi gece 2'de aniden uyandım? Beni buraya ilahi güçler mi çağırdı?"

Başımı iki yana sallayarak sırıttım. Tabii ki üstüne bir de komik olacaktı. Seksi ve muhtemelen bana yasak olması yeterince kötü değildi çünkü.

Okumaya devam ettim. Yorumları komikten düpedüz edepsizliğe kadar çeşit çeşitti.

"Beni buraya getirdiği için algoritmaya teşekkür etmek istiyorum."

"Bu videonun altıncı sezonundayım."

"Sabahın köründe azdım."

"Gel dese SÜRÜNEREK giderdim."

"BUM! Al işte, gitti yumurtalıklar."

"Böyle bir korku filminde olsam kesin ölürdüm. Çünkü herkes kaçarken ben tehlikeye doğru koşardım."

Bilgisayar masamdan doğrulup arkama yaslandım. Off, işte bu kötü olmuştu. Çünkü son yorum beni diğerlerinden daha çok etkilemişti. Şu an onu kovaladığımı ve sonunda yakaladığımda delicesine becerdiğimi hayal etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Böyle mi başlıyordu? Bir kadına, çığlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yerde saldırma gibi masum sayılabilecek bir fanteziyle mi başlıyordu? Bundan sonra daha da mı kötüleşecekti? Arzularım seviye atlayacak ve onu becerirken bir yandan da boğazını sıkmaya mı başlayacaktım? Peki ya sonra? Boğazını daha da sıkıp gözlerindeki hayat ışığının sönüşünü izlerken içine girmeye devam mı edecektim?

Aletim anında büzüşünce bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Aly'ye ciddi anlamda zarar verme fikri beni hiç tahrik etmiyordu, yani belki de her zaman korktuğum kadar büyük bir umutsuz vaka değildim.

Sandalyemi masama geri çektim ve yazdıklarının geri kalanını okudum, yüzden fazla sonuç çıktığı için bu biraz zaman aldı.

Bir dakikadan az bir süre geçmişti ki Aly için tekrar taş gibi olmuştum. Yorumlarının çoğu eve geldiğinde beni onu beklerken bulmakla ilgiliydi ve kısa süre sonra aklım onun bu fantezisini gerçekleştirmeye dair düşüncelerle dolmaya başladı.

Gerçekten evine girsem ne olurdu?

Gerçek hayatta ya beni vurur ya da kaçıp polisi arardı. Sonrasında hayatım mahvolur, tutuklanır ve manşetlerde babama benzediğim yazılırdı.

Ama şu anda gerçeklikte yaşamıyordum. Düşüncelerim tamamen bir fanteziydi ve kendimi onun evine gizlice girerken hayal etmekten alıkoyamıyordum. Üstelik Aly de tam söylediği gibi tepki veriyordu.

Bana doğru sürünüyordu. Ben boğazına bir bıçak dayamışken, onu becermem için bana yalvarıyordu.

"Bu adam sürekli keşfetimde ama hiçbir zaman üzerimde değil. İşte asıl trajedi budur." Yeni favori alıntımı bulmuştum.

İnleyerek eşofmanımın üzerinden aletimi avuçladım. Ah, bana bir izin verse bu kadına neler yapmazdım ki... Aklındaki her karanlık, şehvet dolu fanteziyi ona yaşatırdım. Ve yüzüm gizli olduğu için arzusunun dehşete dönüşmesinden endişelenmeme de gerek kalmazdı. Hayatımda ilk kez, keşfedilme ya da tanınma korkusundan özgür kalabilirdim.

Bu düşünce neredeyse Aly kadar tahrik ediciydi.

Sandalyemde arkama yaslandım ve elimi baksırımın içine sokarak aletimin kökünü kavradım. Onun evine gizlice girmek nasıl bir şey olurdu? Bunu yapabileceğimi biliyordum. Hackerlığın yanı sıra geceleri sessizce dolaşmakta da oldukça iyiydim. Her zaman bir gece kuşu olmuştum, özellikle de son zamanlarda. Birilerinin beni karanlıkta görme olasılığı gündüzden daha düşüktü. Alışverişimi yirmi dört saat açık bir marketten yapıyordum. Binamızın spor salonuna ise kimse olmasın diye sabaha karşı ikide giderdim.

Aly'nin kapısını açmaya çalıştığımı hayal ederken aletimi sıvazladım. Gençken kilit açmayı öğrenmiştim; terapistimin ofisine gizlice girip hakkımda ne yazdığını görmek istemiştim. Büyük bir hata olduğu ortaya çıkmıştı, çünkü öğrendiklerime hazır değildim. Ama en azından bu süreçte yeni bir beceri kazanmıştım. Şimdi o beceriyi tozlu raflardan çıkarıp çok daha iyi bir amaç için kullanabilir, Aly'nin gece nöbetinde olduğu bir gün sessizce evine süzülebilirdim.

Başparmağımı aletimin başına sürttüm ve ıslaklığımı yayarak elimi tekrar aşağı kaydırdım. Aly'nin yorgun ve üstü başı dağınık bir halde eve döndüğünü, içeri girip birinin onu izlediğini fark edince gözlerinin kocaman açıldığını hayal ederken gözkapaklarım kapandı.

"Kim var orada? Ne istiyorsun?" diye titrek bir sesle seslendiğini duydum.

Hayalimde cevap olarak bıçağı ona doğrulttum.

Seni.

Ellerini havaya kaldırdı. "Ne istiyorsan al ve git. Lütfen bana zarar verme."

Başımı iki yana salladım ve bıçağın ucunu açık bir emirle yere doğru eğdim. Akıllı, küçük bir kız gibi dizlerinin üzerine çöktü. Ona doğru yürüdüm ve yaklaşırken göğsünün inip kalkmasını izledim. Gözleri bıçaktan kanla kaplı çıplak göğsüme kaydı, korkusu şehvete dönüşmeye başladıkça gözbebeklerinin siyahı büyüyerek kahverenginin yerini alıyordu.

Tepesinde durup yüzüne baktım ve savunmasızlığının tadını çıkardım. Çok büyük bir dikkatle bıçağın ucunu çenesinin altına yerleştirerek yüzünü yukarı kaldırdım ve fermuarımı açıp aletimi serbest bıraktım. Nefes kesici bir an için bakışları maskemin karanlık göz çukurlarına odaklandı, sonra dudakları aralandı ve öne doğru eğilerek o tatlı ağzını aletimin başına sardı ve...

Off, siktir, boşalmak üzereydim.

Yanımdaki kutudan hızlıca birkaç mendil kaptım ve tam boşalırken eşofmanımın içine soktum. Aly'nin aynı anda hem korkmuş hem de tahrik olmuş bir halde önümde durması... Bunu istiyordum. Fena halde. Uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok.

Bunun gerçekleşmesi için tek yapmam gereken, tutuklanmamla sonuçlanmayacak bir yol bulmaktı.

Aly'nin mahallesi hâlâ Noel'deymişiz gibi ışıl ışıldı ve bu, şaşırtıcı bir şekilde, küçük gösterimi planlarken karşılaştığım en büyük engeldi. Tyler'a attığı mesajı görmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Yedi gün boyunca kendimi bu delilikten vazgeçirmeye çalışırken bir yandan da kilit açma pratiği yapmış, Aly'nin güvenlik sistemi olup olmadığını araştırmış –yoktu, ki bu kabul edilemezdi– ve gece vakti mahallesinde keşif turları atmıştım.

Belli ki beynimin hâlâ mantıklı olan kısmı geri kalanımı ikna edememişti çünkü şu an Aly'nin arka kapısının yanında gölgeler içinde durmuş, nefesleniyordum. Bütün mahallede küçük çaplı bir elektrik kesintisi yaratmış, elektrik tekrar gelmeden önce de dış aydınlatmalarını sökmek için evinin arka tarafına koşmuştum.

Vinil kaplamaya başımı yasladım ve gözlerimi kapadım. Yakalanacaktım. Yakalanacak ve uluslararası haberlere düşecektim. Babamın kim olduğu düşünüldüğünde, jürinin bunun ilk vukuatım olduğuna inanmasına imkân yoktu. Çok daha kötü bir şey planladığımı düşüneceklerdi ve hayatımın geri kalanını hapiste geçirecektim.

Sırf güzel bir kızı yüzümde bir maskeyle becermek istediğim için.

Eve gitmeliydim. Arabama binip buradan uzaklaşmalı ve Aly'nin maske fantezisini tamamen unutmalıydım. Normal bir adam böyle yapardı. Aklı başında bir adam. Ama demek ki ben ne normaldim ne de aklı başındaydım çünkü buradan gitme fikri aklımdan geçer geçmez zihnimdeki bir ses, "HAYIR!" diye haykırarak o düşünceyi susturmuştu.

Belki de normal olmadığım ve asla olamayacağım gerçeğini kabul etmenin zamanı gelmişti. Çoğu insanın istemediği şeyleri istiyor, ışık ve sevgi yerine karanlığı ve ahlaksızlığı arzuluyordum. Kendimi bildim bileli doğamla savaşıyordum ve artık yorulmuştum.

Çok yorulmuştum.

Bir kez olsun pes etmek çok daha kolay olurdu. Rahatlatıcı. Yıllarımı, bana anormal olduğu öğretilen şeyleri bastırmaya ve düzeltmeye çalışarak geçirmiştim ama on yıllık terapi ve ilaçlara rağmen toplumun sorunlu olarak damgaladığı düşünceler ve arzular hâlâ benimleydi.

Sonunda onları yaşama şansım vardı. Olabildiğince çok hazırlık yapmıştım. Tepeden tırnağa giyinmiştim, böylece adli tıp ekibinin bulabileceği hiçbir epitel iz bırakmayacaktım. Aly'nin yakın komşularından sadece birinin güvenlik sistemi vardı ve kameralarından birinin onun arka bahçesini görüp görmediğine bakmak için komşusunun ağına girmiştim. Görmüyordu. Bir şeyi gözden kaçırmış olma ihtimalime

karşı yüzümü gizlemek için bir balaklava takmıştım. Giydiğim botlar normal numaramdan bir numara büyüktü ve saptanabilecek herhangi bir iz bırakmamak için tabanlarını sıvamıştım. Geriye sadece içeri girip yapmam gerekeni yapmak ve dışarı çıkmak kalmıştı.

Derin bir nefes alıp kapıya döndüm. Gökyüzünde yarım ay vardı, onun ve yakındaki Noel ışıklarının sayesinde kapı kolunu seçebildim. Sırt çantamı karıştırarak mini kilit açma kitimi çıkardım. Çelik aletler ayışığında parıldıyordu ve hemen işe koyuldum.

Bazen takıntılı davranışlara meyilli olabiliyordum, o yüzden bu anın pratiğini o kadar çok yapmıştım ki kapının kilidini açmam sadece bir dakika sürdü. Bu kadar kolay olmaması için dua ederek kolu çevirdim ve sürgü yüzünden kapı yerinden oynamayınca rahat bir nefes verdim. Yine de beni ya da gerçek bir hırsızı dışarıda tutmak için yeterli değildi ve Aly'nin bundan daha iyi bir güvenliğe ihtiyacı vardı.

Kilit açma setini bir kenara koyup internetten satın aldığım pahalı mıknatısları çıkarırken onun için isimsiz bir sipariş vermeyi aklıma not ettim. Sürgüyü açmak kilitten çok daha uzun sürecekti. Kapıyı kolayca tekmeleyebilir ya da içeri girmek için başka bir yıkıcı yöntem tercih edebilirdim ama Aly'nin mülküne zarar vermek ya da başkalarının benim izimden gitmesini kolaylaştırmak istemiyordum, bu yüzden işleri daha yavaş ve zor yoldan yapmam gerekiyordu.

Dakikalar ilerledikçe alnımda boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı. Ne zaman çok yakınımdan bir ses gelse donup kalıyordum, yakalanmak üzere miyim diye beklerken kalbim göğsümü paramparça edecekmiş gibi çarpıyordu. Aniden gelen bir siren sesiyle neredeyse fırlayıp gidecektim ama ses yaklaşmak yerine Aly'nin sokağının paralelinde ilerleyerek uzaklaştı.

Sonrasında nasıl nefes alacağımı yeniden hatırlamam tam bir dakika sürdü.

Bu tam bir çılgınlıktı. Tam anlamıyla delilikti. Ama yine de elimdeki mıknatısları kaldırıp Aly'nin sürgülü kilidiyle uğraşmaya devam etmekten kendimi alıkoyamadım.

Sonsuzluk kadar uzun gelen birkaç dakikanın ardından mıknatıslar sürgüyü yakaladı ve kilit kayarak sessizce açıldı. Alnımı kapıya yasladım ve titrek bir nefes verdim, damarlarımda o kadar çok adrenalin dolaşıyordu ki bütün vücudum onu dışarı atma ihtiyacıyla titriyordu. Bir yanım hâlâ bunun bir felaketle sonuçlanacağında korkuyordu ama bu kadar tehlikeli ve yasak bir şey yapmanın verdiği heyecan, paraşütle atlamak da dahil olmak üzere şimdiye kadar yaşadığım her histen daha yoğundu.

Babam için de böyle mi olmuştu? Bu heyecan onun için sadist dürtüleri kadar körükleyici miydi?

Başımı iki yana sallayıp doğruldum. Bunu sonra düşünebilirdim. Şimdi içeri girmem gerekiyordu.

Kolu çevirdim ve kapıyı temkinli hareketlerle ittim. İnternette bulamadığım tek şey Aly'nin evcil hayvanı olup olmadığıydı. Kilitleri açarken havlama duymamıştım ama bu içeride beni bekleyen ve sessiz olması için eğitilmiş bir saldırı köpeği olmadığı anlamına gelmiyordu. Tabii ki ev arkadaşıma sorarak endişemi giderebilirdim –Tyler birkaç kez buraya gelmişti, bu yüzden cevabı muhtemelen biliyordu– ama eski manitalarından biriyle, özellikle de Aly'yle ilgilendiğimi düşünmesini istemiyordum.

Evin arka tarafı karanlıktı, tek ışık kaynağı bütün görkemiyle salonda yanıp sönen yılbaşı ağacıydı. Saçtığı loş ışık sayesinde etrafımı seçebildim ve pusuya yatmış bir köpeğin olmadığını fark ettim.

Hızla kapıyı kapayıp kilitledim.

Ve tam o anda kulakları yırtan bir çığlık yankılandı.

Siktir! Aly'nin gerçekten de içine şeytan kaçmış bir köpeği vardı ve muhtemelen pantolonuma saldırdıktan sonra kanımı her yere sıçratarak polislerin beni kolayca bulmasını sağlayacaktı.

Panikle kapı kolunu yakalayıp kaçmaya hazırlanıyordum ki küçük, tüylü bir gölge hızla içeri daldı ve tam önümde durdu.

Bir kedi. Aly'nin bir kedisi vardı.

Karanlıkta birbirimize baktık. Uzun siyah-beyaz tüylerine rağmen oldukça cılızdı. Eğer iş o noktaya gelirse onunla başa çıkabilirdim.

"Bana bulaşayım deme," diye uyardım onu.

Yanıt olarak bir kokarca gibi kabardı ve parmak uçlarına yükseldi.

İster istemez sırıttım. Küçük olmasına rağmen savaşçı bir ruhu vardı ve bunu takdir ediyordum.

Hiç evcil hayvanım olmamıştı. Seri katillerin cinayetlere küçük hayvanlardan başladıkları bilinirdi ve babama sandığımdan daha çok benziyorsam diye bu tür bir riske girmek istememiştim. Eğer bir hayvan sahiplenirsem ona karşı hiçbir şey hissetmem –insanların tarif ettiği o koruma içgüdüsünü bulamam ya da sevgiden dişlerimi sıkmam– diye endişelenmiştim. Ya da en kötü kâbusum gerçeğe dönüşür ve ona baktığımda sadece bir "av" görürdüm.

Saniyeler geçerken paspasa yapışıp kaldım ve vahşi bir dürtünün beni ele geçirmesini bekledim. Ama tek hissettiğim hafif bir tedirginlikti. Sonuçta kedilerin pençeleri vardı, değil mi? Ya bana saldırır ve kan akıtacak kadar derin tırmalarsa? Bir damlası bile birini teşhis etmek için yeterdi.

Hiç beklenmedik bir anda tüylerini indirip sakince yanıma yürüdü.

Hasiktir. Ne yapıyordu şimdi bu?

Gerileyip sırtımı kapıya yasladım, gözlerinin karanlıkta nasıl parladığını görünce tuhaf bir şekilde büyülendim. Bu küçük tüylü yaratığı öldürmek çok kolay olurdu ama yine de ona zarar vermek istemiyordum. Bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi? Yoksa sadece daha önce hiç böyle bir şey deneyimlemediğim için mi içimdeki canavar henüz tepki vermemişti?

"Tırmalamak yok," dedim kediye.

Hâlâ içimde canavarca bir kan arzusunun uyanma ihtimali vardı ve eğer kedi bana saldırırsa, o öldürücü içgüdüler ruhumun ön saflarına fırlayıp bana korkunç bir şey yaptırabilirdi. Bana kendime güvenmemem öğretilmişti ve bu, babamla gerçekte ne kadar benzediğimizi ilk ve son kez öğrenmek için mükemmel bir ortam gibi görünüyordu.

Kedi hiç rahatsız olmadan ayaklarımın dibine kadar geldi. Kılımı bile kıpırdatmadım ve kötü bir şeyin olmasını bekledim ama beni ısırmak yerine pantolonumun paçasını kokladı ve başını bacağıma sürttü. Motor gibi gürültülü bir sesle gırlamaya başladı.

Rahat bir nefes verdim ve ona daha yakından bakabilmek için hafifçe çömeldim. Bu şey biraz... şirindi. Gözlerinin üzerindeki beyaz lekeler kaşları varmış gibi görünmesine neden oluyordu. Gözlerini kıstığı için kaşlarını çatmış gibi görünüyordu ve sanki onu sevmemi istiyormuş gibi tekrar bacağıma sürtündü. Daha önce herhangi bir şeyi şirin bulmuş muydum? Belki de şöyle sorsam daha iyi olurdu: Daha önce hiç kendime böyle hissetme izni vermiş miydim?

"Bunu berbat edersem kusura bakma," dedim ve elimi kaldırıp kedinin kulaklarının arasını kaşıdıktan sonra, televizyonda gördüğüm insanlar gibi sırtını okşadım. Hayatımda ilk kez bir hayvanı seviyordum ve parmaklarım titriyordu. Neyse ki bu, Aly'nin tüylü bebeğini boğma isteğimden değil, vücudumda hâlâ dolaşan adrenalin yüzündendi.

Kriz önlenmişti. En azından şimdilik.

Bu hafta kendimle ilgili iki önemli şey öğrenmiştim: Aly'ye ya da kedisine zarar vermek istemiyordum. Belki de psikopat değildim. Psikopatlar kendilerinden başka kimseyi ve hiçbir şeyi umursamazlardı. Ama bu, sosyopat olma ihtimalimi elemiyordu. Çoğu sosyopat, çok istisna insanlara karşı yoğun bir sevgi ve bağlılık hisseder, geri kalan herkese ise tamamen kayıtsız kalırdı. Ben annemi, üvey babamı ve Tyler'ı önemsiyordum. Onlar benim insanlarımdı ve diğerlerini neredeyse hiç düşünmüyordum. Ama bunun nedeni bir kişilik bozukluğu muydu yoksa güvenimi sadece onların *kazanmış* olması mıydı?

Başımı iki yana sallayıp ayağa kalktım ve kedinin ilgiyi kestiğim için çıkardığı memnuniyetsiz miyavlamayı duymazdan geldim. Buraya bir hayvanla bağ kurmaya gelmemiştim. Zamanım sınırlıydı ve burada ne kadar uzun süre oyalanırsam yakalanma riskim o kadar artardı. Zihnimi analiz etmeyi sonra da yapabilirdim.

Çekmem gereken bir video ve yerleştirmem gereken bir kamera vardı.

Aly'nin eve girip karanlıkta onu bekleyen maskeli bir adam bulma fikrine gerçekten ne kadar sıcak baktığını öğrenmenin vakti gelmişti.

3

Aly

Bu lanet şehirdeki herkes aklını kaçırmıştı. Ya da en azından bu gece öyleymiş gibi geliyordu. Normal bir nöbet sırasında da yeterince kaza görürdük ama bu gece bambaşkaydı. Son yedi saatte kaç hasta gördüğümü hatırlamıyordum bile; kimisi kendini yaralamış, kimisi de başkasının yaptığı, bir çocuğun bile kalkışmayacağı türden aptalca bir hareket yüzünden yaralanmıştı.

Henüz görmediğim yeni bir tehlikeli sosyal medya akımı falan mı vardı? Yoksa alışveriş arabalarıyla bir şeylere çarpan adamların olduğu o eski programın yenisi mi çıkmıştı? Bu seviyede bir aptallığı açıklayacak bir şey olmalıydı. Hepsi tesadüf olamazdı.

Gecenin bu geç saatinde alışıldık olan mini bir durgunluğun ortasındaydık ve ben dinlenme odasındaki bir koltuğa kıvrılmış, bir fincan kahve daha içerken rahatça yerleşmeye çalışıyordum. Nöbetimin henüz yarısına gelmiştim ve gecenin ikinci yarısı da ilki gibi geçecek olursa, ayakta kalabilmek için alabileceğim bütün kafeine ihtiyacım olacaktı.

Tanya odaya girdi ve doğrudan pencereye yöneldi, gece göğüne o kadar odaklanmıştı ki beni fark ettiğini bile sanmıyordum. "Üstelik kahrolasıca dolunay bile değil," diye homurdandı.

Koltuğumda doğruldum. "Demek sorun sadece benim hastalarımda değil?"

Bana doğru döndü ve omzunun üzerine attığı uzun saç örgülerini savurarak başını iki yana salladı. "Hayır. Bu gece bu şehre bir şeyler olmuş."

Birbirimize bıkkın bir bakış attıktan sonra aynı anda gözlerimizi kaçırdık. Bazen böyle oluyordu, insanların birbirleriyle sandığımızdan daha bağlantılı olduğunu düşündüren tuhaf ortaklıklar ortaya çıkıyordu. Bir hafta, kötü hava koşulları ya da trafik gibi bir neden olmamasına rağmen araba kazası kurbanlarında bir artış oluyordu. Diğer hafta her zamankinden daha fazla aile içi şiddet vakası geliyordu ve sonraki hafta ise daha fazla ateşli silah yaralanması görüyorduk.

Tanya ve ben bu konu hakkında birkaç kez konuşmuş, insanların bir tür ortak zihne sahip olup olmadığını merak etmiştik. Yoksa bu durumu manyetik akımlar ya da hepimizin bilinçaltının yakaladığı ince sinyaller mi tetikliyordu?

Bunu buraya sık gelen polislerden birine açtığımda deli olduğumu düşüneceğini sanmıştım ama aksine bana katılmıştı. O ve meslektaşları da benzer bir şema fark etmiş. Birbirleriyle neredeyse hiçbir bağlantısı olmayan bir grup aynı hafta içinde neredeyse tıpatıp aynı suçu işliyormuş. Sonraki hafta ise yepyeni bir grup bambaşka bir suçla yakalanıyormuş.

Bunu daha sonra Tanya'ya anlattığımda ikimiz de o kadar korkmuştuk ki, artık bundan bahsetmenin yeni bir tuhaflık dalgasını tetikleyebileceğini düşünerek konudan tamamen kaçınmaya başlamıştık.

"Brinley nasıldı?" diye sordum. Tanya bir gece önce onunla birlikte çalışmış, ondan önceki gece benim yaptığım gibi ona göz kulak olmuştu.

Tanya pencereden uzaklaşıp kahve makinesine yöneldi. "İyiydi. Tanrı'ya şükür. Sanırım haklısın, dayanabilecek. O ilk kötü gece sarsıldı sadece."

"Birinin dayanıklılığını test etmek için onu doğrudan savaşın ortasına atmak gibisi yoktur," dedim.

Tanya kahvesini doldurup bana döndü ve kalçasını tezgâha dayayarak ilk yudumunu aldı. "Hastaları paylaştırabileceğimiz daha fazla çalışan olsaydı bu kadar kötü olmazdı."

Bunu duyunca canlandım. "Lafı açılmışken, gelecek ayki fuara gidecek misin?" Hastane düzenli olarak lise meslek tanıtım fuarlarında ve yerel işe alım etkinliklerinde stant açarak daha fazla insanı hemşirelik alanına çekmeye çalışırdı. Çok azı burada çalışmaya karar verirdi ama sayıdaki her artış bizim için bir kazançtı.

Tanya başıyla onayladı. "Gelmek ister misin? Mesai sayılacak, hem biraz gün ışığı görürsün." Tek kaşını kaldırarak kupasının üzerinden beni süzdü. "Son zamanlarda iyice solgun görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Umarım fuardaki pazarlama konuşman bundan daha iyidir."

Homurdandı. "Var mısın, yok musun? Beni Donna gibi biriyle gitmek zorunda bırakma."

İkimiz de yüzümüzü buruşturduk. Donna geçen hafta Brinley'yle birlikte çalışan hemşirelerden biriydi. Hastalarla iletişimi berbattı ve bakıcılık yeteneği yoktu. Onu bir işe alım fuarına götürmek, insanları hemşireliğe çekmekten çok uzaklaştırırdı.

"Olur, gelirim," dedim.

Tanya rahatlamış bir nefes verdi ve kahvesinden bir yudum daha aldı.

Aramıza bir sessizlik çöktü ama bu, ikimizin de rahat hissettiği bir sessizlikti. Bazı geceler hastalar arasında vakit buldukça sohbet eder, dedikodu yapardık. Bazı geceler ise böyle geçerdi; kendi düşüncelerimize dalıp gider, zorlu bir nöbetin ortasında biraz olsun nefeslenmeye çalışırdık.

Tanya'nın belindeki çağrı cihazı biplediğinde küfrederek kontrol etti. "Laboratuvar sonuçları," dedi ve kahvesini kafasına diktikten sonra hızla odadan çıktı.

O çıkarken ben de kendi çağrı cihazımı kontrol ettim. Ben de iki hastanın kan tahlilini bekliyordum ve henüz cihazımın biplememiş

olması şaşırtıcıydı. Belki de laboratuvar teknisyeni arkadaşım Vern'e rüşvet vererek beni ilk sıraya almasını sağlayabilirdim.

Çağrı cihazımın tepesindeki tarih gözüme çarpınca koltuğumda doğruldum. Bugün günlerden perşembeydi. Bu da Yüzü Meçhul Adam'ın yeni bir video paylaşacağı anlamına geliyordu. Her salı, perşembe ve cumartesi hiç aksatmadan paylaşım yapardı. Bunu nasıl unuturdum?

Koltuğumdan kalkıp dolabıma doğru atıldım. Dinlenme odasının bana kalması küçük bir mucizeydi, böylece yeni videoyu huzur içinde izleyebilecektim.

"Hadi," diye mırıldandım sabırsız parmaklarımla kilidimi çevirirken. Kapı her an açılabilirdi, o zaman da fırsat kaçardı ve videoyu izlemek için bir sonraki sakinliğe ya da nöbetimin sonuna kadar beklemek zorunda kalırdım.

Kilidi açtım ve çantamdan telefonumu çıkardım. Telefonu yüzüme yaklaştırıp en sevdiğim sosyal medya simgesine dokundum ve parmaklarım uçarcasına arama çubuğuna gitti. Bir kalp atışı sonra sayfası ekranımı doldurdu ve çeşitli pozlarla soyunma aşamalarını gösteren tanıdık video kapaklarını gördüğümde vücudumu bir sıcaklık bastı.

Kahretsin, adam çok iyiydi.

Telefonuma bakarken nefes alıp verişim hızlandı, önlüğümün altındaki meme uçlarım sertleşti. Bu adam için Pavlov'un köpeği gibiydim ama yemek beklentisiyle salya akıtmak yerine, zevk beklentisiyle başka bir yerim ıslanıyordu. Bu normal olamazdı, sayfasına ufacık baktıktan sonra bedenimin refleks olarak onun için hazırmış gibi tepki vermesi normal olamazdı. Videolarını izleyerek mastürbasyon yapmayı kesinlikle bırakmalıydım çünkü bu kadar çabuk tahrik olmak bir sorun olmaya başlamıştı. Özellikle de şu anda, içimdeki bu ani ateşi söndürecek vaktim yokken ve bedenim gecenin geri kalanında onun düşüncesiyle sızlayacakken.

Telefonu bırakıp bu erotik videoyu daha sonra, tercihen yatak odamda yalnızken ve vibratörüm elimin altındayken izlemeliydim ama

parmağım sanki kendi aklı varmış gibi çoktan en son yüklenen videoyu açmıştı bile. İyi bir video olmalıydı çünkü sadece birkaç saat önce yayınlanmış olmasına rağmen şimdiden yüz binden fazla izlenmişti.

Telefonu biraz daha kendime yaklaştırdım ve ürkütücü bir şarkı kulaklarımı doldururken ekrana kilitlendim. Başta sadece karanlık vardı, derken kamera yukarı çevrildi ve Yüzü Meçhul Adam'ın maskesi bir şeyin üzerinde duruyordu. Kameranın açısı biraz daha yukarı kaydı ve... siktir! Bir yatağın üzerindeydi ve üstelik nevresim takımı benimkiyle aynıydı!

Duraklat tuşuna bastım, dudaklarımın arasından ıstıraplı bir inleme kaçtı. Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bunu burada izlemeye başlamamalıydım. Maskeyi benimkine benzeyen o yatakta görmemle kadınlığım öyle bir kasıldı ki bu ihtiyacı ancak en büyük vibratörüm ya da uzun, sert bir seks dindirebilirdi.

Yol yakınken dur, dedim kendime. Videonun geri kalanını izlemek sadece işkenceyi uzatırdı ancak gecenin geri kalanı boyunca tahrik olmuş halde dolaşmanın ne kadar rahatsız edici olacağını bilmeme rağmen telefonu tekrar kaldırıp oynat tuşuna basmaktan kendimi alıkoyamadım.

Müzik tekrar çalmaya başladı ve erkeksi bir el görüntüye girdi. Tırnakları kısa kesilmişti ve dövmeler elinin üstünden parmaklarına doğru kıvrılarak uzanıyordu. Kamera biraz daha uzaklaştı. Dövmeler ve damarlarla kaplı kaslı ön kolu ortaya çıkınca titrek bir nefes verdim. Tanrım, nasıl oluyordu da bu kollar beni ciğerlerimdeki bütün oksijeni boşaltacak kadar etkileyebiliyordu? İki elimi tek eliyle başımın üzerinde tutarken kaslarının gerilişini hayal edebildiğim için miydi? Ya da daha iyisi, uzun parmakları boğazımı sararken o kasların zar zor dizginlenebilen bir güçle kasıldığını hayal edebildiğim için mi?

El yavaşça maskenin üzerine gitti, parmaklarını göz deliklerine geçirdi ve neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir erkek sesi yatak odasında kutsal olmayan şeyler yapmakla ilgili bir şarkı söylerken onu ağır

çekimde kadrajın dışına sürükledi. Yüzü Meçhul Adam'ın müzik seçimi her zaman mükemmeldi, bunun gibi basit bir videoyu bile bir klitoris işkencesine dönüştürebiliyordu. Ama bu sefer her şey daha da fenaydı çünkü bu videoyu gerçekten *benim* yatak odamda çektiğini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Kamera aniden yukarı çevrilince keskin bir nefes aldım. İşte oradaydı, bütün çıplak ihtişamıyla aynanın karşısında duruyordu. Bir eliyle telefonunu tutarken diğer eliyle yavaşça kemerini çözüyordu. Bu halini beynime kazımak için videoyu tekrar durdurdum. Mükemmeldi; belki herkes için değil ama benim için kesinlikle öyleydi. Spor salonunda saatler geçirdiğini belli eden kasları tam da olması gereken yerlerde sert ve genişti.

Dilimi göğüs kaslarının arasında gezdirmek, karın kaslarına tapınmak ve kalçalarına doğru inen o derin V'yi ezberlemek için inanılmaz bir zaman harcamak istiyordum.

Ama en çok da şu anda o kemeri çözmek için kullandığı ellerini itip kendi ellerimi kullanmak istiyordum. O kemeri gevşetmek, pantolonundaki kabarıklığa bakılırsa kocaman aletini ortaya çıkarmak ve ona gece boyunca şeytanı bile utandıracak şeyler yapmak istiyordum.

Koridordan gelen bir ses bana zamanımın kısıtlı olduğunu hatırlattı. Videoyu tekrar açtım ve son birkaç saniyeyi izledim. Kemerini yavaşça gevşetip yumruğuna dolayışını ve derin nefesler alırken inip kalkan göğsünü açlıkla seyrettim. Bu neden lanet olası derecede seksi geliyordu ki?

Muhtemelen seni zaptetmek için kemerini bileklerine sararken bu şekilde nefes nefese kalacağını hayal ettiğin içindir, seni azgın küçük sürtük.

Tanrım, bu adam için resmen yanıp tutuşuyordum. Üstelik onunla hiç tanışmamıştım bile; maskesinin ardında nasıl göründüğü ya da sesinin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Videolarında hiç konuşmamıştı.

Muhtemelen çekici gelen de buydu. Konuşmayan, yüzünü görmediğim ateşli bir adamla çılgınca seks yapmak mı? Ben varım! Son zamanlarda erkek seslerinden yeterince bıkkınlık gelmişti zaten.

Aynanın köşesindeki bir şey gözüme çarptı ve video bitmeden hemen önce tekrar duraklat tuşuna bastım. Videolarının arka planları her zaman karanlık ve odak dışı olurdu ama şuradaki... benim şifoniyerim miydi? Dağınık makyaj malzemelerime ve aceleden gelişigüzel attığım saç tokalarına baktığıma yemin edebilirdim.

Birkaç bulanık şekli kendi eşyalarım sanacak noktaya geldiysem artık iyice aklımı kaçırıyor olmalıydım.

Her halükârda, bu video resmen yeni favorim olmuştu. Çünkü ister tesadüf olsun ister aklım bana oyun oynuyor olsun, bu videonun benim yatak odamda çekildiğini hayal etmek fazlasıyla kolaydı. Tanrım, önümüzdeki günlerde ve haftalarda bu videoyu izlerken kendime neler neler yapacaktım. Acaba bu adam insanlar üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu biliyor muydu? Onu ne kadar çok arzuladığımı öğrense korkar mıydı? Yoksa hoşuna mı giderdi?

Tam o anda çağrı cihazım öttü ve beni düşüncelerimden öyle hızlı uzaklaştırdı ki neredeyse telefonu elimden düşürüyordum. Hızla videoyu favorilere kaydettim ve telefonu dolabıma geri koymadan önce aceleyle bir yorum yazdım: *"Bende de o nevresimden var. Bu video benim yatak odamda çekilmiş olabilir. Üzülmeyin kızlar!"* Yüzü Meçhul Adam'ın yorumlarında daha önce sayısız kez etkileşime girdiğim insanların bunu göreceğini ve kıskançlıktan kuduracaklarını biliyordum.

Dokuz dayanılmaz uzun saatin ardından garaj yoluma girdim ve arabanın motorunu durdurup alnımı direksiyona yasladım. Bu gece berbattı. Baştan sona boktan bir geceydi. Durumunun stabil olduğunu düşündüğümüz bir kalp krizi hastasını kaybetmemizle son bulmuştu. Kadın çok gençti, henüz ellisinde bile değildi. İkinci kalp krizini geçirirken kocası ve ergenlik çağındaki çocukları yatağın etrafında oturuyorlardı, biz onları dışarı çıkardıktan sonra kadının hayatını kurtarmaya çalışışımızı ve bunu başaramayışımızı dehşet içinde izlemişlerdi.

Böyle gecelerde işi bırakmak istiyordum. Hemşireliğe insanları kurtarmak için girmiştim ve her ölüm bana kişisel bir başarısızlık gibi geliyordu. Sanki kurtulamamaları benim suçummuş, kaçırdığım bir belirti ya da yapmayı akıl edemediğim bir test varmış gibi.

Mantıken bunun doğru olamayacağını biliyordum. Onları tedavi ederken yalnız değildim. Sayısız hemşire, uzman ve doktorla birlikte çalışıyordum ve bu hislerimin muhtemelen annemin ölümünden kalma kederle ilgili olduğunu biliyordum ancak bu, her hasta kaybettiğimizde içime işleyen suçluluk duygusunu azaltmıyordu.

Bu konuyu bir sonraki terapi seansımda gündeme getirmeyi aklıma yazdım ve arabadan indim. İçeri girdiğimde Fred miyavlayarak bana doğru geldi. Onu kucağıma alıp her zamankinden daha uzun süre sevdim, ona odaklandım ve beynimi daha mutlu düşünceler üretmesi için kandırmaya çalıştım.

Debelenmeye başlayınca onu yere bıraktım ve doğruca mutfağa gittim. Şarap beni çağırıyordu. Tyler'a gönderdiğim ve sonra pişman olduğum o mesajdan beri içki içmiyordum ama alkole ihtiyacım olan bir gece varsa, o da bu geceydi.

Ocağımın üzerindeki saat yanıp sönüyor, 12:00'yi gösteriyordu. Durdum. Gece bir ara elektriğimiz kesilmiş olmalıydı. Evim sıcacıktı ve elektrik şirketi her zaman yaptığı gibi kesinti hakkında bir mesaj göndermemişti, bu yüzden ya garip bir arızaydı ya da bir bildirim gönderilecek kadar uzun sürmemişti.

Omuz silkip buzdolabına yöneldim, Fred bana çelme takmaya kararlıymış gibi bacaklarıma dolanıp duruyordu. Yeni bir şişe beyaz şarap açıp kendime koca bir kadeh doldururken nedense bacaklarımdan ayrılmadı. Sanırım yine normalden daha geç gelmiştim. Planlanan on iki saatlik nöbetten on altı saatin sonunda çıkabilmiştim. Yarın izin günümdü, bunu o zaman telafi ederdim.

Şu anda şaraba, telefonuma ve vibratörümle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

Bu gece gördüğüm bütün o kan ve travmanın libidomu öldüreceğini düşünebilirdiniz ama buna o kadar alışmıştım ki beni sadece o an için etkiliyorlardı. Kendime odaklanır odaklanmaz, benimkine benzeyen o yorganın üzerinde duran maskenin görüntüleri zihnimde dönmeye başladı. Şehvet travmatik olaylara verilen doğal bir tepkiydi, beden ölüme bu kadar yaklaştıktan sonra hayatta olduğunu hatırlamak isterdi ve ben bununla savaşmayı çoktan bırakmıştım.

"Biliyorum, dostum," dedim eğilip Fred'in kulaklarının arkasını kaşırken. "Bana sadece on dakika ver." Şu noktada bu kadarı yeterliydi.

Onu odamdan çıkardım ve ışığı yakmamla donakaldım.

Yatağımın üzerinde bir şey vardı.

Benim bırakmadığım bir şey.

Parmaklarım titrediği için şarap kadehte dönüyordu ama hareket edemediğim için elimden bırakamadım. Yükselen korkum beni olduğum yere mıhlamıştı. Evime biri mi girmişti? Hâlâ burada mıydı? Siktir, Fred bu yüzden mi o kadar ısrarcıydı? Beni uyarmaya mı çalışmıştı?

Kurban olmayacağım, diye düşündüm ve kendimi hareket etmeye zorladım. Bir adım atıp kadehimle telefonumu şifoniyerimin üzerine bıraktım ve sessizce çömelip alt çekmecemde sakladığım silahı çıkardım.

Büyük bir şehirde yalnız yaşamak ve her gece kadınların başına gelebilecek en kötü şeylere tanık olmak beni paranoyaklaştırmıştı. Arabamda ve şu an elimde olanın yakınlarında sakladığım başka iki silahım daha vardı. Yatağımın yanında bir beyzbol sopası ve şifoniyerimin üzerinde kolayca ulaşabileceğim bir yerde göz yaşartıcı sprey ve fırlatma bıçaklarıyla uyuyordum. Haftada iki gün eski bir denizci tarafından verilen yakın dövüş kursuna katılıyordum ve sırf sınıftaki tek kadınım diye bana yumuşak davranmıyordu. Şu anda evimde biri varsa, buradan cesedi çıkardı.

Doğrulurken dikkat kesilerek etrafı dinledim ve yavaşça yatağa yaklaştım. Bir ses duymuyordum ama bu, birinin dolabımda saklanmadığı ya da yaklaştığımda bileğimi yakalamaya hazır beklemediği anlamına

gelmiyordu. Bunu aklımdan çıkarmadan birinin ulaşamayacağı uzaklıkta durdum ve öne doğru eğildim. Bir dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez olduğum yerde donakaldım. Yatağımın üzerinde bir maske vardı.

Sıradan bir maske de değildi.

Onun maskesiydi.

Son birkaç aydır ona o kadar çok bakmıştım ki nerede görsem tanırdım.

Ne aklımı kaçırmıştım ne de o videoda gördüklerimin benim eşyalarım olduğunu hayal etmiştim. Aynanın köşesindeki gerçekten de benim şifoniyerimdi çünkü bütün gece ağzımın sularını akıtan o videoyu benim yatak odamda çekmişti.

Hasiktir. Neler oluyordu ya? Şimdi ne halt edecektim? Polisi mi arayacaktım? Yoksa hâlâ burada olup olmadığını mı kontrol edecektim?

Görüşüm bir an için bulanıklaştı. Ya... ya videolarındaki o kanlar sahte değilse? Ya bunların hiçbirini izleyicileri gibi sadece eğlenceli fanteziler olarak görmüyorsa? Ya göz önünde saklanan bir tür seri katilse ve platformunu kurbanları çekmek için kullanıyorsa?

Sıradaki ben miydim? Bu çarpık bir kedi-fare oyununun başlangıcı mıydı?

Başımı iki yana salladım. Eğer durum böyle olsaydı, kurbanlarıyla alay ederek çekim yaptığı farklı yatak odalarını fark etmez miydim? Hiç öyle bir şey fark etmemiştim. Bu gece burada çektiği dışında tüm videolarında aynı üç arka plandan biri vardı: bir kanepe, kırmızı ışıklı bir duvar ve siyah çarşaflı büyük bir yatak.

Neden ben? Ve neden şimdi?

Ve neden evimden çığlık çığlığa kaçmam gerektiğini bildiğim halde bundan bu kadar tahrik olmuştum?

4

Josh

Of, siktir. fena *sıçmıştım.*

Aly'nin odasına yerleştirdiğim gizli kameradan yatağının birkaç metre ötesinde durduğunu görebiliyordum. Açık mavi önlüğü hastanedeki mesaisinin ardından buruş buruş olmuştu ve saçları örgüsünden kurtulmuş, gevşek dalgalar halinde yüzünü çevreliyordu. Koyu renk gözleri kocaman açılmıştı, ona bıraktığım maskeye bakarken yüzünde saf bir hayret ifadesi vardı.

Silahı iki eliyle tutarak kaldırdı ve odada etrafına bakındı. "Burada kimse var mı?" diye seslendi yüksek ve net bir sesle.

Hayatımda hiç kimseden bu kadar etkilenmemiştim. Hareket eden her şeyi vurmaya hazır görünüyordu. İyi ki kalmamıştım yoksa muhtemelen şu anda yerde kanlar içinde yatıyor olurdum.

Geride bırakmış olabileceğim herhangi bir iz arayarak bütün geceyi hızlıca kafamda gözden geçirdim. Oradayken o kadar dikkatli davranmıştım ki, Aly sonunda aklını başına toplayıp polisleri aradığında bulabilecekleri bir şey olduğunu sanmıyordum. Video için üstümü çıkardığımda bile, beni ele verecek en ufak bir saç teli kalmasın diye balaklavamı ellememiştim. Arka kapısını yeniden kilitlemek ve eriyen karda ayak izlerimi örtmek için bile zaman ayırmıştım.

Kamerayı odasına hasta bir sapık gibi üstünü değiştirmesini ya da uyumasını izlemek için koymamıştım. Gerçi şimdi düşündüm de...

Bir saniye, hayır. Burada durmam gerekiyordu. Bu yol yol değildi. Zaten mahremiyet ihlali yeterince kötüydü, suçlar listeme bir de cinsel tacizi ekleyemezdim.

Kamerayı odasına koymamın nedeni tepkisini ölçmek ve tüm o yorumlarında ciddi olup olmadığını öğrenmekti. Gerçekten benim gibi karanlık şeylere mi ilgi duyuyordu yoksa sadece merak mı ediyordu?

Yüzündeki dehşet ifadesine bakılırsa ikincisiydi. Bu da çıkış planımı uygulamaya başlamam gerektiği anlamına geliyordu. Verdiğim siparişleri iptal etmem, planlarımın üzerini çizmem ve izlerimi silmem gerekiyordu. Dijital ayak izimi gizlemek için aklıma gelen her türlü güvenlik önlemini almıştım ve ABD'de beni takip edebilecek sadece üç hacker tanıyordum. Şansları yaver gider de ardımda bıraktığım tuzaklardan kaçmayı başarırlarsa belki bana ulaşabilirlerdi. İkisi NSA için çalışıyordu, diğeri ise şu an hapisteydi. Yani şimdilik güvendeydim. Ayrıca, alelade bir ev ihlali yüzünden yerel polisin devreye federal ajanları sokacağını da sanmıyordum. Sonuçta bir şey çalmamış ya da eve zarar vermemiştim.

Sosyal medya hesabım da olabildiğince güvenliydi. Hesabımı hackleyen biri doğrudan Utah'ta yaşayan ve gizli bir maske fetişi olan otuzlu yaşlarındaki bir babaya yönlendirilirdi. Carl adında, maske fetişi olan gerçek bir adamdı ve eşinin bile bilmediği, erotik videolar paylaştığı gizli bir hesabı vardı. Dövmelerimiz aynı değildi ve içeriklerimiz de farklıydı ama polislerin bunu çözmesi için geçecek süre bana geride kalan izlerimi temizlemem ve ortadan kaybolmam için fazlasıyla yeterdi.

Üzgünüm, Carl ama bazı fedakârlıkların yapılması şarttı.

Adam için kendimi daha kötü hissetmem gerekirdi belki ama sınırlarım gibi empati konusunda da pek iyi değildim. Belki de Aly konusunda hatayı burada yapmıştım. Ortak fantezimizi yaşama ihtimali beni o kadar heyecanlandırmıştı ki olayların onun açısından nasıl görünebileceğini durup düşünmemiştim bile. Yalnız yaşayan bir kadın evine bir yabancının girdiğini fark ettiğinde nasıl hissederdi?

Tarayıcımda yeni bir sekme açıp ekranı ikiye böldüm. Aly'nin silahını indirmeden yatağının altına bakmasını izlerken hızlıca bir internet araştırması yaptım.

Sonuçlar pek iç açıcı değildi. İşte burada sıçıp batırmıştım. Google'a göre Aly muhtemelen çok korkmuş ve öfkelenmişti; evinin tehlike altında olduğunu, hatta saldırıya uğradığını, onun için bir sığınak olmaktan çıkıp kendini güvende hissetmediği bir yere dönüştüğünü düşünüyordu.

Böylesine büyük bir hatayı nasıl telafi edecektim? Güller işe yarar mıydı? Film ve dizilerdeki erkekler hep gül gönderirdi. Yine de bu yeterli görünmüyordu. Belki de çok fazla gül göndermeliydim?

Bir sekme daha açmıştım ki Aly'nin ne yaptığını çok iyi bilen bir kadın gibi odasının geri kalanını kontrol etmesini izlerken kalakaldım. Bu çok seksiydi. Bariz korkusuna rağmen, sanki resmî eğitim almış gibi kendinden emin ve yetkin hareket ediyordu. Belki de almıştı. Belki de gittiği savunma kursundan öğrenmişti.

Başka birinin parasını kullanarak yerel bir çiçekçi dükkânının neredeyse tamamını satın alırken spor salonunun kameralarına sızmayı aklıma not ettim. Hırsızlık konusunda kendimi o kadar da kötü hissetmiyordum. Özellikle de kurbanım yakın zamanda şirketimin müşterilerinden birini dolandırmaya çalışan zengin bir suçlu olduğu için. Beceriksiz girişimini geri püskürtmekle kalmamış, gizlice sistemine girerek kredi kartı bilgileri de dahil olmak üzere hakkında bin bir türlü ilginç şey öğrenmiştim.

Ekranda Aly yatak odasını ve banyosunu kontrol etmeyi bitirip odadan çıktı. Hoparlörlerimin sesini sonuna kadar açtım ve polis çağırıp çağırmadığını duyarım umuduyla kulak kesildim. Dakikalar neredeyse mutlak bir sessizlik içinde geçti, küçük evinin geri kalanını aradığını gösteren hafif hareket sesleri dışında bir şey duyulmuyordu.

İki kamera yerine sadece bir tane yerleştirdiğim için kendime sövdüm. Ne yapıyordu şimdi? Nasıl hissediyordu? Bunu telafi

etmemin bir yolu var mıydı yoksa onunla olan şansımı çoktan kaybetmiş miydim?

"İyi misin, Fred?" diye sorduğunu duyunca aniden doğruldum. Kimle konuşuyordu?

Fred'in cevabına kulak kabartırken içimde beklenmedik bir öfke kükredi. Ben evindeyken orada başka bir adam daha mı vardı? İşten sonra onunla orada buluşmayı mı planlamıştı? Ama ne bir kapı sesi duymuştum ne de...

"Sana zarar vermedi, değil mi?" diye sordu Aly.

Hoparlörlerimden yumuşak bir miyavlama yükseldi.

"Eve geldiğimde beni uyarmaya çalışıyordun, değil mi?"

Bir miyav daha.

Haa. Fred, *kedisiydi*. Kıskançlığım geçiverdi ve sandalyemin kolçaklarını sıkan ellerimi gevşettim. Vay canına. Pekâlâ. Bu ani öfke yeniydi. Ve muhtemelen hiç sağlıklı değildi. Buna dikkat etmem gerekecekti. Aly'ye ya da kedisine zarar vermek istemiyor olabilirdim ama demin yanında başka bir erkeğin olduğunu sanmıştım ve içimde o herifi *dilim dilim doğrama* isteği doğmuştu.

Hoparlörlerim sessizleşti ve kulak kesilerek Aly'den bir işaret bekledim. Bilmiyordum. İyi miydi mesela? Kızgın mıydı? Yoksa korkuyor muydu? Herhangi bir tepki alsam olurdu. Bu hafta hastanenin kameralarından onu izlediğim onca geceden sonra şimdi onu görememek canımı sıkıyordu. Her duygusu yüzünden okunuyordu ve ben de uykusuz geçen saatlerimi her birini ezberlemekle geçirmiştim.

Sonunda tekrar görüş alanıma girdi. Bir kolunda Fred'i, diğer kolunda yemek masasındaki sandalyelerden birini taşıyordu ve yüzünde kararlı bir ifade vardı. Fred'i yatağına bıraktı, sonra odasının kapısını kapadı ve sandalyeyi tokmağın altına dayayarak içeriye bir barikat kurdu.

Evet, verdiğim isimsiz siparişi iptal etmeyecektim. Eğer kendini yalnızca bir sandalyeyle korumaya çalışıyorsa ona aldığım güvenlik ekipmanlarına kesinlikle ihtiyacı vardı. Zaten neden daha önce bir güvenlik

sistemi kurdurmamıştı ki? Mahallesindeki suç oranı şehrin diğer bölgelerine kıyasla oldukça düşüktü ve kendini savunabileceği açıktı ama ben gerçekten isteyen birinin evine ne kadar kolay girebileceğini ona göstermemiş miydim?

Meselenin para olmadığını biliyordum. Annesinin hayat sigortası hem hemşirelik okulunu hem de evinin peşinatının büyük bir kısmını karşılamıştı. Üstüne hastanedeki maaşı, artı mesaileriyle hatırı sayılır bir gelir elde ediyordu. Umursamamış mıydı yoksa?

Belki de evine girerek ona iyilik yapmış, hatasını fark etmesini sağlamıştım.

Yüzümü buruşturdum. Yok artık. Bari böyle düşünme. Belli ki yaptığım şeyi haklı çıkarmaya ve suçluluk duygumu hafifletmeye çalışıyordum. Ama bunu yapmamalıydım çünkü bu gece Google bana bir şey öğrettiyse, o da her şeyi fena halde batırdığımdı.

Aly şifoniyerine gidip silahını elinden bırakarak şarap kadehini bir öğrenci partisindeki bedava bira gibi kafasına diktiğinde bu tespitim doğrulanmış oldu. Kadehi tekrar yerine koyarken parmaklarının titrediğini görünce tüylerim diken diken oldu. Çünkü... *Siktir.* Korkusu beni tahrik etmişti. Ne kadar tahrik olduğumu düşünmemeye çalışıyordum ama Aly gözle görülür bir şekilde titrerken aletimin spor şortuma yaptığı baskıyı görmezden gelmek imkânsızdı.

Pekâlâ, ona zarar vermek istemiyordum ama onu korkutmak istiyordum. Muhtemelen bu bir sorundu ama en kötü senaryo da değildi. Hem bu kendim hakkında çoktan bildiğim bir şeyi doğrulamıyor muydu? Tanrı aşkına, düzenli olarak göğsünü sahte kanla kaplayıp elinde bir kasap bıçağıyla karanlıktan oturan ve kameraya sanki bir aileyi yeni katletmiş gibi bakan adamdım ben.

İnsanların içeriğimden hem tahrik olup hem de biraz ürktüklerini söyleyen yorumlarından zevk alıyordum. Bu yorumlar içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, kendimi güçlü, vahşi ve tehlikeli hissetmemi sağlıyordu. Sanki bütün dünya benimmiş gibi. Ayrıca, benimle aynı

fetişlere sahip bu kadar çok insanın olması arzularımı normalleştiriyordu. Maske oyunu hoşuma gittiği için sorunluymuşum ya da babamın yaptığı şeye tehlikeli derecede yakın karanlık bir bölgeye adım atıyormuşum gibi hissetmiyordum.

Bu tamamen bana aitmiş gibi geliyordu. İşte bu yüzden Aly'nin de tamamen bana ait olmasını istiyordum. Sadece maske fantezisi olan güzel bir kadın olduğu ve düzenli olarak egomu baştan çıkardığı için değil, teknik olarak önce o beni stalkladığı için. Yani bilgisayarını hacklediğimde bulduğum arama geçmişine bakılırsa en azından bunu denemişti.

Sosyal medyadaki birini nasıl bulabilirim?

TikTok'taki Yüzü Meçhul Adam kim?

Yüzü Meçhul Adam'in diğer sosyal medya hesapları.

İnsanları dövmelerinden bulan bir yapay zekâ programı var mı?

Gördünüz mü? İlk o başlatmıştı. Ve evet, bunun mahkemede bir savunma olarak asla işe yaramayacağının farkındaydım ama buna sıkı sıkıya tutunmayı tercih ediyordum. Aly'nin de biraz mahvolmuş olduğu gerçeğine. Beni ihbar etmeden önce tereddüt edebileceği kadar. Ve eğer gerçekten şanslıysam, onun için planladığım şeylere ayak uydurması yeterdi.

Gözlerimi tekrar ekrana çevirdiğimde telefonunu alıp yatağın kenarına oturduğunu gördüm. Yerleştirdiğim kamera küçük ama dahiyane bir cihazdı. Telefonunun şarj cihazına benziyordu; çalışır bir USB girişi bile vardı. Üstündeki boş beyaz alan tamamen masum bir tasarım gibi görünse de aslında geniş açılı bir kameranın ekranıydı ve özel bir cihaz dedektörü olmadan fark edilmesi neredeyse imkânsızdı. Ayrılmadan hemen önce şarj aletini bununla değiştirmiş, kameranın çalışıp çalışmadığını telefonumdan kontrol ettikten sonra bir elektrik kesintisi daha yaratarak gecenin karanlığına karışmıştım.

Birkaç tuşa basarak Aly'nin telefonunu yakınlaştırdım. Sosyal medya sayfamdaydı. Muhtemelen ya beni engellemek ya da DM'den ağzıma sıçmak üzereydi.

"Biliyordum," dedi sayfayı kaydırırken. "Yatak. Kanepe. Duvar."

Kaşlarımı çatmaya başlamıştım ki videolarımdaki arka planlardan bahsettiğini anladım. Tüm videolarımı Tyler ya uyurken ya da evde yokken yatak odamda çekiyordum. Ve her zaman aynı üç arka planı kullanıyordum. Ta ki Aly'nin yatak odasına kadar. Bunu fark etmiş miydi?

Eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra yanında oturan ve hoparlörlerden duyulacak kadar yüksek sesle gırlayan Fred'e baktı. "Yani, muhtemelen uygulamayı kurbanlarını avlamak için kullanan bir seri katil değil."

Geri çekildim. Düşündüğü şey bu muydu? Hay sikeyim. Bu, isteyeceğim en son şeydi. Bunu nasıl düzeltebilirdim? Ona kendimi açıklayan bir mesaj göndermek istiyordum ama ne diyecektim ki? *Selam Aly, benim, evine giren adam. Az önce odana sakladığım kameradan seni izliyordum da, haklı olduğunu bilmeni istedim. Evet, bir seri katil değilim.*

Tanrı aşkına.

Psikiyatristim ilaçları azaltmanın vakti geldiğini söylediğinde daha fazla itiraz etmeliydim. İlaçlar sistemimi terk ettikten sonra yaptığım ilk şey birini gizlice gözetlemek olduğuna göre gerekli oldukları çok açıktı.

Elimi kaldırdım, tam video yayınını kesmek üzereydim ki Aly yatağına dönüp nihayet maskeye baktı. Yüzü daha önce hiç görmediğim bir ifadeye bürünürken parmağım havada asılı kaldı. Gözkapakları titreşerek yarı kapandı ve dolgun altdudağını öyle bir ısırdı ki sandalyemde öne doğru eğildim. Yanaklarına tatlı bir kızarıklık yayıldı. Ağlayacak mıydı yoksa?

Göz ucuyla kedisine baktı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Ben daha ne yaptığına bakamadan telefonunda bir şeyler yazmaya başladı, parmakları ekranın üzerinde âdeta uçuyordu. Ardından bir e-posta ya da mesaj göndermiş gibi bir ses geldi.

Telefonum masamda çınladı.

Donup kaldım.

Hasiktir. Bana mesaj mı atmıştı?

Telefonuma, sanki her an üstüme atlayıp beni ısıracakmış gibi temkinle uzandım. Ekranda, "*aly.aly.oxen.free adlı kullanıcı size bir mesaj göndermek istiyor*" yazan bir bildirim yanıp söndü. Kalbim göğsümde çılgınlar gibi atarken ekran kilidini açıp mesajı okudum.

Kulağa delice gelebilir ama bu gece evime girip yatak odamda video çekmiş ve ardında bir maske bırakmış olabilir misin acaba?

Siktir. Ne cevap verecektim? Evet dersem, bu daha sonra mahkemede aleyhime delil olarak kullanılabilirdi. Hayır dersem, aklıyla oynamış olurdum. Bu işi havalı bir cevapla halletmenin bir yolu var mıydı? Sorusuna, şüphelerini ne doğrulayan ne de yalanlayan bir soruyla mı cevap verseydim?

Evet dersem ne olacak? diye sordum. İşte, bu yeterince güvenli görünüyordu.

Uygulamanın bildirim sesi ekrandan geldi ve verdiğim cevaba nasıl tepki verdiğini canlı olarak izledim. Altdudağını tekrar ısırdı ve derin bir nefes alarak telefonunu kendine yaklaştırdı. Birkaç tutam saçı omzunun üzerinden düşerek profilini görüş alanımdan gizledi.

"Siktir, cevap verdi," dedi, sesi bir fısıltıdan ibaretti. "O kimseye cevap vermez. Asla."

Neredeyse, *Biraz sağa dön de seni daha iyi görebileyim*, diyecektim ama bu, kamerayı ele verirdi. Üstelik, nihayet konuşmaya başlamışken yayının kesilmesine hazır değildim.

Tekrar yazmaya başladı ve bir saniye sonra telefonum öttü.

Değişir, dedi.

Neye göre, Aly? diye yanıtladım.

Keskin bir nefes aldığında sırıttım. Demek adını kullanmam hoşuna gitmişti. İnternette arzuladığını apaçık belli ettiği, yorumlara ya da mesajlara asla yanıt vermeyen adamın sonunda biriyle konuşmayı seçtiğini ve bu kişinin kendisi olduğunu bilmek ona kendini özel hissettirmiş miydi? Eğer öyleyse, bana sunduğu her fırsatta adını yazmaya devam ederdim.

Niyetinin ne olduğuna göre, dedi.

Geriye yaslandım. Niyetim. Buna nasıl cevap vermeliydim? O kadar çok seçenek, daha şimdiden onunla ilgili kurduğum o kadar çok fantezi vardı ki. Mesela gecenin bir yarısı onu boğazına bıçak dayayarak uyandırdığım ama üzerinde bıçağın ucunu kullanmak yerine kabzasını bacaklarının arasına kaydırıp onu çıldırma noktasına getirdiğim bir fantezim vardı; onu zevkin doruklarına kadar çıkaracak ama ne kadar yalvarıp yakarsa da istediği şeyi asla vermeyecektim. Bir de onu hastanenin otoparkından kaçırıp ıssız bir ormana götürdüğüm ve kaçabildiği kadar uzağa kaçmasını söylediğim bir fantezim vardı; onu yakaladığımda yapacaklarım şeytanı bile ağlatırdı.

Ama muhtemelen şu anda bunların hiçbirine hazır değildi ve hâlâ polisi aramayı düşünüyor olabilirdi, bu yüzden şimdilik onu biraz daha kışkırtmakla yetindim.

Niyetim mi? Ah, Aly. Önceki yorumlarından anladığım kadarıyla korku senin için eğlencenin bir parçasıyken sana bunun cevabını neden vereyim ki?

Tam o anda Aly'nin telefonunu yatağa bırakıp elleriyle yüzünü örttüğünü gördüm. "Terapi seanslarımı artırmam lazım."

Sırıttım çünkü aynı şekilde hissediyordum.

Fred miyavlayarak başını onun koluna sürttü.

Aly, "Tüy terapisi bu sefer işe yaramayacak, dostum," diyerek onu kucağına aldı. "Bunun için üzgünüm ama şu anda yetişkin insanlara özgü şeyler yapmam gerekiyor ve sen burada olamazsın."

Ben izlerken banyoya gidip Fred'i fayans zemine bıraktı ve onu banyoya kapatırken tekrar özür diledi. Yatağa dönüp telefonunu eline aldığında nefesimi tutarak bekledim.

Bana zarar vermeyeceğine nasıl güvenebilirim? diye sordu.

Güvenemezsin, Aly. Ben internette gördüğün bir yabancıyım.

Keskin bir nefes verdi ve telefonunu salladı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sadece manşetlere çıkmak üzere olmadığıma dair bir tür güvenceye ihtiyacım var."

Onun için üzülmem gerekirdi ama tıpkı korkusu gibi bariz kızgınlığı da beni tahrik ediyordu. Bir kadını bu kadar sinirlendirmeyeli uzun zaman olmuştu. Genelde kadınların kızgınlıklarının cinsel olmasını tercih ederdim, sonunda sabırları taşana kadar onlara daha da sataşırdım ama Aly'yle bu masum didişmemiz bile beni heyecanlandırıyordu. Böylesine güzel bir kadının hırçınlaştığını görmek bana bir şeyler yapıyordu. Belki olay meydan okumaydı. Mücadele eden kadınları severdim. Palavralara pabuç bırakmayan, lafını sakınmayan ve kendini savunabilen kadınları.

Tabii ki daha uysal kadınlara karşı bir düşmanlığım yoktu, sadece benlik değillerdi. Aslında, babamın avladığı türde kadınlar oldukları için beni düpedüz korkutuyorlardı. Onun karanlık eğilimlerinin bana da bulaşmış olması ihtimali yüzünden öyle bir kadınla yatmayı bırakın, hiç çıkmamıştım bile. Bunun yerine güçlü, sınırlarını çizebilen kadınları tercih etmişimdir hep. Bana karşı koyup kendilerini kurtarabilme şansı daha yüksek olanları. Eğer olur da bir gün... Şey, Aly hâlâ bilgisayar ekranımı doldururken bunu düşünmek istemiyordum.

İçgüdülerim bana dikkatli olmam gerektiğini haykırsa da onu böylesine sinirli görmek, içimde onu ödüllendirme isteği uyandırdı. Odasında çektiğim videonun ikinci yarısını açtım; sosyal medyada paylaşacak olsam anında engel yememe neden olacak yarısını. Kendime düşünme fırsatı vermeden içgüdülerimle hareket ederek videoyu mesaj kutumuza yükleyip gönder tuşuna bastım.

Aly videoyu açar açmaz eliyle ağzını kapadı. "Siktir!" diye inlerken sesi parmaklarının arasından boğuk çıktı.

Arkama yaslanıp bekledim, videoya nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Bu başka bir testti. Büyük ihtimalle polisi arayacaktı. Ama ya aramazsa? İşte o zaman, *bana* ait olmaya giden yolda ilk adımı atmış olacaktı.

"Yoksa?.." dedi.

Elimi pantolonumun içine mi sokuyordum? Aynen öyle. Ve onun yatak odasında, aletimi dimdik olana dek sıvazladığım bir video çektiğim için kesinlikle cehenneme gidecektim.

Başı öne düştü ve dudaklarından kısık bir inleme döküldü. Başını kaldırdığında gözleri yine yarı kapanmış, yanakları pembeleşmişti ve işte o an bu ifadenin ne olduğunu anladım: Şehvet.

Aly de benim kadar mahvolmuş haldeydi. Yaşasın.

Boştaki eliyle maskemi aldı ve yastıklarına dayadı. Sonra kalkıp kapıya yasladığı sandalyeyi tekrar kontrol etti ve sağlam durduğundan emin olduktan sonra şifoniyerine yöneldi. Üst çekmeceyi açıp içinden bir vibratör çıkardı.

Ah, siktir.

Yayını kesmem gerekiyordu.

Daha on dakika önce kendime sınır koymuş ve Aly'nin uyumasını ya da üstünü değiştirmesini izlemeyeceğimi söylemiştim. Onu mastürbasyon yaparken gözetlemek haddimi aşmak demekti, o kadar çok açıdan yanlıştı ki... Hasiktir, pantolonunu çıkarmıştı. Özenle tıraş edilmiş minik üçgeni azıcık görmüştüm ki arkasını döndü ve...

Şu. Kıça. Bak.

Onu bir güzel şaplaklamak istiyordum. İz bırakacak kadar sertçe. Sonra da ısırmak. Ardından Aly'yi kucağımda döndürmek ve ben onu arkadan becerirken kıçının sallanışını izlemek istiyordum. Tanrı, spor salonunda yaptığı kalça egzersizlerini kutsasın çünkü kesinlikle işe yarıyorlardı.

Hayır. Bu yanlıştı. Aly'nin ona gönderdiğim videoya bakarak kendini tatmin etmesini izlemeyecektim. Ve kesinlikle bir elimin şortumun içine kayıp aletimi sarmasına izin vermeyecektim.

Kes şunu. Seni yaramaz el. Bunu yapmayacağız.

Ekranda Aly yatağa uzandı. Bacaklarını maskeme doğru açmış, telefonunu havaya kaldırmıştı. Diğer eliyle vibratörün düğmesine bastı ve hiçbir ön sevişme olmaksızın doğrudan içine soktu. Sırtı gerildi, hoparlörlerimden yarı acı yarı haz dolu bir çığlık yükseldi.

Anında yayını kestim ve ekranım kardı. Garanti olsun diye masamdan kalkıp yatak odamın penceresinin önüne gittim. Titreyen

ellerimi başımın arkasında birleştirerek doğan güneşi izledim. Hasiktir, ucuz yırtmıştım. Aly'nin yay gibi gerilmiş sırtının görüntüsü retinalarıma kazınmıştı ve acı dolu çığlığı kulaklarıma müzik gibi gelmişti. Bir saniye daha izleseydim, duracak iradeyi kendimde asla bulamazdım.

Hâlâ bazı ahlaki değerlerimin olduğunu görmek içimi bir nebze olsun rahatlattı. Aly ona gönderdiğim videoyu izleyerek mastürbasyon yapıyor olabilirdi ama bunu yaparken onu izlememe rızası yoktu. Tamam, evine girmeme, yatak odasında erotik bir çekim yapmama, ona cinsel içerikli bir video göndermeme ya da eve geldiğinden beri onu izlememe de rıza göstermemişti ama sınırı bir yerde çizmek zorundaydım ve cinsel sapıklık iyi bir nokta gibi görünüyordu. Her ne kadar karanlık bir yanım, bilmediği şeyin ona zarar vermeyeceğini iddia etse de.

Şimdiden Aly'ye sağlıksız bir takıntı geliştirmeye başlamıştım. Kendimi kontrol altına almazsam bunun ikimiz için de iyi sonuçlanmasına imkân yoktu ama artık gözlerimin önünde olduğu için kendimi durduramıyor gibiydim. Ağırdan alıp onu alıştırmak için özenle hazırladığım planlarım suya düşüyordu.

Ona ihtiyacım vardı ve hazır olsun ya da olmasın, onu en büyük teste tabi tutmak üzereydim.

Tek umudum, bunun ikimizden birinin travma yaşaması ya da ölmesiyle sonuçlanmamasıydı.

5

Aly

Yüzü Meçhul Adam buradaydı. Burada, yatak odamda, *yatağımın üzerinde*, elini pantolonunun içine sokup kendini filme almıştı. İnternetteki bir yabancının evime girmiş olması beni deli gibi korkutmalıydı. Korkuyordum da. Gerçekten. Ama aynı zamanda hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuştum ve bu hızla gidersem, çığlık atarak boşalmam için vibratörümün birkaç sert darbesi yeterli olacaktı.

Titreşimi artırdım, bir elimle seks oyuncağını kendime bastırırken diğer elimle telefonumu havada tuttum ve aylardır arzuladığım adamın tam da benim yattığım yerde kendini tatmin etmesini izledim. Şu kahrolası kasları yok mu. Serbest elinde tuttuğu bıçağı. Kendini sıvazlarken kolunun gerilip kasılması. Gördüğüm en ateşli şeydi ve her gün aldığı binlerce yorum arasından benim şehvetli yorumlarımı bir şekilde fark etmişti.

Bu bana kendimi özel hissettirmişti. Fark edilmiş. Seçilmiş.

Bu geceye kadar takıntımın gelip geçici bir heves olduğunu düşünüyordum. Sadece lafta kaldığını ve yeni uyanan bu fantezimin tamamen sosyal medyamda sürekli gördüğüm maskeli adam bolluğundan kaynaklandığını sanıyordum. Yeni bir trend patlar ve ben de ay sonuna kadar kendimi bağlanma fantezisine falan kaptırırım diyordum.

Ne aptalmışım.

Artık biliyordum. Bu benim için geçici bir heves değildi. Bu benim en büyük fantezimdi ve gerçeğe dönüşme ihtimali aylardır hissetmediğim kadar canlı hissetmeme neden oluyordu.

Ama aptal değildim. Travma hemşiresi olarak çalıştığım yıllar bana bunun trajediyle sonuçlanma olasılığının çok daha yüksek olduğunu öğretmişti. Evin her yerini didik didik aramıştım ve onun içeride olmadığını biliyordum. Yatak odamın yanı sıra ön ve arka kapılarıma da sandalyeler dayamıştım. Şimdilik olabildiğince güvendeydim ve bu yakıcı *ihtiyacı* sistemimden atar atmaz dehşete düşmüş ve öfkeli halime geri dönecektim.

Videoyu yeniden başlattım ve telefonumu yüzüme yaklaştırarak Yüzü Meçhul Adam'ın iri elini karın kaslarının üzerinde gezdirmesini, sonra yavaşça düğmeleri açık kot pantolonunun içine sokmasını izledim. Önce aletini aşağı doğru sıvazladı ve sonra uca doğru çekiştirdi. İnledim ve onu avuçlarımın arasında hayal ettim: Parmaklarımı zar zor sarabileceğim kadar kalın, çelik gibi sert, ipek gibi yumuşak ve kanımı tutuşturacak kadar sıcaktı.

Yaptığım yorumlarda yalan söylemiyordum, bu adama sürüne sürüne gitmek istiyordum. Ona ayak parmaklarını kıvırtacak, bacaklarını titretecek, aletini zonklatacak, çarşafları kavratacak, ruhunu emecek, taşaklarını kurutacak, hayatında deneyimleyeceği en iyi oral seksi yapmak istiyordum. Bunun düşüncesi bile beni doruk noktasına yaklaştırıyordu, o yüzden bu fantezinin zihnimde oynamasına izin vererek kendimi videoda hayal ettim. Yatakta yanına çıktığımı, elini aletinden çekip onu ağzıma aldığımı ve gözlerim sulanana, kadınlığım kasılana kadar ona sakso çektiğimi hayal ettim. Ağzımı becerirken saçlarımı canımı acıtacak kadar sıkı kavramasını istiyordum.

Başımı kaldırıp bana ürkütücü bir hatıra gibi bıraktığı *maskesine* baktım. Ben vibratörü içimde iyice derine sokup orada tutarken, onun bu maskenin ardında olduğunu ve beni izlediğini hayal etmek çok kolaydı.

Kendime sataşmaya bir son verdim. Tıpkı nefes almaya ihtiyacım olduğu gibi boşalmaya ihtiyacım vardı. Cihazın ucundaki küçük çıkıntı klitorisimin üzerinde öyle bir titreşti ki sırtım yataktan bir yay çizerek kalktı. Telefonum uyuşmuş parmaklarımdan düştü ve bütün varlığım bacaklarımın arasındaki hassas sinir demetinde düğümlenirken gözlerimi kapadım.

Ah, Tanrım, boşalaca–

"Siktir!" dedim, sesim yarı inler yarı haykırır gibi çıkmıştı. Kapalı gözkapaklarımın ardında ışıklar patladı ve orgazm vücudumdan şiddetli bir hazla geçti.

Sonrasında sersemlemiş ve hâlâ azgın halde nefes nefese uzandım. Kahretsin. Bu hiç iyi olmamıştı. Bir adam evime zorla girmişti ve ben polisleri aramak yerine arkasında bıraktığı kanıtın üzerinde mastürbasyon yapmıştım. Artık onları aramamın imkânı yoktu. Kendimi onlara nasıl açıklayacaktım?

"Peki neden bizi hemen aramadınız?" diye sorarlardı.

"Üzgünüm, memur bey. Kendimi tatmin etmekle meşguldüm," mü diyecektim?

Uff. Ve daha da önemli bir nokta vardı. Bunu ben istemiştim. Kendimi kurban olarak suçladığım yoktu; kelimenin tam anlamıyla bunun olması için yalvarmıştım. Hatta bir keresinde, evime girip karanlıkta beni beklemesi için ona para teklif ettiğim bir yorum bile yazmıştım. Bu, mahkemede nasıl karşılanırdı? Adamın avukatı, müvekkilinin yalnızca karşı tarafın isteğini yerine getirdiği üzerine bir savunma oluşturabilirdi. Bunu hastanenin avukatlarına sormalıydım. Sonuçta hastanenin çalışanı olduğum için teknik olarak müşterileri sayılırdım. Bu, iş dışında yaptığım delice şeyleri hastanedeki herkese anlatamayacakları anlamına gelirdi, değil mi? Müvekkil gizliliği falan vardı sonuçta?

Kalkıp kendimi temizledim. Sırılsıklam olmuştum. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar ıslanmıştım. Düzenli seks iyiydi, hatta aşırı rahatlatıyordu ama benim için artık eskisi gibi heyecan verici olmaktan çok

stres atma ve fiziksel yakınlığa duyulan ihtiyacı karşılama yöntemiydi. Bir insanın diğerine sadece acı değil, zevk de verebileceğini hatırlatıyordu bana.

İşim hayatımı gerçekten etkilemeye başlamıştı. Bu mesleğe girerken bunun olası olduğunu biliyordum. Okul beni buna hazırlamaya çalışmıştı. Mesleğe ilk başladığımda, işbaşı eğitmenim ve diğer meslektaşlarım bana travma hemşireliğinin insanın omzuna nasıl yükler bindirebileceğini anlatmış, hastane çalışanlarında boşanma, TSSB ve bağımlılığın yüksek oranlarda görüldüğünü iyice detaylandırmışlardı ama ben dinlememiştim. Çok saf ve inatçıydım. Annem ihtiyaç duyduğunda kimse yanında yoktu ve elimden bir şey geliyorsa, onun yaşadıklarını başkasının yaşamasına müsaade edemezdim.

Artık hissizleşmeye başlamıştım. O kadar çok şey görmüştüm ki insanlığa olan inancım dibe vurmuştu ve hemşire ya da ilkyardım görevlisi arkadaşlarım dışında herkesle bağlantımı koparmıştım çünkü kimse yaşadıklarımı anlamıyordu. Seks bile heyecanını kaybetmişti. Ya da en azından aksiyonsuz seks. Az önce yaşananlar, kendimi tatmin etmek için daha ateşli, daha karanlık, biraz da tehlike içeren bir şeye ihtiyacım olduğunu kanıtlıyordu.

Tatlı bir *miyav* sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Doğru ya. Fred'i banyoya kilitlemiştim. Geçirdiği geceden sonra bu bana kendimi kötü bir anne gibi hissettirdi. Muhtemelen ben eve gelene kadar yatağımın altında saklanmıştı. Çoğu insanı, özellikle de erkekleri sevmez ve güvenmezdi. (Onu suçlayabilir miydik?) Eve davet ettiğim her erkekten kaçar ya da onlara tıslardı. Ben burada değilken alanına bir yabancının girmesi onu çok korkutmuş olmalıydı.

Pijamalarımı giyip Fred'i dışarı saldım. Odaya fırlayıp doğruca kapıya koştu. Zavallı çocuğumun muhtemelen işemesi gerekiyordu.

Sinirlerim tekrar gerilirken şifoniyerin üzerindeki silahımı aldım ve kapı topuzunun altına sıkıştırdığım sandalyeyi birinin içeri dalmasından biraz korkarak dikkatlice çektim. Kilidi açıp kapıyı araladım

ve namluyu dışarı doğrulttum. Yatak odalarını ayıran kısa koridorda kimse yoktu –şükürler olsun– ve o kadar çok ışığı açık bırakmıştım ki başımı köşeden uzatıp açık plan oturma odama baktığımda kimseyi göremedim.

Yine de paranoyam hayatımın en yüksek seviyesine ulaşmıştı ve Fred kum kabına doğru koşarken ben de ikinci kez evimin tamamını kontrol ettim. İşim bittiğinde telefonumdan gelen bir bildirim sesi beni yeniden yatak odama döndürdü. Telefonumu orada bırakmıştım. Yüzü Meçhul Adam'ın gönderdiği videoya cevap vermeyi tamamen unutmuştum.

Yanaklarım yandı. Nedenini bir bilseydi... Muhtemelen yaptıklarını onayladığıma ve tercihen ben evdeyken tekrarlamasını umut ettiğime daha da ikna olurdu.

Telefonumu şifoniyerin üzerinden aldım ve donup kaldım. Tekrarlanmasını istiyor muydum? Başımı iki yana salladım. Hayır. Kesinlikle hayır. Bu çılgınlık olurdu, değil mi? Ama kadınlığımda alevlenen o ateşi ya da kalbimin bu düşünce karşısında nasıl teklediğini inkâr edemezdim.

Telefonum bir kez daha çaldığında ekrana baktım. İki yeni sosyal medya bildirimi vardı. Yüzü Meçhul Adam tekrar mesaj göndermişti.

Ellerim titreyerek ekran kilidini açtım. Ne yazmıştı acaba? Başka bir video mu göndermişti yoksa? Ayrıca neden onu engelleyip şikâyet etmem gerekirken mesajlarını okumaya bu kadar can atıyordum?

Başka video yoktu. Sadece iki kısa ama kalbimi durduran mesaj göndermişti.

İyi uykular.

Alyssa.

Gözlerimi kırpıştırdım. Aly değil. Alyssa. Tam adım. Profilimde, yazdığım yorumlarda ya da bu lanet olası uygulamanın herhangi bir yerinde kullanmadığım tam adım. Şaşırmamıştım bile. Evimi bulduğuna göre tam adımı da biliyor olmalıydı ve Tanrı bilir buraya

gelmeden önce hakkımda daha neler öğrenmişti. Ama yine de ekranda adımı yazılı görmek evime izinsiz girmesinden daha büyük bir istilaymış gibi geldi. Ama tamamen kötü anlamda da değil.

Ona ne yazacaktım? Teşekkür ederim? Siktir git, seni sapık? Bunu bir daha denersen seni vururum? Hemen geri dön seni canavar, beni bu kadar tahrik olmuş halde bırakamazsın?

Beynim ikiye bölünmüş gibi hissediyordum. Bir yandan, bu şimdiye kadar başıma gelen en ateşli şeydi. Diğer yandan da en boktan şeydi.

Gerçekten de kendimi içinde öleceğim bir korku filminde bulmuştum, değil mi?

Ne kadar yüksek ve korkmuş olsam da bir şekilde uykuya dalmayı başarmıştım. Fred'le birlikte odamda barikat kurmuş, kum kabını banyoma, mama ve su kabını da şifoniyerimin yanına taşımıştım. Ayrıca bir beyzbol sopasına sarılarak uyuyakalmıştım, silahım da kolayca ulaşabileceğim bir mesafedeydi.

Kâbuslar ya da daha kötüsü, ıslak rüyalar görürüm sanıyordum ama tam on saat boyunca ölü gibi uyumuş, sadece Fred hapis hayatından sıkılıp yatağımın etrafında tur atmaya başladığında uyanabilmiştim.

Şimdiyse küçük yemek masamda oturmuş, kocaman bir kahve kupasına yapışmıştım ve zihnim aşırı hızlı çalışıyordu. Bir yanım olanlara inanamıyordu. Yüzü Meçhul Adam dün gece evime girmişti. Bunu düşünmek bile inanılmaz geliyordu. Sanki gerçeklikten kopmuş ve kendi yarattığım karanlık bir simülasyonun içine düşmüştüm.

Evde bir yere saklanıp kapıdan içeri girdiğim anda beni öldürebilirdi ama bunu yapmamıştı. Biraz sarsılmış olsam da hâlâ sapasağlamdım ve bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Demek ki beni öldürmek istemiyordu.

Aptallık etme, dedim kendime.

Doğru. Tek bildiğim, bunun onun için bir ön sevişme olduğuydu. Belki de bir kedinin avıyla oynadığı gibi benimle oynuyordu;

kovalamacanın tadını çıkarıyor, ben etrafta koştururken acımasızca izliyor ve saldırmak için uygun anı bekliyordu. Gerçekten de bir katil olabilirdi ve belki bunu tüm kurbanlarına yapıyordu. Onları internette ayartıyor, onlarla flört ediyor, evlerine giriyor, hatta belki de zarar vermeden birkaç kez beceriyordu. Şimdi oturup sakince düşününce, birinin bu tuzağa ne kadar kolay düşebileceğini ve tam da gardını düşürdüğü anda Yüzü Meçhul Adam'ın harekete geçerek kurbanını nasıl kanlı bir sonla buluşturabileceğini görebiliyordum.

Sonraki kurbanı olmam için cesedimi çiğnemesi gerek. Ah, bu çok yanlış oldu. Sonraki kurbanı ben *olmayacaktım.* Bugün yapmam gereken işler listesine bir de silah dükkânına gitmeyi ekledim. Sadece silah satmıyorlardı. Kişisel savunma malzemelerinin yanı sıra ev güvenliğiyle ilgili malzemeler de bulunduruyorlardı. Kamera alacaktım. Alarm da. O piç büyük bir mücadele vermeden buraya bir daha giremeyecekti.

İçimde yeni bulduğum kararlılığa rağmen libidomun hâlâ yüksek olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak yerimde kıpırdandım. Külotum nemliydi ve meme uçlarım eşofmanıma her sürtündüğünde içime küçük zevk dalgaları yayılıyordu.

Lanet olası fetişim yüzünden, muhtemelen derimi yüzüp kendine eldiven yapmayı planlayan bir adama arzu duyuyordum.

Bunu hayal edince yüzümü buruşturdum ve kahvemden bir yudum daha aldım. Tüm bu olanlar sinir bozucunun da ötesindeydi. Bana zarar vermek istiyor muydu, istemiyor muydu? Ve yorum atan onca insan arasından neden beni seçmişti? Yakınımda bir yerde mi yaşıyordu? Onunla daha önce gerçek hayatta karşılaşmış mıydım? Onu en sevdiğim kafede görmüş ya da spor salonunda yanında ağırlık kaldırmış olabilir miydim?

Görmüş olsam bile beni internette nasıl bulmuştu? Yorumlarımdan beni bulabildiğine göre adımı ve tipimi biliyor olmalıydı çünkü gerçek hayatta *hiç kimseye* maske fantezimden bahsetmemiştim ve tanıdıklarımla sosyal medyada takipleşmiyordum.

Beni bulduktan sonra ne olmuştu? Kim olduğumu öğrendikten sonra nerede yaşadığımı bulma noktasına nasıl gelmişti?

En önemlisi, dün gece buraya nasıl girmişti? Pencerelerimin hiçbiri kırık ya da açık değildi, bacasından girebileceği bir şöminem bile yoktu ve arka kapımı içeriden sürgü ile kilitliyordum. İçeri girmek için sürgüyü kırması gerekirdi ve dün gece kontrol ettiğim kadarıyla kapıda herhangi bir zorlama emaresi yoktu. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu: Ön kapı.

Gece bir ara elektrikler kesilmişti. Bunu o mu yapmıştı? Kesintiyi tetikleyip karanlıktan faydalanarak içeri mi sızmıştı? Hayır. Bu bir tesadüf olmalıydı. Böyle bir şeyi başarmak için birinci sınıf bir hacker olması gerekirdi.

Gerçi şimdi düşününce... hakkımda bildiği her şey de bunu gösteriyordu.

Masamın üzerinde ekranı yukarı dönük vaziyette duran telefonuma şüpheyle baktım. Beni şu an bile bir şekilde izliyor olabilir miydi? Ne olur ne olmaz diyerek telefonu peçeteliğimin arkasına, kamerasını kapatacak bir yere koydum. Beni aşan sulardaydım. Lisede ve üniversitede birkaç programlama dersi almıştım. Bu da teknolojiyle aramın hiç iyi olmadığını anlamama yetmişti. Telefonumu hacklemek için hangi becerilerin gerekli olduğu ya da bunun mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir saniye ya. Tyler'ın ev arkadaşı bilgisayar dehası değil miydi? Acaba bu konuda bana yardımcı olabilir miydi? Tyler'la ilişkimiz bitmiş olabilirdi ama zaten aramızda ciddi bir şey olmamıştı ve kötü de ayrılmamıştık. Geçen akşamüstü onu spor salonunda görmüştüm ve bana yeterince nazik davranmış, ağırlık salonunun karşısından el sallamış ve halterde yeni bir rekor kırdığımda beni iki başparmağını kaldırarak tebrik etmişti. Ona ev arkadaşıyla benim için konuşup konuşamayacağını sormam garip kaçar mıydı? Neye ihtiyacım olduğunu nasıl açıklayacaktım?

Selam Tyler. Ben Aly. Merak etme, senden hâlâ hoşlanıyor falan değilim. Sadece sana gönderdiğim şu seksi adamı bulması için ev arkadaşına ihtiyacım var.

Gözlerimi devirdim. Aynen. Harika bir fikir.

Belki de fazla ayrıntıya girmeden, ücreti karşılığında bir ricada bulunsam daha iyi olurdu. Josh'la yalnızca bir kez denk gelmiştik, yani bunu sırf dostluk hatırına ya da iyilik olsun diye yapması için hiçbir sebep yoktu.

Aklım o tek karşılaşmamıza gitti. Tyler'ın Josh hakkında bana söylediği tek şey, siber güvenlik alanında çalışan bir münzevi olduğuydu. Doğal olarak zihnimde kısa boylu, sıska, gözlüklü biri canlanmıştı ve evet, bunun Hollywood'un "inek" klişesine kandığım anlamına geldiğinin farkındaydım.

Josh bana iyi bir ders vermişti. Çünkü dev gibi bir adamdı, en az 1.90 olmalıydı ve o sabah mutfakta karşılaştığımızda üzerinde bol kesim bir eşofman altı ve kapüşonlu olmasına rağmen kasları kendini gösteriyordu. Yüzünü sadece bir anlığına görebilmiştim –güçlü bir çene hattı, kemerli burnu, çoğu kadının uğruna cinayet işleyeceği türden gür ve uzun kirpikleri vardı– ama o bir an bile, Josh'ın kadınların kalbini kıran bir çapkın olduğunu anlamama yetmişti. Teninde hafif zeytuni bir ton vardı, muhtemelen Akdeniz kökenliydi. Saçları da benimki kadar koyuydu. Annem onu görseydi kesin uygunsuz bir yorum yapar ve ona güçlü İtalyan torunlar verebilecek bir erkek olduğunu söylerdi.

O sabah ev arkadaşının tişörtünü giydiğimi hemen fark ederek daha dik durmamı sağlamıştı ve birkaç saat önce muhtemelen Tyler'la seks yaptığımı da duymuştu çünkü akşam yemeğinde beraber bir şişe şarabı devirdikten sonra sessiz olmayı pek becerememiştik.

Tabii bunların hiçbir önemi yoktu çünkü Josh'a görünüşü için değil, beyni için ihtiyacım vardı. Ona ödeme yapmam, yardım etmesi için yeterli bir teşvik olur muydu? Ve ona ihtiyacım olan şeyin ne kadarını

anlatmam gerekirdi? Çok fazla ayrıntıya girmeden ondan benim için birini bulmasını isteyebilir miydim?

Tüm bu soruları yanıtlaması için Google'a ihtiyacım vardı.

Parmaklarım telefonuma gitti ama tereddüt ettim. DM kutumu açıp Yüzü Meçhul Adam'ın bana gönderdiği videoyu tekrar izlememe konusunda kendime güvenmiyordum. Bunun yerine kahvemi masaya bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı aramaya koyuldum.

6

Josh

Aly, Google'da bir hackerın birini bulması için hangi bilgilere ihtiyacı olduğunu araştırıyordu.

Bu bir sorun olabilirdi.

Dizüstü bilgisayarının kamerasından makaleyi okumasını izledim, koyu renkli gözleri satırları tararken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, makyajsızdı ve kıyafetleri yataktan yeni kalkmış gibi buruş buruştu. Bu manzara karşısında içimde bir şeyler yumuşadı. Onunla bir fantezi yaşamaya o kadar odaklanmıştım ki, gerçek halinin nasıl olacağını bir kere bile durup düşünmemiştim.

Gözlerimi kapadım ve kendimi masada karşısında otururken hayal ettim. Sabah kahvesini yudumlarken onu izliyordum; saçları darmadağınıktı, dudaklarıysa gece yaptıklarımdan dolayı hâlâ kızarıktı. Düşüncesiyle bile neredeyse inleyecektim. Hızlı kaçamaklar dışında biriyle aynı yatağı paylaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. En son ne zaman bedenimin sıcaklığından yararlanmak için göğsümde yatan bir kadınla uyanmıştım? Hatırlayamamam muhtemelen pek de iyiye işaret değildi.

Tyler bana hep münzevi derdi ama şimdiye kadar buna hiç kafa yormamıştım. Öyleysem ne olmuştu yani? Geçmişim ve tanınmanın

doğuracağı sonuçlar göz önüne alındığında, evden çıkmak istememem gayet normaldi. Ama kendimi Aly'yle basit bir yaşam sürdürürken hayal etmek seçimlerimi sorgulamama neden oldu. Dünyanın geri kalanından uzak durarak neler kaçırıyordum? Kendimi insanlardan ve onları da kendimden korumam hâlâ gerekli miydi? Yirmi altı yaşındaydım ve bunca zamandır kimseyi incitmemiştim.

Peki bu, asla incitmeyeceğim anlamına geliyor muydu?

Babam ilk saldırısını delikanlıyken gerçekleştirmişti. Davasını inceleyen podcastlerde, çocukluk yıllarında maruz kaldığı şiddetin ve kafasına aldığı birkaç yaranın onu nasıl karanlık bir yola sürüklediğini anlatmaya bayılıyorlardı. Annem bizi ondan temelli uzaklaştırmayı başarmadan önce o da benim canımı yakmıştı ama en azından ben travmatik bir beyin hasarı almaktan kurtulacak kadar şanslıydım.

MacDonald Üçlüsü*, güncelliğini yitirmiş ama bazen rahatsız edici derecede isabetli olabilen bir şiddet eğilimi öngörü sistemiydi. Üçgenin ilk noktası, yangın çıkarmaktı. Bir şeyleri yakıp kül etme fikri bana hiç çekici gelmemişti. İkincisi yatak ıslatmaydı. Küçük yaşlardan beri taş gibi bir mesanem vardı ve asla yatağımı ıslatmamıştım. Üçüncüsü ise hep endişelendiğim ve kendime asla test etme iznini vermediğim maddeydi: Hayvanlara eziyet etmek. Ama geçen gece Fred'e zarar vermediğim, hatta vermeyi aklımdan bile geçirmediğim için bir gün delirip babama dönüşmeyeceğim konusunda uzun zamandır hiç olmadığı kadar kendime güveniyordum.

Dostum, yalnız şu an Aly'yi bildiğin sapık gibi izliyorsun, diye hatırlattım kendime.

Evet, böyle bir durum vardı. Tamam, toplum için tehlikeli olmayabilirdim ama çoğu insanın –eğer Aly'ye ne yaptığımı itiraf edersem terapistimin de– sorunlu bulacağı bazı özelliklerim vardı. Ama en azından Aly'yi izlememin nedeni onu kaçırıp bodrumuma zincirlemek

* Psikiyatrist John MacDonald tarafından kişilerde ileride görülebilecek şiddet eğilimlerini ve(ya) seri suçları öngörebilmek adına ortaya konmuş bir davranış üçlüsüdür. (ç.n)

istememem falan değildi. Sadece yaptıklarımın hoşuna gidip gitmediğini öğrenmek istiyordum, sonra duracaktım.

Gözlerimi devirdim. Ne yazık ki kendi saçmalıklarımı yutacak kadar gerçeklikten kopmuş değildim.

Kahretsin ki durmayacaktım.

Aly sandalyesinde öne doğru eğildi ve yazmaya başladı.

Biri beni dizüstü bilgisayarımın kamerasından izleyebilir mi?

Eyvah.

Sonuçları okurken gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra hızla ekranın üst kısmına, doğrudan bana baktı.

"Merhaba güzelim," dedim. Keşke beni duyabilseydi de korkudan yüzündeki kanın çekilişini izleyebilseydim.

Aynen. Kesinlikle sorunluydum. Ama bunu daha sonra analiz edecektim.

Aly dişlerini sıkarak, "Kahretsin," deyip masadan uzaklaştı.

Dönüp görüş alanımdan çıkarken gözlerim kıçına takıldı. Ah, o kıça yapmak istediklerim... Her zaman bir meme adamı olduğumu düşünmüştüm ama Aly bana yanıldığımı kanıtlıyordu.

Yakınlardan karıştırma sesleri geldi, ardından Aly elinde bir makas ve koli bandıyla ekrana geri döndü. Kamerayı kapayacaktı.

Siktir.

Hissettiğim hayal kırıklığı ve hüsran doğrudan mideme vurdu, kendime engel olamadan telefona uzanıp ona tek kelimelik bir mesaj yazdım.

Yapma.

Telefonu bildirimle aydınlandı ve Aly, tam banttan bir parça koparmak üzereyken duraksadı. Yüzünde tatlı, ağız sulandırıcı bir korku belirdi ve hemen ardından yerini öfkeye bıraktı.

Telefonunu bırakıp ellerini masanın üzerine koydu ve kameraya doğru eğilerek, "Beni dinle, orospu çocuğu," dedi. Tanrım, sinirlendiğinde

çok güzel oluyordu. Koyu kahverengi gözleri öfkeden neredeyse siyaha çalıyordu. "Seni bulacağım. Ve bakalım bir gün eve gelip de karanlıkta seni bekleyen birini bulduğunda sen nasıl hissedeceksin..."

Sözleri içimde doğruca aletime akın eden bir heyecan dalgası yarattı. Görünüşe göre bu çok hoşuma giderdi. Hatta beni elinde bir silah ya da bıçakla bekleyeceği anlamına gelecekse, belki de işe alacağı dandik hackerı engellemeye bile çalışmazdım. Seve seve Aly'nin kurbanı olurdum. Ya da belki de önce kadar ileri gidebileceğini görmek için onu test ederdim.

Canıma susamış değildim. Beni vurmasını falan istemiyordum ama güzel yüzünün altında sakladığı karanlığın ne kadar derin olduğunu merak ediyordum. Beni biraz hırpalamak isterse ona izin verebilirdim.

Aslında, hayır. Vazgeçtim. Bunun yerine karşı koymayı ve Aly'nin sınırlarını zorlayarak öğrendiği tüm o kendini savunma tekniklerini görmeyi tercih ederdim. Yumruklarını sakınmayacak bir kadına benziyordu. Vücudundaki kaslar ve yaptığı onca antrenman sayesinde bedenini ne kadar iyi tanıdığı düşünülürse, benden en az otuz kilo daha hafif olmasına rağmen bana bile ciddi zarar verebilirdi.

Sırıttım. Ne yazık ki Aly'nin bilmediği bir şey vardı: On bir yaşımdan beri çeşitli dövüş sanatlarında eğitim alıyordum. Annem babamdan ayrıldıktan sonra bir daha bize zarar vermeye kalkarsa kendimizi savunabilelim diye hem beni hem de kendisini ilk dersimize yazdırmıştı. Hâlâ haftada bir kez, liseden beri benimle birlikte kursa giden Tyler'la pratik yapıyordum.

Aly'nin birkaç yumruk atmasına izin verir, hatta kazanma şansı olduğuna inanmasını sağlardım. Sonra onu yere yatırır ve dövüşmek yerine sevişmeye ikna ederdim bir şekilde.

Arkama yaslandım ve koli bandından bir parça koparmasını izledim. Aklının direkt intikama gitmesi gözümden kaçmamıştı. Beni ihbar etmekle tehdit edebilir, bir daha evine girmememi emredebilir

ya da polisi arayacağını söyleyebilirdi. Ama bunların hiçbirini yapmamıştı. Bu, onun da bir parçasının bundan benim kadar zevk aldığı anlamına mı geliyordu? Sonuçta, "normal" bir insan polise giderdi. Peşime düşmek yerine beni bulmayı yetkililere bırakırdı.

Aly bunların hiçbirini yapmadığı gibi, bana onu gözetlemeyi bırakmamı bile söylememişti.

Şortumun üzerinden ereksiyonumu avuçladım. O da bundan hoşlanıyordu. Kendini hoşlanmadığına ya da hoşlanmaması gerektiğine ikna etmeye çalışıyor olabilirdi ama hoşlanıyordu. Bunu biliyordum. Bir şekilde bu yanını ona kabul ettirmenin bir yolunu bulacaktım.

Tekrar eğildi ve kameradan bana göz kırpınca aletimin kökünü neredeyse acıtacak kadar sertçe kavradım. Beni, "Yakında görüşürüz," diye tehdit ederek bandı yapıştırdı.

Sandığından da yakında, bebeğim, diye düşündüm ekran kararırken. Evine bir kez daha girmek için dün gece yeni bir plan yapmıştım ama artık çok daha iyi bir fikrim vardı. Üstelik bu kez ipler tamamen benim elimde olmayacaktı.

Elimi şortumun içine kaydırdım ve sandalyemde geriye yaslanarak aletimi yavaşça sıvazladım. Aly onu izlememi şimdilik engellemiş olabilirdi ama bilgisayar ekranını benimkine yansıtan bir pencere hâlâ açıktı. Bir sonraki Google araması, kamerasını nasıl tamamen kapatacağıyla ilgiliydi. Adımları uygulamasını takip ettim ve bitirdiğinde rahat bir nefes verdim. Video yayınını engellemişti ama mikrofonu devre dışı bırakmamıştı. Hışırtılar duydum, tam ne yaptığını merak etmeye başlamıştım ki kulağıma hat sesi geldi.

Kimi arıyordu?

Telefonu çok tanıdık bir ses açtı. "Aly?"

Elimi aletimden çektim. *Tyler*'ı mı aramıştı? Ne sikim oluyordu be?

Ve neden birdenbire Tyler'ın ofisine gidip suratını yumruklamak istemiştim?

Kendine gel, diye düşündüm. *O senin en iyi arkadaşın.*

"Tyler, merhaba," dedi Aly. "Aniden aradığım için üzgünüm. Tekrar görüşelim diye yalvarmak için aramadım ama tuhaf bir ricam var ve eğer çizgiyi aşıyorsam bana siktirip gitmemi söylemekten çekinme."

"Pekiiii?" dedi Tyler. Bu ses tonunu tanıyordum. Aly'ye inanmamıştı. Onu tekrar birlikte olmak için ikna etmeye çalışacağını düşünüyordu.

Aly derin bir nefes aldı. "Ev arkadaşının bilgisayarlarla arasının iyi olduğunu söylemiştin sanki?"

Has...

...siktir.

Olamaz.

Öyle değildir...

Bunu gerçekten yapıyor olamaz...

Tyler bir kahkaha attı, sesi rahatlamış gibiydi. "Öyle. Niye sordun?"

"Benim için birini bulabilir mi? İnternette? Küçük bir sorunum var da."

Hay sikeyim!

Artık Tyler güvende değildi. Çünkü Aly'ye hakkımda bu kadar çok şey anlattığı için onu öldürecektim.

Aly'nin cevabını duyunca ev arkadaşımın sesindeki mizah kayboldu. "Ne tür bir sorun? İyi misin?"

"Şey..." dedi Aly. Keşke yüzünü görebilseydim. "Sanırım? Ev arkadaşın bu kişiyi bulabilirse emin oluruz."

Ayağa fırladım ve ellerimi başımın arkasında kavuşturdum. Bu kötüydü. Hem de çok kötü.

"Aly. Cidden bak," dedi Tyler. "Biri seni tehdit falan ettiyse ev arkadaşıma değil, polise gitmelisin."

"Tehdit edilmedim." Uzun bir duraklama oldu. "Yani sanmıyorum."

Kahretsin. Tyler'ı tanıyorsam, bu işi bizzat halletmeyi teklif edecekti.

Tam bunu düşündüğüm anda, "Sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Josh'la ben icabına bakarız. Aramızda kalsın ama onu doğduğuna pişman ederiz," dedi.

"Ben halledebilirim," dedi Aly, ses tonu hafif sinir olmuş gibiydi. "Sadece o kişiyi bulmam gerekiyor. Hepsi bu. Josh bana yardım edebilir mi edemez mi? Ona bunun için ödeme yaparım."

Adımı söylediği anda aletim yeniden kalktı.

"Paranı kendine sakla," dedi Tyler. "Eminim bedavaya yapar."

Neredeyse kahrolası masamı fırlatacaktım. Harika. Artık Aly'ye yardım etmekten kaçmanın bir yolu yoktu. En azından devasa bir pislik gibi davranıp Tyler'ın onu neden reddettiğimi sorgulamasına neden olmadan bu işten sıyrılmam mümkün değildi. Hayır demem fazlasıyla şüphe çekerdi.

Aly bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. Ne zaman uğrayabileceğimi haber verirsiniz."

Uğramak derken? Buraya mı gelecekti?

Başımı sola, videolarımda sıkça yer verdiğim kanepeye, sonra yatağıma ve lanet olası gezegendeki herkes gibi IKEA'ya gidemediğim için özel olarak yaptırmak zorunda kaldığım aptal yatak başlığına çevirdim. İlla farklı olacaktım çünkü. Eşsiz.

Aly akıllı bir kadındı. Muhtemelen yakınlarda yaşadığımı çoktan çözmüştü. Odama adımını attığı anda boku yerdim.

"İşten sonra onunla konuşup sana haber veririm," dedi Tyler.

"Tamam. Teşekkür ederim."

Telefonu kapadılar ve kendimi kapana kısılmış bir hayvan gibi hissederek volta atmaya başladım. Panik yapmaya gerek yoktu. Bir yolunu bulabilirdim. Öncelikle, Aly'nin odama girmesine kesinlikle izin veremezdim. Orası çok açıktı. Ellerimi de göremezdi. Dövmelerim de en az mobilya seçimim kadar dikkat çekiciydi ve parmak eklemlerime kadar iniyorlardı. Neyse ki bir çift parmaksız eldivenim vardı. O gelmeden önce onları giyerdim ve neden giydiğimi sorarsa da üşüdüğümü söylerdim.

Volta atmayı bırakıp telefonumu aldım ve kim olduğumu anlamaması için yapmam gereken her şeyi planlamaya başladım.

Soğuk olduğu yalanını yutturabilmek için evin sıcaklığını düşürmem gerekecekti. Dizüstü bilgisayarımı oturma odasına taşımalı ve masaüstü bilgisayarım yerine onda çalışmalıydım. Ve eğer kendimi bulmaya çalışıyormuş gibi yapacaksam kesinlikle Utah'lı babayı araba mesafesinde oturan biriyle değiştirmem gerekecekti.

Telefonumun notlar kısmında parmaklarım uçarcasına hareket ediyordu. Bir şeyde iyiysem, o da organizasyondu.

Her şeyi önümde yazılı görünce kendimi biraz daha iyi hissettim. Bu tam bir felaket değildi ve işin iyi tarafı, Aly'yle zaman geçirip onu daha iyi tanımak ve onu içine sürüklediğim bu durum hakkında ne düşündüğünü daha iyi anlamak için fırsatım olacaktı.

İşim bittiğinde telefonumu cebime attım, hâlâ gergin hissediyordum. Buradan çıkmalı ve kafamı boşaltmalıydım.

Bilgisayarıma bir göz attığımda Aly'nin dizüstü bilgisayarına bağlı ses monitörünün hâlâ kayıt yaptığını gördüm, yani monitörü kapamamıştı. Yayını tabletime gönderdim, üzerime bir eşofman altıyla ceket geçirip anahtarlarımı, cüzdanımı ve tabletimi kaptığım gibi dışarı çıktım.

Motor kükreyerek canlanırken tableti Bluetooth'la arabamın hoparlörlerine bağladım ve Aly evinde dolaşırken onu dinleyerek arabanın ısınmasını bekledim. Yatak odasına girme ihtimaline karşı telefonumu gösterge panelindeki tutucuya yerleştirdim ve gizli kameranın yayınını açtım.

Mobil takip hattı: Aktif.

Kendimle bir saniyeliğine gurur duyduktan sonra bunun beni nasıl ürkütücü bir manyak yaptığı kafama dank etti. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu ve bu yüzden suçlu hissetmem gerektiğini bilmeme rağmen hiç de öyle hissetmiyordum. İçimde sadece hafif bir pişmanlık vardı ama o da beni durdurmaya yetmiyordu. Şu noktada artık Aly'nin bana siktiri çekmesi ya da polis dışında hiçbir şey beni bu işten vazgeçiremezdi.

Yani, öyle umuyordum.

Yirmi dakika sonra, Aly'nin evinin önünden ikinci kez geçerken DM kutumu mesaj yağmuruna tutmasına gülüyordum. İlk hediyem ulaşmıştı ve bundan hiç hoşnut değildi.

Çiçek mi? diye sormuştu. *Evime izinsiz girdikten sonra bana kahrolasıca çiçek mi gönderdin?*

Hem koca bir çiçekçi dükkânıyla ne yapacağım ben???

Kuryeler, parası ödendiği için çiçekleri geri götürmelerinin şirket politikasına aykırı olduğunu söylüyor.

Eğer bunun özür sayılacağını düşündüysen çok yanıldın.

Şu an sana dün geceden daha da kızgınım.

Son cümlesi ilgimi çekti. Çiçeklere haneye tecavüzden daha mı çok sinirlenmişti? Evet, Aly de berbat durumdaydı ve hâlâ kendini bunu istemediğine ikna etmeye çalıştığı için muhtemelen yorumlarının onu ne kadar ele verdiğinin farkında bile değildi.

Ona cevap vermeyi deli gibi istiyordum ama kendimi tuttum çünkü bu, suçumu kabul etmeye tehlikeli derecede yakındı.

"Bu kadar çiçeği koyacak yerim bile yok," dedi Aly. Sesi hem dizüstü bilgisayarının mikrofonundan hem de yatak odasındaki kameraya bağlı mikrofondan net gelecek kadar yüksekti.

Kuryenin cevabı anlaşılmıyordu.

"Evet, bunun sizin sorununuz olmadığını biliyorum ama lütfen," dedi Aly.

Keyfim kaçtı. Yoksa adam ona kaba mı davranıyordu?

Sürmeye devam et, aptal, dedim kendi kendime. Şu anda kenara çekip kuryeye nezaket dersi veremezdim. Bu her şeyi mahvederdi. Ama belki bu adamların kim olduğunu bulabilir ve onlara dijital yoldan bir ders verebilirdim.

"Şöyle yapsak..." dedi Aly. "Onları Prescott Memorial'daki hemşire odasına götürseniz?"

Cevabı yine duyamadım.

"On dakikalık mesafe için elli dolar mı?" dedi Aly. "Ciddi misiniz?"

Yüzümü buruşturdum. Pekâlâ, bu iş ters tepmişti.

Arabayı onunkinden bir sokak öteye park ederken hoparlörlerden ağır bir iç çekiş geldi. Aly'nin, "Cüzdanımı alayım," dediğini duydum.

Telefonumu tutucudan tam zamanında alıp Aly'nin ayaklarını vura vura yatak odasına girmesini izledim, sinirli görünüyordu. Fred yorganının üzerinde top gibi kıvrılmış yatıyordu, bütün bu gürültüden hiç etkilenmemişti.

Aly çantasından cüzdanını aldı ve Fred'in kulaklarının arasını kaşımak için durdu. "Umarım Yüzü Meçhul Adam'ı ısırmışsındır."

Fred hafif bir mırıltıyla yanıt verdi. Bunu karakterimi savunduğu şeklinde yorumlamayı tercih ettim. Sonuçta evcil hayvanların, altıncı hisleri sayesinde iyi insanları her zaman kötülerden ayırabilmesi gerekmiyor muydu? Fred bana tıslamamıştı bile. Hatta orada olduğum zaman boyunca peşimden ayrılmak bilmemişti, rahatça çekim yapabileyim diye sonunda onu Aly'nin odasından çıkarmak zorunda kalmıştım. Bu da demek oluyordu ki, sandığım kadar lanetlenmiş değildim. Ve hafif... tamam... ağır bir takipçilik beni cehenneme göndermeye yetmezdi.

Aly kuryeye parasını ödedi ve ön kapıyı hoparlörlerimi titretecek kadar sertçe çarptı.

Harika, yazdı bir dakika sonra. *Tam bir baş belası olmanın ve haddini aşmanın yanı sıra, hediyen bana elli dolara mal oldu.*

Koltuğa gömüldüm. Özür dilemek istiyordum ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama bir dakika. Aly'nin bir ödeme uygulaması vardı, değil mi? Hemen tablette anonim hesaplarımdan birini açıp onu uygulamada buldum ve çiçekleri almak için kullandığım çalıntı kredi kartıyla ona elli dolar gönderdim.

Ciddi misin? diye sordu. *Sence bütün bu uğraşı telafi etmiş mi oldun?*

Parmaklarımla gösterge panelinde ritim tuttum, onunla iletişim kuramamak canımı sıkıyordu. Kullan-at telefonumu yanıma almak

aklıma gelmişti ama sonra ona mesaj atmak için çok erken olduğunu düşünüp vazgeçmiştim.

Hoparlörlerimden tiz bir *ding-dong* geldi. Kapı mı çalmıştı? Takip uygulamamı açtım ve evet... diğer hediyelerim de ulaşmıştı.

Kapının açıldığını duydum ve sonra Aly, "Buyurun?" dedi.

"Alyssa Cappellucci'ye bir paket teslimatı var," dedi bir adam ama soyadını korkunç derecede yanlış söylemişti.

Aly onu düzeltme zahmetine girmedi. "Benim."

"Şurayı imzalar mısınız?" dedi adam.

"Ama ben bir şey sipariş etmedim ki."

"Yani teslimatı geri mi çeviriyorsunuz?"

"Iıı... hayır?" dedi.

"O zaman lütfen şurayı imzalayın."

"Bunu kim gönderdi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi adam. "Bu bilgi bize verilmiyor. Paketi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Tamam öyleyse."

Kısa bir sessizlik oldu. Muhtemelen Aly imzayı atıyordu.

"Buyurun," dedi kurye. "İyi günler."

Kapı tekrar kapandı ve ardından daha fazla boğuk ses duydum.

Bir saniye sonra telefonuma bir bildirim geldi.

Bana bir şey mi gönderdin?

Birkaç şey. Ama birazdan kendi görecekti.

Umarım bomba değildir yoksa kötü ruh olarak geri döner ve seni hayaletken öldürmenin bir yolunu bulurum.

Sırıttım. Aly yorumlarındaki kadar sivri dilliydi ve buna bayılıyordum.

Odasına girdiğinde birden telefonumun ekranında belirdi. Doğruca Fred'in yanına gidip onu kucağına aldı ve banyosuna götürdü.

"Üzgünüm, dostum," dedi. "Ama burada kalman gerekiyor. Annen aptalca bir şey yapmak üzere ve işler ters giderse senin zarar görmeni istemiyorum."

Fred'in itiraz eden miyavlamaları eşliğinde kapıyı kapadı ve odadan çıktı.

Koltuğumda öne doğru eğilip onun paketleri açışını dinlerken biraz vicdan azabı duymaya çalıştım ama bunu için fazla heyecanlıydım. Ayrıca bomba olmadığını da biliyordum. E yani.

"Ne..." dedi. "Tüm bunlar da ne? Yok artık, benimle dalga geçiyor lmalısın."

Telefonum ötünce mesajını hemen açtım.

Bana ev güvenliği aletleri mi gönderdin?

Evime izinsiz girdikten sonra?

Sen şaka mısın???

Açmaya devam et, demek istedim. Ona kapılarının altına yerleştirilebilen alarmlı takozların yanı sıra, kapıyı bir sandalyeden çok daha iyi tutacak titanyum çubuklar, mıknatıslara dayanıklı ilave kilitler ve ön ile arka kapısı için kameraları olan güvenlik sistemleri almıştım.

Bir de adil olmaya inanan ve eşit şartlarda oynamak isteyen küçük bir yanım yüzünden ona yüksek teknolojili bir kamera dedektörü almıştım. Onu izlemek eğlenceliydi ve şimdiye kadar bende olduğunu bile bilmediğim bir gözetleme fetişini tatmin ediyordu ama Aly izlenmek *istediğine* kendi karar verirse daha da eğlenceli olurdu.

Daha fazla hışırtı duydum ve sonra, "Tam bir piç," dedi.

Bana bunları neden aldın? diye sordu. *Bir dahaki sefere içeri girmeye çalıştığında işin zorlaşsın diye mi?*

Meydan okumalardan hoşlanan hasta herifin teki misin?

Ayrıca bunları zaten bugün almayı planlıyordum. Beni zahmetten kurtardın ama teşekkür bekliyorsan boşuna umutlanma, dostum.

Tam bir dakika boyunca sessizlik oldu.

"Bana cevap ver, lanet olası!" diyen sesi arabamın içinde yankılandı.

Mesajları okuduğunu biliyorum, seni piç kurusu. Okundu bilgisini görebiliyorum.

Kendimi durduramadan ona öpücük atan surat emojisi gönderdim. Bir gün bu kadar ukala olmamayı öğrenecektim ama bugün o gün değildi.

Yanıt olarak hoparlörlerimden yükselen hırlama çok sevimliydi.

"Benden bu kadar," dedi. "Fikrimi değiştirdim. Şimdi polisi arıyorum."

Tıpkı önceki gibi, *Yapma*, yazdım sadece.

Bu, Aly'nin hiçbir mesajına bağlanamazdı ve olur da mahkemeye düşersek, bunu neye cevaben yazdığım tamamen onun sözüne karşı benim sözüme kalırdı. İşin o noktaya gelmemesini umuyordum. Çünkü şu an onunla oynamak aşırı eğlenceliydi.

"Ne oluyor be?" dedi. "Beni bir şekilde dinliyor musun? Dizüstü bilgisayarımın mikrofonunu nasıl devre dışı bırakabilirim?"

Eh, bunu sana kesinlikle söylemeyeceğim, diye karşılık verdim.

"Umarım çok eğleniyorsundur, seni orospu çocuğu," diye hırladı.

Fazlasıyla, diye yanıt verdim ve gülümseyen emoji ekledim.

"Seni bulacağım ve yaptıkların için pişman edeceğim."

Fantezi kokusu alıyorum.

Hoparlörlerimden yükselen boğuk kahkahayla yüzümdeki sırıtış muzipleşti. Onu yakalamıştım. O da bundan belli bir seviyede zevk alıyordu. Şimdi tek yapmam gereken, doğasına karşı savaşmayı bırakıp benimle birlikte karanlığa gelene kadar onu yavaş yavaş çözmekti.

"Az önce çıkan sesi sakın yanlış anlama," dedi. "Sadece isterik bir kahkahaydı. Stresin ve ölümcül bir öfkenin yol açtığı bir kahkaha."

Seksiydi, diye cevap verdim.

Bir kahkaha daha attı. "Lanet olsun. Bu kadar yeter. Bilgisayarımı kapatıyorum."

Ona ağlayan emoji gönderdim.

"Komik değilsin," dedi.

Öyleyse neden gülmeye devam ediyorsun?

"Gülmüyorum. Gülmek sayılmaz bu."

Galerimi açtım ve ihtiyacım olan videonun arka planının yeterince bulanık olup olmadığını kontrol ettim. Odası ayırt edilemiyordu. Güzel. Sonra, sohbeti devam ettirmek için ona dünden bir kesit gönderdim.

Üstüm çıplak bir halde aynasında kendimi çekmeye çalışmamı izlerken sessizleşti. Videoda Fred aniden yatağa atlayıp avazı çıktığı kadar miyavlamaya başladı ve ardından benden ilgi bekleyerek elime sürtündü.

Bu büyük bir riskti. Oda bulanık olabilirdi ama yanımdaki siyah-beyaz kedi savunmamı zorlaştırabilirdi. Şu an tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum. Aly henüz beni ihbar etmemişti ve içgüdülerim beni yanıltmıyorsa, hiç ihbar etmeme ihtimali çok yüksekti.

"Olamaz," dedi Aly. "Bu mümkün değil. Ne yaptın sen? Kendini kedi mamasına mı buladın? Fred erkeklerden nefret eder."

Bak sen, bu küçük bilgi neden bu kadar özel hissetmeme neden olmuştu acaba?

Sadece iyi bir zevki var, dedim.

Ardından ona başka bir video gönderdim. Bu seferki Fred'in arkamdan sinsice yaklaşıp parmaklarıma saldırdığı bir videoydu; tırnaklarını çıkarmadan patileriyle hafifçe vurduktan sonra onunla kovalamaca oynamamı istercesine ekranın dışına fırlayıp miyavladı.

Aly kıkırdadı ama ardından gelen tok, tokada benzeyen bir sesle boğuklaştı, sanki gülmesini bastırmak için eliyle ağzını kapamıştı.

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedi. "Kediler doğaları gereği sosyopattır. Fred sadece kendine benzeyen birini tanımış."

Eğer ben kediysem sen ne oluyorsun? diye sordum. *Fare mi?*

Aly, "Ben lanet olası bir kurdum," dedi ve sonra bilgisayarını kapayarak bağlantıyı kesti.

Lanet olsun. En azından yatak odasındaki kamera birkaç dakika daha açık kalacaktı. Tableti kapadım ve onu hoparlörlerden daha iyi duyabilmek için telefonumu Bluetooth'a bağladım.

"Bu şey de ne?"

Telefonum arka arkaya bildirim yağmuruna tutuldu.

BİR KAMERA DEDEKTÖRÜ MÜ???

HAYIR.

DOSTUM.

HAYIR.

BUNU YAPMAMIŞ OLSAN İYİ EDERSİN.

Cihazı önünde uzatarak doğruca yatak odasına yürüdü.

Son gözetleme kalem de gidiyor işte, diye düşündüm.

Yerleştirdiğim kamerayı bulması bir dakikadan kısa sürdü ve bulduğunda sadece karşısında dikilip öylece bakakaldı, bu o kadar uzun sürdü ki gerilmeye başladım.

Daha fazla dayanamayarak telefonumu elime aldım.

Bir şey söyle, diye yazdım.

Telefonuna göz ucuyla baktı ve sonra tekrar kameraya döndü. "Geçen gece bana o videoyu gönderdikten sonra... Sen..." Cümlesini bitirmeye kendini ikna edemiyormuş gibi sustu.

Aly, hayır, dedim çaresiz hissederek. Benden korkmasını istiyordum ama bu şekilde değil. *Kapadım.*

"Sana inanmıyorum," dedi, o kadar alçak sesle konuşmuştu ki onu zar zor duyabildim.

Kahretsin, onu kaybediyordum, değil mi?

İnanmak için hiçbir sebebin yok, yazdım. *Ama yine de söylüyorum: Kapadım.*

"Beni soyunurken, uyurken ve şey yaparken... izledin mi?"

Hayır. Ahlaki pusulam yönünü şaşırıyor olabilir ama o kadar da bozulmadı.

"Sana neden inanayım?"

İç çektim. Onu ikna etmek istiyordum ama bunun doğru hamle olmadığını da biliyordum. Sonuçta, onun gözünde ben sadece internetten tanıdığı bir yabancıydım.

İnanmamalısın, Aly.

Hüsran dolu, küçük bir ses çıkardı ve başını iki yana salladı. "Siktir."

Ben izlerken kamerayı prizden söktü. Böyle olacağını bilsem de içimi delip geçen kaybetmişlik hissine hazır değildim.

Her şey boka sarar ve sonunda beni ihbar ederse bunu söylediğime pişman olabileceğimi bilmeme rağmen, *Seni incitmek istemiyorum*, yazdım ona.

Az önce sana inanmamın aptallık olacağını ima etmemiş miydin? diye cevap verdi.

Sanırım etmiştim.

Uygulamadan çıkış yaptı ve çevrimiçi göstergesi kayboldu.

Sorun değildi. Aly'nin kamera yüzünden bir süreliğine kızgın olmasını bekliyordum. Buna hakkı vardı.

Her şey plana uygun giderse, ona zarar vermek gibi bir niyetimin olmadığını ve bana güvenebileceğini kanıtlayacaktım.

7

Aly

Dinlenme odasının kapısını açarken, *Telefonumu kontrol etmeyi bırakmam lazım*, diye düşündüm.

Ne zaman beş saniyelik bir boşluğum olsa koştura koştura telefonuma bakıyordum. Dün güvenlik sistemimi kurmuş, pencerelerime küçük sensörleri yerleştirmiş ve kapı zili kameralarını ayarlamıştım. İç mekân kameraları da vardı ama onları asla kurmayacaktım. Hele ki Yüzü Meçhul Adam beni gözetlemek için onları kullanabilecekken.

Piç herif.

Yatak odama kamera koyduğuna inanamıyordum. Evime izinsiz girmesi yeterince kötüydü ve her ne kadar yanlış olsa da dün onu bunun için neredeyse affediyordum. Sonuçta, ondan bunu yapmasını ben istemiştim. Ama rızam olmadan beni izleyerek sınırı aşmıştı ve yaptığı onca şeyden sonra, "Aly, kapadım" saçmalığına inanmak aptallık olurdu. İçimdeki garip bir his ona güvenebileceğimi söylüyor olsa bile.

Ne tür bir takipçi sapığın bu kadar sağlam bir ahlaki duruşu olabilirdi ki? Onun için sınır *bu* muydu? Belki bu beni kötü bir insan yapıyordu ama rollerimiz değişseydi ve onu mastürbasyon yaparken izleme şansım olsaydı, ben durmazdım. Bir elimi iç çamaşırıma kaydırır ve eğlenceye katılırdım.

Dolabımdan telefonumu aldığımda güvenlik sisteminden iki bildirim beni bekliyordu. Biri arka kapımın önünden geçen tombul bir

rakunu gösteriyordu ki bunu daha sonra tekrar izlemek için galerime kaydettim çünkü vahşi hayvan olduklarını ve kuduz virüsü taşıdıklarını bilsem de ne zaman şu çöp pandalarından birini görsem alıp sevmek istiyordum.

İkinci video, sokağın aşağısında oturan ve kışın bile gece geç saatlerde koşan tuhaf komşum Steve'e aitti. Bir ultra maratoncuydu ve dünyanın en zorlu koşullarında yarışıyordu, ona göre koşullar ne kadar çetin olursa o kadar iyiydi. Onun hakkında çok fazla şey biliyordum çünkü aşırı konuşkandı ve son mahalle partisinde beni köşeye sıkıştırıp tam yirmi dakika boyunca antrenman programını ve ultra maratonların fiziksel güçten ziyade zihinsel güçle ilgili olduğunu anlatmıştı. O zamandan beri ondan kaçıyordum. Yoğunluğu sinir bozucuydu.

Hepsi bu kadardı. Sadece iki video. Son altı saat içinde bir düzine video daha izlemiştim ve hepsi de evimin önünden geçen arabalardan ibaretti. Kamera hassasiyetini azaltmanın bir yolunu bulmalıydım yoksa komşularım günlük işlerini hallederken bildirim bombardımanına tutulacaktım.

Dinlenme odasına her girdiğimde Yüzü Meçhul Adam'ı ihtişamlı maskesini takmış, evime tekrar girmeye çalışırken görmeyi bekliyordum ama ondan hiç iz yoktu. Asıl rahatsız edici olan ise, bu beni rahatlatmış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğratmıştı bilmiyordum. Bir yandan, evime girmiş ve beni gizlice kaydetmiş bir yabancıdan bahsediyorduk; diğer yandan, bu adam üç aydır hem uyanıkken hem de rüyalarımda bana musallat olan karanlık fantezimi gerçeğe dönüştürüyordu.

Beni incitmek istemediğini söylediğinde ona inanmak istememin en büyük nedeni maske fantezimi hayata geçirme ihtimaliydi. O kaslı vücudu hak ettiği gibi kullanmayı kaç kez hayal etmiştim? Beni becerirken parmaklarını boynuma dolamasını istiyordum, böylece ön kollarında belirginleşen damarları izleyebilirdim. Boğazıma bir bıçak dayayıp bana kıpırdamamamı söylemesini, ellerim yatak başlığını kavrarken arkamdan içime girmesini istiyordum.

Lanet olsun, işyerinde bu kadar tahrik olmayı bırakmalıydım.

Bakışlarım yeniden telefonuma odaklandı.

Yapma, dedim kendime, parmağım sosyal medya uygulamasının üzerinde havada kalmıştı. Cumartesi gecesiydi, bu da Yüzü Meçhul Adam'ın yeni bir video paylaştığı anlamına geliyordu. Son derece dakik biriydi ve beni gizlice takip etmenin paylaşım programını aksatacağından şüpheliydim. Şimdiye kadar direnmeyi başarmıştım ama iradem çatırdıyordu.

Uygulamayı açıp profiline girerken, "Sen çok ama çok zayıf bir kadınsın," dedim kendime. Tahmin ettiğim gibi yeni bir video paylaşmıştı.

"İzlemek zorunda değilsin," diye mırıldandım. Ama başparmağım çoktan kendi iradesiyle hareket etmeye başlamıştı bile ve bir saniye sonra telefonun hoparlörlerinden alçak, hipnotize edici bir melodi yükseldi. Yüzü Meçhul Adam her zamanki çekim yerlerinden birindeydi. İçerik yatak odamdan olmadığı için rahat bir nefes verdim. Koltuğuna uzanmış, yakasız ve önü düğmeli siyah bir gömlek giymiş, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Böylece dövmeleri ve takıntı haline getirdiğim damarlı kolları ortaya çıkmıştı. Her zamanki gibi elinde bir bıçak vardı ve tavana bakıp onunla oynarken, acı çeken bir erkek sesi kalbinin kırılmasıyla ilgili bir şarkı söylüyordu.

Sonra sahne değişti ve onu yatakta, duvara çarpmaya dayanıklı görünen ağır yatak başlığına sırtını vermiş halde gösterdi. Yatak, sanki sert ve atletik seks için özel olarak tasarlanmıştı. Kenarlarında bağlama halkalarına benzeyen kancalar vardı. Şimdi üstsüzdü, iri vücudu yastıklara yaslanmıştı ve başı boşluğa bakıyormuş gibi yana dönüktü.

Sahne tekrar değişti. Bu kez daha önce hiç görmediğim bir yerde, büyük bir pencerenin önünde duruyordu. Hâlâ üstsüzdü, kollarını yukarı kaldırmış pencere çerçevesine yaslanıyordu. Videoyu durdurdum ve bir an için bu görüntüyü beynime kazıdım. Vücudu kahrolasıca bir başyapıttı. Güzelliğin ayrıcalık olduğu doğruydu çünkü ona bakmak bile bende işlediği tüm günahları affetme isteği uyandırıyordu.

Ta ki videonun açıklamasındaki yazı gözüme çarpana kadar. İlk kez bir videosuna açıklama eklemişti. Şöyle yazıyordu: *O kız sana kızınca.*

Ay, hayır. Bu göt herif benden bahsetmiyor olsa iyi olurdu.

Oynat tuşuna bastım ve video başa dönmeden önce birkaç saniye daha sürdü. Geçmişte yapılanlardan dolayı duyulan pişmanlık ve vicdan azabıyla ilgili şarkı sözlerini dinlerken gözlerim kısıldı. Bu onun özür dileme şekli miydi? Eğer öyleyse, bundan çok daha iyisini yapmalıydı.

Yorumlara göz attım. İnsanlar çılgına dönmüştü.

Kim seni böyle incitti???

Bana isim ve adres ver, icabına bakayım.

Hayır. Birinin ona kızgın olabileceğine inanmayı reddediyorum.

Hanımlar, şafakta yola çıkıyoruz.

Ben bu adamı her şey için affedebileceğimi söylerken...

"Ha," dedim, ses tonum mizahtan uzaktı. "Şimdi böyle diyorsunuz ama önce bir beni öldürsün, sıradaki kurban siz olduğunuzda konuşuruz."

Başımı kaldırıp etrafa baktım, hâlâ yalnız olduğumu görünce rahatladım. Kendi kendime konuşmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu.

Bakışlarımı tekrar ekrana çevirip birkaç yorum daha okudum. İnsanların onun olmayan onurunu hararetle savunmasına duyduğum öfkeye yenik düşerek bir yorum yazdım: "*O kızın sana kızmak için iyi bir nedeni olunca" mı demek istedin acaba?*

Daha paylaş butonuna basalı birkaç saniye olmuştu ki telefonuma bir bildirim geldi. Yorumumu anında görüp beğenmişti. Siktir. O, yorumları asla beğenmezdi. İnsanlar bunu fark eder miydi?

Başka bir bildirim geldi. *yüzü.meçhul.adam adlı kullanıcı sizi takip etmeye başladı.*

Neredeyse telefonu elimden düşürecektim. Hayır, bunu yapmış olamazdı.

Bir bildirim daha geldi. O değil, başka biri yorumuma cevap vermişti.

IMM, HANIMEFENDİ, YORUMUNU BEĞENDİ???

Bir diğer yorum şöyleydi: *AMAN TANRIM, TAKİP ETTİĞİ TEK KİŞİ O.*

Yorumlar yağmaya devam ederken telefonumdan uzaklaşıp arkama yaslandım. Eyvah. Ne yapmıştım ben? Ve beni bu şekilde işaret ederek o ne yaptığını sanıyordu acaba?

Telefonum o kadar çok titriyordu ki bir elektronik dans müziğinin başlangıcı gibiydi.

Seni canavar, onu affetsene.

Gerçek hayatta nasıl biri?

Onunla çıkıyor musun???

Demek kıskançlıktan öfkelenmek böyle bir şeymiş.

Şu anda internetin en nefret edilen kadını olmak nasıl bir duygu?

Sen onu istemiyorsan, ben alırım.

Hızlıca uygulamadan çıkıp bildirimleri sessize aldım. Kalsın. Şu an bu saçmalıkla uğraşamazdım. Nöbetimin ikinci yarısı daha yeni başlamıştı ve bu gece zaten yeterince kötüydü. Hastaneye hem bir tecavüz kurbanı hem de saldırganı getirilmişti. Adam suçüstü yakalanmıştı. Kadının ailesi saldırganın burada olduğunu öğrenmişti ve onu öldürmelerini engellemek için canımız çıkıyordu.

Onları suçlayamazdım.

İyi ki kadının hemşiresi ben değildim çünkü aldığım bütün eğitime ve imzaladığım etik ilkeler sözleşmelerine rağmen, kocasına saldırganın oda numarasını söylemek isteyebilirdim. Sadece hapse girme düşüncesi beni durdurabilirdi ama son yirmi dört saat içinde kendim hakkında o kadar çok şey öğrenmiştim ki bunun bile yetip yetmeyeceğinden emin değildim.

Acaba Yüzü Meçhul Adam'a sandığımdan daha mı çok benziyordum? Sapığın tekini polise bildirmek yerine kendi adaletimi sağlamaya çalışıp bir cinayete suç ortağı olmayı ciddi ciddi düşünüyorsam

karanlık bir yolda ilerliyorum demekti. Belki de birkaç hafta izin alıp kafamı toparlamalıydım. Ne kadardır izin almamıştım? İki yıldır mı? Hayır, bu doğru olamazdı.

Geçmişi düşünürken kaşlarımı çattım. Vay canına. Gerçekten de iki yıl olmuştu. Nöbetimi kaçırdığım en son sefer mahalle şarküterisinden aldığım yiyecek yüzünden zehirlenmiştim. Orasının daha sonra kapatılması sürpriz olmamıştı.

İki yıl boyunca tek bir gün bile izin almadan travma hemşireliği yapmıştım. Of be. Bunu kesinlikle düzeltmem gerekiyordu. Son zamanlarda bu kadar darmadağın olmama şaşmamalıydı.

Tabii bu halimin bir kısmı da Yüzü Meçhul Adam yüzündendi. Şu an bile hastanenin güvenlik kameralarından beni izliyor olabilir miydi? Muhtemelen izlemiyordu ama yine de her ihtimale karşı dinlenme odasının köşesindeki kameraya ortaparmağımı gösterdim.

Telefonuma bir mesaj geldi.

Bilinmeyen bir numaradan iki kelimelik bir mesajdı: *Çok ayıp.*

Neredeyse nefesim kesildi. Hastane kameralarına sızmıştı. Birinin bunu başarması için ne kadar iyi olması gerekirdi? Birinin bu kadar ileri gitmesi için ne kadar takıntılı olması gerekirdi?

Ve Tanrı aşkına, bu beni korkutmak yerine neden özel hissetmeme neden oluyordu?

Cevap vermemeliydim. Gerçekten vermemeliydim ama kendime engel olamadım ve şöyle yazdım: *Şu anda beni mi izliyorsun?*

Olabiliiiir, dedi. Yanına da göz kırpan emoji eklemişti.

Dişlerimi sıktım ve bu adamın bir takipçi sapık olmasına rağmen şu ana kadarki konuşmalarımızda gözüme ürkütücü olmaktan çok sevimli geldiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Bir sürü yasayı çiğniyorsun, diye cevapladım.

Aklımdakilerin daha yarısını bile bilmeden böyle diyorsan...

Dinle seni... OFF, sana nasıl sesleneceğimi bile bilmiyorum!

Böö demeye ne dersin? Şeyden dolayı hani... Mesajın hemen arkasından maskesini temsil eden üç küçük hayalet emojisi geldi.

Kahretsin, şu an kesinlikle gülümsemeyecektim. O beni izlerken olmazdı. Dün beni güldürmüş olması yeterince kötüydü. Kara mizah anlayışını bana geçirdiği için babama lanet okuyordum. Gülme isteği beni her zaman en kötü anlarda buluyordu.

Sana böö DEMEYECEĞİM, yazdım. *Sağ ol ama "göt" demeye devam edeceğim. İşyerimde beni gözetlemekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?*

Pek yok, dedi. *İnsomnia bu hafta canıma okuyor.*

Bir anlığına ona acıdım ama hemen kendimi toparladım. Davranışlarından dolayı bu hastalığı hak ediyordu.

Videoma yaptığın yorumu gördüm, diye ekledi. *Görünüşe göre herkes gördü. Şu an epey popülersin.* Sonuna gülme emojisi de koymuştu, sanırım beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Uygulamayı tekrar açınca yüzümü buruşturmadan edemedim. Şu ana kadar yüzün üzerinde yorum gelmişti ve insanlar bu gece kan dökmek istiyordu.

Bu senin suçun, dedim ona.

Yorumu yazan sensin, Aly.

I-ıh olmaz. Bunu benim üzerime atamazsın. Yorum bırakarak kötü bir tercih yaptım, kabul ediyorum. Ama senin müdahalen olmasaydı kimse fark etmezdi. Yorumu beğenip beni takip edince ne olacağını çok iyi biliyordun.

Seni alenen sahiplendiğim için hiç pişman değilim.

Beni sahiplenmek mi?

Ah, Tanrım. Hayır vajinam, sakın ıslanayım deme. Siz de başlamayın yumurtalıklarım!

Hâlâ izlendiğimin farkında olarak tamamen hareketsiz kaldım ve yerimde kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. Gariptir ki demin söylediği şey içimi rahatlatmıştı. En azından beni onunla ilişkilendirecek

dijital bir kayıt olmuştu. Yani bir gün beni gerçekten öldürecek olursa, internetteki yüz binlerce tanık onu gösterip, "Sevgilisi yaptı," diyebilirdi. Gerçekten sevgilim olmayabilirdi ama bunu o insanlar bilmiyordu. Ne açıdan bakılırsa bakılsın, sevgilim olduğuna dair bir imada bulunmuştu.

Bu şekilde bana bir tehdit oluşturmadığını mı göstermeye çalışıyordu?

Başımı iki yana salladım. Hayır, yumuşamayacaktım. Beni kamerayla izlemişti. Şu anda bile beni izliyordu. Geçen gece ne kadarını gördüğü konusunda yalan söylemiş olabilirdi. Lanet olsun, görüntülerimi kaydetmiş bile olabilirdi. Vibratörle kendimi becerirken çekilmiş videomu bir intikam pornosu sitesinde paylaşmış olabilirdi.

Bu adamı tanımıyordum ve ona güvenmek aptallık olurdu.

Seni hâlâ affetmiş değilim, dedim.

Henüz senden bunu istemiyorum, diye yanıtladı. Yani daha sonra mı isteyecekti?

Başımı kaldırıp kameraya baktım, düşüncelerim öfkeli bir medcezir gibi çalkalanıyordu. Buna bir son vermem gerekiyordu. Ona siktir olup gitmesini söylemeliydim. Peki neden bunu yapmak için kendimi ikna edemiyordum? İçimdeki dengesiz bir parça bundan gerçekten zevk mi alıyordu?

Çektiğim eziyet yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü bana mesaj attı.

Bana durmamı söylersen dururum, Aly.

Başparmaklarım ekranın üzerinde kaldı. Bunu yapmam gerekiyordu. Sağlıklı olan buydu. Doğru olan. Evet, bir adamın evime zorla girip beni becermesi çekici bir fanteziydi ama sadece bir fanteziydi. Gerçek hayat bana bu çılgınlığın tek bir mantıklı sonucunun olduğunu göstermişti ve o da saldırıya uğramam ya da öldürülmemdi.

D harfini yazmıştım ki çağrı cihazım çalmaya başladı. Aşağı bakınca Yüzü Meçhul Adam'la ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Ambulanslar peş peşe geliyor, bir gece kulübünde gerçekleşen silahlı saldırının yaralılarını getiriyordu.

Telefonumu dolabıma atıp kapağını hızla kapadım ve koridora koştum.

Az kalsın tuvaletten çıkan Brinley'yle çarpışıyorduk. Onu tutmak için bir anlığına durdum, ardından birlikte ambulans bölümüne doğru koşmaya başladık.

"Solunuzdayım!" Tanya koşarak yanımızdan geçti.

Biz onun peşinden koşarken, "Tanrım, çok hızlı," dedi Brinley nefes nefese.

"O bir kardiyo kraliçesi," dedim ona. "Yılda üç maraton koşuyor."

"Ne kadar kötü bir şeyle karşılaşacağız?" diye sordu Brinley.

Ona yandan bir bakış attım. "Gerçeği mi söyleyeyim?"

Başıyla onayladı.

"Ne kadar kötü olabilirse," dedim.

Yirmi saat sonra hastaneden sendeleyerek çıktım. Silahlı saldırı yaralılarına yardım etmek için neredeyse tüm hemşireler çağrılmıştı ve birçok iş arkadaşım daha nöbetleri başlamadan işe koyulmuştu. Felaket anlarında hastaneye gelmemiz gerektiğini biliyorduk.

Kurbanların sadece bir kısmını biz almıştık. Geri kalanlar şehirdeki diğer acil servislere ve travma birimlerine götürülmüştü. Altı kişi ölmüş, on beş kişi vurulmuş ve bardan çıkmak için yaşanan izdihamda yirmi kişi yaralanmıştı.

Tanık ifadelerini alan polislerden birine göre tetikçi, kahraman bir barmen tarafından öldürülmüştü. Adam ateş etmeye başladıktan kısa bir süre sonra barmen kadın barın arkasından çıkıp beyzbol sopasıyla ona vurmaya başlamış ve kafası ezilmiş bir balkabağına benzeyene kadar da durmamıştı.

O kadın birçok kişinin hayatını kurtarmıştı ama hâlâ hayatta kalma mücadelesi veren en az üç kişi vardı. Ne yazık ki bu, gördüğüm en kötü toplu saldırı bile değildi. Geçen yıl bir adam eski karısının çalıştığı yere gitmiş, sekiz kişiyi öldürmüş ve bir SWAT keskin nişancısı onu indirmeden önce sayısız kişiyi yaralamıştı.

Gece boyunca bir odadan diğerine koştururken bir iki saat uyumayı başarmıştım ama bu, neredeyse kırk saattir ayakta olmanın yorgunluğunu gidermeye yetmemişti. Bu yüzden Fred'i bol miktarda mama ve suyla bırakıyordum. Veterinerim onu çok sık beslemememi çünkü tombullaşmaya başladığını söyleyip duruyordu ama ben işyerinde bu şekilde sıkışıp kaldığımda açlıktan ölmesindense şişmanlamasını tercih ederdim.

Asansöre binip kapalı otoparkın üçüncü katına çıktım, kapılar açıldığında içeri dolan buz gibi rüzgârla birlikte montuma sıkıca sarındım. Sağ tarafıma baktığımda olduğum yerde durdum. Yine kar yağıyordu ve kocaman kar taneleri rüzgârla yanlara doğru savruluyordu. Harika. Umarım yollar çok kötü değildir.

Geri dönüp uzun nöbetler için ayrılan ranzalardan birinde uyumayı düşündüm ama bunu yaparsam, büyük ihtimalle biri yardım istemek için beni uyandırana kadar sadece bir iki saat uyuyabilirdim. Böyle durumlarda hayır demekte zorlanıyordum ve kendimi sabote edeceğimi bildiğimden, bu taksi çağırmak anlamına gelse bile eve gitmem daha iyi olurdu.

Önce arabamdan birkaç şey almam gerekiyordu, sonra içeri girip bir Uber çağıracaktım. Şu anda araba kullanabileceğimi düşünmek aptallık olurdu. Direksiyon başında uyuyakaldığım için başka bir acil duruma neden olmaya hiç gerek yoktu.

Bakışlarımı kardan ayırıp otoparkın köşesine, arabamı bıraktığım yere doğru ilerledim.

Arabam çalışıyordu.

On beş adım ötede durup şaşkınlıkla bakakaldım. Otomatik çalıştırma sistemim yoktu ki. Yoksa yorgunluktan halüsinasyon mu görüyordum?

Etrafa göz gezdirdim ve benim gördüğümü görüp görmediğini sorabileceğim birini aradım ama yakınlarda kimse yoktu. Saat sabahın üçüydü ve burası personel otoparkıydı. Herkes içeride, hayat kurtarmaya çalışıyordu.

Gözlerimi birkaç kez hızlı hızlı kırpıştırdım. Yok ya. Halüsinasyon değildi. Arabam gerçekten çalışıyordu. Onu açık bırakmış olamazdım, anahtarlar çantamdaydı. O halde neler oluyordu?

Uykulu beynim sonunda uyanmaya başladı. Bu bir şekilde *onun* işi olabilir miydi?

Çantamdan biber gazını çıkardım ve arabaya paralel yürüyerek etrafımda beni pusuya düşürmek için bekleyen birilerini aradım. Otopark aydınlıktı ve görünürde başka kimse yoktu ama yine de tedbiri elden bırakmayacaktım. Parmağımı spreyin üzerinde basmaya hazır tutarak sürücü tarafına kadar geldim. Şoför koltuğunda biri oturuyordu. İriyarı biri. Yüzünü gizleyen bir kapüşonlu giymişti.

Hayır. İmkânı yok.

Aniden dönüp bana baktığında irkilip arkamdaki arabaya çarptım. Yüzü Meçhul Adam arabamın camından bana bakıyordu.

Artık tamamen uyanıktım. Ve benimle oynamasına tahammül edecek bir ruh halinde değildim. Böylesine uzun ve berbat bir nöbetten sonra bana bunu yapmak için ne kadar utanmaz olmalıydı?

Bana el salladı, ardından işaretparmağını beklememi ister gibi kaldırarak bakışlarını aşağı çevirdi. Çantamdaki telefonum öttü. Telefonu el yordamıyla ararken gözlerimi ondan ayırmadım.

Bir yandan çevreme göz gezdirip bir yandan da çabuk bakışlarla telefonu bulmaya çalıştığım için mesajı okumam uzun sürdü. Yakınlarda bir yerde dikkatimin dağılmasını bekleyip beni gafil avlayabilecek bir suç ortağı olmadığına güvenmiyordum.

Seni eve bırakayım dedim. Hava berbat ve çok yorulmuş olmalısın. Şu an araba kullanman güvenli değil.

Ona ters ters baktım ve parmağımı çevirerek camı indirmesini işaret ettim.

Başını aşağı çevirip tekrar mesaj yazmaya koyuldu.

Ama bana gaz sıkma.

"Bana emir verecek durumda değilsin," diye seslendim. Camı beni duyabilecek kadar araladı. "Hastanede şu an yirmiden fazla

polis var ve çoğunu ilk ismiyle hitap edecek kadar iyi tanıyorum. Bir telefonumla boku yersin."

Döndü ve yazmaya başladı.

"Sen ciddi misin?" dedim. "Benimle konuşmayacak mısın?"

Başını iki yana sallayarak yazmaya devam etti.

Bu kadar aşırıya kaçtığına göre onu sesinden tanıma ihtimalim vardı. Kimdi bu adam? Az önce onu tehdit ettiğim polislerden biri olabilir miydi? Aklıma onun cüssesinde birkaç kişi geliyordu ve devlet teçhizatını kullanarak beni bu kadar rahat bulması mantıklı bir açıklama olurdu.

Sadece seni eve bırakacağım, yazdı. *Neler yaşadığını ve eşyalarını toplamaya başladığında ne kadar bitkin olduğunu gördüm ve gelmem gerektiğini düşündüm.*

Burnumun kemerini sıktım ve yardım için çığlık atmayı düşündüm. "Neden böyle düşündün ki?"

Bana durmamı söylemedin, Aly.

Elimi indirip ona öfkeyle baktım. "Çünkü lanet olası bir acil durum araya girdi."

O zaman şimdi söyle, yazdıktan sonra başını kaldırıp o ruh emici siyah göz çukurlarından bana baktı.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim.

Söyle, Aly, dedim içimden. *Kahretsin, söylesene! Videoları keşfetini ele geçirmeden önceki sağlıklı ve mantıklı insan gibi davran ve ona durmasını söyle.*

Kelimeleri ağzımdan çıkarmak için kendimi zorladım ama boğuluyormuşum gibi hissettim. Siktir. Yapamayacaktım. Bu benim hakkımda ne söylüyordu? Ne anlama geliyordu? Yoksa bundan gerçekten hoşlanıyor muydum?

Yorgunluktan, diye kendimi kandırmaya çalıştım ama yalanımı yutmadım. Çirkin gerçek şuydu ki, son birkaç gündür kendimi yıllardır

hissetmediğim kadar canlı hissediyordum. Evet, bu sürenin yarısını dehşet içinde geçirmiştim ama artık şu noktada korkuyu hissizliğe tercih edebilirdim. O evime girene kadar gri bir dünyada yaşıyor, hayatıma bir robot gibi devam ediyordum. İş, spor salonu, ev döngüsü içinde sıkışıp kalmıştım. Sisin arasında parlayan o kısa duygu kıvılcımlarının hepsi bu adam ve videolarının eseriydi.

Bakışlarımı maskesinde gezdirdim ve donmuş plastik bir katmanın ardından bana bakmasına rağmen dudaklarının hafif bir sırıtışla yukarı kıvrılmış gibi göründüğüne yemin edebilirdim.

Biber gazımı aralık cama doğrulttum. "Şu anda o kelimeyi söyleyemeyecek kadar aptallaşmış olmam, evime izinsiz giren ve beni kamerayla izleyen bir adamla aynı arabaya bineceğim anlamına gelmez."

Umarım Yüzü Meçhul Adam otopark kameralarını dondurmanın ya da döngüye almanın bir yolunu bulmamıştı da tüm bunları kaydediyorlardı. Eğer biri saldırıp beni etkisiz hale getirmeyi başarırsa, aptallığım yüzünden başıma neyin geldiğine dair tek kanıt onlar olurdu.

Başka bir şey yazmaya koyuldu. Bu iletişim tarzından artık gerçekten sıkılmıştım.

Konuş benimle! diye bağırmak istiyordum.

Telefonum çaldı ve beş dakikadır yaptığım yukarı-bak-aşağı-bak dansını tekrarladım.

Yolcu koltuğuna bak, yazmıştı. *Bütün güç sende olacak.*

"Eğer biri orada pusuda bekliyorsa ikinizi de gebertirim," dedim. "Bu gece erkeklere tahammülüm kalmadı."

Zaten daha azını beklemiyormuş gibi başını salladıktan sonra eliyle beni arabaya buyur etti.

Dişlerimi sıktım ve arabanın diğer tarafına doğru temkinli adımlarla ilerledim. Fazla yaklaşmak istemediğimi hissetmiş olmalıydı ki eğilip yolcu kapısını açtı. Silahım ve tehlikeli görünen bir bıçak koltuğun üzerinde duruyordu. Arkasına yaslanıp önce onları sonra da beni işaret etti.

Otoparkta bir soğuk rüzgâr daha uğuldayarak koptu ve bütün vücudum titredi. Üzerimde kalın bir palto olabilirdi ama hastane önlüğümün pantolonu incecikti ve çıkarken o kadar kendimde değildim ki eldiven giymeyi akıl edememiştim.

Açık kapıya ve içeriden yayılan sıcaklığa doğru bir adım attım, kötü bir şey olmasını bekliyordum. Fakat bana doğru bir hamle yapmadı, sadece arkasına yaslandı ve silahsız olduğunu göstermek için eldivenli ellerini yavaşça kaldırdı. Öne atılıp silahı kaptım, ardından hızla geri çekilip dolu olup olmadığını kontrol ettim. Doluydu.

Silahın elimdeki ağırlığı bana güven veriyordu. Görebildiğim kadarıyla onun silahı yoktu ve bu mesafeden, bana ulaşmadan önce onu kolayca vurabilirdim. Gerçekten de bütün güç bendeydi ve bir kez olsun ona karşı üstünlük sağlamak hoşuma gitti.

Bu, ona arabamdan inmesini emredip polisleri çağırmam gereken kısımdı ama damarlarımdaki adrenalin azaldıkça bitkinlik bütün şiddetiyle üzerime çöküyordu ve o kadar üşümüştüm ki dişlerim takırdıyordu. Uber çağırmak ve sonraki nöbetime gitmek için taksi arama derdine girmek istemiyordum. Polisleri de çağırmak istemiyordum. Onları olaya dahil etme konusundaki çekingenliğimin mantıklı bir açıklaması yoktu –her gün onlarla çalışıyordum ve bana destek olacaklarını biliyordum– ama bir şey beni durduruyordu.

Sanırım yıllardır işte karşılaştığım kötü adamlardan dolayıydı. Katiller, tecavüzcüler, çete üyeleri, uyuşturucu satıcıları, hırsızlar, pedofiller... Aklınıza ne gelirse. İçgüdülerim yıllar içinde keskinleşmişti ve tehlikeyi algılayan bir altıncı his geliştirmiştim. Şu an o içgüdülerim sessizdi. Polisi aramam gerektiğini söyleyen sadece aklımdı. Ayrıca Fred onu sevmişti ve Fred kimseyi sevmezdi. Biri eve geldiğinde ya tıslardı ya da kaçıp saklanırdı. Yüzü Meçhul Adam'la oynamış olmasını aklım hâlâ almıyordu.

İçgüdülerim arabaya binip bu işin nereye varacağını görmem gerektiğini söylüyordu. Yolcu koltuğuna geçersem savunmasız da kalmayacaktım. Silahımla bıçağım vardı, o arabayı sürerken ikisini de ona

doğrultabilirdim. Yanlış bir dönüş yaptığı ya da bana zarar vermeye kalktığı an ise *bam!* Hemşire olduğum için nereye nişan alırsam en çok zararı vereceğimi iyi biliyordum.

Ve Tanrı yardımcım olsun ama merak ediyordum. Bir açıdan, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordum. Potansiyel bir felaketle sonuçlanabilecek olmasına rağmen. Hiçbir mantıklı insanın bunu yapmayacağı gerçeğine rağmen.

Tamam ya. Mantıklı biri değildim. Bunu kabul etmenin zamanı gelmişti. Son bir iki yıl içinde bir noktada karanlığa adım atmıştım ve şimdi ise hızla derinliklerine dalış yapıyordum. Güvenlik ve konfordan çok fantezi dolu bir sekse ilgi duyan, haz düşkünü uykusuz bir kadındım.

Bunu itiraf etmek garip bir şekilde özgürleştiriciydi. Artık kendimle savaşmayı bıraktığım için, aklımda son birkaç güne geri dönüp neyi görmezden gelmeye çalıştığımı anladım: Bunu ben istemiştim. Yetişkin hayatımın tamamı boyunca berbat bir yalnızlık çekmiştim. Flört uygulamalarında ya da sosyal medyada tanıştığım erkekler onları ektiğimde ya da haftalarca mesaj atmayı unuttuğumda bunu umursamıyorlardı sanki. Tıpkı Tyler gibi onlar da başka birini buluyordu.

Bütün hayatımı başkalarıyla ilgilenmeye adamıştım. Bir kez olsun birinin benimle ilgilenmesini istiyordum. Birinin beni istemesini. Hayır, bana *ihtiyaç* duymasını istiyordum. Uyuyamadığında beni izlemek için kameraları hackleyecek kadar saplantılı bir adam istiyordum. Konumumu takip etmesini, evime kimse giremesin diye bana güvenlik araç-gereçleri sipariş etmesini ve bana zarar verecek herkesi öldürmekle tehdit etmesini istiyordum.

Onun ahlaki açıdan gri olmasını istemiyordum. Gece kadar karanlık ruhu olan birini istiyordum. Benim için dünyayı ateşe verecek ve bunun için bir an bile pişmanlık duymayacak birini.

Yüzü Meçhul Adam ellerini indirip beni arabaya çağırdı.

Buz gibi havayı içime çekerek arabaya bindim ve kapıyı arkamdan kapayarak kaderimi mühürledim.

8

Josh

Aly arabaya biniyordu. Yolcu koltuğuna yerleşmesini izledim; emniyet kemerini yavaşça göğsünün üzerine çekip takarken silahı tam karnıma doğrultmuş, gözleri maskeme kilitlenmişti.

Arkasını dönmeden elini uzatıp kapıyı kapadı, farklı bir nedenden ötürü de olsa tıpkı istediğim gibi benden başka bir yere bakmak istemiyordu. Tuttuğum nefesi sonunda bıraktım; kıpırdamak şöyle dursun, onu ürkütürüm diye nefes bile almak istemiyordum.

Taş atımlık mesafemde maskelerden hoşlanan bir kadın vardı. Yakın zamanda videolarımdan birini izleyerek mastürbasyon yapmış bir kadın. Vibratörünü içine sokarkenki o kısa görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum.

Böyle mi seviyordu acaba? Çıplak ve sert? Zevki artıracak miktarda acı veren?

Lanet olsun, onu istiyordum. Burada. Şimdi. Dönüp onu koltuğuna mıhlamak o kadar cazip geliyordu ki...

Silahın namlusunu kaburgama bastırdı. "Sür. Yolda polis çevirirse Tanrı yardımcımız olsun. Senin korku filmi kostümün ve benim silahlarımla muhtemelen manşetlere çıkarız."

Doğru. Öyle bir şey vardı.

Ön panelden telefonumu aldım. Onunla konuşmayı ne kadar istesem de, bunu yakında Josh olarak yapmak zorunda kalacağım için

sesimin tanınma riskini göze alamazdım. Sipariş ettiğim ses değiştirici yarın gelecek ve bu mesaj yazma saçmalığı bitecekti.

Arka yoldan gideceğim, diye yazdım. *Yalan söylemediğimi görmen için yol tarifini haritama ekledim.*

Mesajı göndermek yerine ekranı ona gösterdim.

Başını yana eğdi ve gözü, maskemi çıkarmayı düşünüyormuş gibi kenarına takıldı. "Ya da bana kim olduğunu gösterip normal bir insan gibi arabamı kullanabilirsin. Daha önce tanıştığımızı zaten biliyorum ve o şeyin içinde görmek kolay olmasa gerek."

Kalbim göğsümün içinde güm güm attı. Aly hemşirelik okulundan sınıf birincisi olarak mezun olmuştu. Kim olduğumu anlayacak kadar zeki olmasından endişe etmem gereken yerde, bu beni daha da heyecanlandırıyordu. Sanki bir oyun oynuyorduk da yakalanmamak için sürekli ondan üç adım önde olmaya çalışıyordum. Bu meydan okuma nefes kesiciydi. Ayrıca endişesi yersizdi, maskemle gayet iyi görebiliyordum. Geniş göz deliklerini kaplayan siyah malzeme, bir tarafı opak, diğer tarafı şeffaf olan yüksek teknoloji ürünü bir nanofiberdi. Gözlükle bakmaktan hiçbir farkı yoktu.

Gayet iyi görüyorum. Hem fanteziyi bozmak istemezsin, değil mi? diye yazıp telefonu ona gösterdim ve bunu benim kadar istemesi için dua ettim.

Titrek bir nefes verdi ve başka tarafa baktı, elindeki silah biraz kaydı ve ben de bu sessizliğini onay olarak kabul ettim.

Silaha bir bakış attığımda parmağının tetiğe yakın olmadığını gördüm. Tetiği çekse de bir şey olmazdı zaten. Mermilerini kurusıkılarla değiştirmiştim. Sonuçta sadece azgındım, intihara meyilli değil. Ve evet, mermilerini geri koymayı planlıyordum. Onun bu şehirde savunmasız kalma ihtimali bende aynı anda hem öfke saçma hem de kusma isteği uyandırıyordu, ki bu da muhtemelen pis bir kombinasyon olurdu. Bu yüzden evine varır varmaz gerçek mermileri geri takacaktım. Tabii görüp de bana kızmasın diye bunu çaktırmadan yapmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Gözleri tekrar bana döndüğünde ifadesi temkinliydi ama yanaklarında demin orada olmayan bir kızarıklık vardı ve Aly'nin de benim maskemin ardında kalmamı tercih ettiğini anladım.

Emniyet kemerimi taktım, vitesi geriye taktım ve geri görüş kamerasını kullanarak otoparktan çıktım.

"Benim için koltuğumun ısıtıcısını açmışsın," dedi.

Başımı yukarı aşağı salladım. Artık her ne sebepten ötürüyse, onunla empati kurmak bana kolay gelmeye başlamıştı. Onu hastane kameralarından izlerken, kendi iyiliğini hiç düşünmeden insanlara yardım etmek için elinden geleni ardına koymayan bir kadın görmüştüm. Gün boyu ayakta durmaktan bitkin düşmüş olmalıydı ve ortopedik ayakkabıları rahat görünse de bacaklarının ve sırtının ağrıdığına bahse girebilirdim.

Muhtemelen acıkmıştı da. Son bir buçuk gündür doğru düzgün bir şey yediğini görmemiştim. Neyse ki buna bir çarem vardı. Arabayı vitese taktım ama ayağımı frenden çekmedim.

Ellerimi havaya kaldırarak koltuğumda yavaşça döndüm. Ona doğru döndüğümde silahın namlusu karın kaslarıma çarptı ve sanki bunu hissetmiş gibi bakışları aşağı kaydı. Arkamıza uzandım ve arka koltuktaki küçük yemek çantasını aldım.

"Oo, dur bakalım, dostum," dedi geriye doğru çekilerek. "Bomba falan mı o?"

Ses çıkarmamam gerektiğini neredeyse unutup küfredecektim. Yoğun bir mesainin ardından Aly'nin doğrudan böyle bir sonuca varabileceğini nasıl düşünememiştim? Aptalca bir hataydı ve bir daha böyle bir hata yapmayacaktım. Onun için daha iyi biri olacaktım. O, en iyisini hak ediyordu.

Başımı iki yana salladım ve çantayı kucağıma koydum. Onu korkutmamak için yavaşça hareket ederek çantanın fermuarını açtım ve içindekileri gösterdim.

Kaşlarını çattı ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi, sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Bana atıştırmalık mı getirdin?"

Başımı yukarı aşağı salladım ve çantayı onun için orta konsola koydum.

Çantayı almadı, yüz ifadesinden çileden çıktığı okunuyordu. "Hiçbirini yemem. Uyuşturucu ilaç koymuş olabilirsin."

Haklıydı. Elma dilimleriyle dolu sandviç poşetini kaptım. Eldivenlerim o kadar inceydi ki elma dilimlerinden bir tanesini almak kolay oldu. Maskemi çenemin köşesi dışında bir yerim görünmeyecek şekilde hafifçe kaldırarak elma dilimini ağzıma attım.

Çiğnerken, "Bak, gördün mü?" der gibi bir hareket yaptım ama Aly'nin gözleri çenemin tekrar maskemin ardına saklanışını izlemekle meşguldü.

Ağzım kurudu. O da bunu hissediyor muydu? Aramızdaki bu inkâr edilemez çekimi? Bir centilmen olmaya çalışıyordum. Bu gecenin ve eve dönüş yolculuğunun, onu bana güvenebileceğine ikna etmekle ilgili olduğuna dair kendime söz vermiştim. Sonuçta birinden bıçaklı bir yabancıyla seks yapmayı kabul etmesini istemek büyük bir şeydi. Ama bana böyle bakmaya devam ederse kendimi daha ne kadar kontrol altında tutabilirdim bilmiyordum.

Gözleri yüzümden aşağı kayıp bütün bedenimde gezinirken dudaklarını yaladı. Koltuğumda kıpırdamadan durdum ve aletime tepki vermemesini söyledim ama söz konusu Aly olunca aletimin kendine ait bir aklı vardı. Şu an ise kotumu zorlayarak dışarı çıkmayı talep ediyordu.

Aly beni incelerken hiç acele etmedi. Pek bir yerim görünmüyordu –bir kot pantolon ve kapüşonlu giymiştim– ama kapüşonlumun fermuarını çekmemiştim ve Aly'nin bakışları oradan direkt vücudumu saran gömleğe kaydı.

"Bu son videonda giydiğin gömlek mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Onu başımla onayladım.

Sanki düşüncelerini dağıtmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Edepsiz düşünceler miydi acaba? "Bana yaptıklarından sonra öyle aşırı duygusal bir video paylaşmanın komik olduğunu mu sandın?"

Bu sefer başımı hızlıca yukarı aşağı salladım, iyi ki o anki ukala sırıtışımı göremiyordu.

Aly burnundan soluyarak başka tarafa baktı ama dudaklarının kenarının yukarı doğru kıvrıldığı gözümden kaçmadı.

Arkamızda bir araba kornaya basınca ikimiz de irkildik.

Doğru ya. Aly'yi eve götürüyor olmam gerekiyordu, arabanın arka koltuğunda onu acımasızca becermemi isteyip istemeyeceğini düşünmem değil.

Arkamdaki sabırsız kişiye el salladım ve ayağımı frenden çektim. Az önce çıktığım boş yere girdiğinde tekrar yavaşladım ve telefonumu Aly'den uzaklaştırarak otoparkın bu katındaki tüm kameralara yerleştirdiğim görüntü döngüsünü sonlandırdım. Ardından navigasyonu açtım ki Aly yolu takip edebilsin. Çıkış rampasına doğru yönelirken İngiliz bir kadının sakinleştirici sesi bana daha sonra nereye gideceğimi söyledi.

Yolcu koltuğundan çiğneme sesleri geliyordu. Şöyle bir baktığımda Aly'nin bir eliyle elma dilimlerini yediğini, diğer eliyle de hâlâ silahını bana doğru tuttuğunu gördüm. Bu manzara karşısında içimi bir sıcaklık kapladı. Bu kadar küçük bir seviyede bile olsa onunla ilgilenmek neden bu kadar iyi geliyordu? Daha önce hiç benim diyebileceğim biri olmadığı için miydi? Yoksa bu, ergenliğimden beri kullandığım ilaçlar yüzünden şimdiye kadar bastırmış olduğum ama aslında tüm erkeklerde doğuştan bulunan bir içgüdü müydü?

Artık hangisiyse sorgulamıyordum. Onunla ilgilenmek iyi geliyordu. Gözlemlerimden anladığım kadarıyla birinin bunu yapması gerekiyordu ve başka bir adamın yapmasına asla izin vermezdim. Ev arkadaşım kahrolasıca bir salaktı. Elindekinin kıymetini nasıl görememişti? Nasıl böylesine mükemmel bir yaratığın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verecek kadar aptal olabilmişti? Geçmişteki tüm partnerlerinin hepsi mi kördü? Şimdiye kadar çoktan evlenmiş ve bir kraliçe gibi el üstünde tutulup şımartılıyor olmalıydı.

Erkekler aptaldı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Ben otoparktan çıkarken Aly elmaları bitirdi. Yemek çantasını kendine doğru çekti ve içinde ne var diye karıştırmaya başladı. Çantaya başka seçenekler de koymuştum: yoğurt, havuç çubukları, bir portakal, kendi yaptığım kuruyemiş karışımı ve bir şişe su.

"Önce sen," dedi ve kuruyemiş karışımını bana uzattı.

Çıkış rampasının sonunda durdum ve çantayı ondan aldım. Parmaklarımız birbirine değdi.

Bu eldivenlere de, takmak zorunda olmama da...

Bu ilk dokunuşumuzdu ve ten tene temas etmemiş olmamıza acayip içerledim. Hafifçe birbirimize değsek bile onu hissetmek için can atıyordum.

Telefonumu elime aldım ve *Sadece çeneme bir kez daha bakmak istiyorsun,* yazdım.

"Güzel bir çene," dedi hiç istifini bozmadan. "Şimdi oyalanmayı bırak. Açlıktan ölüyorum."

Benim de ne kadar aç olduğuma dair kaba saba bir şeyler yazmamak için telefonumu bıraktım. Ona açtım. Sonra bir avuç kuruyemiş aldım ve başımı yana çevirdim çünkü bu sefer maskeyi biraz daha yukarı çekmem gerekiyordu ve onun hazır olduğumdan fazlasını görmesini istemiyordum.

Kuruyemişleri ağzıma tıkıştırıp maskeyi tekrar aşağı çekerken, "Oyunbozan," dedi.

Çiğnemeye devam ederken başparmağımı havaya kaldırdım ve ayağımı frenden çektim. Kar yağışı iyice şiddetlenmişti. Son birkaç saat içinde hava durumunu birkaç kez kontrol etmiştim ve tahmini kar kalınlığı sürekli yükseliyordu. Bölgemizde hava kütleleri tepemizde sıkıştığından ve beklenenden fazla kar bıraktığından fırtına süresince düşecek toplam yağışı tahmin etmek zordu. Bu hızla giderse sabaha kadar bir karış kar olurdu.

Kar küreme araçları işe koyulmuştu ama yetişemiyorlardı ve yollar berbattı. Uber şoförüm beni hastaneye bırakırken bayağı zorlanmıştı,

hem de dört çeker bir SUV kullanmasına rağmen. Aly'nin arabasıysa küçük bir sedandı; dört çekerli olmayabilirdi ama en azından çekiş kontrolü vardı. Yine de buzlanmış yola çıkarken ona ihtiyaç duymayacağımı umdum.

Aly lokmaları arasında, "İznim olmadan beni izlediğin için seni affetmemi istiyorsan, o videodan daha iyisini yapman gerekecek," dedi.

Anladığımı göstermek için başımı yukarı aşağı salladım. Yaptığım şey için üzgün müydüm? Hayır, hiç değildim ama kızgın olmaya hakkı vardı ve beni affetmesi ihtimaller dahilindeyse, o pes edene kadar özür dilemenin milyonlarca yolunu bulurdum.

"Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim," diye ekledi daha yumuşak bir tonda. "Uber çağırmak ya da hastanede uyumak istemedim."

Gülümsedim, rica ederim dercesine dizine hafifçe dokunmak için elimi uzatıyordum ki silah tekrar kaburgama dayandı ve hareketim yarıda kesildi.

"Dokunmak yok. Hâlâ kızgınım."

Elimi havaya kaldırdım ve silah üzerimden çekilene kadar bekledim. Aletim fermuarımı patlatmak için bir hamle daha yaparak ne kadar tahrik olduğumu hatırlatmak için o anı seçti. Hırçın Aly çok seksiydi. Beni affetmesi için sabırsızlanıyordum çünkü o zaman onu tekrar kızdırmanın yollarını aramaya başlayabilirdim. Mazoşistçe miydi? Belki de. Ama nedense atışmalarımız gerçek bir tartışmadan çok ön sevişme gibi geliyordu ve bundan hoşlanıyordum. Barışma seksinin ne kadar iyi olacağını hayal bile edemiyordum.

Şehir sabahın erken saatlerinde çok sessizdi. İnsomniam yüzünden bu saatlerde çok araba sürmüştüm ve şehrin ne kadar ürkütücü göründüğünü bir türlü aşamıyordum. Kendimi korkunç bir vebanın ya da zombi virüsünün dünyayı kasıp kavurduğu bir post-apokaliptik film setindeymişim gibi hissederdim.

Bu gece ise fırtına sayesinde daha az ürkütücü ve daha da huzurlu görünüyordu; kaldırımlar kar yığınlarıyla kaplanmıştı, sanki şehir

tüm günahlarından arınmış gibi her şey parlak ve canlıydı. Bunun uzun sürmeyeceğini, kar yağışı durduktan birkaç saat sonra hayatın normale döneceğini ve geçen arabaların saçtığı toz toprakla karların çamura döneceğini biliyordum.

Aly öne doğru eğildi ve ısıtıcıyı bir kademe daha yükseltti. Kırmızı ışıkta durunca kapüşonlumu üzerimden çıkardım. Ona bu kadar yakın olduğum için sıcak basmıştı. Terlememe ramak kalmıştı ve yapış yapış bir ten kadar ruh halimi bozan başka bir şey yoktu.

Kollarımı dirseklerime kadar sıvadım ve yeşil yandığında şehrin dış mahallelerine doğru sola dönüp daha küçük, tenha bir yola girdim.

İşte şimdi daha iyiydim. Ter krizi önlenmişti.

Aly'nin ne kadar hareketsizleştiğini fark etmem birkaç saniyemi aldı. Sokak lambasının altından geçerken ona bir göz attım ve onu çıplak ön koluma bakarken yakaladım. Silah, unutulmuş bir şekilde kucağında duruyordu.

Bak sen şu işe. Onu bana karşı yumuşatmanın yollarını düşünerek o kadar çok zaman harcamıştım ki, en bariz müttefikimi gözden kaçırmıştım: Aly'nin bedeni ve videolarıma ayırdığı onca zamandan sonra ona ihaneti. Uygulamadaki kullanıcı verilerini indirip incelediğimde, Aly'nin videolarımı izleyerek tam iki yüz saat geçirdiğini öğrenmiştim. Onunla kıyaslayınca ben bir azizdim. Onu kırk saatten az izlemiştim.

Bana kızgın olabilirdi ama ilkel beyni kendini tatmin ettiği biriyle bu kadar yakın olduğu için muhtemelen tetiklenmişti. Bunu en az bir kez yaptığını biliyordum ama şu an yakınlığım bile sırılsıklam olmasına yetsin diye sadece o kadarla kalmamış olmamasını ve kendini beni izleyerek pek çok kez tatmin etmiş olmasını diliyordum.

Bir yorumunda kollarım hakkında ne demişti? Diliyle her bir damarı takip etmek istediğini söylememiş miydi?

Hipotezimi test etmek için direksiyonu daha sıkı kavrayıp damarlarımı belirginleştirdim. Aly küçük, çaresiz bir ses çıkardı ve bakışlarını hızla kaçırarak artık bitmek üzere olan kuruyemişlere döndü. Kendimi

beğenmişliğimi bastırmaya çalıştım ve fevkalade başarısız oldum. Beni istiyordu. Hem de çok fena. Belki de beni, onu istediğimden daha fazla istiyordu ki bu da çok şey anlatıyordu.

Dönüp onu izlemek, yanaklarının nasıl kızardığını ve nefesinin nasıl hızlandığını hafızama kazımak isterdim ama şehir merkezinden uzaklaştıkça sürüş koşulları kötüleşiyordu ve değerli bir yük taşıyordum. Karanlık ihtiyaçlarıma teslim olmadan önce onu sağ salim eve götürmeye odaklanmalıydım.

"Bir sonraki ışıktan sola dön," dedi telefonum. Birkaç dakika sonra yeniden yavaşlayıp sinyalimi verdim. Yanımızda yükseltilmiş bir pikap durdu ve camların ardından bir adamın bağırdığını belli belirsiz duydum.

"Pislikler," dedi Aly ve yüzünü sürücüden saklamak için bana doğru dönüp ortaparmağını kaldırdı.

Adamlar ona kaba bir şey mi demişti?

Pikap korna çaldı, ardından bariz bir laf atma duydum.

Siktir, buna asla izin vermezdim.

Vitesi parka aldım, Aly'nin ayaklarının dibindeki unutulmuş bıçağı kaptım ve arabadan inip diğer sürücüye dik dik baktım.

Orta yaşlı beyaz adam, maskeme tek bakışıyla koltuğunda geriye yaslandı.

Yolcu tarafındaki arkadaşı omzunu dürtmeye başladı. "Dostum, ne oluyor lan?"

Bir elimle bıçağı kaldırdım, diğer elimin parmaklarını da merhaba dercesine salladım.

Böö, sizi orospu çocukları.

Sürücü gaza bastı ve kırmızı ışıkta geçerek gecenin karanlığına karıştı.

Sırıtarak arabaya geri döndüm ve bıçağı çevirip kabzasını Aly'ye uzattım.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra silahı bırakıp bıçağı aldı. "Sen dengesizin tekisin, bunu biliyor muydun?"

Omuz silktim. Dengesiz. Korumacı. Aynı şey.

"Bu sahte sanıyordum," dedi işaretparmağını bıçağın ucuna bastırarak. "Tanrım, çok keskinmiş."

Parmağını kesmiş olabileceğinden endişelenip aşağı baktım ama kan görmeyince rahatladım, fazla bastırmamış olmalıydı. O şeyi bir kemiği kesecek kadar keskin tutuyordum.

Yeşil ışıkla yıkandığımızda istemeyerek de olsa başımı ondan çevirip yeniden yola odaklandım. Kuruyemiş paketini kapayıp yemek çantasına koydu, ardından da arka koltuğa yerleştirmek için döndü. Bunu yaparken çiçeksi şampuanının kokusu burnuma geldi. Dayanamayarak burnumdan derin bir nefes çektim. Onu bacaklarını omuzlarıma atıp iki büklüm hale getirerek becerirken yüzümü saçlarının arasına gömmek, kesik haykırışlarını dinlemek için sabırsızlanıyordum.

Pantolonumdaki baskıyı hafifletmeye çalışarak koltuğumda kıpırdandım. Arabadan indiğimde Aly ereksiyonumu görmüş müydü acaba? O adamları korkutup kaçırırken açık kapının önünde, tam onun göz hizasında durmuştum. Aferin bana. Harekete geçmeden önce muhtemelen "durumumu" düşünmeliydim ama öfkem beni mantıklı düşünmeme izin vermeyecek kadar hızlı ele geçirmişti.

Göz ucuyla Aly'ye baktım. Girdiğim yolda fazla sokak lambası yoktu ama yine de onun doğrudan kasığıma baktığını görecek kadar aydınlıktı. Evet, gayet iyi görmüştü ve kaşlarının havaya kalkışına bakılırsa ya etkilenmiş ya da endişelenmişti. Umarım ikisinden de biraz hissetmişti.

Dudaklarımdan bir özür dökülmek üzereydi ama yüzündeki ifade beni durdurdu. Gözleri yavaşça maskeme kaydı ve altdudağını ısırdı. Kendi iyiliği için bunu yapmayı bırakmalıydı.

"Görmek istiyorum," dedi.

Hayır, salak, tabii ki öyle bir şey demedi, dedim kendime.

Hiç şüphesiz, halüsinasyon görmüştüm. Aly'yi o kadar kötü istiyordum ki gerçeklikten kopmuştum ve arzuladığım kadının araba kullanırken sikimi çıkarmamı istediği bir hayal dünyasında yaşamaya başlamıştım

"Lütfen," diye ekledi.

Başım şok içinde ona döndü ve araba buzlu zeminde hafifçe kaydı. Hemen önüme dönüp direksiyonu düzelttim. Kuzeyin dondurucu soğuğunda büyüdüğüm için kötü yol koşullarında araba sürmek benim için çocuk oyuncağıydı ama az kalsın dikkat dağınıklığımın bedelini ödeyecek olmamızdan nefret ettim.

"Senin yerine yapabilirim," dedi ve bir şeyin soğuk ucunun yan tarafıma bastırdığını hissettim.

Aşağıya baktım. Aly hâlâ bıçağı tutuyordu ve ucuyla gömleğimi yukarı kaldırıyordu.

Hasiktir. Bu neden aşırı seksiydi?

"Bunca zamandır beni seninleyken güvende olduğuma inandırmaya çalışıyorsun," dedi bıçağın kör tarafını yukarı doğru kaydırırken. "Peki *sen benimle* güvende olup olmadığını hiç durup düşündün mü?"

Neredeyse inleyecektim. Kötü karakter dönemine girmiş Aly mi? O gösteriye ön sıradan bilet almak için iflas etmeyi göze alırdım.

Ve evet, sorduğu şeyi düşünmüştüm, bu yüzden silahtaki mermileri çıkarmıştım ya. Yine de bıçağı sahtesiyle değiştirmeyi kendime yedirememiştim ve belki de bu benim sonum olacaktı. Eğer öyle olursa, Aly beni doğrarken muhtemelen suratımda aptal bir gülümsemeyle ölürdüm.

Ama işlerin o kadar ileri gideceğini sanmıyordum. Terapistinin notlarında Aly'nin cinayet eğilimi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kızgın olduğuna hiç şüphem yoktu ama bana zarar vermesine sebep olacak kadar mıydı? Yok ya. Belki beni biraz korkutmak istiyordu, ki bunu da başarmıştı çünkü bıçağı ters çevirirse derim Musa'nın önünde ikiye ayrılan deniz gibi yarılırdı.

Bıçağın etrafından dikkatlice uzandım ve beni daha iyi görebilmesi için gömleğimi iyice yukarı çektim. Otururken vücudumu sergilemek pek ideal değildi ama ondan gelecek her türlü ilgiye razıydım. Bu yüzden biraz arkama yaslandım ve beni incelemesine izin verdim.

Kıkırdadı.

Beklediğim tepki bu değildi.

"Özür dilerim," dedi. "Bir an şu dükkânlardan birinde güvenlik kamerası var mıdır diye düşündüm."

Ön camdan etrafımızdaki dar caddeye ve cadde boyunca yan yana dizilmiş ufak dükkânlara baktım.

"Sabah işe gelip kameranı kontrol ettiğinde arabayı gömleğini meme uçlarına kadar sıyırmış maskeli bir adamın kullandığını ve yanında da karnına bıçak dayamış bir kadının oturduğunu gördüğünü hayal etsene."

Hazırlıksız yakalanarak sessiz bir kahkaha attım.

Tekrar kıkırdadı ama sonra gülüşü hızla kayboldu ve derin bir nefes verdi. "Bunu sana daha önce binlerce kez, utanç verici derecede uygunsuz şekillerde söylediğimi biliyorum ama gerçekten çok güzel bir vücudun var."

İşte bu daha iyiydi.

Yan tarafımdaki bıçağa dikkat ederek uzandım ve boştaki elini tutarak karnımın üzerine koydum. Ten tene temas edebilmiştik sonunda. Tanrım, evet.

Üzerimdeki parmakları sıcacıktı ve onları orada o kadar uzun süre tuttu ki artık cesaretini kaybedip kaybetmediğini merak etmeye başladım. Tam o anda parmakları hareket etti ve karın kaslarımın üzerinden aşağı kaydı.

"Bana gönderdiğin o video tam bir işkenceydi," dedi. "Tüm videoların öyle. Gerçek hayatta da öyle misin?"

Başımı yukarı aşağı salladım. Evet. Kadınlara bu şekilde sataşmak doğamda vardı. Mesajlarımızda bunu ona biraz tattırmıştım ama kadınları çıldırtma ihtiyacım yatak odasına kadar uzanıyordu. Aly bu açıdan benim için mükemmel bir kurbandı. Onun hırçın olduğunu zaten biliyordum. Onu yüzü kızarmış ve nefes nefese kalmış bir halde, kendisini boşaltmam için bana yalvarırken hayal etmek çok kolaydı.

Parmakları kot pantolonumun beline indi ve kemer kısmında gezindi. Kasıldım. Sertçe. Vücudumu göstermek için değil, delirmiş gibi

kıkırdamamak için. Gıdıklanırdım ve bu böyle anlarda inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Neyse ki üst düğmemin hemen üzerinde durdu ve anı mahvetme tehlikesi geçince biraz rahatladım.

Becerikli parmaklarıyla düğmeyi açtı. "Görebilir miyim?"

Hasiktir. Bu gerçekten oluyordu. Halüsinasyon görmüyordum.

Başımla onayladım ve ona daha iyi erişim sağlamak için kalçamı yukarı kaldırdım.

Elini aşağı indirip pantolonumun üzerinden sikimi avuçlarken kısık inlemesi arabayı doldurdu. "Büyük olduğunu tahmin etmiştim," diye fısıldadı.

Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordum ki eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Lanet olası kar fırtınası. Aşağıya bakıp Aly'nin bana ne yaptığını deli gibi izlemek istesem de dikkatimi yola vermeliydim.

Soğuk çeliğin tenimden yukarı kaydığını hissedince tamamen hareketsiz kaldım. Tanrım, bıçağı nasıl unutmuştum?

"O kadar sertleşmişsin ki fermuarını açmak için iki elime ihtiyacım var. Bıçağı bırakırsam uslu durur musun?"

Hımm... durur muydum acaba? Emin değildim. Artık şehirden iyice uzaklaşıyor, Aly'nin yaşadığı banliyölere yaklaşıyorduk. Boş bir park yeri bulup onu arka koltuğa taşımak çok kolay olurdu.

Bıçağı ters çevirip yan tarafımda gezdirdi, bıçak o kadar yakındı ki muhtemelen ince tüylerimin bir kısmını tıraş etmişti.

"Uslu bir çocuk olacağına söz vermezsen bunu yapmam," diye mırıldandı.

Övgü fantezisi kilidi açıldı.

Başımı birkaç kez hızlıca yukarı aşağı sallayınca bıçağı gülerek aramızdaki bardak tutuculardan birine yerleştirdi. Sonra o çevik hemşire parmakları birden üzerimdeydi; bir eli aletimin zorladığı fermuarı dikkatlice açarken diğeri pantolonumu aşağı çekiyordu. Kotu iki yana ayırdığında bir an hareketsiz kaldı. Aşağıya hızlı bir bakış attığımda baksırımın altındaki şişkinliğe aç bir ifadeyle baktığını gördüm.

İçimden kendime, *Sakın donuna boşalma, sakın donuna boşalma,* demeye başladım.

Gözlerimi yoldan ayırmadan arabayı yavaşlattım. Tam o sırada Aly baksırımı indirip aletimi dışarı çıkardı. Aramızda mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu. İkimiz de nefesimizi tutmuş olmalıydık. Sonra Aly titrek bir nefes verdi ve parmaklarını aletimin etrafına sardı, neredeyse o an boşalacaktım.

"Bunu yanlış anlama," dedi bıçağı tekrar eline alarak.

Panik bütün şiddetiyle bedenime çarptı. Bir kadının bir elinde aletim, diğer elinde bıçak vardı. Bu çok hızlı bir şekilde çok kötü bir hal alabilirdi. Aletimin korkudan büzüşmesi gerekirdi ama daha da sertleşmiş ve tehlike, ereksiyonumun neredeyse rahatsız edici bir seviyeye ulaşmasına neden olmuştu.

Aly bunu fark ederek aletimi sıktı ve başparmağını aletimin başında gezdirerek bir damla zevk suyunu etrafıma yaydı. "Görüyorum ki bıçak fantezisi ikimiz için de geçerli."

Sanırım öyleydi.

"Sana hâlâ kızgınım," dedi. "Bu senin için değil."

Tamam ama sanki *biraz* da benim içindi. Sonuçta aletimi sıvazlıyordu.

"Aylardır bunu hayal ediyorum ve sırf kavgalıyız diye sana dokunma fırsatını kaçıracak değilim."

Yaa. İlk resmî kavgamız.

Bugünü kesinlikle takvimimde işaretleyecektim, böylece bundan bir yıl sonra aramızda bir şey olduğunu kabul ettiği tarihi kutlayabilirdik. Kendimi fazla mı kaptırıyordum acaba? Muhtemelen ama elimde değildi. Aly benim olacaktı. İşte o kadar. Tek yapmam gereken, ona her şeyin doğal akışta gerçekleştiğini düşündürmenin bir yolunu bulmaktı. Onu şımartarak ve her arzusunu besleyerek bana âşık olması için beynini yıkadığım şeytani planıma düştüğünü asla fark etmemeliydi.

Aly aletimi aşağıya doğru sıvazlarken bıçağın kör kenarı boş bir tehditle yan tarafımdan yukarı doğru kaydı. Dokunuşu nazikti çünkü hem eli hem de aletim o kadar kuruydu ki, hareketini hızlandırmaya yetecek kayganlık yoktu. Aletimin köküne vardığında duraksadı ve beni sıktı, ardından elini baksırıma sokup taşaklarıma kavradı.

Titrek bir nefes verdim ve direksiyonu öyle sert sıktım ki derisi gıcırdadı.

"Bunu yapmayı kaç kez hayal ettiğimi sana anlatamam," dedi yavaşça öne doğru eğilirken. Dudakları aletime tam değecekken duraksadı, neredeyse inleyecektim. "Cinsel yolla bulaşan hastalığın yok, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Birkaç hafta önce test yaptırmıştım ve o zamandan beri de kimseyle birlikte olmamıştım.

Elindeki bıçağı keskin ucu tenime yaklaşacak şekilde döndürerek, "Böyle bir konuda bana yalan söylemezsin herhalde?" diye sordu.

Tekrar başımı iki yana salladım, birinin partnerine böyle bir şey yapabileceğini düşünmek bile beni dehşete düşürmeye yetmişti.

"Güzel çünkü daha fazla dayanamayacağım," dedi.

Sonra dudaklarını aletimin başının etrafına sardı ve diliyle üzerimde daireler çizmeye başladı.

Görüşüm bulanıklaştı. Ah, siktir, böyle devam ederse yangın musluğu gibi patlardım.

Her nasıl oluyorsa bu tüm düşlerimden daha iyiydi ve son birkaç gündür sağlıksız miktarda hayal kurmuştum. Duygularımı ve hislerimi uzun süredir körelten o ilaçlardan kurtulduğum için mi böyle hissediyordum? Yoksa Aly'yle olduğum için mi? Birlikte olduğum kişiye karşı bir şeyler hissetmek zevkimi artırıyor muydu?

Belki hepsi etkiliydi. Belki de en büyük sebep, maskemi takmış olmam ve yıllardır hayalini kurduğum bir fanteziyi ilk kez deneyimliyor olmamdı.

Aly aletimin kökünü tekrar sıkıp beni ağzının ıslak sıcaklığına daha fazla aldığında bu düşünce aklımdan uçup gitti. İçgüdüsel olarak kalça-

mı ona doğru itmek istedim ama bu anın tamamen kendisi için olduğunu açık açık dile getirmişti, bu yüzden muazzam bir çabayla kendimi tuttum ve benimle oynamasına izin verdim.

Daha da aşağı indi ve ağzını iyice açarak beni boğazına kadar aldı. Dilini tekrar üzerimde döndürünce inledim, başını yukarı çekerken aletimi tükürükle kapladı. Çok erken boşalırsam, korkutucu maskeli sapık takipçi imajım mahvolur muydu? Belalı tiplerin uzun süre dayanması gerekmez miydi?

Parmakları, artık tamamen ıslak olan sertliğimi sardı ve hızla aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Aşağı inerken tıpkı sevdiğim gibi elini hafifçe döndürüyordu.

İçimden dayanıklılık tanrısına bir dua ettim ve ardından beyzbol takımlarının isimlerini saymaya başladım.

Ama sonra Aly başını geri çekip inleyerek tepemdeki en hassas noktayı yalamaya başladı. "Tanrım, tadın çok güzel."

Yok. Başaramayacaktım. İki sıvazlamalık canı olan bir mankafa gibi patlayacaktım ve belalı adam itibarım tamamen mahvolacaktı.

Bu konuda biraz pişmanlık duymaya çalıştım ama Aly tekrar başını aşağı indirirken yanaklarını içine çekti ve o emmenin etkisiyle yıldızları görmeye başladım.

Yanlış bir dönüş yaparak karanlık bir sokağa girdim ve arabayı o kadar yavaşlattım ki artık kaplumbağa hızında gidiyorduk.

İngiliz kadın, "Bir sonraki ışıktan U dönüşü yapın," dedi.

Aly dondu kaldı.

Eyvah.

Dudakları gevşedi *–hayır, hayır, hayır–* ve doğrulup oturdu, bıçak şimdi tamamen bana dönmüştü ve tenimin hemen üzerinde tutuyordu.

"Az önce rotadan mı saptın sen?" diye sordu.

Cevap olarak *inledim.*

İnledim amına koyayım!

Kendimi savunmam gerekirse, daha demin ona zevk veren ağız şimdi birkaç metre uzağında olduğu için aletim üşüyordu, yapayalnızdı ve ihtiyaçtan zonkluyordu. Beni kim suçlayabilirdi?

"Kötü çocuklar ödüllendirilmez," dedi.

Hayır. Kahretsin. Yeni uyanan övgü fetişimin üstüne bir de yaramazlık fetişini eklemeye hiç ihtiyacım yoktu. İkisinin birbirini iptal etmesi gerekiyordu, etkilerini artırması değil.

Ya da belki de sadece Aly fetişim vardı ve söylediği her şey bende bu tür bir tepkiyi tetikliyordu. Belki de birlikte olmamız onun tüm arzularının benim arzularım haline gelmesi demekti.

Tanrım, lütfen yumruk sokma gibi şeylerden hoşlanıyor olmasın. Bir kukla gibi kullanılmayı deneyimlemek istemiyordum.

Sinyal verip ışıklardan geri döndüm. Navigasyonun gösterdiği rotaya yeniden girene kadar Aly karanlıkta beni izleyip bıçağı yan tarafımda yukarı aşağı gezdirmeye devam etti. Bu işkencenin devam edeceğinden ve Aly'nin beni bu şekilde bırakacağından korkmaya başlamıştım ki sonunda bıçağı geri çekip tekrar eğildi. Ama bu kez doğrudan aşağı inmek yerine karın kaslarıma sıcak, baş döndüren öpücükler kondurmaya başladı, sonra dudaklarını aralayıp tenimi hafifçe ısırdı.

Isırma fetişi diye bir şey var mıydı? Olmalıydı çünkü taş gibi sertleşmiştim.

Dışarıda kar hızlanmıştı ve çok yavaş gitmemize rağmen farların saçtığı parıltı altında sanki ışık hızına geçmişiz gibi görünüyordu. Uzayda son hız hareket ederken kar taneleri etrafımızdan yıldızlar gibi akıp gidiyordu. Sanki kendi küçük dünyamızdaydık. O sırada, Aly'nin dudakları tekrar aletimin başını sardı.

"Eğer bu arabada olmasaydık..." diye fısıldadığında nefesi tenimi ısıttı, eli aletimi sıvazlamaya devam ediyordu, "seni gırtlağıma kadar alırdım. Ama bu açıyla mümkün değil, o yüzden bununla yetinmem gerekecek."

Aletimin başında işe koyuldu; önce yan taraftaki hassas damarı, ardından tepedeki yarığı yaladı. Sonra tekrar dilini döndürdüğü o nefis hareketi yaptı. Bir yandan da eliyle aletimi aşağı yukarı pompalıyordu.

Aly artık oyun oynamıyordu. Yalaması, emmesi ve sıvazlaması artık sadece beni boşaltmak içindi.

Beyzbol takımlarından hokey takımlarına geçtim. Büyük bir hokey hayranı değildim, o yüzden birkaç isim hatırlamak için çaba harcamam gerekti. Ta ki... *Hasiktir, az önce ne yaptı o?*

Ayağımı gazdan çektim ve aşağıya baktım. Aly'nin başının arkası elini ve ağzını görmemi engelliyordu. Bu da beni, bana yaptığı her neyse onu izlemekten mahrum bırakıyordu.

Hayır, odaklan. Hokey diyorduk. Takımlar falan filan. Şeyi sayacaktın...

Omurgamın dibinde bir baskı oluştu. Taşaklarım gerilmeye başladı.

Aly beni sertçe emdi ve o *şeyi* tekrar yaptı.

Boşalacaktım.

Hem de çok fena.

Omzuna dokunup dikkatini çekmeye çalıştım. Sanki şu anda dikkatinin dağılmasını istemiyormuş gibi elimi itti.

Siktir. Off, siktir. *Ağzı* yok mu...

Omzuna tekrar vurdum, bu sefer daha ısrarcıydım.

Ağzını şaplatarak aletimden uzaklaştı. "Eğer beni bölmeye devam edersen, boşaldığında tadının nasıl olduğunu asla öğrenemem."

Tekrar aşağı eğilip beni gırtlağına kadar aldığında içimde şehvet kükredi. Bunun sadece kendisi için olduğunu söylediğini biliyordum ama artık hareket etmeden duramazdım. Kalçamı hafifçe kaldırıp ağzının leziz sıcaklığına doğru ittim. Memnuniyetle inleyince ben de daha sert ittim.

Sağ elime keskin bir acı saplandı.

Ne sikim oluyor?

Aşağı baktım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Aly az önce beni yanlışlıkla bıçaklamıştı.

Yaranın ne kadar kötü olduğunu görmek için elimi hızla çektim ama Aly ağzıyla yine o hareketi yaptı. Yükselen zevk yakıcı acıyla birleşince zirveden yuvarlandım, sırtım öne doğru kıvrıldı ve bütün kontrolümü yitirerek onun kusursuz, davetkâr ağzına boşaldım. Hepsini yutmaya çalışırken biraz öksürdü ve bu boşalmamı daha da şiddetlendirdi, zevk dalgasının etkisini uzattı.

Boşalmam bittiğinde Aly aletimi kavradı ve son damlasına kadar diliyle temizledi. Ben de o sırada elimi kaldırıp kendime çektim. Kolumdan aşağı kan akmaya başlamıştı ve saçına ya da arabasına bulaşmasını istemiyordum.

Aletimin başına son bir öpücük kondurduktan sonra onu baksırımın içine geri soktu. Tatmin olmuş bir gülümsemeyle başını kaldırdığında elimi gördü ve ifadesi hızla dehşete dönüştü.

"Ne yaptın sen?" dedi ve yaranın derinliğini incelemek için elimi tuttu. "Tanrım, sanırım dikişe ihtiyacın var."

Ona aslında benim bir şey yapmadığımı ve beni onun yaraladığını söylemenin güzel bir yolu var mıydı?

9

Aly

Onu bıçaklamıştım. Tanrım, al canımı. Bir adama oral seks yaparken onu bıçaklamıştım. Bunun geri dönüşü yoktu. Hayatım burada sona ermişti. Bu utanç yüzünden her an alev alıp kül olabilirdim.

Yüzü Meçhul Adam tüm bunlara rağmen durumu şaşırtıcı derecede iyi idare ediyordu. Ben onun yerinde olsam ve bıçaklansam bu kadar affedici davranabileceğimden şüpheliydim. Yoksa gerçek öfkesini sessizliğinin ardına mı gizliyordu? Şu anda metanetli davranıyordu ama bundan sonra benimle bir daha görüşmemeyi planlıyor olabilir miydi?

Ve bu düşünce neden bana yer altımdan çekilip alınmış hissettiriyordu?

"Son bir tane kaldı," diye uyardım onu, cerrahi maskemin altından sesim biraz boğuk çıkmıştı.

Yüzü Meçhul Adam kendini son dikişe hazırlarken önümde duran eli kıpırdamadı bile. Onu hastaneye geri dönmeye ve yarasını lokal anestezi uygulayacak bir doktora diktirmeye ikna etmeye çalışmıştım ama başını iki yana sallamıştı. Omuzlarının gerginliğinden, ısrar etseydim inatla reddedeceğini anlamıştım. Zaten etmeyecektim. İş arkadaşlarım büyük bir trajediyle uğraşıyorlardı ve benim... artık her neyim oluyorsa onun hastanede bir yatak işgal etmesine hiç ihtiyaçları yoktu.

Böylece kendimizi burada, acil servise dönüştürülmüş küçük yemek masamda bulmuştuk, ilkyardım çantamdakiler etrafımıza saçılmıştı ve şansına, yarasını temizlemek ve dikmek için gereken her şey vardı. Ama durum yine de beni rahatsız ediyordu. Ben bir hemşireydim. Dikiş atmak küçük bir cerrahi operasyon sayılıyordu ve bizim eyaletimizde –pek çok eyalette olduğu gibi– hemşirelerin bunu yapmasına izin verilmiyordu. Bu işlemi uygulayabilmek için ameliyat hemşiresi sertifikasına sahip olmak gerekiyordu. Biri bunu yaptığımı öğrenirse başım ciddi şekilde belaya girebilir, hatta işimi kaybedebilir ve para cezası alabilirdim.

Arabayı garaj yoluna çekerken tüm bunları ona da anlatmış ve eğer yarası iltihap kapar da doktora gitmek zorunda kalırsa benim adımı vermemesini rica etmiştim. Dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yapmıştı, bu sırrı mezara götürmeyi planlıyormuş gibiydi. Garip ama içgüdülerim ona inanabileceğimi söylüyordu.

Hadi Aly, son bir dikiş. Yapabilirsin, dedim kendime. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve paslanmış hissediyordum. Bitap düşmem de işimi zorlaştırıyordu. Tıpkı ellerinden kalın, damarlı kollarına uzanan dövmelere bakmaktan kendimi alıkoyamamam gibi...

Dudaklarımı yaladım, neredeyse inleyecektim. Tadını hâlâ alabiliyordum.

Bu adam beni işyerimde izlemiş, beyaz atlı prens rolüne bürünmeye karar vermiş ve sonra beni eve bırakmak için arabama gizlice girmişti. Peki ben ne yapmıştım? Ah, bilirsiniz işte; beş dakika sonra aletini ağzıma almıştım.

"Hazır mısın?" diye sorarken başımı kaldırıp ona baktım.

Başıyla onayladı, bu durumdan benden daha az etkilenmiş gibi görünüyor ve boştaki eliyle Fred'in sırtını okşuyordu.

Hain kedime bir bakış attım. Yüzü Meçhul Adam masaya oturur oturmaz Fred kucağına atlamıştı. Şimdi de orada kıvrılmış yatıyor ve takipçim artık dünyadaki en sevdiği insanmış gibi mutlu mutlu mırlıyordu.

Hayatım son zamanlarda gerçekten tuhaflaşmıştı.

Bakışlarımı indirdim ve yeniden önümdeki ele odaklandım. Yüzü Meçhul Adam'ın beş dikişe ihtiyacı olmuştu. *Beş.* Onu bıçaklamaktan çok kesmiş olmalıydım ve gördüğüm en estetik sike taparken kendi küçük şehvet dolu dünyamda o kadar kaybolmuştum ki ne yaptığımı fark edememiştim. Şaşırmamak gerekirdi. Adamın bütün vücudu bir şaheserdi, aleti neden farklı olsundu ki? İpeksi pürüzsüzlükte, büyük, kalın ve sertti, damarları ya da renk bozulması yoktu. Onu görür görmez ağzım sulanmıştı.

Evet, bu adamın vücuduna fena halde tutulmuştum. Ama sadece vücuduna. Bu durum sadece bir fantezinin hayat bulmasından ibaretti. Pikaptaki o iğrenç adamları manyakça korkutması beni bu kadar tahrik etmemeliydi. Ve derisine son kez iğne batırırken, onun flörtöz mesajlarını hatırlayıp kendi kendime gülümsememeliydim.

Ukala erkekleri bu kadar çekici kılan neydi? Hayatı ya da kendilerini fazla ciddiye almıyor oluşları mıydı? Yoksa sürekli acı ve ölümle yüzleştiğim için, bugünkü gibi korkunç bir nöbetten sonra beni tek bir cümlesiyle güldürebilecek birine mi ihtiyaç duyuyordum?

İtiraf etmeyi hiç istemesem de Yüzü Meçhul Adam'ın ukalalık yaparkenki üslubu zararsızdı. Başkalarını aşağılayan değil, kendine yönelik iğneleyici şakalar yapan biriydi. Ve ben hayatımda bundan daha fazla olsun istiyordum. Ona o kadar kızgınken, *"Fantezi kokusu alıyorum,"* diyerek beni güldürdüğüne hâlâ inanamıyordum.

Ben dikişi çekip kapatırken derin bir nefes aldı, çektiği acıya rağmen bunca zamandır çıkardığı tek ses buydu.

"Özür dilerim," dedim. "Şimdi sadece şu tarafı düğümlemem gerekiyor."

Dikişi bitirirken derin, dengeli nefesler aldım ve içimde yükselen panik dalgasında boğulmamaya çalıştım. Tabii ki onu dövmesinin tam ortasından bıçaklamıştım. İz, dövmenin üzerinde olduğu için çok daha belirgin olacaktı. Ve evet, kesinlikle iz kalacaktı. Dikişlerim, deneyim eksikliğim yüzünden oldukça acemice görünüyordu.

"Muhtemelen bir estetik cerrahı bunu düzeltebilir," dedim doğrulurken. Ayakta geçen uzun nöbetin ardından bir de uzun süre eğildiğim için belim isyan ediyordu. Aspirine ve yaklaşık on beş saatlik bir uykuya ihtiyacım vardı.

Yüzü Meçhul Adam başını iki yana salladı ve Fred'in üzerindeki elini çekip tek eliyle mesaj yazmaya başladı. Bitirmesi biraz zaman aldı, ben de bu fırsatı yarattığımız karmaşayı temizlemek için kullandım. Onu bıçakladığımda bir damara denk getirmiş olmalıydım çünkü epeyce kanamıştı. En azından artık DNA'sı elimdeydi.

Bir tomar gazlı bezi bir plastik torbaya koydum ve o meşgulken masanın üzerinden kaydırdım. Bunu buzluğuma koyacak, üzerine de eğer başıma bir şey gelirse bu kanın katilime ait olduğunu belirten bir not iliştirecektim. İşin o noktaya gelmemesini umuyordum ama biz kızlar tedbiri elden bırakmamalıydık.

Telefonunu bana çevirdi ve ekranda beliren mesajı okudum: *Düzeltirmem. Bende bıraktığın izi bir gurur nişanı gibi taşıyacağım.* Sözünü vurgulamak için elini yumruk yapıp kalbinin üzerine koydu ve Tolkien filmlerinden fırlamış bir karakter gibi önümde eğildi.

"Sen delisin," dedim ve eğlendiğimi görmemesi için arkamı döndüm.

Maskemi çıkarıp çöpleri topladım. Dondurucuyu açarak, "Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordum. Plastik poşeti arkalara fırlatırken kapı beni gözden saklıyordu. "Dondurulmuş pizzam var ya da..." Buzdolabını açtım. İçinden güveler çıktı. Tamam, belki gerçekten güve çıkmadı ama çıksaydı şaşırmazdım. Bir şişe şarap, kahvem için yarım şişe süt kreması ve mahalledeki en sevdiğim şarküteriden aldığım bir paket yemek dışında hiçbir şey yoktu.

Dolabın kapağını kapayıp ona döndüm. "Ya da dondurulmuş pizza."

Başını iki yana salladı, mırıldanarak itiraz eden Fred'i nazikçe yere bırakıp doğruldu. Videolarından uzun boylu olduğunu biliyordum ama onu kendi evimde, bütün alanı doldururken görmek bambaşka bir şeydi. Boyu 1.90 falandı, geniş omuzları ve Amerikan

futbolcularınınkini andıran kalın uylukları vardı. Siyah Henley gömleği vücudunu öyle sarıyordu ki neredeyse onu kıskanacaktım. Şanslı pamuk parçası.

Bir şey söylemek, espri yapmak, bu rahatsız edici sessizliği bir şekilde doldurmak istedim ama kelimeleri bir türlü bulamıyordum. O buradaydı. Evimde. Dokunabileceğim kadar yakında.

Telefonunu masanın üzerinden alırken bedenim tetikteydi, her hareketinin aşırı derecede farkındaydım. Başka kadınlar için de böyle miydi bilmiyorum ama birine oral seks yapmak beni inanılmaz tahrik ediyordu. Her iki taraf için de çok samimi, kişiyi çok savunmasız bırakan bir eylemdi ve birini doruğa ulaştırmaktan zevk alıyordum. Bir adam kendini zevke kaptırırken penisinin dudaklarımın arasında sertleştiğini ve bir nabız gibi atmaya başladığını hissetmek var ya? Buna bayılıyordum, yani şu anda da çok azgındım.

Şu an parmaklarını klitorisime değdirse boşalırdım. Ama muhtemelen ben onu *bıçakladıktan* sonra aklındaki son şey seksti.

Bacağımda bir şey hissettim ve aşağı baktığımda Fred'in başını bacağıma sürtündüğünü gördüm. "Hah, beni hatırladın mı sonunda? Seni ölmek üzereyken kurtaran ve şımartıp el üstünde tutan insanı? Demek şimdi böyle olduk."

Fred arka bacaklarının üzerine kalkıp bana pişkin pişkin miyavladı.

Ayak sesleri başımı kaldırmama neden oldu. Yüzü Meçhul Adam yanıma gelip telefonunu bana uzattı.

Duş alıp biraz uyumalısın, yazıyordu ekranda. *Bana dikiş attığın için teşekkür ederim. Beni vahşice kestikten sonra yapmış olsan da yine de minnettarım.*

Elimi yüzüme kapayıp inledim. Onu bir daha asla göremeyecektim. "Yüzlerce kez söylediğimi biliyorum ama gerçekten çok üzgünüm."

Yazma sesini duydum, sonra uzun parmakları bileğime dolanarak elimi yüzümden çekti ve tekrar telefonunu gösterdi.

Aly, o kadar iyiydi ki ne zaman yaramazlık yapmak istesen beni yaralamana seve seve izin veririm.

Yanaklarım alev aldı. Kolay kolay kızarmazdım ama bu adam benim kriptonitim gibi görünüyordu. "Şey, rica ederim o zaman?"

Gülüyormuş gibi omuzları sarsıldı. Bana güldüğünü biliyordum ama ona kızamazdım. Uzun zamandır fetiş dolu bir gecenin fantezisini kuruyordum ama gerçeğin hayalimle alakası yoktu. Bir kere bıçağı elinde tutan bendim. Ayrıca işin içine atıştırmalıklar girmişti.

Ne zaman hayal kursam hep beni hırpalayan, kontrolü tamamen ele alıp vücudumu acımasızca kullanan bir alfa erkeği hayal ederdim. Bunu bir noktada kendim için hâlâ istiyordum, özellikle de bu adamla ama şu an ne kadar nazik davranırsa davransın, ona yaptıklarımdan sonra bunun yaşanacağından şüpheliydim.

Bileğimi kavrayan elini sıktı, beni kendine çekmeden önce aldığım tek uyarı buydu. Göğsüm ona çarptı, meme uçlarım sutyenimin içinde sertleşti. Memelerim aniden daha ağır geldi, onun büyük ellerinin avuçlamasına ihtiyaçları varmış gibi sızlıyorlardı ve iç çamaşırım tamamen ıslanmıştı. İç duvarlarım sanki sarmalayıp sıkacak bir penisin yokluğunu hatırlatmak istercesine birkaç saniyede bir kasılıyordu ve bu durumdan hiç memnun değillerdi. Bu adamın çok fazla erotik videosunu izlemiştim ve şimdi geçmişteki davranışlarımın faturası kesilmişti.

Sakın kızışmış bir kedi gibi kendini ona sürtme, dedim kendime. *Zaten bu gecelik onu yeterince korkuttun.*

Bileğimi bıraktı ve çenemi tutup maskesinin siyah göz çukurlarına bakabilene kadar başımı yukarı kaldırdı. Bir boşluktan diğerine bakarken gerçek gözlerini görebilmeyi diledim. Neye benziyorlardı acaba? Ne renklerdi? O da benim ona baktığım gibi şehvetle mi bakıyordu bana?

Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi ve gözlerini göremesem de ağzıma baktığına yemin edebilirdim. O da mı arabada olanları düşünüyordu? Her şeyi mahvetmeden önce onu dudaklarımın arasına alıp zevkin doruklarına çıkardığımda hissettiklerini?

Kendime engel olamayarak aramıza uzandım ve elimle kot pantolonunu hafifçe yokladım. Ah, siktir, sertleşmişti. Avucumu ereksiyonundan yukarı kaydırırken ona duyduğum açlık yeniden ortaya çıktı.

"Bunu telafi etmeme izin ver," dedim başparmağını dudaklarımın arasına alıp dilimi üzerinde müstehcen bir hareketle döndürmeden önce.

Kalçasını hafifçe ileri itti ve alçak bir hırıltı çıkardı. İçimi bir zafer heyecanı kapladı ancak bir saniye sonra başparmağını çekip başını iki yana sallayarak uzaklaşmasıyla söndü. Önce beni, sonra da yatak odamı işaret etti. Ardından ellerini birleştirip yana yatırdı ve başını onlara yaslayarak uyuma taklidi yaptı.

Neredeyse huysuz bir çocuk gibi tepinecektim. *Ama ben yatmak istemiyorum! Sabaha kadar delicesine sevişmek istiyorum!*

Yüz ifademdeki isyanı görmüş olmalı ki kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve duruşunu itiraz kabul etmeyecekmiş gibi dikleştirdi. Bak işte bu biraz seksiydi. Hem belki de haklıydı. Şu an bir çocuk gibi ağlayıp tepinmek istemem muhtemelen yorgunluğun sınırlarını aşıp delirme noktasına geldiğimi gösteriyordu.

"İyi," deyince biraz rahatladı. "Eve nasıl gideceksin?"

Kollarını çözüp tek elle cevap yazdı: *Arabamı sokağın aşağısına park ettim.*

"Etmişsindir tabii," derken gözlerimi bıkkınlıkla tavana çevirdim. "Ve şu anda bu yüzden gülümsediğini hissedebiliyorum, seni manyak, o yüzden kes şunu."

Omuzlarının tekrar sessiz kahkahalarla sarsıldığını gördüm. Bu dengesiz hali endişe verici olmaktan çok onu sevimli gösteriyordu, tam da o yüzden bu adam çok tehlikeliydi. Çünkü eğer dengesiz, kaba ya da zorba biri olsaydı, içgüdülerim devreye girer ve çığlık atarak aksi yöne kaçmak istememe neden olurdu. Ama onun yerine esprileri ve iğnelemeleri beni kendine çekiyor, gardımı düşürmeme neden oluyordu.

Beni öldürmeyi planlamadığını umuyordum çünkü işler o noktaya gelirse kendimi gerçekten aptal gibi hissedecektim.

Tek elle yavaşça yazmaya devam etti. Ekranı bana çevirmesini beklerken içimde yine bir suçluluk dalgası yükseldi. Hayatımda birçok kez erkekleri bıçaklamak istemiştim. Ve bunu gerçekten yaptığımdaysa tamamen kazara olmuştu.

Bana ekranını gösterdi: *Şimdi gidiyorum. Hiç istemesem de.*

"O zaman kal," diye kaçırdım ağzımdan. Aman Tanrım. Fazla yapışkan olmuyor musun, Aly? Onu bıçaklamamdan korkmadıysa bile, bu hararetli halim kesinlikle korkutacaktı.

Başını iki yana salladı ve tekrar beni işaret edip o uyuma hareketini yaptı. Ama sonra aramızdaki mesafeyi kapayıp maskesinin alnını alnıma yasladı. Bu maskeye o kadar uzun zamandır kişilik yüklüyordum ki soğuk ve cansız bir plastik hissetmek neredeyse sarsıcıydı. Geri çekilmeden önce kullandığı sabunun hafif çamsı kokusunu aldım, ferah ve temizdi.

Gideceğini söylemesine rağmen uzun bir süre öylece durup bana baktı. Sonra hüsran dolu bir sesle geri çekilip uzaklaştı. Sanırım oyalanması iyi bir şeydi. Onu bıçakladıktan sonra bile veda etmekte zorlandığına göre benden gerçekten hoşlanıyor olmalıydı.

Bu, ona olan takıntım konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. İnsanlar her zaman idollerinizle tanışmamanız gerektiğini söylerdi ama onu sosyal medyada aylarca takip ettikten sonra, gerçek hali hayallerimden bile daha etkileyici çıkmıştı. Onunla ilgili kurduğum fanteziler hep tek boyutluydu, sadece kendi hazzım için yarattığım bir arketipten ibaretti. Ama şu anda, peşinde en az benim kadar hararetli kedimle birlikte ön kapıma doğru yürüyen adam tam bir muammaydı ve bu yüzden çok daha iyiydi.

Kimdi o? Neden benimle konuşmuyordu? Ve hayatıma giren diğer tüm erkekler gibi sıkılıp yol almadan önce benimle daha ne kadar bu şekilde oynamayı planlıyordu?

Kapı koluna uzandığında bir an durdu ve başını çevirip bana baktı. Uzun uzun birbirimize baktık. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey

vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. O da aramızdaki çekimi hissediyor muydu? Bu sağlıksız takıntıyı? İşyerimde beni izlediğine göre cevap büyük ihtimalle evetti ama beni ele geçiren bu ihtiyacın ona da musallat olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilmek istiyordum.

Son bir kez başıyla selam verdi, eğilip Fred'in kulaklarının arkasını kaşıdı ve gitti. Arkasından çok uzun süre bakakaldım, sonra bacağıma aldığım hafif bir kafa darbesiyle şımarık bir miyavlama beni trans halimden çıkardı.

Fred'i kucağıma alıp yüzümü tüylerine gömdüm. "Adını Benedict koymalıydım, seni küçük satıcı."

Fred umursamazca mırladı ve saçlarımla oynamaya başladı.

On iki saat sonra bir sesle uyandım. Sanki kapanan bir kapının sesiydi ama muhtemelen rüya görüyordum.

Yan dönüp tekrar uyumak üzereydim ki son kırk sekiz saatte olanlar üzerime çöktü. Silahlı saldırı. Yüzü Meçhul Adam'ı arabamda bulmam. Korku filmi izleyenlerin ekran başında çığlık atmasına neden olacak o aptalca hamleyi yaparak yolcu koltuğuna oturmam. Ama yine de hâlâ hayattaydım. Ya inanılmaz şanslı bir kaltaktım ya da tehlikede olmadığıma dair içgüdüm doğruydu.

İkinci seçenekten oldukça emindim. Ne de olsa ben tehlikeyi tanırdım. Hem de yakından. Onunla her gün yüzleşiyordum. Sadece geçtiğimiz hafta bir hastanın tokadını engellemem, bir diğerinin tacizinden kaçmam ve sayısız kişi tarafından hakarete maruz kalırken dilimi tutmam gerekmişti. İçgüdülerim o kadar gelişmişti ki en son ne zaman birinin beni hazırlıksız yakaladığını hatırlayamıyordum. Tehlikenin geldiğini her zaman hisseder, hangi hastaların yanında dikkatli olmam gerektiğini bilirdim. Bugünlerde insanlar bana sadece dikkatim dağıldığında ya da arkam dönükken dokunabiliyordu.

Çoğu meslektaşımda da aynı altıncı his vardı. Brinley çok yeni olduğu için istisnaydı tabii ama öğreniyordu ve eğer işi bırakmazsa, savaş bir iki ay içinde onu da geri kalanımız gibi sertleştirecekti.

Tüm bunları düşündüğümde, Yüzü Meçhul Adam'ın bana zarar verme niyetinde olmadığından %98 emindim. Diğer %2'lik kısım muhtemelen endişe verici olmalıydı ve öyleydi de ama ne yazık ki etkileşimlerimize heyecan verici bir boyut da katıyordu. O ufacık şüphe kırıntısı arzumun katlanarak artmasına neden oluyordu. Tıpkı halka açık yerlerde seks yapmayı daha keyifli kılanın yakalanma riski olması gibi.

Dün gece bana maskesini çıkarıp fanteziyi mahvetmesini isteyip istemediğimi sormuştu ve "HAYIR!" diye haykırmamak için dişlerimi sıkarak yüzümü çevirmek zorunda kalmıştım. Çünkü ya maskesini çıkardığında heyecanım kaybolursa? Yaşadığımı hissetmek için maskeye ihtiyacım vardı. Hayatımın ne kadar değerli olduğunu ve yaşamanın bir şans olduğunu hatırlamam için elindeki bıçağa ihtiyacım vardı.

Heyecanımı artırabilecek tek şey onun kim olduğunu gizlice öğrenmek ve bunu kendime saklamaktı. Durumu tersine çevirip onun evine girerek kendi kameralarımı yerleştirme ve ona musallat olma düşüncesi, neredeyse isimsiz bir yabancı tarafından becerilmek kadar heyecan vericiydi.

Ve evet, bunun ne kadar boktan bir düşünce olduğunun farkındaydım.

İç çektim ve bu noktaya nasıl geldiğimi merak ederek yuvarlanıp sırtüstü yattım. Çalışmaktan tükenmiş miydim yoksa bu karanlık taraf yıllardır içimde saklanmış, dışarı çıkmak için doğru anı bekleyen bir gen miydi?

Hayır, dedim kendime. Ailemin çoğu yasalara uyan vatandaşlardı. Sadece bir istisna vardı ama onu saymamaya karar verdim.

Travma kaynaklı olmalıydı, bu da iki haftalık bir tatile gerçekten ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Birden fazla nedenden dolayı. Uzun bir günün ardından derin bir uykudan yeni uyanmıştım ama hâlâ bitkindim ve birkaç saat içinde işe dönmem gerekmeseydi gecenin geri kalanını uyuyarak geçirebilirdim.

Hastanedeki işler biraz sakinleştiğinde izin alacağım, dedim içimden.

Yani... hiçbir zaman mı? diyerek kendime cevap verdim.

Başımı iki yana salladım. Neden hep böyle yapıyordum? Neden akıl sağlığımla ilgilenmeyi erteleyip başkalarının iyiliğini kendiminkinden üstün tutuyordum? Terapistimin buna ne diyeceğini biliyordum: Annemin ölümünü içselleştirdiğimi ve bunun için kendimi suçladığımı söylerdi. Onun kaybının acısını atlatmak için onca yıl çalıştıktan sonra suçluluk duygusu hâlâ yakamı bırakmamıştı. Annemi kurtaramamıştım ama hastanede kurtardığım her canla, en azından başkasının sevdiği birini kurtarıyordum.

Yatakta doğruldum ve başımı ellerimin arasına aldım. "Birkaç hafta izin aldın diye hastane çökecek değil," dedim kendime. "Tanya, Seth ve diğer hemşireler idare eder."

Belki de bu sözleri kendime tekrarlamaya devam edersem buna inanabilirdim. İş arkadaşlarıma güvenmiyor değildim. Tanya ve gündüz nöbetindeki başhemşire Seth hastanedeki en yetkin hemşirelerdi. Onlara gözüm kapalı güvenirdim. Tereddüt etmemin nedeni, bana ihtiyaç duyulduğunda orada olamayacağım düşüncesiydi. Benim yokluğumun birinin ölümüne neden olma ihtimali. Ya kritik bir semptom ya da işaret ben orada olmadığım için gözden kaçarsa?

"Tamam, dur bakalım orada," dedim. Bu artık egoya kaçıyordu. Sanki süper hemşireymişim de ben olmadan hastanedeki tüm hastalar ölürmüş gibi konuşuyordum. Bu doğru olmadığı gibi düşüncelerimi yönlendiren şey de değildi. Hissettiğim şey kibirden ziyade bir şeyleri kaçırma korkusuna daha yakındı.

Kendime tekrar bahaneler üretme fırsatı vermeden komodinin üzerinden telefonumu kaptım ve amirime bir e-posta göndererek izin talebinde bulundum.

Sonrasında derin bir nefes verdim ve iki haftalık özgürlük düşüncesini kabullenmeye çalıştım. Uzun bir zamanmış gibi geliyordu. Hatta dürüst olmam gerekirse fazla uzun. O kadar boş zamanla ne

yapacaktım? Spora kesin giderdim. Listeme eklediğim tüm o dizileri izlemek de kulağa hoş geliyordu. Belki sonunda örgü örmeyi bile öğrenebilirdim.

Yumuşak bir miyavlama düşüncelerimi böldü ve Fred yavaşça odaya girdi. Yatağın ayakucuna sıçradı ve doğruca bana doğru geldi. Elimi uzatınca sırtını yukarı kaldırarak kendini sevdirdi. Yüzü Meçhul Adam'dan hoşlanmış olmasına hâlâ inanamıyordum. Dün gece onun kucağına oturmuş olması çılgıncaydı. Yine de Fred her zaman benim küçük, sezgili oğlum olmuştu; ne zaman üzgün olsam ya da hastanedeki mesaim kötü geçse yanıma sokulurdu. Belki de Yüzü Meçhul Adam'ın acısını hissetmiş ve onu rahatlatmak istemişti.

Aynen, Fred'in maskeli bir yabancıyı annesine tercih etmesi yerine böyle düşünecektim.

"Kahvaltıya hazır mısın?" diye sordum.

Fred cıvıldayarak miyavladı ve yataktan atlayıp mutfağa doğru ilerledi. Kalın sabahlığımı ve terliklerimi giydikten sonra peşinden gittim.

Evimin içi günbatımının altın ışıklarıyla yıkanıyor, ışık huzmeleri şimdiye kadar çoktan kaldırmış olmam gereken bayram süslerini parlatıyordu. Belki de bu sadece ne yapmam gerektiğini dayatan bir toplumsal baskıydı. Bayram dekorlarının ne zaman kaldırılacağına dair resmî bir kural yoktu ve sokağın karşısındaki komşularımın ağaçları da hâlâ pencerelerinin önünde duruyordu. Açıkçası önce onların kaldırmasını bekliyordum ve eve her geldiğimde onların evinden yayılan neşeli ışıltıyı görünce bayram ruhunun bir gün daha yaşadığını bilerek gülümsüyordum.

Bir fincan kahve demlemeye ve Fred'in kahvaltısını hazırlamaya koyulduğumda aklıma bir düşünce geldi. Ya komşularım da benimle aynı şeyi yapıyorsa? İkimiz de ilk hamleyi karşı tarafın yapmasını beklediğimiz istemsiz bir çıkmaza mı sıkışmıştık? Ocak ayı şubata dönüşecek ve biz mahallenin geri kalanının alay konusu mu olacaktık? Paula ve

George güneyliydi ve *country* müziğin bana öğrettiği bir şey varsa o da bazı güneylilerin yıl boyunca ışıklarını indirmemekten gurur duyduğuydu.

Yüzümü buruşturdum. Yaz ortasında Noel mi? Hayır, hiç bana göre değildi. Süslemelerin kaldırılması şarttı.

Bunu bir sonraki izin günümde halledecektim.

Fred'in yaş mamasını hazırlayıp yemesi için yere koydum. Kahve demlenirken en sevdiğim kupayı çıkardım. Çorba kasesi büyüklüğündeydi ve üzerinde "Bir porno yönetmeninden daha fazla sik gördüm" yazıyordu. Geçen yıl doğum günümde Tanya hediye etmişti ve paketinden çıkardığımda dinlenme odasındaki tüm hemşireler kıkır kıkır gülmüştü. Çünkü *çok fazla* cinsel organ görmüştük.

Ürperdim.

Hem de çok fazla.

Buzdolabına giderken mutfağı kahve kokusu doldurdu. Buzdolabını açtım ve kremaya uzandığımda donup kaldım. İçinde iki paket yemek kabı vardı. Dün gece bir tane yok muydu?

Kremayı alıp buzdolabını kapadım. Sonra tekrar açtım. Evet, ikinci yemek hâlâ oradaydı.

Kendimi çimdikledim. Canım acıdı. Tamam, bu bir rüya değildi. Ben uyurken birisi evime girip dolabıma kendi artan yemeğini koymuştu.

Kim böyle alçakça bir şey yapabilirdi acaba?

İçinde beni bekleyen bir vücut parçası bulacağımdan endişelenerek yeni kabı çıkardım ve kapağını araladım. Neyse ki kopmuş bir el falan yoktu. Onun yerine ev yapımı kremşantili ve taze çilekli krepler vardı. Her pazar sokağın aşağısındaki pastaneden sipariş ettiğim kahvaltının aynısıydı.

Kabı kaldırıp altına baktım, tam ortasında pastanenin logosu vardı.

Krepleri dikkatlice buzdolabına geri koydum ve kapağını tekrar kapadım. Bu son ziyaret karşısında ne hissetmem gerektiğini düşündüm.

Bir yandan, Yüzü Meçhul Adam evimde hiç yiyecek olmadığını fark etmiş ve benim için bu durumu düzeltmişti. Öte yandan, o bunu yaparken uyanmamıştım.

Bunu farkına varmak dehşet vericiydi. Uykumun ağır olduğunu biliyordum ama siktir yani. Demek geçtiğimiz yıllarda biri çok daha kötü niyetlerle eve sızsaydı tehlikede olduğumu ancak iş işten geçtikten sonra anlayacaktım.

Bir anda yeni güvenlik sistemim için eskisinden çok daha fazla minnettar hissettim.

Lafı açılmışken...

Dönüp odamdan telefonumu almaya gittim ve mutfağa geri dönerken güvenlik uygulamasını açtım. Birkaç bildirim vardı ama hepsi de yoldan geçen arabaları ya da kaldırımda yürüyen komşuları gösteriyordu. Bildirimlerde saat aralıklarına baktığımda bir şey dikkatimi çekti: Öğle saatlerinde bir kesinti olmuştu ve sistem tam olarak yirmi dakika önce, yani kapı sesine uyanmamla birlikte çalışmaya başlamıştı.

Kahretsin. Kameralarımı hacklemişti.

Ayaklarımı vura vura evin ön tarafına gittim, elimi dışarıdaki kameraların önünde sallayarak çalışıp çalışmadıklarını test edecektim ama kapıyı açar açmaz beş dakika içindeki ikinci şokumu yaşadım. Mahallem kör edici beyazlıkta bir örtüyle kaplanmıştı. Fırtına en az otuz santim kar bırakmıştı ve ilk tepkim inlemek oldu çünkü bu, işe gitmeden önce kar küremem gerektiği anlamına geliyordu. Bu da normalde spora gittiğim zamanı çalacaktı.

Fakat işin garibi, biri çoktan benim yerime karı temizlemişti. Önümdeki basamaklar ve yürüyüş yolum temizdi, arabamın üzerindeki kar da atılmıştı ve garaj yolum pırıl pırıl görünüyordu.

Altmışlı yaşlarının sonlarındaki siyahi bir çift olan yan komşularım tam teçhizatlı kar ekipmanlarıyla kendi temizliklerini neredeyse bitirmişlerdi. Clarence beni fark edince el salladı. Karısı Wendy de elini kaldırdı ve küreğini garajlarının yanına yaslayıp bana doğru yürümeye başladı.

Verandama çıkıp evin kapısını arkamdan kapadım. Rüzgâr tenimi ısırıyordu, bu yüzden Wendy'yle buluşmak için merdivenden inerken sabahlığımı üzerime sıkıca sardım. Clarence ve Wendy, buraya taşındığımda tanışmaya gelmiş ve bana ev yapımı lazanya getirerek mahalleye hoş geldin demişlerdi. Benim yaşımda birkaç torunları vardı; o gün bana şöyle bir bakıp da genç yaşta ev sahibi olmuş, yorgun ve evin gerektirdiği işlerin altında ezilen kadını görmüş ve beni evlat edinmeye karar vermişlerdi. Hem tadilatlarda yardım etmişler hem de haftada en az bir kere ev yemeği yememi sağlamışlardı. Üstelik, hastanede dünkü gibi uzun nöbetlere kaldığımda Fred'e de göz kulak oluyorlardı.

Wendy yanıma geldiğinde yüzüne düşen bir bukleyi kapüşonunun altına sıkıştırdı, koyu renk gözleri parlıyordu. O da benim gibi uzun boyluydu ve Clarence'la birlikte çıktıkları yürüyüşler ile sıcak aylarda iki haftada bir yaptıkları eşli golf maçları sayesinde hâlâ formdaydı. Mahallenin en güzel evi onlarınkiydi; iki katlı bir kır eviydi ve kırk yıldır orada yaşıyorlardı. Son zamanlarda daha küçük bir eve geçmeyi düşündüklerini biliyordum ama burada dört kızlarını büyüttükleri için bir türlü satmaya kıyamıyorlardı ve bencilce olsa da, asla satmamalarını umuyordum.

"Şanslı kız," dedi Wendy. "O yakışıklı erkeğin senin için buraları hep küredi."

Nabzım hızlandı. "O nasıl..." Sözümü yarıda kestim. Wendy'ye onun nasıl göründüğünü sormak çok tuhaf olurdu, değil mi? "Bir şey söyledi mi?"

Sırıttı. "Pek bir şey söylemedi. Sadece aranızın biraz bozuk olduğunu ve senin gönlünü almaya çalıştığını söyledi." Tertemiz kaldırımımı ve garaj yolumu inceledi, sonra tekrar bana döndü. Gözlerindeki hafif azarlamayı görmezden gelmek mümkün değildi. "Bize biriyle görüştüğünü söylemedin."

"Daha çok yeni," dedim özür diler bir ses tonuyla. Evet, biyolojik akrabalarım değillerdi ama Wendy, büyükanne azarlaması

konusunda tam bir ustaydı ve beni her yemeğe davet ettiklerinde onunla Clarence'a sayısız kez içimi dökmüştüm.

"Baskı yapmak istemem," dedi. "Ama ben olsam o çocuğu bırakmazdım. Hem şeytan kadar yakışıklı hem de seni mutlu etmek için ağır işleri yapmaya razı." Kocasına doğru el salladı. "Bu tür adamlar nadiren karşına çıkar ve sen onu kapmazsan başkası kapar. Ben de Clarence'ı, onun kıymetini bilemeyen bir kadının elinden kapmıştım."

Ona bakakaldım. Terbiyeli ve ağırbaşlı Wendy başka bir kadının erkeğini mi almıştı? "Imm, hanımefendi? Bu hikâyeyi bana ne zaman anlatacaktın acaba?"

Gülümsemesi genişledi ve gözlerinin kenarlarındaki çizgiler belirginleşti. "Aslında o kadar da heyecanlı bir hikâye değil."

"Bırak da buna ben karar vereyim," dedim.

Gülerek başını iki yana salladı.

Birkaç dakika daha sohbet ettik ama soğuk içime işlemeye başlayınca Wendy'ye en kısa zamanda akşam yemeğine gelme sözü vererek eve girdim. Misafir etme sırası ondaydı ve Clarence'ın *chana saag* yapmak için tüm malzemeleri aldığını söylemişti. Bana şimdiye kadar tattırdıkları yemekler arasında en çok onu sevmiştim.

İçeri girer girmez telefonumu sabahlığımın cebinden çıkardım.

Sınır diye bir şey duydun mu hiç? diye mesaj attım Yüzü Meçhul Adam'a.

Pek tanıdık gelmedi, diye cevap yazdı. *Cümle içinde kullanabilir misin?*

Kahretsin, bu hiç komik değildi. Hem de hiç. Yanaklarım üşüdüğüm için acıyordu, sırıttığım için değil.

Karları küremek ve buzdolabımı doldurmak dışında bilmem gereken başka haince şeyler yaptın mı? Ben uyurken beni izledin mi? Daha fazla gizli kamera yerleştirdin mi?

Düşünüyor gibi görünen bir emoji gönderdi. *Aklıma bir şey gelmiyor. Ama çok tatlı horluyorsun.*

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Ben horlamam!*

Nezle olmuş bir sincap gibi horluyorsun hem de. Hıhk, hıhk, pfffff.

Benimle dalga geçmeye devam edersen seni tekrar bıçaklayabilirim. Ve sakın "fantezi kokusu alıyorum" deme!

Fantezi ko– Neyse hadi...

Komşularıma laf arasında çaktırmadan tipini tarif ettirip izini bulmadığım için şanslısın.

Bunu yapsaydın, onlara sevgilin olduğumu söylediğim için sana tuhaf tuhaf bakarlardı. Bu yüzden bunu yapmayacağını biliyordum. Hem işleri kolaylaştırmak da istemezsin. Sakın inkâr etme. Sen de en az benim kadar eğleniyorsun, Aly.

Başımı iki yana salladım. Bu adam iflah olmazdı. Ben de eğleniyordum ama bunu ona itiraf etmeye henüz hazır değildim. Egosu ben hava basmadan da yeterince şişmişti.

Bu arada teşekkür ederim, dedim. *Kahvaltı ve kar küreme için. Yapmamalıydın. Bunda ciddiyim ama yine de minnettarım.*

Alaycı bir cevap bekliyordum ama onun yerine şunu yazdı: *Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor.*

Kahretsin. Sakın ha hormonlarım. Bizi gizlice takip eden yabancı adamın nazik davranması karşısında içimizin kıpır kıpır olmasına izin vermeyeceğiz.

Dikişlerin nasıl? diye sordum çünkü anlam yüklü cevabına nasıl yanıt vereceğimi bilemiyordum. Onu bıçakladığımı ve sonra da dikiş attığımı hatırlamaktan özenle kaçınıyordum ama içimdeki sağlık çalışanını ancak bu kadar uzun süre bastırabilmiştim. Enfeksiyonu önlemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama gerçek şu ki evim steril bir ortam değildi ve bir şeylerin yanlış gitme riski her zaman vardı.

Kızarmış durumda ve kaşınıyor, diye cevap verdi. *Yaradan koluma doğru uzanan siyah çizgilerin olması normal mi?*

Hasiktir.

Hayır! Hemen acile gitmelisin. Hemen! Şu an hiç... Daha mesajı yazmayı bitiremeden başka bir mesaj geldi ve ben de okumak için durdum.

Şaka yapıyorum. Dikişler gayet iyi durumda. Kafayı yedin, değil mi?

Ellerimi mutfak tezgâhında birbirine kenetleyip öne doğru eğildim ve derin bir nefes alarak kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalıştım.

Bu adamı kesinlikle bulacak ve bir şekilde ödeşecektim. Belki evine girer ve eşyalarının yerlerini değiştirirdim. Göze çarpacak kadar değil, sadece aklının sürekli takılacağı, bir şeylerin yanlış olduğunu anlayacağı ama ne olduğunu çözmeye çalışırken delireceği kadar. Ya da belki de yatak odasında erotik bir video çeker ve hoşuna gidiyor muymuş bakardım.

Off. Bunu unutalım. Muhtemelen fazlasıyla hoşuna giderdi ve amacım ödüllendirmek değil cezalandırmaktı.

Telefonum tekrar çaldı.

Aly? Hâlâ orada mısın? Yoksa ölümümü planlamakla mı meşgulsün?

Beni nasıl bu kadar iyi tanıyordu?

Ah, doğru ya. Gizlice takip olayı yüzünden.

Geldiğimi asla göremeyeceksin, yazdım ona ve cümlemdeki çifte anlamı fark edemeden gönder tuşuna bastım.

Tüh! O zaman bu geceki planlarımı suya düşürdün, diye cevap yazdı.

Neredeyse nefesim kesiliyordu.

Onun beni boşaltma düşüncesi beynimde bu kadar yer kaplarken günün geri kalanını nasıl geçirecektim?

Bir mesaj daha geldi ama bu sefer Tyler'dandı.

Selam Aly. Gece nöbetin olduğunu biliyorum ama öncesinde buraya gelip Josh'la konuşmaya vaktin olur mu? Müsaitmiş.

Yüzüme yayılan gülümseme neredeyse şeytaniceydi. Yüzü Meçhul Adam'ı bulmak için ilk adımı atalım bakalım.

Hemen çıkarsam olur, diye cevap verdim. *Yarım saat sonra uygun mu?*

Tyler birkaç dakika sonra cevap yazdı: *Uygun dedi. Ben evde olmayacağım. Sorun olur mu? Josh iyi çocuktur.*

Sorun olmayacağından eminim, dedim ona.

Tmm. İyi şanslar. Buraya geldiğinde ona mesaj atman için numarasını da vereyim.

Ona teşekkür etmeden önce Josh'ın numarasını telefonuma kaydettim. Sonra tekrar Yüzü Meçhul Adam'la olan mesajlaşmamı açtım.

Planlarını benimle de paylaşmak ister misin? diye sordum.

Cevap olarak dudakları fermuarlı emoji, ardından bir bıçak ve sonra sırıtan bir şeytan suratı gönderdi.

Harika. Harika.

Ya bıçakla oynama sırası ondaydı ya da cehenneme gittiğimde beni kimin bıçaklayarak öldürdüğünü şeytana söyleyemeyeyim diye dudaklarımı dikmeyi planlıyordu.

10

Josh

Tyler mutfaktan, "Aly'le tek başına kalmanın sorun olmadığına emin misin?" diye sordu. "İstersen kalabilirim."

Ev arkadaşımın, misafir ağırlarken bana göz kulak olmak için işten izin almayı düşüneceği kadar kötü bir durumda mıydım?

Dizüstü bilgisayarımı oturma odamızdaki sehpaya yerleştirirken durdum ve ona döndüm. "Gerçek suç belgeselleriyle ilgilenmediğinden eminsen sorun olmaz."

Tyler homurdanarak kollarını kavuşturdu ve tezgâha yaslandı. "İlgilenmiyor," dedi. "İşyerinde o türden şeyleri çok fazla görüyor, bu yüzden insanların gerçek suç takıntısını anlamıyor. Ayrıca hadi ama, dostum. Gerçekten eve bir seri katil hayranını getirir miyim sanıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Çıktığı insanları benim için süzgeçten mi geçiriyordu? "Bu kadar seçici olduğunu fark etmemiştim."

Tyler omuz silkti. "Geçen yıl Eric'le neden hiç tanışmadın sanıyorsun? *My Favorite Murder* hayranıydı ve babanı daha yeni haber yapmışlardı."

Tyler işte bu yüzden tüm hödüklüklerine rağmen benim en iyi arkadaşımdı. Önemli olan durumlarda, benim istememe gerek kalmadan doğru olanı yapardı.

"Yani bu zamana kadar takıldığın insanlardan boş yere mi kaçındım?" dedim.

Arsızca sırıttı. "Evet."

"Peki bunu bana şimdiye kadar söylememenin nedeni neydi?"

"Çünkü rekabet çıkmasını istemedim. İhtiyacımız olan son şey başka bir..."

Elimi kaldırdım. "Başka bir Cara McKinley olayı deme sakın."

Tyler'ın üniversitedeki kız arkadaşı tam bir baş belasıydı, aramıza girmek için elinden geleni yapmıştı ama Tyler'ın düşündüğü şekilde değil. Cara'nın her hareketi baştan aşağı bir istismarcının el kitabından fırlamış gibiydi. Daha en başından işaretleri görmüştüm ve Tyler'ı uyarmaya çalışmıştım ama beni dinlememişti.

Davranışları babamın taktiklerinin birebir aynısıydı. Tyler'ı benden ve hayatındaki diğer insanlardan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Onu kaç kez gözümün önünde yalan söyleyerek ev arkadaşımı manipüle ederken gördüğümü hatırlamıyordum bile. Kendini sürekli kurban rolüne sokuyor, Tyler onun hatasını düzeltmeye çalıştığında ise olayı baştan yazıp suç Tyler'daymış gibi yapıyordu. Çıktıkları süre boyunca Tyler'la birkaç kez konuşmuş, kızın bu davranışlarına dikkat çekmiştim ama o bunu görmeyi reddetmişti çünkü kızın onu sevgi bombardımanına tutması gözlerini kör etmişti.

Ben de meseleyi kendi yollarımla halletmeye karar vermiştim. Bir gün o yokken Cara'yı Tyler'ın eşyalarını karıştırırken bulmuş ve onu köşeye sıkıştırmıştım. Gözlerimi bir an bile kırpmadan ona tüm dişlerimi göstererek gülümsemiş ve babamın kim olduğunu anlatmıştım. Tyler'dan uzak durmazsa, ona yapacaklarımın babamın işlediği suçların yanında çocuk oyuncağı kalacağını söylemiştim.

Yurt odamızdan koşarak kaçmıştı. Ayrıca herkese ne yaptığımı anlatmış, beni kampüs güvenliğine ihbar ederek sırrımı açığa çıkarmıştı. Bu da sonunda Tyler'la okulu bırakmamıza neden olmuştu.

Tyler hâlâ Cara'yı uzaklaştırmamın nedeninin bana asılması olduğunu sansa da hiç pişman değildim.

Ev arkadaşıma doğru başımı iki yana salladım. "Aly'yle yalnız kalmamı asıl sen istemiyormuşsun gibi geliyor."

Tezgâhtan uzaklaştı. "Şaka mı yapıyorsun? İkinizin arasında bir şey olabileceğini düşünseydim antreye gül yaprakları serpip evi mumlarla donatırdım ve arka planda Marvin Gaye çalardım. Senin biraz sevişmeye ihtiyacın var, dostum. Odanda fazla vakit geçiriyorsun. Bu gidişle ya karpal tünel sendromu olacaksın ya da erken yaşta bileğinde artrit gelişecek."

Donup kaldım. Aly'yle aramda bir şey olmasını sorun etmez miydi? Damarlarıma heyecan karıştı. Aly'yi benim yapma yolunda aşmam gereken bir engel daha ortadan kalkmıştı.

Dikkatim dağıldığı için Tyler'ın sözlerinin ikinci yarısını geç idrak ettim ve ona gözlerimi devirerek baktım. "Odamda 7/24 otuz bir çekmiyorum."

Bekle, neden tartışıyordum ki? Günlerimi gerçekte nasıl geçirdiğimi öğrenmesindense beni mastürbasyon bağımlısı sanması daha iyiydi.

"Sadece çok çalışıyorum," diye yalan söyledim.

Bana imalı imalı baktı. "Sen öyle diyorsan..."

"Randevun yok muydu senin?" diye sordum. Gitmesi gerekiyordu. Hemen. Aly muhtemelen çoktan buraya doğru yola çıkmıştı.

Tyler saatini kontrol etti. "Kahretsin. Yine geç kalırsam Sarah beni öldürür."

O hızla odasına girerken göğsümdeki baskı hafifledi. Aly'nin kim olduğumu anlamasını istemiyorsam Tyler'ı buradan göndermeliydim.

Tyler'ın hazırlanışını dinlerken parmaklarımı sehpaya vurmaya başladım.

Hadi, hadi. Saçın iyi görünüyor. Aynada düzeltmeyi bırak.

Onu görmeme gerek kalmadan ne yaptığını biliyor olmam, fazla uzun süredir birlikte yaşadığımızın göstergesiydi.

Birkaç dakika sonra yakası açık şık siyah bir ceketle geri döndü ve oturma odamızın ortasında durdu. Bana bakarken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "İyi olacağına emin misin?"

"Siktir git," dedim, sesim niyet ettiğimden biraz daha sert çıkmıştı. Zamanım tükenmek üzereydi.

Bana ifadesiz bir bakış attı. "Tamam ama işler ters giderse beni ara."

Ona git artık dercesine el salladım ve o da sinirli bir ifadeyle daireden çıktı. Daha sonra gönlünü almanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz koltuktan fırladım ve kaloriferi kapadıktan sonra koşturarak dairedeki tüm pencereleri açtım. Yaralı elimi Tyler'dan saklamıştım ama Aly'den saklamam mümkün değildi çünkü klavye kullanmak için iki elime de ihtiyacım olacaktı. Zaten çoktan Aly'nin şüpheliler listesinde olduğuma emindim; benimle tanıştığı ve bilgisayarlarla aram iyi olduğu için bariz bir isimdim. Bu yüzden şüphelerini gidermek istiyorsam kurnaz davranmalıydım. Bu amaçla son bir saatimi keyifle bir plan geliştirerek geçirmiştim.

Sapık takipçiliğin ve aldatma oyunlarının bu kadar eğlenceli olduğunu kim bilebilirdi ki?

Beynim, *Iıı, baban?* diye sorarak yardımcı oldu.

Olduğum yerde durup yüzümü buruşturdum. Bilinçaltıma ağızlık takmanın bir yolunu bulmalıydım. Bana mantığımdaki kusurları göstermek ya da DNA'mın yarısını oluşturan canavarla beni karşılaştırmak için en uygunsuz anlarda ortaya çıkıyordu.

Adamla birkaç ortak özelliğim varsa ne olmuştu yani? Kötü olmadıkları sürece bunun bir önemi var mıydı? Ne de olsa annemin her şeyi fazla düşünme eğilimini de miras almıştım ve bu özellik, son zamanlarda bana babamdan kalan boktan şeylerden daha fazla sıkıntı veriyordu.

Başımı iki yana salladım ve termostata dönerek sıcaklığın on beş derecenin altına düşmesini izledim. On iki dereceye iner inmez pencereleri tekrar kapadım. İşte, bu yeterli olmalıydı. Kat kat giyinmeyi gerektirecek kadar soğuktu ama Aly'nin titremeye başlamasına neden olacak kadar da kötü değildi.

Termostatımız girişteydi, yani Aly görüp kapadığımı anlayabilirdi. Bu yüzden annemin gönderdiği, bu yaz annemle üvey babamı

ziyaret ettiğimde hep birlikte çektirdiğimiz bir fotoğrafın kanvas baskısını tam üzerine astım. Çok iyi bir kamuflaj sayılmazdı ama şimdilik idare ederdi.

Çatı katı dairemiz büyük bir dikdörtgendi ve odamın kapısı giriş holünün hemen yanındaydı. Oradan sonra mutfak sol tarafta, oturma odası ise sağ tarafta kalıyordu. Burası eskiden endüstriyel bir fabrika olduğu için devasa pencerelerle çevriliydi. Tyler'ın odası dairenin öteki ucundaydı, bu mesafeden ötürü odasında olup bitenleri duyamayacağımı düşünebilirdiniz ama ne yazık ki, aramızdaki açık alanın genişliği burayı âdeta bir seks yankı odasına çeviriyor, tuğlalar ve tavandaki borular her iniltiyi ve homurtuyu doğrudan odama taşıyordu.

Üç gece önce bilgisayar ekranımdan başımı kaldırmış ve "Bekle. Bekleee. Şimdi!" dememle Tyler kulakları sağır eden bir inilti çıkarmış, ardından ev sessizliğe gömülmüştü.

Hatırladıkça ürperiyor, ev arkadaşımın boşalmadan önce çıkardığı sesleri unutabilmeyi diliyordum.

Kesinlikle çok uzun zamandır birlikte yaşıyorduk.

Bakışlarımı yere indirip temizlik yaparken gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığına baktım. Tyler çoraplarını ortalıkta bırakmayı severdi ama bunu gitgide daha az yapıyordu. Geçen gün hiç çorabının kalmadığından, kurutucunun onları yediğinden yakınmıştı. Yemiyordu. Kötü alışkanlığını kırmak için onları ben atıyordum.

Acımasızca mıydı? Belki. Ama çalışma masamın yanında asılı duran beyaz tahtaya göre, son çorabın oturma odasının ortasına atılmasının üzerinden beş gün geçmişti –yeni bir rekor!– ve bunu bozmaya hiç niyetli değildim.

Hızlı adımlarla odama girdim ve bir kapüşonluyla parmaksız eldivenlerimi aldım. Zaten ellerimdeki dövmeleri saklamak için eldiven giymeyi planlıyordum ama dikişlerim yüzünden artık iki kat daha gerekliydi.

Yatağımın üzerinde iki telefon yan yana duruyordu. Aly'ye mesaj attığım telefonun sessizde olduğundan emin oldum ve onu odamda

bırakıp asıl telefonumu kaptığım gibi odadan çıktım. Aly'nin merak edip içeri girme ihtimaline karşı kapımı arkamdan kilitledim.

Olabildiğince hazırlıklıydım, o halde neden panik yapıyordum? Heyecanlıydım, evet. Aly'yle daha fazla oyun oynamak için sabırsızlanıyordum. Ama aynı zamanda gergindim de. Bunun nedeni, hoşlandığım bir kızın ilk kez beni görmeye geliyor olması ve her şeyin kusursuz ilerlemesini istemem olabilir miydi?

Hayır.

Evet?

Bunun üzerine düşündüm. Evet, bu yüzdendi. Görünüşe bakılırsa, Aly yüzünden tekrar ergen bir oğlana dönüşüyordum ve aklıma her geldiğinde sertleştiğim gerçeği de bunu kanıtlıyordu.

Üzerime bir beden büyük bir tişört giymiştim, bu şekilde kot pantolonuma baskı yapan belirgin ereksiyonumu gizleyebilirdim. Günün büyük bölümünde aşırı yüksektim çünkü ne zaman yarım saniyeden fazla dursam düşüncelerim dün geceye ve Aly'nin başının kucağımda aşağı yukarı hareket ederek sikime tapındığı ana kayıyordu.

Lanet olsun, hatun cidden iyi sakso çekiyordu. Bir de açı kötü demişti. Peki ya önünde uzansam ve bana istediği her şeyi yapabilseydi ne olurdu?

Muhtemelen beni diğer tüm kadınlardan soğuturdu. Şikâyet edeceğimden değil tabii.

Elimdeki telefon öttü.

Derin bir nefes aldım. İşte, vakti gelmişti.

Ekrana baktım ve tahmin ettiğim gibi, mesaj Aly'dendi. Yeni park ettiğini ve yukarı çıktığını söylüyordu.

Eldivenlerimi ve kapüşonlumu giyip onu kapının yanında beklemeye başladım. Sabırsızca parmaklarımla bacağımda ritim tutuyor, ayağımı yere vurup duruyordum. Gergin enerjimin bir kısmını atmak için koşuya çıkmıştım ama kendimi bitkin düşene kadar zorlamış olsam da yeterli olmamıştı. Hâlâ heyecanlıydım, etrafımın aşırı farkındaydım ve taş gibi serttim.

Aly birazdan dokunma mesafeme girecekti ve ben ona dokunamayacaktım. Bu tam anlamıyla bir işkence olacaktı. Bunu atlatmamı sağlayacak tek şey, daha sonra bunu fazlasıyla telafi edeceğimi bilmemdi. Ona bugün attığım mesaja rağmen hâlâ onu boşaltmayı planlıyordum. Öncesinde beni bıçakladığı için ufak bir ceza çekecekti tabii. Dün gece güvenini kazanmak için yeterince şey yapmışımdır umarım da beni odasında elimde bir bıçakla, kanlar içinde otururken bulduğunda doğruca silaha koşmazdı.

Kapı çalındı. Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım ve kapıyı açtım.

Aly koridorda duruyordu, üzerinde yeni bir hemşire forması ve dün geceki ceketi vardı. Koyu renkli uzun saçlarını bir örgü halinde arkada toplamıştı ve yüzünde çok hafif bir makyaj vardı.

Kapıyı açtığımda dümdüz karşıya baktığı için gözleri ilk göğsümle karşılaştı. Ben hiç hareket etmeden dururken gözleri hafifçe irileşti ve yavaş yavaş yukarıya çıktı, omuzlarımın genişliğine göz gezdirdi, çenemde oyalanıp en sonunda gözlerimle buluştu. Gözbebekleri büyürken yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı.

Aly şu anda tahrik mi olmuştu? Beni çekici mi bulmuştu?

Buna hem sevindim hem de kendimi ihanete uğramış hissettim. Ne tuhaf bir histi. Kendimi kıskanıyordum. Neden? Maskeli halimin onun üzerinde bir hakkı var mıydı sanki? Aly'nin iki gözü olan sağlıklı bir kadın olduğunu unutmamam gerekiyordu. Aslında bunu bir avantaj olarak görmeliydim. Eninde sonunda kim olduğumu öğrendiğinde bana zaten yükseliyor olması işime gelirdi.

Gülümseyerek yüzündeki kızarıklığın tadını çıkardım. Ah, evet, benden etkileniyordu.

"Aly, değil mi?" diye sorarken sağ elimi ona uzattım. Yaralı elimdi. Şüpheli listesinden kendimi çıkarmam gerekiyordu ve bu, harika bir yoldu.

Bakışları elime kaydı ve eldiveni fark edince kaşlarını çattı. "Evet, yardımın için tekrar teşekkür ederim."

Elini uzatırken gözleri kısıldı ve kendimi elimi sıkmasına hazırladım. Eğer onu tanıyorsam, ki onu o kadar çok izlemiştim ki epey tanıdığımı düşünüyordum, yemi yutmak üzereydi.

Beklediğim gibi, ellerimizi yukarı doğru sallar sallamaz parmakları avucumu sıkmaya başladı ve aşağı indirirken tutuşunu gereğinden fazla sertleştirdi.

Elim cayır cayır yanıyor, acı koluma doğru hızla yayılıyordu. Boğazıma bir inleme yükseldi ama çıkmasına izin vermemin imkânı yoktu çünkü ya canımı yaktığını fark eder ya da birkaç saat önce çıkardığım o zavallı sesi tanırdı.

Acıya rağmen sırıttım. "Epey sıkı bir tutuşun var. Tüm bunlar hakkında çenemi kapalı tutmam için beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Eğer onun maskeli sapığı değilsem şu an masum bir adamın kan akışını durdurduğunu fark etmesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. Beni bıraktı ve telaşla bir adım geri çekildi. "Özür dilerim, hayır, ben sadece..."

Tek kaşımı kaldırıp cümlesini tamamlamasını bekledim.

Ağzını açtı. Sonra kapadı. Aly afallamış mıydı? Ah, bu çok iyiydi. Karanlık, şeytani kalbim onu böyle bocalarken görünce âdeta şakıdı. Bu kadını çılgına çevirecektim ve bunu yaparken çok eğlenecektim.

"Sadece... özür dilerim," diyerek cümlesini yarım yamalak bitirdi ve gözlerini kaçırdı.

Ona kısa süreliğine acıdım ve kenara çekilerek kapıyı araladım. "İçeri gel."

"Teşekkür ederim," diyerek yanımdan geçti.

"Ev soğuksa kusura bakma. Kaloriferler bir süre önce kapandı ve bir daha da yanmadı. Bina yöneticisini aradım, ilgileneceğini söyledi."

Bakışları eldivenlerime kaydı. "Ah, demek bu yüzden eldiven taktın."

"Aynen. Üşürsen sana da bir çift verebilirim."

Gülümsedi ama hâlâ elimi bir boa yılanı gibi sıktığı için mahcup görünüyordu. "Üşürsem söylerim. Teşekkürler."

Kapıyı arkasından kapadım ve mutfağa doğru yöneldim. "Kahve?"

"Olur," dedi.

"Sütlü ve kremalı, değil mi?"

Sessizdi, büyük ihtimalle kahvesini nasıl içtiğini nereden bildiğimi merak ediyordu. Elbette onu izlerken görmüştüm ama bunu takipçi kariyerime başlamadan önce de biliyordum ve muhtemelen bu küçük gerçek de onu şaşırtacaktı.

Döndüm ve gamzelerimi ortaya çıkaracak kadar genişçe ona sırıttım. Bakışları gamzelerime kaydı ve bir an için odağını kaybetti. Büyük beden tişörtümün ve kapüşonlumun aletimin tepkisini gizlemesine minnettardım. Nasıl göründüğümü, insanlar üzerinde nasıl bir etki bıraktığımı biliyordum. Şimdiye kadar yakışıklılığımdan hep nefret etmiştim çünkü bana babamın kurbanlarını ne kadar kolay kandırabildiğini hatırlatıyordu.

Uzun zamandır ilk kez görünüşüm için minnettardım çünkü hayallerimin kızı sersemletmişti. İlk tanıştığımızda bana doğru düzgün bakmadığı için şimdi hazırlıksız yakalanmış ve Tyler'ın ev arkadaşının bir sonraki Süpermen rolünü alabilecek gibi görünmesi karşısında ne yapacağını bilemez gibiydi.

"Nasıl sevdiğini burada kaldığın zamandan hatırlıyorum," dedim ve tekrar kızarmasını sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için göz kırptım.

Yeni yeni solan pembe renk yanaklarına hızla hücum etti. "Nasıl sevdiğimi mi?" diye sordu, sözlerimin altında yatan imayı anlamıştı. Kocaman açılan gözlerle Tyler'ın odasına doğru bir bakış attı, zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. O gece ne kadarını duymuş olabileceğimi merak ediyordu.

"Evet, kahveni," dedim, ses tonum masumdu ama yüz ifadem hiç de öyle değildi.

Keskin bir nefes aldı ve arkasını döndü. "Aynen!" diye ciyakladı. "Süt ve krema iyi olur, teşekkürler. Ben şurada oturayım."

Eskiden takıldığı adamın ev arkadaşı onunla flört ediyordu ve bu konuda ne yapacağını hiç *bilmiyordu*. İçimden kıs kıs gülüyordum. Belki onun dengesini o kadar bozardım ki neden burada olduğunu bile unuturdu.

Ama bu kadar kolay lokma olmayacağını tahmin etmeliydim.

Demlenen kahveleri kupalarımıza koyup yanına gittiğimde kendini kontrol altına almış, neredeyse her gece izlediğim, ciddi ve işinin ehli kadın geri dönmüştü. Sadece ilk başta hazırlıksız yakalandığı için şaşırmış olmalıydı.

Kahvesini uzattığımda, "Tekrar teşekkür ederim," dedi. "Benim için birini bulmanı istemenin tuhaf bir rica olduğunu biliyorum ve yardımın için minnettarım. Sana ödeme yapamayacağıma emin misin?"

"Eminim," dedim. "Bu işin zorluğu benim için yeterli bir ödeme sayılır."

İri, kahverengi gözlerine bakarken ne yapacağını şaşırma sırası bana geçmişti. Yakından bakınca, koyu tonların arasında kehribar ve topaz rengi yansımalar saklıydı. Kaşları kalındı, saçından bir iki ton koyuydu ve Rönesans tablolarındaki güzeller gibi orta kısımlarda kavisliydi.

Ne yaparsan yap sakın ağzına bakma, dedim kendime.

Bunu yapmanın cazibesine kapılmadan önce kahvemi yudumlama bahanesiyle bakışlarımı kaçırdım. Aly'nin ağzına bakmak tehlikeliydi çünkü o dudakların çok kısa bir süre önce bana ne yaptığını hatırlatırdı ve aletim zaten yeterince sertti.

Kahvemi bir bardak altlığının üzerine koydum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Ekran canlandı ve çalıştığım şirketin logosunu gösterdi. Ne olur ne olmaz, eğer tuvalete gitmem gerekirse ve o da meraklanıp bilgisayarı karıştırmaya kalkarsa diye içini temizlemiştim. Aly'ye dair hiçbir iz kalmamıştı.

"Bu kişiyi neden bulmak istiyorsun?" diye sordum. "Tyler pek ayrıntı vermedi."

"Bu benim hatam Onunla ayrıntılara girmek istemedim," dedi.

Ona baktığımda ekranımı dikkatle izlediğini fark ettim. Bir süre bekledim ama ek bir açıklama yapmadı. *Cidden mi, Aly? Peşinde olduğun şeyi bulmana yardım edecek adama bile söylemeyecek misin?* Öyle olsun. Bu konuda açık davranmayı reddediyorsa ağzından başka bir şekilde laf almak zorunda kalacaktım.

"Tamam o zaman," dedim. "En azından nereden başlayacağıma dair bir fikrin var mı? Bir isim ya da adres?"

Derin bir nefes aldı ve telefonunu çıkardı. "Lütfen sana göstereceğim şey için beni yargılama."

Ekran kilidini açışını izledim –tabii şifresini de aklımın bir köşesine not ettim– ve bekledim. Sosyal medya uygulamasını açtı, profilimi buldu ve bana gösterdi.

Ekrandan ona, sonra tekrar ekrana baktım. "Senin için bu adamı bulmamı mı istiyorsun?"

Başını yukarı aşağı salladı.

"Nerede yaşadığını bulmaya çalışan çılgın bir hayranı değilsin, değil mi? Çünkü takipçilik bir suçtur, Aly." Ses tonum son derece ciddiydi ve yüzüme yayılmak için fırsat kollayan sırıtışı bastırmak için irademin her zerresini kullanmam gerekti.

Yanakları tekrar kızardı ama bu kez arzudan değil, öfkedendi. "Suç olduğunu *biliyorum*. Sınırlar konusunda problemi olan başka biri," diye homurdandı.

Gülme, gülme, gülme.

"Öyle mi?" dedim.

"Uzun ve kulağa tamamen delice gelen bir hikâye ve bunu neredeyse hiç tanımadığım biriyle paylaşmak istemiyorum."

Üzdü.

Başını kaldırıp bana baktı ve en azından hafif bir mahcubiyet gösterdi. "Alınma."

"Alınmadım," dedim. "Sadece bu işin sonunda bir katile istemeden suç ortağı olmakla suçlanmaktan endişeleniyorum."

Homurdandı. "Asıl endişelenmen gereken benim öldürülmem."

Ciddi miydi? Hâlâ ona zarar verebileceğimi mi düşünüyordu? Siktir, demek ki onu yeterince rahatlatamamışım. Belki de bu geceki planımı değiştirmeli ve ona gücü tekrar vermeliydim. Dün gece bundan hoşlanmış gibiydi.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum çünkü olaya dahil olmayan, endişeli bir insan böyle yapardı. "Bu adamın seni öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

Bir nefes verdi. "Hayır. Yani, yapmamasını umuyorum." Başını ellerinin arasına aldı. "Siktir, durumu olduğundan çok daha kötü gösteriyorum." Başını kaldırıp bana yalvarırcasına baktı ve o an ne isterse vermeye hazırdım. Yardımımı. Sonsuz sadakatimi. Yatırım hesabımın şifresini ve içindeki bütün parayı.

"Gerçekten tehlikede olduğumu düşünseydim polise giderdim," dedi. "Bu adam sadece benimle biraz uğraşıyor, çoğunlukla zararsız bir şekilde ve ben de onunla ödeşmek istiyorum."

Endişeli gözlemci rolümü sürdürdüm. "Bilemiyorum. Bu, yetkililerin halletmesi gereken bir şey gibi görünüyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu kendi yöntemimle halletmek istiyorum. Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?" Elini benimkinin üzerine koydu –sağ elime– ve yine sıktı. "Ama bu durum seni korkutuyorsa anlarım."

Ah, ah, ah.

Yüzümü ifadesiz tutarak cevap verdim. "Yardım edeceğim. Ama işler kötüye giderse ya da kendini güvende hissetmezsen lütfen polise git."

Bana sırıttı ve elimi bir kez daha, bu sefer daha da sert sıkıp çekildi. Belli ki canımın yandığına dair herhangi bir belirti gösterip göstermeyeceğimi test ediyordu. "Giderim. Teşekkürler."

İrkilmediğim için neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Onu başımla onaylayıp dizüstü bilgisayarıma döndüm. Benim olmamı mı istiyordu?

Bunu o kadar kolay çözmesine izin vereceğimi mi sanıyordu?

Tarayıcıdan sosyal medya profilimi açtım ve ekranımın sol tarafına sabitledim. Sonra bir kodlama programı açıp onu da ekranın sağ tarafa sabitledim, kullanıcı adımı kopyalayıp bir kod satırına yapıştırdım ve enter tuşuna bastım. Program çalışırken ekranın sağ tarafında sayılar ve harfler uçuşmaya başladı.

Çok etkileyici görünüyordu, casus filmlerinden fırlamış gibiydi ama gerçekte hiçbir boka yaramıyordu. Orada oturup kendi izimi sürecek değildim, günah keçimi de daha yakınlardaki biriyle değiştirmemiştim. Aly intikam alma konusunda ciddiyse, bu hedefinin evine gizlice girmeyi düşündüğü anlamına gelebilirdi ve durum buysa onu bir yabancının adresine asla göndermezdim.

Zaman kazanmanın bir yolunu bulmalı, ona hackerın çok iyi olduğunu –yani, kendimi övmek gibi olmasın ama gerçekten öyleydim– ve izlerini çok iyi gizlediği için yakalanma ya da hacklenme riskine girmeden onu bulamayacağımı söylemeliydim.

"Bu kadar mı?" diye sordu Aly. "Sadece yazıyı oraya yapıştırıyorsun ve program her şeyi kendi mi hallediyor?"

"Keşke o kadar kolay olsaydı ama hayır," dedim. "Bu sadece hesabını oluştururken kullandığı IP adresini bulmak için."

Ardından birinin izini sürmenin ne kadar uğraş gerektirdiği hakkında gerçekçi ayrıntılara girdim. Ben konuşurken yüzü düştü. Güzel. Umarım bu saçma fikrini tekrar gözden geçiriyordu.

"O zaman ben çıkana kadar..." Saatine baktı. "Yani yirmi dakika içinde bana bir cevap veremeyecek misin?"

"Hayır. Üzgünüm," dedim. Sonra, "Travma hemşiresi olmak nasıl bir şey?" diye ekledim. Çünkü kendime engel olamıyordum. Aly'yle ilk kez konuşuyordum ve onu ne kadar sık izlesem de hâlâ hakkında bir şeyler öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Kameradan öğrenebileceğiniz şeyler sınırlıydı. Yüz ifadelerini ezberlemiş, ruh hallerini okumayı öğrenmiştim ama onu neyin harekete geçirdiğini, yaşadığını gördüğüm onca şeyle ilgili gerçekten ne hissettiğini bilmiyordum.

"Ah," dedi, konunun aniden değişmesi karşısında biraz afallamış görünüyordu. "Bu... Bunu nasıl tarif edeceğimi tam olarak bilmiyorum. İyi, doğru kelime değil. Tatminkâr olabilir."

Kendime engel olamayarak dudaklarına baktım. O dudakların sikimin etrafını sarmasının üzerinden daha bir gün geçmemişti. O tatlı ağzın içine boşalalı daha bir gün olmamıştı.

Aptalca bir şey yapmadan önce bakışlarımı yukarı kaldırdım ve yeniden sözlerine odaklandım.

"Bazen inanılmaz derecede zorlayıcı oluyor," dedi. "Zor anlar gerçekten zor ama güzel anlar da bir o kadar değerli. Bir hayat kurtarmanın verdiği tatmin duygusu hiçbir şeyle kıyaslanamaz."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Eminim öyledir. Bu mesleğe girmek istemenin nedeni neydi?"

Gözlerime baktı, sonra bakışlarını ekranımda akan harflere çevirdi. "Annem. Ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Kusura bakma."

"Sorun değil," dedim. Kahretsin, yarasına dokunmuştum. Konuyu daha güvenli bir yere çekmem gerekiyordu. "Biraz daha kahve ister misin?" Her gece en az bir demlik içiyordu ve kupası boşalmış gibi görünüyordu.

Bardağını bana uzattı. "Evet, lütfen."

Mutfağa gidip ikimize de biraz daha kahve koydum. Arkamı döndüğümde Aly telefonunda bir şeyler yazıyordu ve son bir tuşa bastıktan sonra bir şey bekliyormuş gibi dizüstü bilgisayarımın yanında duran telefonuma baktı. Az önce bana mesaj mı atmıştı? Maskeli halime?

Eğer öyleyse, üç saniye içinde hafif alaycı bir yanıt alacaktı.

Telefonu çalınca bir an hayal kırıklığına uğradı ama mesajı okurken sırıttı. Sonra, sanki bir şey komiğine gitmiş de bundan rahatsız olmuş gibi başını iki yana salladı. Bu ifadeyi iyi tanıyordum. Dün gece boyunca yüzünden neredeyse hiç eksilmemişti.

Ben kahvelerimizle salona döndüğümde bir mesaj daha attı ve gelen cevaba bu sefer daha da büyük bir sırıtışla karşılık verdi.

Kullan at telefonuma yüklediğim otomatik yanıt programı oldukça gelişmişti. Benim yokluğumda onunla ukala ve flörtöz bir sohbeti sürdürebilirdi, yine de Aly'nin bunu uzun süre devam ettirmemesini umuyordum. Program iyiydi ama kusursuz değildi ve Aly sonunda benden şüphelenmeyi bırakmış gibi görünüyordu. Josh olan benden yani. Sonuçta o şu an mesajlarına cevap veriyorsa maskeli hayranı ben olamazdım, değil mi?

"Teşekkür ederim," dedi ve kahvesini almak için telefonunu masaya bıraktı. Birkaç dakika öncesine göre daha rahat görünüyordu, sanki benden şüphelenmediği için artık kafası rahattı.

Hahahahaha.

Şeytani planım işe yarıyordu. Birinci adım: Aly'nin gardını düşürmesini sağla. İkinci adım: Onu şu kanepede becer.

Ah, pardon. Arada birkaç adımı atladım sanırım.

Ama... Tanrım, bu istek çok güçlüydü. Rahatlamış Aly neredeyse hırçın Aly kadar ateşliydi ve sahte hacker programımı izliyormuş gibi yapmak için gözlerimi ondan zorla ayırmam gerekti.

Ne yazık ki onun böyle bir kaygısı yoktu ve bakışlarını üzerimde fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyordum. Daha önce ona olan ihtiyacımın ortak fantezimize bağlı olabileceğinden ve aramızda maske olmadan heyecanın azalacağından endişelenmiştim. Saçmalamışım. Onu şimdi de en az dün geceki kadar çok istiyordum ve beni yoğun gözlerle izlemesine bakılırsa bu his karşılıklıydı.

Devam et, bebeğim, dedim içimden, *bak bakalım sırf şu deli arzuma yenik düştüğüm için kendimi ifşa edip o hastane pantolonunu indirmiyor muyum...*

"Bilgisayar programcısı olmak nasıl bir şey?" diye sordu.

Boğazımı temizledim ve yerimde yana doğru kıpırdanarak ereksiyonumu fermuarımın altından çekmeye çalıştım. Laf olsun diye mi soruyordu yoksa gerçekten bilmek mi istiyordu?

Kahvemden bir yudum aldım ve arkama yaslanıp ona bakma riskini göze aldım. Gerçekten merak ediyor gibi görünüyordu.

"Hemşireliği tarif ettiğin gibi biraz. Zorlu ama farklı şekillerde olsa da tatmin edici."

"Neden bu mesleğe girmek istedin?"

Bakışlarımı isteksizce ondan ayırdım, odağım yine dudaklarına kaymıştı ve neredeyse soruyu kaçırıyordum. Ama ne sorduğunu fark ettiğim anda midem çalkalandı. Aly'ye karşı zaten yeterince oyun oynuyordum, üstüne bir de yalanlar eklemek istemiyordum. Bu yüzden kısmen doğru bir cevap vermeyi seçtim.

"Babam iyi bir adam değildi. Annem ve ben ondan kaçtığımızda bizi bulmaya çalıştı. İnternette ondan saklanmayı öğrenmek için kod yazmaya başladım."

"Ah, yaa," dedi. "Çok üzüldüm."

Başımı iki yana salladım. "Üzülme. Geçmişte kaldı. Artık ondan kurtulduk." Devletin idam kararı sayesinde bütün dünya kurtulmuştu. "Hadi daha hafif bir konuya geçelim," dedim. "Örümceklerle dolu bir odada kilitli kalsaydın ışıkların açık olmasını mı tercih ederdin yoksa kapalı mı?"

Aly bana doğru eğilince ona tekrar bakmaktan başka şansım kalmadı. "Buna hafif konu mu diyorsun?" diye sordu, kaşlarını endişeyle kaldırmıştı.

Gözleri bu kadar yakından çok güzel görünüyordu. "Babamla kıyaslayınca mı? Evet."

Arkasına yaslandı. "Açık olsun isterdim sanırım. En azından örümceklerin yaklaştığını görürdüm. Sen?"

Başımı ona katılırcasına salladım. "Aynen."

"Peki yalnız başına uzayda mı mahsur kalmak isterdin yoksa okyanusun dibinde mi?" diye sordu.

"İkisi de korkunç. Ama uzayı tercih ederdim."

"Ben de öyle. Peki neden?"

Sırıttım. "Uzaylılar tarafından kurtarılma ihtimaline güveniyorum."

O da bana gülümsedi, bakışları yine gamzelerime kaydı ve bir anlığına daldı.

Kalbim göğüs kafesimi sarsacak kadar hızlı atmaya başladı. En son ne zaman bir kadınla böyle oturup sohbet etmiştim? Yetişkin hayatım boyunca bir kadının yanında hiç bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyordum. Gergin bir yanım sürekli kim olduğumu anlamalarını ve bu bilginin her şeyi mahvetmesini beklerdi. Aly'yle beraberken de böyle hissetmem gerekirdi belki ama Tyler yalan söylemezdi ve Aly'nin gerçek suçlardan vebadan kaçar gibi kaçtığını söylemişti.

"Her hapşırdığında cinsiyet değiştirmeyi mi yoksa bir bebekle keki ayırt edememeyi mi tercih edersin?" diye sordum.

Aly başını geriye savurarak bir kahkaha attı ve neredeyse kahvesini döküyordu. "İkinci seçenek çok yanlış. Cinsiyet değiştirmeyi alayım ben. Kulağa eğlenceli geliyor."

Başımı hemfikir olduğumu göstererek salladım. "Bence de."

Yüzüne yaramaz bir ifade yerleşti ve bakışları yavaşça kucağıma kaydı.

Aşağı baktım ama kapüşonlum hâlâ alt tarafımda olanları gizliyordu.

Gözlerini benimkilerle buluşturdu, bakışları yakıcıydı. "Her boşaldığında kurbağa yavrusu büyüklüğünde bir sperm mi çıkarmak isterdin yoksa hepsi konuşabilen, yüz tane normal büyüklükte sperm mi?"

Kahvem boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım. Aly sırtıma vururken öne doğru eğildim ve akciğerlerimdeki sıvıyı atmaya çalıştım.

"Özür dilerim," dedi. "Yutmanı beklemeliydim. Bu soruyla pek çok insanı hazırlıksız yakaladım."

"Bu, cevap vermesi gerçekten imkânsız bir soru," dedim hâlâ öksürerek.

Sırtıma vurmayı bırakıp hafifçe sıvazlamaya başladı ve ben de o elini çekene kadar olduğum yerde kalmaya karar verdim. "Biliyorum. Çünkü bir yandan, of canın ne acır. Öte yandan onlardan asla kurtulamazsın." Sesini incelterek çocuk gibi konuştu. "Hayır. Üzerimize sifonu çekme, Josh. Bizim de canımız vaaaaar."

Aly neredeyse sekiz saat önce evimden ayrılmıştı ve onu tekrar yüz yüze görmek için yanıp tutuşuyordum. Spontane "Hangisini Tercih Ederdin" oyunumuzda, gözyaşı yerine küçük taşlar mı dökmek isterdin yoksa ter yerine turşu suyu dökmek mi sorusuyla beni bir kez daha boğulma noktasına getirdikten sonra galibiyeti ona vermiştim.

Bilgisayar ekranımda hâlâ işte olduğunu, toplu silahlı saldırının etkileriyle uğraştığını görüyordum. Gün içinde kurbanlardan biri daha yaralarına yenik düşmüştü ve haber kuruluşlarıyla yerel politikacılar, taraflarına göre ya olaya dikkat çekmeye ya da gündemden düşürmeye çalışıyorlardı.

Annem panik içinde beni aramıştı. Bugünlerde haberleri izlemiyordu, geçmişi göz önüne alındığında bunun için kimse onu suçlayamazdı tabii ama biri ona yaşanan trajediden bahsetmişti ve benden haber alamayınca aklı hemen en kötü senaryoya gitmişti.

Telefonu açtığımda koyverdiği yarı hıçkırık kalbime bıçak gibi saplandı ve o an bir karar verdim: Onu ve üvey babam Rob'u daha sık arayacaktım.

Annem sakinleştikten sonra biraz sohbet ettik ve sesinde umutlu bir tonla biriyle görüşüp görüşmediğimi sorduğunda dayanamayıp ona Aly'den bahsettim. Çok fazla değil –gerçekleri bilse annem muhtemelen beni akıl hastanesine yatırırdı– ama biriyle görüştüğümü, ilişkinin daha çok yeni olduğunu ve onun toplu saldırıdan etkilenen kurbanlara yardım eden travma hemşirelerinden biri olduğunu söyledim.

"İyi bir kadına benziyor," dedi annem. "Ve ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın. Bana en son ne zaman birinden bahsettiğini hatırlamıyorum."

Aslında hatırlıyordu ama ikimiz de o ilişkinin nasıl bittiğini düşünmek istemiyorduk. Lisedeki kız arkadaşım mezuniyetten sonraki yaz beş gün boyunca ortadan kaybolmuştu. İkinci gün tutuklanmıştım ve

o, ailesinin evine geri dönene kadar bir hücrede kalmıştım. Meğer en yakın arkadaşıyla spontane bir yolculuğa çıkmış ve kimseye haber vermemişti.

Polisler özür dileyerek beni serbest bırakmıştı ama annem gazeteye öfkeli bir köşe yazısı yazmıştı ve evi toparlayıp taşınmıştık. Tekrar.

Aly'yle ilişkimin daha güzel bitmesini umuyordum. Hatta hiç bitmese daha iyiydi.

Dikkatimi yeniden bilgisayar ekranıma verdim. Aly hemşire odasında durmuş, iş arkadaşlarıyla gülüşüyordu. Böylesine stresli bir ortamda hâlâ gülebilmeleri güzeldi. Muhtemelen bu sıkı sıkıya tutundukları bir başa çıkma mekanizmasıydı.

Geçen gece kurbanları getirmeye başladıklarında ambulans kameralarına girme hatasını yapmıştım ve o görüntüler bana babamla aramdaki en büyük farkı kesin olarak göstermişti: Gerçek kan ve ölüm ödümü koparıyordu. En ağır yaralı kurbana sadece bir bakış atmış ve hemen öğürmeye başlamıştım. Peki Aly ne yapmıştı? Sedyeye atlayıp yorgun düşen ilkyardım görevlisinin yerini almış ve hastaya kalp masajı yapmaya başlamıştı.

O tam bir yıldızdı ve umarım hastaları da ona bunu en az her saat başı söylüyordu.

Aly'nin birine el sallayıp vedalaşmasını ve koridorda yürümesini izlerken gözümü kırptım. Bu göz kırpma bir dakikadan uzun sürmüş olmalıydı çünkü tekrar açtığımda artık kamerada görünmüyordu. Lanet olsun, çok yorgundum. Aly evden ayrıldıktan sonra iyi bir uyku çekmeyi planlamıştım ama birkaç saat sonra uyanmıştım ve onu görme ihtiyacı beni bilgisayarın başına sürüklemişti.

Birazdan bir demlik daha kahve yapacaktım. Bu beni ayakta tutardı. En azından Aly işten çıkana kadar. Ondan sonra adrenalinle heyecan devreye girerdi zaten ve gözümde uyku falan kalmazdı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve aklımın Aly'yle ilgili planlarıma kaymasına izin verdim. Onu altımda uzanmış, kolları başının üzerinde,

memeleri zıplarken daha iyi hayal edebilmek için gözlerim kapandı.

Tanrım, ne güzel bir manzaraydı.

Çalan bir alarm beni kendime getirdi. Kahretsin, hastanede yine bir şeyler mi oluyordu?

Oturduğum yerde öne doğru eğildim ve odamın gözlerimi kapadığımdan birkaç ton daha parlak olduğunu görünce dehşete kapıldım. Çünkü güneş doğmuştu.

Uyuyakalmış olmalıydım.

Alarm telefonumdan geliyordu. Aly'nin ön kapısındaki kamera yoğun hareketlilik tespit etmişti. Telefonumu yaklaştırdım ve garaj yolunda Aly'nin arabasından indiğini gördüm.

Çoktan eve gelmişti ve ben orada onu beklemiyordum.

Sokayım böyle işe!

Bilgisayarımdan uzaklaştım, malzemelerle dolu sırt çantamı aldım ve arabamın anahtarlarını kaptığım gibi kapıdan dışarı koştum.

11

Aly

Josh, Yüzü Meçhul Adam'dı. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bundan emindim.

Evin kapısını açtığı anda bunu karnıma inen bir yumruk gibi hissetmiştim. Zaten şüpheliler listemin başında yer alıyordu –onunla tanışıyordum, bilgisayarlarla arası iyiydi ve vücut yapısı da uyuyordu– ama onu kanlı canlı görmek bunu kesinleştirmişti.

Ben elini sertçe sıkarken yüzünü nasıl buruşturmadığını aklım almıyordu ama en ufak bir acı belirtisi göstermemişti. Şu an kendimi çok kötü hissediyordum. Canı çok acımış olmalıydı. Dikişlerinin iyi durumda olmasını umuyordum. Ona yarayı temizleme ve bandajlama talimatlarını mesaj atmıştım, yani sonrasında kanama olduysa bile kendi başına halledebilirdi.

Eldivenleri zaten çok şüphe çekiyordu ama asıl tavırlarındaki bir şey bana Yüzü Meçhul Adam'ı anımsatmıştı. Bana birini gizlice takip etmenin yasadışı olduğunu söylerken çok ciddi ve ilgili görünüyordu. Ama aynı zamanda gözlerinde, içten içe eğlendiğine dair küçücük bir parıltı da vardı ve sanki kıvranmamdan çok keyif alıyormuş gibiydi.

Masum olduğuna işaret eden başka şeyler de vardı ama görmezden gelmeyi seçtim. Mesela kokusu. Yüzü Meçhul Adam sabun gibi temiz kokarken, Josh'ın sedir ağacıyla isli manolya karışımı, baş döndürücü

bir kokusu vardı. Hareketleri de daha rahattı. Yüzü Meçhul Adam sinsice takip ediyordu. Josh ise avının üstüne göstere göstere yürüyordu. Ve en önemlisi, maskeli takipçime mesaj attığımda, Josh'ın telefonunun sehpanın üzerinde sessizce, ışığı yanmadan durmasıydı.

Benimle ilgili planların konusunda biraz endişeliyim, yazmıştım ona.

Kısa vadeli planlarımdan mı uzun vadeli olanlardan mı? Gerçi ikisi de farklı açılardan endişe verici olmalı.

Gülümseyip başımı iki yana sallamıştım. *Kısa vadeli.*

Bana arka planda şimşekler çakarken manyakça gülen kötü bir çizgi film karakterinin GIF'ini gönderdiği anda Josh kahvemi uzatmıştı. Telefonunu yanına almadan mutfağa gidip gelmişti, o halde masum olmalıydı, değil mi?

Yanlış. Bana yutturamazdı. İlkel beynim Yüzü Meçhul Adam'ı izlemişti ve Josh'ı görür görmez *anlamış*, benim parmak basamadığım küçük işaretleri yakalamıştı.

Ve eğer Josh, Tyler'ın iddia ettiği kadar zekiyse ona mesaj atacağımı tahmin etmiş ve hacker arkadaşlarından birine onun yerine cevap yazdırmış ya da telefonuna gerçekçi bir otomatik cevap sistemi kurmuş olabilirdi.

Josh'ın gizlice bir fotoğrafını çekip Wendy'ye göstermeyi düşünmedim değil ama iki şey beni durdurdu. İlk olarak yanılma ihtimalim vardı. Ona "sevgilim" olduğunu düşündüğüm kişinin resmini gösterdiğimde bana garip garip bakıp tanıştığı adamın bu olmadığını söylerse durumu nasıl açıklardım? İkincisi, bu kolaya kaçmak gibi gelmişti. Hile yapmak gibi. Aptal gururum yüzünden bunu kendi başıma çözmek istiyordum. Yüzü Meçhul Adam'ı kendi oyununda yenmek istiyordum, bu yüzden Josh'ın evinden ayrıldıktan sonra silah dükkanına uğrayıp bir takip cihazı almıştım. Bir dahaki karşılaşmamızda onu Yüzü Meçhul Adam'ın ceplerinden birine gizlice yerleştirip nereye gittiğine bakacaktım.

Umarım Josh ve Tyler'ın dairesine geri dönerdi çünkü Josh'ın Yüzü Meçhul Adam olmasını istiyordum. Bu sayede ona verdiğim fiziksel

tepkiler yüzünden kendimi daha az suçlu hissederdim. Kapıyı açtığında onu görür görmez içim şehvetle dolmuştu. Çünkü vay canına, Josh çok seksiydi. Sokakta biz sıradan insanların arasında rastlayamayacağınız türden seksi. Yüzü bir sinema ekranına ya da dergi kapağına daha çok yakışırdı.

Hele gülümsediğinde gamzelerinin ortaya çıkması yok muydu? İnsanı hamile bırakırdı. Kimse beni aksine ikna edemezdi. Orada öylece dikilip ona bakarken, yumurtalıklarım resmen savaş boyalarını sürüp adamın üzerine fırlamaya hazır hale gelmişti.

O ziyaret boyunca kendimi nasıl tuttuğumu hâlâ bilmiyordum, tek yapmak istediğim onu kanepeye yatırıp gömleğini yırtmak ve dövmelerine bakmaktı. Sonra da altımda tamamen çıplak kalana kadar üzerindeki her şeyi teker teker çıkarmak.

Lanet olsun, biriyle seks yapmam gerekiyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki parmaklarım ve vibratörüm artık yeterli gelmiyordu. Bu sabah, Yüzü Meçhul Adam gittikten sonra duşta kendimi tatmin etmiştim ama bu rahatlamama yetmemişti. İçimde gerçek bir penis, vücudumda başka birinin ellerine ihtiyacım vardı. Dokunulmaya, başka bir teni hissetmeye açtım. İnsanlar fiziksel temas olmadan çok uzun süre geçirince böyle oluyordu. Her gün başkalarına dokunuyordum tabii ama nadiren biri bana karşılık veriyordu ve bu, kesinlikle arzuladığım şekilde olmuyordu.

"Arzulamak" şu noktada hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime miydi? Pek öyle görünmüyordu. "İhtiyaç" daha doğruydu ama o bile yetmiyordu. İstediğim şey, sahiplenilmekti. Birinin bana bedenen ve ruhen sahip olmasını istiyordum. Yüzü Meçhul Adam'da bu potansiyel vardı. Josh'ta da vardı. Mutfak tezgâhına yaslanıp bana göz kırpması, koyu renk gözlerinin için için yanması bana ne istediğini bilen bir adam olduğunu ve istediği şeyin onu çoğu dinden aforoz ettireceğini söylüyordu. Gözlerinde şeytani ama oyuncu bir parıltı vardı, sanki seni cehenneme sürükleyecek ama orada geçireceğin zamanı hayatının en keyifli anına çevirecek biri gibiydi.

Kararımı vermiştim. Aksi ispatlanana kadar Yüzü Meçhul Adam ve Josh benim için aynı kişiydi. Josh'ın bedenimin üzerindeki etkisinin bu kadar ani ve güçlü olmasının başka bir açıklaması olamazdı. Üstelik sadece bedenim değil, aklım da ona çekilmişti. Aramızda her şey öylesine kolay ilerlemişti ki. Uzun zamandır kimseyle bu kadar uyumlu hissetmemiştim. O "Hangisini Tercih Ederdin" oyununun bitmesini hiç istememiştim ve kahvesi boğazına kaçınca sırtına vurduğum o an var ya? Cennet gibiydi.

Kaslı bir bedene dokunmak beni gerçekten yükseltiyordu ve sadece güzel göründüğü için değil, o kasları yaratmanın ne kadar emek ve disiplin gerektirdiğini bildiğim için. Bu, azimli ve odaklanmış biri olduğunun, istemediği günlerde bile sıkı çalıştığının göstergesiydi. Bu adanmışlığın ilişkiye yansıma potansiyeli de vardı çünkü ilişkiler bazen çok emek gerektirebilirdi.

Josh gerçekten de Yüzü Meçhul Adam'sa o zaman bir taşla dört kuş vurabilirdim: fantezi dolu seks, zekice laf savaşları, kolay iletişim ve hatta yeni bir spor salonu arkadaşı. Lütfen, lütfen!

Fantezi dolu seksten bahsetmişken... Bu gece iş yine çok zorlu geçmişti ve bir gün eve gittiğimde yatak odamda beni bekleyen çıplak, maskeli bir adam bulmam gerekiyorsa, o gün bugündü. Yol boyunca bunu düşünmüştüm ve buzlanma yüzünden kaplumbağa hızında gitmek zorunda kaldığım için yol baya uzun sürmüştü.

Yatak odamın kapısını açtığımda Yüzü Meçhul Adam'ı içeride, videolarının birinden fırlamış gibi üstsüz ve sahte kan içinde beni beklerken bulsam gerçekte ne yapardım? Muhtemelen, "Yenir," der ve üzerine atlardım. Maskeyle erotik videolar çekenlerin insanları ne kadar vahşileştirdiklerinden haberleri yoktu. Elbette yorumlarımızdan birtakım çıkarımlar yapabilirlerdi ama muhtemelen söylediklerimizin sadece laftan ibaret olduğunu düşünüyorlardı. Oysa biz çok ciddiydik. Bu gece Yüzü Meçhul Adam'la işim bittiğinde yürüyemeyen o olacaktı.

Arabamı garaj yoluma çekerken damarlarımda beklentiyle karışık bir heyecan geziniyordu. Sokağa bir göz attım ama etrafta yabancı bir

araba göremedim. Akıllılık edip yine birkaç sokak öteye park etmiş olmalıydı.

Kapıyı açtığımda Fred beni her zamanki gibi çığlık çığlığa miyavlamasıyla karşıladı. Hemen eşyalarımı kapı eşiğine bırakıp onu kucağıma aldım ve yürümeye başladım.

"Nerede o?" diye sordum.

Fred bana mırladı, gözleri sanki uzun zamandır ilgi görmemiş gibi keyifle kısılmıştı. Hımm. Bu tuhaftı. Yüzü Meçhul Adam evimde olsaydı Fred'in dünkü gibi beni görmezden gelerek onun peşinde olması gerekmez miydi?

Kedimi iyice mıncıkladıktan sonra tekrar yere bıraktım ve yatak odama doğru ilerledim, muhtemelen orada...

Kimse yoktu. Oda bomboştu.

Kaşlarımı çatarak dolaba yöneldim ve Yüzü Meçhul Adam'ın dolaptan bir anda çıkıp üzerime atlayacağından endişelenerek kapıyı açtım. Yok. Burada da değildi. Yatağımın altına baktım, sonra banyomu kontrol ettim, hatta duş perdesini bile çektim. Hiç kimse yoktu.

Evimin geri kalanını aradığımda da aynı şekilde boş olduğunu gördüm.

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. Sonuçta bir sonraki karşılaşmamız için bir tarih ve saat belirlememiştik.

Belki de onu bıçakladığım için benden bu şekilde intikam alıyordu? O karanlık tınılı mesajlarla beni burada olacağına inandırıp sonra da gelmeyerek?

Elimi saçlarıma daldırıp tırnaklarımı kafa derime batırdım Off. İlişkiler neden bu kadar karmaşıktı?

Gerçi bu bir ilişki değildi.

Hayır. Kesinlikle değildi. Bağlanmamalıydım. Henüz Yüzü Meçhul Adam'ın gerçek kimliğinden ya da neyin peşinde olduğundan bile emin değildim. Şimdilik tek bildiğim, seks maratonları arasında kanepede tembellik edeceğimiz o döngünün boş bir hayal olduğuydu. Belki de

sadece birkaç haftada bir, hiç beklemediğim anlarda ortaya çıkıp buluşmalarımıza korku ve heyecan katmayı planlıyordu.

Bu kulağa eğlenceli ama aynı zamanda işkence gibi geliyordu; korku kısmı değil, aradaki bekleyiş. Henüz doğru düzgün tadına bile varamamıştım ama şimdiden daha fazlasını istiyordum. Bir dahaki sefere fırsat bulduğumda onunla tam bir ziyafet çekecektim, her yalamanın ve emmenin tadını çıkaracaktım, ona o kadar iyi hissettirecektim ki boşaldığında menisi boğazıma damgalanacaktı.

Başımı iki yana salladım. Bu düşünceler bana hiç yardımcı olmuyordu. Kendime acıma partisi düzenlemenin de bir anlamı yoktu. Ne olacaksa olacaktı ve benim burada kendimi yiyip bitirmem hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yüzü Meçhul Adam beni ona güvenebileceğime ikna etmek için çok şey yapmıştı. Yani o da bunu hissediyor olmalıydı, değil mi? Bu içimi kemiren açlığı.

İç geçirip kapılarımın kilitli olup olmadığını tekrar kontrol ettim ve duş almaya gittim. Duştan çıktığımda onu beni beklerken bulmayı ummuştum ama yine yoktu ve hayal kırıklığının yanı sıra yaramaz da hissetmeye başlamıştım. Onu burada olmadığına pişman etmenin tek bir yolu vardı ve bu da benim intikamım olacaktı.

Fred'i odamdan çıkardım ve şifoniyerimin en üst çekmecesini açtım. En sevdiğim iki vibratörün arasında Yüzü Meçhul Adam'ın odama yerleştirdiği gizli kamera duruyordu.

Bu kötü çocuğu tekrar prize takmanın zamanı gelmişti.

Uyanık olmama ihtimali de vardı tabii ama uyanık olmasını ve ona kameranın aktif olduğuna dair bir bildirim gideceğini umuyordum çünkü beni çıldırtıp durduğu, sinirlenmem gerekirken kahkahalara boğduğu onca zamanın bedelini ona ödetmek üzereydim. Gerçi hiçbirinden şikâyetçi değildim. Hatta içten içe bayılıyordum.

Aman iyi. İçten içe değil, açık açık bayılıyordum. Daha fazlasını istiyordum ve bunu elde etmenin en iyi yolu, karşılık vermekmiş gibi geliyordu.

Kamerayı yatağımı en iyi gören prize taktım ve ardından havlumu bıraktım, çırılçıplaktım. Odam loştu, tek aydınlatma hafif aralık bıraktığım banyo kapısından süzülüyordu ama yine de etrafı görebilecek, hatta bir bilgisayar ya da telefon ekranından izlenebilecek kadar aydınlıktı. Saçımı sardığım havluyu çözdüm, nemli teller dirseklerime kadar döküldü, tenimi ürpertti ve meme uçlarım sertleşti.

Telefonum öttü.

Ne yapıyorsun? yazmıştı.

İçimde heyecanlı bir kıvılcım çaktı. Uyanıktı ve kameranın çalıştığını fark etmişti.

İzle ve gör, diye cevap yazdım ve göz kırpan bir emoji ile sırıtan bir şeytan ekledim.

Ekranda anında yazma balonu belirdi ama telefonumu sessize alıp bir kenara attım. Konuşmak yetmişti.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve utangaçlığım beni ele geçirmeden harekete geçmem gerekiyordu. En büyük vibratörümü çekmeceden aldım, yatağa çıktım ve yastıklarıma doğru sürünürken her yerimi sergileyerek yavaşça hareket ettim. Yastıklara yaslandım, bacaklarımı kameraya doğru açtım ve şifoniyerimden kayganlaştırıcıyı çıkardım. Vibratör öyle küçümsenecek boyutta değildi, zaten fazlasıyla tahrik olmama rağmen onu tamamen alabilmek için biraz yardıma ihtiyacım vardı.

Ucuna bir miktar kayganlaştırıcı damlattım ve elimi kullanarak silikonun üzerine yaydım. Ünlü bir porno aktörünün penisinin kalıbından yapılmıştı ama ben yine de Yüzü Meçhul Adam'ınkinin daha güzel olduğunu düşünüyordum. Bir an bunu ona söylemeyi düşündüm ama kameranın mikrofonu olup olmadığını bilmiyordum ve amacım onun egosunu şişirmek değil, ona eziyet etmekti.

Göğsüm inip kalkıyor, nefes alışım hızlanıyordu. Beni izlediğini bilmek, düşündüğümden çok daha tahrik ediciydi ve şimdi röntgenciliği de

fantezi listeme eklemem gerekiyordu çünkü bunu tekrar yapmak istiyordum. Ya da başkasının yapışını izlemek.

Ah, siktir. Yüzü Meçhul Adam'la birlikte karanlık, kalabalık bir odanın arka köşesinden sahnedeki birinin kendine dokunuşunu izlemek nasıl olurdu acaba? Eteğimi belime kadar kaldırıp yüzüm sahneye dönük halde onun kucağına oturmadan önce beş dakika bile dayanabileceğimi sanmıyordum, böylece o beni arkadan becerirken ikimiz de şovu izleyebilirdik.

Boştaki elimi memelerimde gezdirdim, onları avuçlayıp sıktım ve sertleşmiş meme uçlarımı merkezimde kıvılcımlar çakmasına neden olacak şekilde çimdikledim. Diğer elimle vibratörü tutarken ucunu girişime dayayıp çalıştırdım. Titreşim kaynağı cihazın alt kısmındaydı ve oradaki küçük çıkıntı, vibratör içime tamamen girdiğinde klitorisimle hizalanıyordu. Ama titreşim o kadar güçlüydü ki sadece ucu bile sızlayan noktamda müthiş his patlamalarına neden oluyordu.

Daha yeni başlamıştım ama bu, son zamanlarda mastürbasyon yaptığım seferlerden daha iyiydi. Evet. Artık emindim. Ben sakin seks insanı değildim ve bundan sonra sakin seks beni kesmezdi. Belki de içinde yaşadığım gri dünyanın gitgide kararan zihniyetimle pek ilgisi yoktu, daha çok hayatımdaki heyecan eksikliğiyle ilgiliydi.

Vibratörün başını yavaşça içime iterken etrafında esnediğimi hissettim ve kalınlığına alışmaya çalıştım. Yüzü Meçhul Adam'ı içime alabilmek için daha ne kadar esnemem gerekecekti? Nefesimi kesecek kadar kalın aletinin üzerinde oturmak nasıl bir his olurdu? Ya da tam alışmışken birden geri çekilip beni boş ve çaresiz bırakması, sonra aniden sertçe ve acımasızca içime tekrar girmesi?

Bacaklarım bu düşünceyle titredi. Vibratörü biraz daha içime sokmadan önce meme uçlarımı çimdikleyip çekiştirdim ve vücudumda dolaşan leziz, baş döndürücü şehvetin tadını çıkardım. Kendimi gevşek ve mutlu hissediyordum, oksitosin zihnimi rahatlatmıştı ve daha cesur, daha pervasız davranmak istememe neden oluyordu. Madem bir şov

yapacaktım, o halde bunun hakkını verecektim. Kafamdaki utangaç düşüncelerin ve bunu doğru yapıp yapmadığıma dair endişelerin canı cehennemeydi.

Kendimle oynamak eğlenceliydi, onunla oynamak ise daha da iyiydi. Fakat şu anda hem azgın hem de gergindim, bu yüzden sert, hızlı ve acımasız bir şey istiyordum. Tüm düşüncelerimi yok edecek kadar yoğun bir haz istiyordum.

Dizlerimin üzerine kalktım ve arkamdaki yastıklardan birini kaparak bacaklarımın arasına sokup vibratörü üzerine yerleştirdim ve kendimi aşağı bıraktım. Kocaman, silikon penisi içime alarak üzerine oturdum.

Derin, donuk bir acı bana muhtemelen ön sevişmeye biraz daha vakit ayırmış olmam gerektiğini söylerken gözlerimin önünde yıldızlar patladı.

Boş ver ön sevişmeyi, dedim içimden. O acıyı memnuniyetle karşıladım. Zaten hızla kayboldu ve geriye, Yüzü Meçhul Adam'ın kalın penisini ağzıma aldığım ilk andan beri arzuladığım o doluluk hissi kaldı.

Öne eğilip boştaki elimi yatağa dayadım ve diğer elimle vibratörü sabitleyerek üzerinde aşağı yukarı hareket ettim. İlk itiş katıksız bir zevkti, o kadar iyiydi ki aşağı doğru inerken duraksadım ve kalçalarımı döndürerek titreşimin klitorisime çarpmasını sağladım. Sonra bir daha yaptım. Nefesim kesildi. Bu hızla gidersem fazla dayanamayacaktım.

Banyodan gelen ışık bir anda söndü ve oda tamamen karanlığa gömüldü. Bütün mahallede elektrikler gitmiş olmalıydı.

Donakaldım.

Hiç hayra alamet olmayan bir *GÜM* sesi evin içinde yankılandı.

Vibratörü kapadım.

Bu da neydi böyle?

Yüzü Meçhul Adam mıydı? Gelmiş miydi? Yoksa kapımı tekmeleyen başka biri miydi?

Karanlıkta ürperdim. Tenimdeki kurumamış su damlacıkları üşümeme neden oluyor, korku beni ele geçirirken şehvet yok oluyordu.

Evimde gerçekten bir yabancı varsa, bulunabileceğim en savunmasız pozisyondaydım: çıplak ve kayganlaştırıcıyla kaplı.

Bir silaha ihtiyacım vardı. Hemen, şimdi.

Tam vibratörü havaya kaldırıyordum ki Fred'in tanıdık karşılama miyavlamasını duydum. Bu sesi sadece bana ve Yüzü Meçhul Adam'a çıkarıyordu.

Bir miyavlama daha geldi, ardından doğal olmayan, gırtlaktan gelen boğuk bir ses yankılandı. "Olmaz, Fred. Anneyle babanın şu anda yalnız kalmaya ihtiyacı var."

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse gülecektim. Anneyle baba. Bu o olmalıydı. Başka hiç kimse bu kadar küstah olamazdı.

Kapım hızla açılıp kapandı. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum ama karanlıkta devasa bir siluet hızla yaklaşıyordu. Banyodaki ışık tekrar yandı ve aniden takipçimle yüz yüze geldim.

İçgüdüsel olarak geri çekildim, hazırlıksız yakalanmıştım ama beni boğazımdan tutup kendine doğru çekti. O iri siyah göz çukurları doğrudan ruhumun içine bakıyordu. Tutuşu sıkıydı. Kaçış imkânsızdı.

"Benim yüzümden durma," dedi ve iç kaslarım vibratörün etrafında kasıldı. Ses değiştirici ayarlarında seçebileceği onca ses varken, kulağıma edepsiz şeyler fısıldamak üzereymiş gibi çıkanı tercih etmişti elbette.

Boynumu daha sıkı tutup beni yukarı çekti. Ya kalkacaktım ya da boğulacaktım. Yarım saniye tereddüt edince havasız kalma ihtimalinin içimde yarattığı korkunun tatlı heyecanını hissettim. Keskin bir nefes alıp beni daha sert çektiğinde vibratörden neredeyse tamamen kalktım.

"Bunu yapıyor muyuz?" diye sordu.

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. "Bu" dediği şey, ortak fantezimizi nihayet gerçekleştirmekti.

"Evet," dedim, nabzım parmaklarının altında çılgınca atıyordu.

Beni yerimde tutarken bacaklarımın arasına uzandı ve seks oyuncağını tekrar açtı. "Güvenli kelime yok," diye mırıldandı. "Durmamı istersen, sadece söyle. Ne zaman olursa olsun, o anda bu açgözlü küçük

amcığına ne yapıyor olursam olayım dururum." Klitorisime hafif bir fiske attığında ciyakladım. "Anlaştık mı?"

Başımla onayladım.

Parmakları tenime gömüldü. "Söylemeni istiyorum, bebeğim."

"Güvenli kelime yok," diye kabul ettim, sesim hem korku hem de arzuyla titremişti. O benden çok daha iriydi, spor salonunda geçirdiğim onca zamana rağmen çok daha güçlüydü. Bu adam bana ciddi zararlar verebilirdi. Elbette kendimi savunabilirdim ama yere serilmem bir tane sağlam yumruğa bakardı.

Hayatımda hiç bu kadar savunmasız bir pozisyonda kalmamıştım.

Ama hayatımda hiç bu kadar canlı da hissetmemiştim.

Boynumdan tutup beni tekrar aşağı, vibratörün dibine kadar bastırdı. "O tatlı kalçalarını döndür."

İnledim ve dediğini yaptım. Hasiktir, muhteşem hissettiriyordu.

"Tekrar," dediğinde gözlerimi ondan ayırmadan talimatına uydum.

Şakacılığı gitmişti, o kurnaz alaycılığı gitmişti. Şu anda karşımda duran adam tam da videolarında vaat ettiği gibiydi: buyurgan, otoriter ve kesinlikle acımasız.

Tekrar aşağı uzandı, klitorisimi iki parmağının arasında sıkıştırdı ve o tatlı sinir yumağını çimdikledi. Zevk beni delip geçerken omurgam yay gibi gerildi.

"Beni cezalandırmaya mı çalışıyordun?" diye sordu.

Cevap veremedim. Orada oturup nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapamadım. Titreşim içimde yankılanıyordu ama zevk merkezime giden kan akışı neredeyse kesildiği için boşalmam imkânsızdı. Sadece daha da yükseliyordum, alnımda ter damlacıkları birikmeye başlamıştı. Tenim sanki elektrik hattına dokunmuşum gibi canlıydı.

Klitorisimi daha sert sıktı. "Cevap ver, bebeğim."

"Evet," diye soludum. "Burada olmayışına kızmıştım."

Parmakları üzerimde hafifçe gevşedi ve kan klitorisime geri dönerken bacaklarım titremeye başladı. Parmaklarının arasında yeniden

şişerken, az önce engellendiğinden dolayı haz katlanarak geri geldi. Çok fena boşalmak üzereydim.

"Yolda olduğumu bilip beni beklemeliydin," dedi.

Söylediklerini zar zor duydum çünkü kalçalarımı aşağı hareket etmekle meşguldüm, içimdeki kaslar vibratörü sımsıkı sarmıştı. Yakındım. Hem de çok. Sadece klitorisimdeki ve boğazımdaki baskıyı biraz daha gevşetmesi gerekiyordu, işte o zaman...

Parmakları beni hazırlıksız yakalayarak klitorisimi tekrar sıktı. "Aslında cezayı hak eden sensin," dedi. "Beni bıçakladın, Aly."

Kendimi kaybetmeye başladığım için bakışlarım odağını yitirmişti ama sözleriyle yeniden net görmeye başladım. Siyah gözlerine bakarken sırıttım, boğazımdaki baskı yüzünden sesim hırıltılı çıkıyordu. "Evet ama hoşuna gitti."

Hırladı ve ses değiştiricinin kattığı hayvani tını yüzünden sesi sanki odama kahrolasıca bir kurtadam girmiş gibi çıktı.

Parmaklarını klitorisimden çekti ve kan akışı yeniden başladığında başım dönmeye, omurgam bükülmeye başladı. Tam doruğa ulaşmak üzereydim ki elimi vibratörden itip içimden çıkardı. Bu kayıp karşısında sızlanırken beni geriye itti. Bir kere yatakta zıpladım ve göz açıp kapayıncaya kadar üzerimdeydi, bir bacağını kalçamın yanından atıp gömleğini çıkardı. Beni kollarımdan yakalayıp kaldırdı, gömleğini başımla boynumun altına yerleştirdi, sonra fermuarını çekip aletini özgür bıraktı.

Aç hareketlerle ona uzandım ama ellerimi kenara itti ve yatakta bıraktığım kayganlaştırıcıyı aldı. Göğsümün ortasına bir miktar döktü ve ne yapacağına dair tek uyarım bu oldu. Sonra ellerimi yakalayıp göğüslerimin üzerine koydu.

"Birbirine bastır," diye emretti. "İlk hediyen sana almam için bana yalvardığın o kolye olacak."

Memelerimi birbirine iyice bastırdım ve ona sırıttım. "Demek yorumlarımı okuyorsun."

Boğuk bir kahkahaya benzer bir ses çıkardı, ses değiştirici yüzünden tam anlamak zordu. Ardından memelerimin arasına sertçe girdi.

Başımı eğip aletinin ucunu yalayabildim ama saçımı kavrayıp sertçe çekerek beni tekrar yatağa bastırdı.

"Dün ne demiştin?" diye sordu. "*Bu senin için değil* mi?"

"Sanki *biraz* da benim içinmiş gibi," diye karşılık verdim.

Bir başka boğuk kahkaha daha attı ama memelerimin arasına tekrar girerken bu seferki bir inlemeyle kesildi. Sabit bir ritim tutturmaya başlamıştı. Yatak altımızda gıcırdıyordu. Ağır nefes alışlarımız odada yankılanıyor ve oda buram buram seks kokuyordu.

Beni cezalandırmaya çalışıyorsa başarısız oluyordu. Sıcak, pürüzsüz ve kaygan aletini memelerimin arasında ileri geri hareket ettirip boşalmak için beni kullanırken hissettiklerim tatmin ediciydi. Ve dürüst olmak gerekirse, onu bıçakladıktan sonra en azından boynuma inci bir kolyeyi andıracak şekilde boşalmasına izin verebilirdim. Belki onu daha fazla kızdırmalıydım, böylece kaç yorumumu okuduğunu görebilirdim.

"Memelerin mükemmel," dedi. Saçlarımı bırakıp iki elini yatağa dayadı ve kalçalarını daha hızlı ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Senin bütün vücudun mükemmel, demek istedim ama üzerimdeki görüntüsünden büyülendiğim için konuşamadım. Kendini havada tutarken karın kasları kasılıyor, pazıları geriliyordu. Memelerimi daha da sıkıştırdım ve bu sert darbelerle içime girip çıktığını hayal ettim. Devasa aleti muhtemelen her itişiyle rahmime çarpardı. Ne şanslıydım.

Bakışlarımı kasılan göğsünden kaldırdığımda onun da bana baktığını ve memelerimi sikerken beni izlediğini gördüm. Nefes alıp verişleri hızlandı ve aleti yeni bir kan akışıyla şişti. Taşaklarının gerilmeye başladığını hissettim. Bana yaptığı şeyin görüntüsü, *hissi* o kadar ateşliydi ki tatmin olmadığımdan kaynaklanan sızıyı gidermek için bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Boşaldığını hissetmek istiyorum," dedim daha fazla dayanamayarak. "Az önce elinin olduğu yere, boğazıma boşalarak beni işaretlemeni istiyorum."

"Benim olarak," diye hırladı.

Bu bir soru değildi ama yine de ona cevap verdim. "Evet. Senin olarak."

"Siktir, Aly."

Son bir hamleyle boşalmaya başladı ve sıcak tohumları tenime fışkırdı. Aleti memelerimin arasında zonkluyor, hızlı hızlı nefesler alırken vücudu üzerimde titriyor, kendini zevke kaptırmış bir halde kalçalarının ritmini değiştiriyordu.

Boşalması bittiğinde titredi ve üzerime eğilerek hareketsiz kaldı. Onun için memelerimi birleştirmekten başka bir şey yapmamış olmama rağmen, kendine gelebilmek için zamana ihtiyaç duyacak kadar sert boşalmasına sebep olmak hoşuma gitmişti.

"Benim sıram mı?" dedim heyecanımı gizleyemeyerek.

Cevap olarak attığı kahkaha şeytaniydi ve ilk başta bunun ses değiştirici yüzünden olduğunu düşündüm. Ama kısa süre sonra gerçek nedenini öğrendim.

"Siktir git," diye bağırdım.

"Sadece uslu kızlar seksi hak eder, Aly ve son beş dakikadır bana ettiğin küfürlere bakınca, senin onlardan biri olmadığın anlaşılıyor."

O, omuzlarımın üstüne kolunu dayayarak beni yerime mıhlayınca ağzımdan daha fazla küfür döküldü. Yavaşça tekrar içime girmeye başladı. Aleti yerine benim kahrolası vibratörümle.

Saatlerdir bunu yapıyormuş gibi hissediyordum ama muhtemelen on dakikayı geçmemişti. Vibratörü tekrar tekrar içime sokuyor, gözümün önünde yıldızlar dans edene kadar klitorisime bastırıyor ve sonra bir anda geri çekerek orgazmımı engelliyordu. Artık gerçekten bu sinir bozucu işkenceden ölecektim.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Bana her zaman durmamı söyleyebilirsin," dedi.

Hayır, söyleyemezdim. Çünkü o zaman o kazanırdı. Başından beri aramızdaki ilişkide neredeyse bütün güç ondaydı ve pes ederek ona daha fazlasını vermeyi kendime yediremiyordum. Bu inatçı yapım muhtemelen ölümüme sebep olacaktı.

Tam o an, orgazmın eşiğine geldiğimde vibratörü bir kez daha yavaşça çekti ve ben durduramadan dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. O piç kurusuysa pişkince kıkırdadı. Onu siksinler. Umarım beni de öyle. Özellikle de orgazm engelleme denilen şeyi eğlenceli sanan eski halimi.

Hiç eğlenceli değildi. Tam bir işkenceydi.

Vibratörü çekip çıkardığında altında debelendim, kadınlığım boş havanın etrafında kasıldı. Bunun neresini seksi buluyordu ki? Kıpkırmızıydım, ter içindeydim, saçlarım alnıma yapışmıştı, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Ama bir şekilde bundan hoşlandığını biliyordum çünkü yine taş gibi sertleşmişti, pantolonu hâlâ açıktı ve mükemmel aleti gözler önündeydi. Ama bana hâlâ vermiyordu. Dokunmama bile izin yoktu. Ne zaman uzansam ellerime vuruyor, sonra işkenceye devam ediyordu. Bundan zevk alabilmesi için adamın lanet olası bir sadist olması gerekiyordu.

Başımı iki yana salladım. "Dayanamıyorum, dayanamıyorum," diye tekrarladım.

"Şşş," dedi yüzüme yapışan saçları nazikçe çekerken. "Biliyorum, bebeğim. Çok iyi gidiyorsun."

Bir hıçkırık daha bedenimi sarstı. Bundan sonra uyarılmaya asla aynı gözle bakamayacaktım. Yüzü Meçhul Adam bütün dünya görüşümü değiştirmişti.

"Kendini hazırla," dedi. Tek uyarı buydu. Sonra vibratörü hızla içeri itti.

Sırtım yataktan yay çizerek fırladı ve eli tekrar boğazıma, çenemin hemen altına indi; sıcak ve ıslak bir şey meme uçlarımdan birini sararken başımı onu göremeyeceğim bir açıda tuttu.

Maskesini mi çıkarmıştı?

Diliyle meme ucumu yalayıp ısırırken vibratörün titreşimli ucu klitorisimle buluştu, eğer yine durmazsa bu sefer boşalmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Orgazmı kıyıya yaklaşan bir gelgit gibi hissedebiliyordum, gitgide ivme kazanıyor, bir kasırganın yıkıcı şiddetiyle vücuduma çarpmaya hazırlanıyordu.

Vibratörü sanki içime kendisi girip çıkıyormuş gibi döndürüyor, ucunu klitorisime ve çevresine sürtüyordu. Boğazımı daha sıkı tuttukça siyah noktalar gözlerimin önünde dans etmeye başladı.

Lanet olsun, nefes alamıyordum.

Ağzı meme ucuma yapıştı ve *sertçe* emdi. Parmakları boğazımdan çekildi. Hemen derin bir nefes aldım ama sonra tekrar sıktı. Ah, hayır. Nasıl hâlâ zevkim tırmanabiliyordu? Bunu yapamazdım. Bu çok fazlaydı. Bütün bedenim çıplak, açık bir sinir ucu gibiydi ve beni biraz daha zorlarsa beynimin hasar alacağını biliyordum.

Ağzını mememden çekti ve içimden çaresiz bir çığlık koptu.

"Bırak kendini, Aly," diye gürledi. "Bıraktığında seni tutacağım."

Diğer meme ucumu ağzına alıp emdi, vibratörü klitorisime daha da bastırdı ve boynumu tutuşunu ciğerlerimin havayla dolmasına yetecek kadar gevşetti. Ve sonra titremeye, inlemeye, bacaklarımı birbirine bastırmaya başladım. Hayatımın en yıkıcı ve sarsıcı orgazmı vücudumu altüst ederken bileğini sıktım.

Beynim kısa devre yapmış gibi hissediyordum. Ölmüş gibiydim. Sanki şeytanla konuşmuştum ve şeytan da bana az önce yaptıklarımızla gurur duyduğunu söylemişti.

Sonrasında birkaç dakikalığına bayılmış olmalıydım çünkü kendime geldiğimde Yüzü Meçhul Adam sıcak bir havluyla boynumu temizliyor ve bana ne kadar uslu bir kız olduğumu söylüyordu.

12

Josh

Aly'yi fazla zorlamış olabilirdim. Muhtemelen işteki o yıpratıcı mesaisinden sonra yorgun düşmüş ve duygusal olarak tükenmişti ve ben ne yapmıştım? Onu kırılma noktasına gelene kadar zorlamıştım.

Kendime engel olamamıştım. Yolda gelirken telefonumdan Aly'nin bensiz mastürbasyon yaptığını gördüğüm anda içimde bir şeyler kopmuştu. Sonra odasına girdiğimde onu vibratörünün üzerinde yakalamıştım. Gözlerindeki dehşet hızla arzuya dönüşmüş ve bütün sinirim kaybolmuştu.

Beni bir sakinlik ele geçirmiş, babam gibi olacağıma dair süregelen endişelerimi yok etmişti. Aly'ye karşı hissettiklerimin şiddetle ya da acıyla hiçbir ilgisi yoktu ve beni dünyaya getiren adamın anıları o odaya ait değildi, yaşamak üzere olduğumuz şeye gölge düşüremezdi. Yatağa yaklaşırken tüm kaygılarımı zihnimden sonsuza dek uzaklaştırmıştım. Aly'nin narin boynunu tutarken çok ileri gideceğimden ya da fazla sıkacağımdan korkmuyordum artık. Ona zarar vermeyeceğim konusunda kendime güveniyordum.

Tanrım, Aly mükemmeldi, tam anlamıyla kusursuzdu. Sadece beni boşaltırken değil, sonrasında ellerimin altında çırpınırken ve bana her türlü küfrü saydırırken de öyleydi.

Çok kızgın olmadığını umuyordum çünkü az önce yaptığımız şey çok yoğundu ve ilkel bir seviyede tatmin ediciydi. Maskeli seks fantezimizi gerçekleştirmiştik, bıçaksız olmuştu çünkü aceleden onu evde unutmuştum. Ya da belki de bilinçaltım Aly'nin bıçağı tekrar eline geçirmesi ihtimaline karşı beni kurtarmaya çalışmıştı. İki günde iki kez bıçaklanmak biraz fazla olurdu.

Yumuşak bir miyavlama düşüncelerimi bölünce gözlerimi aşağı çevirdim, Fred'in ayaklarımın dibinde oturup bana baktığını ve küçük bir beyefendi gibi sabırla bir parça daha pastırma beklediğini gördüm. İlk tanıştığımızda ödümü koparmış olabilirdi ama artık aniden derisini yüzmek istemeyeceğimi bildiğim için ona ısınmaya başlamıştım.

Özellikle de ben etraftayken annesini görmezden gelmesine bayılıyordum. Çoğunlukla bu Aly'yi kızdırdığı için hoşuma gidiyordu ama aynı zamanda bir kez olsun seçilmiş olmak güzel bir histi. En son ne zaman birinin beni sahiplendiğini hatırlayamıyordum.

Pastırmadan bir dilim koparıp Fred'e uzattım, o da arka ayakları üzerine kalkıp parçayı dikkatlice aldı ve avını mağaraya sürükleyen bir aslan gibi yemek odasındaki sandalyenin altına kaçıp yemeye başladı.

Öğürmemek için kendimi zor tuttum ve kızarmış et kokusunu dağıtmak için ocağın havalandırmasını açtım, ardından tavadaki pastırmayı çevirdim ve Aly'nin yumurtalarını topaklanmamaları için karıştırdım.

Mide bulantısı geçince içimi tatlı bir huzur kapladı. Tatmin olmuştum, neredeyse uyuşmuştum ve tek yapmak istediğim Aly'le birlikte yorganın altına kıvrılıp bir hafta boyunca uyumaktı. Ne yazık ki maskemi daha önce hiç bu kadar uzun süre takmamıştım, hele ki meme sikmek gibi yorucu bir iş yaparken ve takıntılı olduğum kadına eziyet ederken. Maskenin ne kadar terletip kaşındırabileceğini hafife almıştım ve yakın zamanda kafamdan çıkarmazsam kurdeşen dökecektim.

Bir hareket dikkatimi çekti ve pencere pervazında duran telefonuma baktım. Aly'nin odasındaki kamera görüntüsü açıktı. Evet, şu anda bile

onu izlemekten kendimi alamıyordum. Banyodan yeni çıkmış, sabahki ikinci duşunu bitirmişti ve o enfes bedeni bir havluya sarılıydı.

Boşaldıktan sonra o kadar tükenmişti ki onu duşa ben taşımıştım, beline sardığım kolumla onu desteklerken diğer elimle suyu açmış, su ısınana kadar saçlarını okşayıp ona övgüler yağdırmıştım. Maskem yüzümde olduğu için onunla duş alamamak beni mahvetmişti. O yüzden bu kahvaltıyla kendimi affettirmeyi umuyordum.

Havluyu etrafına sardı ve içimden içeri dalıp o havluyu yırtmak geldi ama ona yaşattığım gibi bir orgazmdan sonra vücudunun biraz zamana ihtiyacı olduğunu bildiğimden bu dürtümü bastırdım. Tam yemek yapmaya geri dönmek üzereydim ki Aly'nin yüzündeki sinsi sırıtışı fark ettim.

Neyin peşindesin, bebeğim? Çantasına doğru ilerleyip küçük, kahverengi bir kutu çıkarırken merakım kabarmıştı.

Ardından parmak uçlarında yürüyerek kapısını kilitledi. Kamerayı unutmuş muydu? Yoksa kapının diğer tarafında olduğum için onu izlemeyeceğimi mi düşünüyordu? Eğer öyleyse, takıntımı gerçekten hafife almıştı.

Yumurtaları karıştırmaya devam ederken kutunun içinden küçük, metalik bir şey çıkardığını gördüm ama kameradan ne olduğunu seçemiyordum. Bir cihazı çalıştırır gibi üstüne bastı, sonra koltuğa yasladığım sırt çantama yöneldi ve o şeyi ön cebe sakladı.

Kameraya doğru dönüp kapının kilidini açmaya giderken yüzünde beliren kendinden memnun sırıtış düpedüz şeytaniydi. Seni küçük cadı. Bahse girerim Aly az önce çantama bir takip cihazı yerleştirmişti.

Ah, bu çok eğlenceli olacaktı. Oynadığımız oyunda Aly'nin iyi bir rakip olacağını biliyordum ama bu meydan okumaya bu kadar çabuk ayak uydurması beni gururlandırmıştı. Onun bu küçük casus cihazıyla ne yapsaydım acaba? Plastik bir poşete koyup nehre atabilirdim. Onu bir metro faresine bağlayabilir ve gizli takipçisinin yeraltında yaşayan efsanevi köstebek insanlardan biri olduğunu düşündürtebilirdim. Ya da...

Ah, siktir, havlusunu çıkarmıştı. Aly çıplaktı. Aly benden en fazla on metre uzaktaydı. Ve çıplaktı.

Keskin bir nefes aldım, göğsüm hızla inip kalkmaya başlamıştı. Vücudumdaki bütün kan doğrudan sikime hücum etti ve anında yeniden sertleştim. Ayrıca hafifçe başım dönüyordu. Tanrım, onu böyle bütün ihtişamıyla izleyebilmek için telefondan daha büyük bir ekrana ihtiyacım vardı. Onu daha yarım saat önce bu şekilde, hem de çok daha yakından görmüş olabilirdim ama o zaman odası daha karanlıktı. Şimdiyse sabah güneşi vücudunu altın rengi ışıklarla sarmalıyordu ve bu görüntü, gölgelere bürünmüş haliyle kıyaslanamazdı. Yunan mitolojisinden fırlamış bir tanrıçaya benziyordu, hem Olimpiyatlarda yarışabilecek kadar güçlü hem de İyon sahillerinde uzanarak tembellik edebilecek gibi kıvrımlı görünüyordu.

Tavada cızırdayan pastırma sesiyle irkildim ve aşağı baktığımda yenebilecek kıvamı geçmek üzere olduğunu, neredeyse yandığını gördüm. Hızla kâğıt havlu serili tabağa aldım. Aly'nin yumurtaları da hazırdı ve artık bu kadar ayrı kalmak yeterdi. Böylece yumurtaları, önceden hazırladığım portakal dilimleriyle kızarmış ekmeğin yanına ekleyip bir çatal kaptım ve odasına yöneldim.

Kapıyı açtığımda mavi-beyaz çizgili bir pijama giyiyordu ve kısa süre önce aletimle damgaladığım memelerinin pijamanın arkasında kaybolduğunu görmek en sevdiğim barın yanışını izlemeye benziyordu. Çıplak olmalıydı. Her zaman. Onu ormanda bir kulübeye götürmenin bir yolunu bulmalı ve sonra tüm kıyafetlerini saklamalıydım. Belki arada bir sarınabileceği bir battaniye bırakır, üşümemesi için de sobaya sürekli odun atardım. Böylece bana kızmak yerine bütün hafta sonu çıplakken yapabileceğimiz eğlenceli şeylerde bana katılabilirdi.

Evet. Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyordu.

"Benim için mi hazırladın?" diye sordu Aly.

Başımı iki yana salladım. "Kesinlikle hayır. Senin önünde yiyip canını çektirmeyi planlıyordum."

Gözleri kısıldı. "Az önce bana yaptıklarından sonra buna inanırım."

Üç adımda yanına ulaştım ve bir şey dökülmesin diye tabağı uzakta tutarak ona sarıldım. Bana sokuluşundan, kollarını belime sarışından ve yanağını göğsüme yaslayışından gerçekten kızgın olmadığını anladım.

"Mükemmeldin," dedim ve kolumu omuzlarına dolayıp ona sıkıca sarıldım.

Titredi. "Terli ve iğrenç bir haldeydim. Duştan çıktığımda gitmiş olursun diye bekliyordum."

Başına bir öpücük kondurmaya çalıştım ama ağız kısmına yapıştırdığım ses değiştirici dişime çarpınca neredeyse küfredecektim. Daha iyi bir sistem bulmam gerekiyordu yoksa bu çok hızlı sinir bozucu bir hal alacaktı.

"Çok güzeldin," dedim ona. "Ayrıca sonunda hepsine değmedi mi?"

Geriye çekilerek tek kaşını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse henüz bilmiyorum. Bunu bana bir daha asla yapmaman için mi yalvarsam yoksa hemen şimdi tekrar yapman için mi karar vermeye çalışıyorum." Bakışları kasığıma doğru kaydı.

Veee işte aletim yine kalktı. Tam zamanında. "Kararını verince bana haber ver," dedim içimde gürleyen şehveti görmezden gelerek. Onu yatağa itip aletimi sıcak, dar amına gömmek ve onu şimdiye kadar birlikte olduğu herkesi unutana kadar becermek istiyordum. Ağzından sadece ama sadece kendi adımın çıktığını duymak istiyordum. Bu kadından yükselecek her zevk çığlığını içmek istiyordum.

Siktir, durumum çok vahimdi. Ve Aly'nin dikkatinin hâlâ ereksiyonumda olmasına bakılırsa ikinci raundu başlatmanın eşiğinde olan tek kişi ben değildim.

Tabağını aramıza getirdim. "Kahvaltı?"

Kelimeyi algılaması ve tabağa odaklanması biraz zaman aldı. "Ah. Evet. Teşekkür ederim."

Tabağı benden alıp bozulmuş yatağına bağdaş kurarak oturdu. Kısa bir süre önce onu mıhladığım yatağa. Onun uyuyup dinlenmesi için bu evden gideceksem izlemeyi acilen bırakmam gereken yatağa.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ona pastırma ve papatya çayını getirmeye gittim.

Mutfağa girdiğimde tabakta sadece iki parça pastırma kalmıştı. Üç tane yapmamış mıydım? Nasıl ya? O diğeri nereye gitmişti? Tabaktan mı düştü yoksa tavadan almayı mı unuttum diye etrafıma bakınmaya başladım. Üç tane yaptığımdan emindim.

Derken kulağıma bir kıtırtı gelince bakışlarım yemek odasına kaydı ve Fred'in masanın altına saklanmış, gözlerinde sinsi bir ifadeyle eksik pastırma parçasını elinden geldiğince hızlı yemeye çalıştığını gördüm.

"Seni sinsi küçük canavar," dedim ve pastırmayı ondan almak için eğildim. Hayvanlar hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdim ama bu kadar küçük bir bedende bu kadar yağ ancak sindirim problemine neden olurdu ve annesi uyandığında evini kedi ishaliyle kaplanmış halde bulursa babasına çok kızardı.

Kaçak pastırmayı çöpe attım ve Aly'nin kahvaltısının geri kalanını aldım.

Yatak odasına geri döndüğümde Aly, "Fred ne yaptı?" diye sordu.

"Melek bebeğimiz kesinlikle yanlış bir şey yapmadı ve yapabileceğinin ima edilmesi dahi beni üzer," dedim küçük pastırma tabağını yanına koyup çayını uzatarak.

Başını iki yana salladı ama dudaklarının birbirine sıkıca bastırmasından gülümsememeye çalıştığını anlıyordum.

Rahat bir nefes verdim. Daha güvenli, atışmalı halimize döndüğümüz için mutluydum. Aly ile sevişmek istemiyor değildim elbette; onu ayakta, otururak, yan yatarken, arkadan, duvara dayayarak becermeyi çok istiyordum ama gerçekten uyuması ve toparlanması gerekmesinin yanı sıra beni engelleyen bir şey daha vardı. O hakkımdaki bütün gerçeği bilmezken onunla seks yapmak neredeyse yanlış geliyordu. Sadece kim olduğumu değil, nereden geldiğimi de bilmeliydi.

Lisedeki kız arkadaşımdan sonra hiçbir romantik partnerime babamdan bahsetmemiştim. Hatta tüm takılmalarım ve nereye

gideceği belli olmayan ilişkilerim, bu bilgiyi paylaşmaya yaklaştığımızı hissettiğimde sona ermişti. Zaten bu birlikteliklere kısa vadeli olmaları niyetiyle girmiştim ama Aly'yle durum böyle değildi. Bu artık sadece fantezilerimizi gerçekleştirdiğimiz bir takılma değildi. Geçen haftadan bu yana ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım ve uzun zamandır gerçek bir ilişki yaşamamış olsam da yalanlar üzerine kurulmuş bir ilişkiye başlamanın sonunun felaket olacağını biliyordum.

Ama bu henüz onunla oynamayı bırakmaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Daha yeni başlamıştık ve her ne kadar burada kalıp onun uykuya dalışını izlemek istesem de, bir sonraki hamleyi yapmak ve nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Hey," dedim ve gözlerini görmek için çenesini yukarı kaldırdım.

İfadesi yumuşadı, gözlerinde beliren ifadeyi hain zihnim hemen "özlem" olarak yorumladı. "Evet?"

"Ben gideyim, sen de rahat rahat kahvaltını et, sonra da uyu," dedim.

Yüzü düştü ve muhtemelen hayal kırıklığına uğradığını görmek zafer kazanmışım gibi hissetmeme neden olmamalıydı ama elimde değildi. Aly gitmemi istemiyordu. Güzel. Bana sonsuz aşkını ilan ediyor olmayabilirdi ama bu, oraya doğru atılan ilk adım gibi geliyordu.

Eğildim ve maskeli alnımı onunkine yasladım. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Mükemmeldin. Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydin ve bir dahaki sefere seni daha da sert boşaltmanın bir yolunu bulacağım."

Gözleri kocaman açıldı. "Bu güvenli olur mu?"

Kıkırdadım. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Var mısın?"

Titrek bir nefes verdi ve bana sırıttı. "Siktir, varım."

"Güzel. Sonra görüşürüz, bebeğim."

Gitmek için döndüm ama elimi tutarak beni şaşırttı. "Bir saniye bekle. İyileştiğinden emin olmak istiyorum."

"Enfeksiyon konusunda şaka yapıyordum," dedim.

Bana imalı bir bakış attı. "Bunu biliyorum ama kontrol etmezsem ve sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Bandajı kaldırıp parmağıyla yaranın çevresine bastırdığında irkildim, ardından eğilip dikişleri inceledi. "İyi görünüyor. Sana verdiğim talimatlara uyuyor musun?"

"Evet, efendim," dedim.

Elimi bıraktı ve başını iki yana salladı. "O halde gitmekte özgürsün."

Sırt çantamı koltuğundan aldım ama çıkmadan önce kendime engel olamadan önünde durup bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım. Ona bu kadar yakın olup da dokunmamak imkânsızdı. "Ben yokken oğlumuza iyi bak," dedim kendimi uzaklaşmaya zorlayarak. "Ve ona daha fazla pastırma verme. Yeterince yedi."

Kahkahaları beni odadan dışarı kadar takip etti. "Çok küstahsın!"

Durdum ve kapı aralığından başımı uzatarak ona son bir kez bakmak için bir bahane aradım. Temiz pijamalarıyla yatağına tünemiş, hazırladığım kahvaltıyı kucağına almıştı, koyu renk saçları dağınıktı ve güneş ışığı jaluzilerin arasından süzülüp yüzüne vuruyordu.

"Küstah mı?" dedim. "Hiç de bile. Bana nasıl baktığını fark ettim ve senin o kaçınılmaz sahipleniciliğinle savaşmamaya karar verdim."

Kafama bir yastık fırlattı.

Gülerek yastıktan kaçtım, Fred'e veda ettim ve ön kapıdaki kamerayı kapayıp evden çıktım.

Dışarı adımımı atar atmaz maskemi çıkardım ve bir saatten uzun bir süredir ilk kez rahat bir nefes aldım. Tanrım, o maskeden kurtulmak iyi gelmişti. Eve döndüğümde yüzümü iyice temizleyecektim yoksa kesin sivilce çıkarırdım.

Aly camdan bakmaya kalkarsa diye montumun kapüşonunu kafama çektim, ardından sırtımı evine dönüp yürümeye başladım. Mektuplarını posta kutusundan alan yan komşu Wendy'ye el sallamak için durdum.

On dakika sonra arabamla şehir merkezine doğru yol alıyordum. Telefonum ön konsolda duruyor, Aly'nin yatağının ortasında, yarısı

yenmiş kahvaltısının yanında oturduğunu ve açık dizüstü bilgisayarına şahin gözlerini diktiğini gösteriyordu. Beni izliyordu. Sırıttım ve çantama sakladığı bozuk para büyüklüğündeki cihazı avucumda çevirdim. Onu izliyor olmasaydım kurduğu tuzağa düşebilirdim.

İşte bu yüzden gözünüzü kadınlardan ayırmamanız gerekiyordu. Her zaman bir hinlik peşindeydiler; özel alanınıza dalıyor, çizdiğiniz sınırları hiçe sayıyor, toplum kurallarını ya da yasaları umursamıyorlardı. Sırada ne vardı? Gizlice evime mi girecekti?

Kendi kötü şakama kıkırdarken sağa döndüm ve birkaç blok doğuya sürdüm, sonra sola döndüm. İki blok kuzeye gittim, ne zaman U dönüşü yapacağımı ve çıktığım sokağa geri döneceğimi görmek için haritama baktım. Tekrar sokağa girdim ve böylece haritada koca bir "H" harfi çizmiş oldum. İki blok daha kuzeye doğru gittim ve sonra A harfi oluşturacak şekilde sürmeye devam ettim.

Aly ekrana yaklaşarak, "Ne halt ediyor bu?" dedi.

Sırıtmaktan çenem ağrıyordu. Bu takip cihazı, üzerinden geçtiği rotayı izleyebilmenizi sağlıyordu. Yani Aly neyin peşinde olduğumu anlamak üzereydi.

Ben bir kez daha sola dönerken Fred yatağa atlayıp yanına geldi ama Aly onun pastırma parçasına ulaşmasını engelledi.

"Onu takip ettiğimi falan mı sanıyor?" diye sordu. "İzini kaybettirmeye mi çalışıyor?"

Bir kez daha sola döndüm, iki blok ilerledim, sonra U dönüşü yaptım ve az önce çıktığım sokaktan geri döndüm.

"Hayır," dedi Aly.

Kahkahalarımı tutmaya çalışırken omuzlarım sarsıldı.

Dizüstü bilgisayarının kenarından tuttu ve sertçe sallayarak Fred'i ürküttü. "Sakın bir sola daha döneyim deme."

Bir sola daha döndüm ve camı hafif aralayıp takip cihazını yola attım. Ekranda Aly onun için çizdiğim şeye bakıyordu.

"HAHA mı?" diye bağırdı. "HAHA mı yazdın, seni şerefsiz?"

Tanrı, şu sokakları ızgara düzeninde döşemeye karar veren şehir plancılarını kutsasın, demin yaptığım şeyi başarmamı sağlamışlardı. Bu belki de hayatımın en gurur verici anıydı. Yarın ölsem, böyle mükemmel bir şaka yaptığım için huzur içinde giderdim.

Aly başını kaldırdı ve bakışları kameraya kilitlendi. "Kahretsin. Kahvaltı hazırlarken beni mi izliyordu?" Yataktan kalkıp kameraya doğru yürüdü. "Niye ki? Ondan sadece bir oda uzaktaydım. Bir dakika. Yoksa hâlâ izliyor musun? İzliyorsundur tabii." Kameraya bakmak için eğildi ki bu, hoş bir tesadüfe vesile olarak pijamasının içinden müthiş bir manzara sundu.

Merhaba memeler. Sizi çok özledim.

"Eminim şu anda kendinle gerçekten gurur duyuyorsundur, Josh," dedi Aly.

Bakışlarımı hemen yukarı, gözlerine çevirdim. Eyvah.

"Kim olduğunu bilmediğimi sanıyorsun ama biliyorum," dedi öfkeli bir ifadeyle. "Yaptığın hiçbir numara beni kandıramadığı gibi şüphelerimi daha da doğruladı. Adil oynamaya, seni kendi oyununda yenmeye çalıştım ama siktir et. Sen adil oynamıyorsan ben de adil oynamam. Tahmin et ne oldu? Dün sırtını sıvazlarken kapüşonlundan birkaç saç teli aldım ve onları dondurucumda sakladığım kanlı bandajlarınla karşılaştırıp DNA testi yapmayacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun." Göz kırptı. "Görüşürüz, Böö."

Kamerayı prizden çıkardı ve ekran karardı.

Eh, olan olmuştu.

Aly'nin şansına, onun da benim gibi kurnaz olma ihtimaline karşı o kapüşonluyu Tyler'ın kirli çamaşır sepetinden almıştım.

DNA eşleşmeyince deliye dönecekti.

Eve dönüş yolunun geri kalanını manyakça gülerek geçirdim. Yanıldığını ya da daha kötüsü yine kandırıldığını anladığında yüzünde belirecek çeşit çeşit duyguyu hayal etmek çok eğlenceliydi.

13

Aly

"Ne demek bir hafta sürer?" dedim.

Acil servisin üç kat yukarısında, hastanenin adli tıp laboratuvarındaydım ve bir iyilik istiyordum.

Pespembe saçlı hazırcevap bir Latin olan laboratuvar teknisyeni Veronica ona getirdiğim iki torbayı havaya kaldırdı. "Bana kökü olup olmadığı bile belli olmayan üç saç teliyle birkaç kanlı bez verdin. Bu bir saat içinde yapabileceğim babalık testlerinden değil, Aly. Sonuçların doğru olmasını istiyorsan saflaştırma, miktar belirleme, kuvvetlendirme ve kapiler elektroforez gibi bir sürü aşamadan geçirmem gerekiyor ve seni diğer işlerimin arasına sıkıştıracağım." Torbaları tezgâhına koydu ve bana ifadesiz bir bakış attı. "Fark etmişsindir belki, elimde çok iş var."

Yüzümü buruşturdum, laboratuvarımızın kaç bin saat dolu olduğunu gayet iyi biliyordum. Vern ve iş arkadaşlarının elinde tecavüz kitleri de dahil olmak üzere işlenmesi gereken bir yığın kanıt vardı. Sıraya kaynak yaptığım için birden kendimi bir pislik gibi hissettim ama dürüst olmak gerekirse, onun için bu kadar zahmetli olacağını hiç düşünmemiştim. Numuneleri bir makineye koyup iki tuşa bastıktan sonra sonuç alabileceğimi sanmıştım.

Torbalara uzandım. Josh'a üstünlük sağlama arzum, birinin tecavüzcüsünü tespit etmenin önüne asla geçemezdi. "Fikrimi değiştirdim. İstediğimi unut."

Vern elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Bu gecekî makyajı kusursuzdu ve beni incelerken mükemmel kavislendirilmiş kaşlarından biri yukarı kalktı. "Artık çok geç. Şimdi ilgimi çekti. Bana tüm bunların neyle alakalı olduğunu söylemek ister misin?"

"Hoşlandığım bir çocukla ilgili diyelim," dedim.

Bu sefer iki kaşı da havalandı. "Arkandan iş çevirdiğini mi düşünüyorsun? Temizlik departmanındaki Greg'in mafyayla bağlantısı olduğunu duydum. Belki senin için onu ortadan kaldırabilir."

Doğal davranmaya çalışarak zoraki bir kahkaha attım. Greg siyah saçlı, çilli, sırık gibi bir İrlandalı-İtalyan'dı. Bebeksi bir suratı vardı ama aynı zamanda durdurulamaz derecede flörtözdü ve yılbaşı partisinde Vern'i tavlamayı başarmıştı. Ve evet, kesinlikle mafyanın içindeydi.

Vern ve ben öyle iyi anlaşıyorduk ki eğer hayatımızda arkadaşlık gibi şeylere vakit ayıracak boşluk olsaydı, birbirimizin en iyi arkadaşı olabilirdik. Son bir ayda onu sadece birkaç kez görmüştüm ama her konuşmamızda Greg'den bahsetmenin bir yolunu bulduğu için ona fena halde tutulduğunu biliyordum. Bu da onun bu hoşlantısını ezmenin bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Hem de hemen. Vern iyi bir insandı, hayatında serserilere yer vermemeliydi.

"Greg mi?" dedim. "Mallory bana son üç kız arkadaşını aldattığını söylemişti."

Vern yüzünü buruşturdu. "Ciddi misin?"

"Evet. Ve bununla övünüyormuş."

"Iyy. Boş ver o zaman," dedi Vern bandaj torbasını kendine çekerken.

"Vern, hayır. Senden bunu yapmanı isteyemem." Numunelerimi ondan almaya çalıştım ama onları kaptığı gibi arkasına sakladı.

Bana sert bir bakış attı. "Çok geç olduğunu söyledim. Artık bu işe dâhil oldum. Yüzündeki o suçlu ifadeyi de sil. Testleri molalarımda yapacağım, yani sıraya kaynak yapmışsın gibi hissetmene gerek yok."

Yüzümü buruşturdum. "Ama o zaman da senin molalarını elinden almış olurum."

"Aly," dedi boştaki eliyle kolumu kavrayarak. "Arada bir bencil olmakta sorun yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bakışlarının altında kıvranma isteğimle savaşarak, "Evet?" dedim.

Kolumu sarstı. "Bir kez daha söyle ama bu sefer inanarak."

"Evet," diye tekrarladım. Sesim yine güçlü bir ifadeden çok soru sorar gibi çıkmıştı.

Vern beni bıraktı ve ofladı. "Siz travma hemşireleri ve o yufka yürekleriniz..." Bir makinenin düğmesine basmak için arkasını döndü ve tam poşetleri kapıp kaçmayı düşünürken tekrar dönüp beni elim havada yakaladı. Bu hamlemden hiç etkilenmediğini gösteren o bakış her şeyi anlatıyordu. "Bu kadar yeter. Git artık."

Utana sıkıla kapıya doğru ilerledim. "Teşekkür ederim."

"Tabii tabii. Sonuçları aldığımda sana haber veririm," dedi ve elini sallayarak beni kovdu.

Laboratuvardan çıktığımda kendimi garip bir şekilde yenik ve biraz da suçlu hissediyordum. Evet, sonuçları istiyordum ama Vern'in zamanını çalacağım için içim rahat değildi. Aşırı çalıştığın bir yerde molaların ne kadar kıymetli olduğunu çok iyi bilirdim ve adli tıp laboratuvarı da en az hemşireler kadar personel eksikliği yaşıyordu.

Aşağı inerken cebimdeki telefonum çaldı. Ekrana bakmadan bile Josh olduğunu anlamıştım ve özellikle kışkırtıcı bir şey söylemiş olma ihtimaline karşı herkesin içinde mesaja baksam mı tereddüt ettim. Adam beni küfürler yağdırmama neden olacak şekilde tahrik edebiliyordu ve etrafta beni duyabilecek birilerinin olmasını istemezdim.

Dinlenme odasına adımımı atar atmaz telefonumu cebimden çıkardım. Evet. Mesaj Josh'tandı.

1'den 10'a kadar derecelendirecek olsan takip cihazı için ne kadar kızgınsın? diye sormuştu. *Bir, "sakinleşmek için bir iki güne ihtiyacım var", on ise "Fred için ortak velayet sözleşmesi hazırlamaya başlamalıyız" anlamına geliyor.*

Ve işte bir anda sırıtmaya başladım. Bunu bana nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu: Bir an sinirlerimi tepeme çıkarıyor, sonraki an beni

kahkahalara boğuyordu. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım ve bu yüzden kişiliği bağımlılık yapıyordu. Onunla bir hayat hayal etmek, berbat bir nöbetten sonra eve döndüğümde gözyaşlarımı kahkahaya çevirmenin bir yolunu bulduğunu düşünmek çok kolaydı.

3 seviyesindeyim, diye cevapladım. *Yani yeniden toparlanıp bir sonraki saldırı hamlemi planlamak için birkaç güne ihtiyacım var.*

Yalan. Gerçekten ihtiyacım olan şey, bu adama karşı beslemeye başladığım hislerden kurtulmak için biraz zamandı. Fantezi dolu bir kaçamak mı? Tamam, o olurdu bak. Hepimiz yabancılarla tek gecelik ilişkiler yaşamışızdır. Ama a) gizlice evime giren, b) gizlice arabama giren ve c) beni her an takip eden bir adamdan daha fazlasını istemek aptallığın zirvesi olurdu.

Ama kendimi aptal gibi hissetmiyordum. Aksine bu... çok doğru geliyordu. Bana zarar vermek için sayısız fırsatı olmuş ama hiç öyle bir şey yapmamıştı. Şimdiye kadar yaptığı tek şey hayatımı daha iyi hale getirmekti. Bana yemek yapmış, karlarımı küremiş, araba kullanamayacak kadar yorgun olduğumda beni işten almış, evime güvenlik sistemi göndermiş ve bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatmıştı. Tabii beni çıldırttığı da oluyordu ve yemek yapma konusunda tam bir felaketti –pastırmanın ortası hâlâ çiğdi ve yumurtadan üçüncü kabuk parçasını çıkardıktan sonra yemeyi bırakmıştım– ama hiçbir erkek kusursuz değildi.

Ona fazla çabuk bağlandığımdan korkuyordum. İlk kez evime girmesinden bu yana sadece birkaç gün geçmişti ama o zamandan beri neredeyse bütün boş vaktimi ya onunla geçiriyordum ya da onu düşünerek. Dün eve geldiğimde onu evde bulamayınca yaşadığım hayal kırıklığını başlı başına bir uyarı olarak alırsak bu adamın canımı yakma potansiyeli vardı. Videolarına takarak geçirdiğim onca zamanı suçluyordum. O videolar Josh çok daha uzun süredir hayatımın bir parçasıymış gibi hissetmeme neden oluyordu, sanki Cadılar Bayramı'ndan beri tuhaf, tek taraflı bir cinsel ilişkimiz varmış gibi.

Artık okuduğum spor romanslarındaki kadın baş karakterleri çok iyi anlıyordum. Kitabın daha ortasında "seni seviyorum" demelerine şaşmamalıydı çünkü o ünlü adamlara karşı hisleri tatlı, tesadüfi tanışmalarından aylar hatta yıllar önce başlamış oluyordu.

Kendi pek de sevimli olmayan tesadüfi tanışma maceramı hatırlayarak homurdandım ve yıllar sonra birinin Josh'la nasıl tanıştığımızı sorduğunu hayal etmekten kendimi alamadım. "Gecenin üçünde gizlice arabama girmiş beni bekliyordu, yanında bir silah ve bir bıçak vardı," demem koltuk ısıtıcısı ve atıştırmalıkları eklesem bile sanırım bekledikleri cevap olmazdı.

Telefonum bipledi. Cevap yazmıştı.

Çok ileri gittiysem özür dilerim. Hem "HAHA" için hem de öncesinde yaşananlar için.

Harika. Şimdi de ya çizgiyi aşıp kalbimi kırdığından ya da beni hazır olmadığım cinsel bir şey yaşamaya ittiğinden endişeleniyordu. Kaçamak cevaplar vermenin sonucu buydu işte.

Derin bir nefes aldım ve olgun kişiliğime bürünüp yazmaya başladım: *Özür dilemene gerek yok ve çok ileri gitmedin. Sadece kendimi korumaya çalışıyorum.*

Sana asla zarar vermem, Aly, diye cevap yazdı.

İç çektim. Neden bu kadar tatlı olmak zorundaydı ki? Aptal, kırılgan, sevgiye aç kalbim zaten kendini koruma konusunda pek iyi değildi ve bu adam etrafıma diktiğim o birkaç savunma duvarını da yerle bir ediyordu.

Belki kasıtlı olarak zarar vermezsin, dedim. *Ama ben seni senin beni izlediğinden çok daha uzun süredir izliyorum ve bu yüzden endişeliyim...* Siktir. Bunu hislerimi fazla açık etmeden nasıl ifade edecektim? *Bunun senin için sadece bir fanteziden ibaret olmasından korkuyorum.*

Öyle değil, yazdı. *Yeni bir video yükledim, sonra izle. İhtiyacın varsa kendine biraz zaman ayır. Ama ne var biliyor musun, Aly?*

Ne?

Sana sadece birkaç gün izin veriyorum. Ondan sonra, hazır olsan da olmasan da senin için geleceğim, bebeğim. Ve o zamana kadar seni izliyor olacağım.

Şey, bu hiç de korkutucu sayılmazdı. Ve kesinlikle hayatımda okuduğum en seksi şey de değildi. Külotumun sırılsıklam olmasının nedeni tahrik olmam değil, bir anda başlayan idrar tutamama sorunumdu. Kesinlikle bunu savunmaya devam edecektim.

Josh'ın bu son sözü söyleyen mesajına nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için telefonumu dolabıma koydum ve sanki oraya bir bomba yerleştirmişim gibi geri çekildim. Elbette tam o sırada Tanya içeri girdi.

"İyi misin, Aly?" Kapı eşiğinde durmuş, bir bana bir dolabıma temkinli bakışlar atıyordu. "Yine oraya Hint yemeği bırakmadın, değil mi?"

"Hayır, bırakmadım," dedim. "Ve o sadece bir kere oldu!"

İçeri girip kapıyı kapadı. "Evet ama o tek sefer yüzünden bütün katı temizlemek gerekti. Dört gün, Aly. Yazın ortasında, klimanın bozulduğu hafta, burası dört gün boyunca bozulmuş köri koktu. Seth'i buraya tam donanımlı maske ve kıyafetle göndermek zorunda kaldık." Ürperdi. "Hâlâ kâbuslarına giriyormuş."

Başımı iki yana salladım, bu tanıdık şakalaşma ve sağladığı dikkat dağınıklığından dolayı gariptir ki minnettardım. "Bir sonraki terapi seansını ben öderim."

Kahve makinesine doğru yürüdü. "Bizim terapilerimiz zaten ücretsiz."

"Eh, o zaman ona bir şişe şarap alırım," diyerek ona katıldım.

Teknik olarak nöbetimizin başlamasına daha yarım saat vardı ama Tanya ve ben gidişatı görmek için her zaman erkenden gelirdik. Birkaç dakika sohbet ettik ve birbirimizle son gelişmeleri paylaştık, ben daha çok onu dinledim çünkü onun gerçek bir hayatı, kocası ve çocukları vardı. Ardından günün dedikodularını almak ve hangi hastaları devralacağımızı öğrenmek için hemşire odasına gittik.

Josh'ın veda sözleri aklımın bir köşesinde dönüp duruyordu ve biri kaburgalarımı dürtüp dinleyip dinlemediğimi sorana kadar daldığımı

fark etmedim. Evet, kendimi fena kaptırmıştım. Umarım önümüzdeki birkaç gün içinde kalbimi korumanın bir yolunu bulabilirdim.

Birkaç saat sonra son paylaştığı videoyu izlediğimde umudum yerle bir oldu. Diğerlerinden daha karanlık bir videoydu, sadece ışık açısından değil, havası da daha kasvetliydi. Arkada sözsüz, ürpertici bir müzik çalıyordu. Üstü çıplaktı ve video, sanki elini birinin boğazına –benim boğazıma– sarmış gibi kameraya uzanmasıyla açılıyordu. Ardından kaydırmalı bir geçişle ekranın üzerinde doğruldu; bir elini başının üzerinde bir yere dayamıştı, koyu renk kot pantolonunun düğmelerini açtı ve sanki yeniden memelerimin arasına sertçe girmeye hazırlanıyormuş gibi pantolonunun içine uzandı. Kamera bir kez daha geçiş yaptı ve onu yan yatarken gösterdi; bir eli başının altındaydı, diğer eli ekranın dışında bir yere uzanmıştı ve kolu enfes bir görüntü sunarak esneyip geriliyordu, tıpkı vibratörü içime sokup çıkardığı zamanki gibi.

Bu, şimdiye kadar yayınladığı en erotik videoydu ve bu sabah yaptığımız şeyleri canlandırmasını izlemek beni ikinci raundumuz için deli gibi heveslendirmişti. Seni hilekâr piç! *Elbette Aly, hiç acele etme ama aklın başına gelene kadar yokluğumla sana işkence edeceğim.* Bu bende yeniden yaramazlık yapma, sabrı taşıp peşime düşene kadar onunla oynama isteği uyandırdı.

Ah, siktir, bu harika bir plandı. Evet, kesinlikle bunu yapacaktım. Ve... bekle. Videosuna yine bir açıklama eklemişti.

Okuyunca neredeyse telefonu elimden düşürüyordum. Kahkaham öyle aniydi ki nefesim kesildi. Şöyle yazıyordu: *Anneyle babanın özel zamanları.* Nasıl ya? Nasıl oluyordu da aynı anda hem bu kadar seksi hem de komik olabiliyordu? Aklım bunu almıyordu. İkisinden birinin diğerini geçersiz kılması gerekmez miydi? Ya tahrik olmalı ya da eğlenmeliydim, ikisi birden mümkün olmamalıydı.

Gözlerim yorumlara kaydı. Müthiş yorumlar gelmişti.

Aman Tanrım, adam evli miymiş?

Tüm iyi adamların kapıldığının kanıtı.

Ona boşuna babacık demediğimi biliyordum.

@alyalyoxen.free KIZIM turnayı gözünden vurmuşsun.

Tamam ama karına bu videonun beni hamile bıraktığını nasıl açıklayacaksın acaba?

Üçlü olsun güçlü olsun, ne dersiniz?

Gelecekteki kocam böyle olmayacaksa onu istemiyorum.

Bu adamı kucağında bir bebekle hayal edene kadar çocuk istemediğimi sanıyordum.

Telefonumu neredeyse dolabıma fırlattım. Hayır. Olmaz. Son yorumun zihnimde yarattığı görüntüye hiç ama hiç ihtiyacım yoktu.

Ah, Tanrım. Çok geç. 1.93 boyunda, kaslı, dövmelerle kaplı, üstü çıplak Josh'ın kucağında bir bebek taşıdığı görüntüyü aklımdan silemiyordum. Yumurtalıklarım yine coşmuştu, kapıları açtıklarını ve tüm yumurtalarımı salıvererek "KOŞUN KIZLAR, İLERİ!" diye bağırdıklarını hissedebiliyordum. Yakın gelecekte bu adamla seks yaparsam doğum kontrolünü iki katına çıkarmamız gerekecekti.

Çağrı cihazım öttü. Bu düşüncelerden uzaklaşmak için bir bahane çıkmasına çok sevindim. Yoksa sıradaki fantezim hamile kalmak olacaktı.

Sonraki birkaç gün hem su gibi akıp geçti hem de bitmek bilmedi, kendimi zaman sıçraması yapıyormuşum gibi hissediyordum. Rutinimden o kadar uzun süre sapmamış olsam da geri dönmek garipti. Açıkçası biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylediğimde Josh'ın buna saygı göstermesini beklemiyordum ama güvenlik kameralarımın zaman göstergelerinde hiçbir boşluk yoktu, yani kameraları hackleyip tekrar içeri sızmamıştı. Perşembe gecesi nöbetimin ortasında, hüzünlü bir 80'ler metal müziği eşliğinde paylaştığı özlem temalı videoyu saymazsak, benimle hiç iletişim kurmamayı başarmıştı.

Videonun altındaki yorumlar efsaneydi; çoğu kişi anneyle babanın yine kavga edip etmediğini merak ediyordu. Josh beni "sahiplendiğinden"

beri neredeyse on bin takip isteği almıştım, bu da onun internetteki gücünü açıkça gösteriyordu. Kocaman bir egosunun olmasına şaşmamalıydı. Bu güç resmen baş döndürücüydü.

"Selam," diyerek hemşire odasında takılan Tanya, Brinley ve diğer hemşirelere katıldım. Normalde boş zamanımı dinlenme odasında kahve içerek geçirirdim ama şu anda telefonumun yakınında olma konusunda kendime güvenmiyordum.

Bir selamlama korosu beni karşılayıp aralarına aldı. Gecenin sakin kısmının ortalarındaydık ama barlar kapanıp futbol taraftarları sokaklara dökülünce işler hareketlenirdi. Şehrimizin takımı finale kalmıştı ve maçlar bittikten sonra arabaları devirmeye ya da elektrik direklerine tırmanmaya çalışırken kendilerini yaralayan sarhoş adamların akınına uğrardık.

Hemşire odası, altı dar açık bölmeden oluşan hızlı müdahale alanımıza bakıyordu. Burkulma, kırık, kesik ve boğaz ağrısı gibi küçük yaralanmaları ve hastalıkları buraya alıyorduk. Üç bölme doluydu ama sadece iki hastayla ilgileniliyordu. Üçüncü bölmede açık kahverengi saçlı, sıradan görünümlü beyaz bir adam vardı. 20'lerinin başında da 30'larının sonunda da olabilirdi ve kalabalıkta kolayca kaybolabilecek silik bir yüzü vardı. Ama bir şekilde tanıdık geliyordu. Omuzları spor yapıyormuş gibi genişti, acaba benim spor salonuma mı gidiyordu?

"Şu adam kim?" diye sordum. Bir kavgaya karışmış gibi görünüyordu, bir gözü şişmiş ve dudağı yarılmıştı. Alnına gazlı bez bastırıyordu, muhtemelen orada da bir kesik vardı. Birisinin ona yardım etmesi gerekiyordu.

Tanya eğildi ve "Geçen geceki tecavüzcü o," diye fısıldadı.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Bize doğru bakarsa göz göze gelmeyelim diye bakışlarımı hemen ondan ayırdım. "Neden hapiste değil?" diye sordum. "Suçüstü yakalanmamış mıydı?"

Beni ellilerinin ortasındaki, bu gece nöbetteki en kıdemli hemşire olan Deb cevapladı. "Tutuklanmadı bile. Biz ondan sürüntü alamadan

yetenekli bir avukat geldi ve bir saat sonra yanında polis olmadan elini kolunu sallaya sallaya çıktı gitti." Deb başını tiksintiyle iki yana sallayınca omuzlarına gelen gri saçları savruldu.

Dengemi bulmak için hemşire masasının kenarını tuttum. "Nasıl olur?" Başka bir şey söyleyemedim. İçimde kabaran öfke beni boğmakla tehdit ediyordu.

Brinley öfkeli bir kedi gibi tıslad. En azından öfkelenen tek kişinin ben olmadığımı bilmek iyi geldi. "Ailesi çok zengin. Avukatı DNA testi istedikleri için hastaneyi ve polisleri dava etmekle tehdit etti."

"Ama suçüstü yakalanmış," dedi genç hemşirelerden Erica. "Tutuklamak için neden DNA'ya ihtiyaçları var ki?"

"Belki de video kanıtı olmadığı içindir?" dedi biri.

"Evet ama polisler onu buraya getirdi," diye cevap verdi bir başkası. "Üstelik hem kurban hem de başka bir tanık kimliğini doğrulamış."

O gece olanlara dair fısıldaşarak hararetli bir tartışmaya girdik; hepimiz polislerden, hastane yönetiminden, gecenin üçünde yapılan Google aramalarından ve izlenen suç dizilerinden öğrendiğimiz bilgileri ortaya döktük. Ama hiçbirimiz hukukçu değildik ve sonunda cevaplar yerine daha fazla soru işaretiyle kalakaldık.

"Tamam da, adam niye hâlâ burada?" diye sordum ortam biraz durulunca.

Erica bilgisayarın faresine tıkladı ve ekrana yaklaştı. "Kurbanın kardeşlerinden biri Snapchat'ini takip ederek onu bir barda bulmuş."

Başımı salladım. "Hayır. Yani, neden hâlâ burada? Onu ne kadar hızlı tedavi edersek o kadar çabuk dışarı salmış oluruz. Böylece kurbanın abisi işini bitirebilir."

"Kimse ona yardım etmek istemiyor," dedi Tanya.

Hemşire odasına bakındım. Herkes kadındı. Genellikle her nöbette birkaç erkek çalışma arkadaşımız olurdu çünkü bazı hastalar kendilerini kimin tedavi edeceğini seçmek istiyordu.

"Şu anda nöbette sadece Amit var," dedi Brinley şaşkınlığımı fark ederek. "Zach raporlu, Kevin da bir saat sonra gelecek."

Amit otuzlarının başında, kısa boylu ama kaslı bir Hint-Amerikalıydı, kendi ağırlığının iki katını kaldırabilirdi. "Problemli hastaları" müthiş idare ediyordu çünkü genelde insanlar onun kol kaslarına bir bakış atıp kötü davranmaktan vazgeçiyordu.

Tanya masanın üzerine eğilerek bir dosya aldı. "Üçüncü odadaki işinin bitmesini bekliyoruz, sonra onu buraya çağıracağız."

Başımı iki yana salladım. Bu biraz zaman alırdı. Üç numaralı odadaki hastanın durumu hâlâ stabil değildi.

"Ben yaparım," dedim.

Brinley şokla keskin bir nefes aldı.

Tanya kolumu tuttu. "Aly, hayır."

Elinden kurtulup iş arkadaşlarıma döndüm. "Sorun yok. Gözünüzün önünde olacağım. Ayrıca dün savunma dersinde birinin nefes borusuna nasıl yumruk atılacağını öğrendim." Sahte bir cesaretle gülümsedim. "Belki deneme şansım olur."

Tanya hâlâ ikna olmamıştı. "Ben de seninle geliyorum."

Bana doğru bir adım atmak üzereyken elimi kaldırarak onu durdurdum. Tanya cinsel tacizcileri asla tedavi etmezdi. Asla. Geçmişinde bir şeyler yaşadığını ima etmişti, fazla detaya girmemişti ama yeterince anlamıştım. Ve bu herifin korkunç bir şey söyleyerek ya da yaparak onu yeniden travmatize etmesine izin verecek değildim.

"Ben hallederim," dedim.

Tanya'nın kaşları arasında bir çizgi oluştu ve koyu renk gözleri endişeyle doldu. "Uygunsuz bir şey yaparsa hemen geri çekilecek ve onu Amit'e bırakacaksın."

Onu başımla onayladım. Bu arkadaşımdan gelen bir rica değil, üstümden gelen bir emirdi.

Uzun bir süre bana dikkatle baktıktan sonra ağzından bir nefes verdi. "Peki. Ama seni izliyoruz."

"Güzel," dedim ve topuklarımın üzerinde döndüm, müdahale etmeye hazır bir ekibimin olması içimi rahatlatıyordu.

Ben uzaklaşırken telefon çalmaya başladı ve Erica'nın cevap verdiğini duydum. "Bekle, Aly, geri gel! Seninle konuşmak isteyen bir adam var!"

"Ona iyi olduğumu söyle," diye seslendim omzumun üzerinden.

Josh yine hastanenin sistemine sızmış ve ne yapmak üzere olduğumu görmüş olmalıydı. Neredeyse gülümseyecektim. Beni izleyeceğini söylemişti ama bunu teyit etmek güzeldi. Sanki beni izleyen koruyucu bir meleğim vardı ve bu arkamı kollayan meslektaşlarımdan bile daha fazla güvende hissetmemi sağlıyordu.

Bu kadar yakından gözetlenmesem bile iyi olacağımdan emindim. Tedavi etmek üzere olduğum adam şimdiye kadar karşılaştıklarımın en kötüsü bile değildi. Çoğu "sivilin" farkında olmadığı bir şey vardı: Hapishanedeki insanlar yaralandıklarında ya da hastalandıklarında herkes gibi hastaneye giderlerdi. Geçen yıl, iki kadını vahşice öldürmekten hüküm giymiş bir adamın bıçak yarasını tedavi etmiştim. Yatağa kelepçelenmişti ve odada benimle birlikte iki infaz koruma memuru vardı ama yine de onun yanında kendimi güvende hissetmemiştim.

Beni gördüğünde gözlerindeki bakışı asla unutmayacaktım. Hiç insani değildi. Daha önce hiç böylesini görmemiştim; bir yandan tamamen ölü, diğer yandan ateş gibi canlıydı. Açlıktan ölüyormuş gibi görünüyordu ama açlığını çektiği şey yemek değildi. Geriye kalan tek şey açlık olana kadar içinizi kemire kemire boşaltan bir şeydi bu.

Odasından çıkar çıkmaz kapıda bekleyen polise dönmüş ve ona içerideki adamın sadece iki kadını öldürmekle kalmadığını düşündüğümü söylemiştim. Polis gözlerimin içine bakmış ve "Biz de öyle düşünüyoruz," demişti.

Sonrasında haftalarca kâbus görmüştüm.

Hiçbir şey o adamdan daha kötü olamazdı. Ama tecavüzle suçlanan adama yaklaşıp onunla göz göze geldiğimde yanıldığımı fark etmek üzere olup olmadığını merak ettim.

Yakından bakınca, o seri katil zanlısıyla gözlerinin aynı olduğunu fark ettim. Bu adamın gözleri kahverengi, katilinkiyse maviydi ama

hisleri aynıydı. Hem ölü hem canlıydı ve hiç insani değildi. O an bir yırtıcının gözlerine baktığımı anladım; karşısındakini kendi iradesi olan bir insan değil, dünyada sadece onu eğlendirmek için var olan bir oyuncakmış gibi gören birinin gözleriydi bu. Bedenimden sıyrılıp kaçmak istedim ama yine de profesyonel maskemi takındım ve o maskeyi bir kalkan gibi kuşandım. Onu ne kadar çabuk tedavi edip gönderirsem o kadar iyiydi.

Her zamanki hoşbeş faslını atlayıp doğrudan işe koyuldum. Yattığı yatakla aramda geniş bir mesafe bırakarak nabız oksimetresine yöneldim ve bir hamle yapmaya kalkarsa fark edeyim diye bedenimi hafif ona dönük tuttum.

"Merhaba, sizi ben tedavi edeceğim," dedim neredeyse duygusuz bir ses tonuyla. Nezaketi siksinler.

"Peki adın ne?" diye sordu, sesi alçak ve hoştu ama kimin konuştuğu düşünülünce korkutucuydu.

"Hemşire Hanover," dedim. Bu, hastalara gerçek isimlerimizi verme konusunda rahat hissetmediğimiz durumlarda söylediğimiz isimdi ve taburcu evraklarına bile bu isim yazılırdı ki sonrasında peşimize düşemesinler. Geçmişte bazı hastaların hemşirelerini iş dışında bulduğu, çok kötü sonuçlanan olaylar yaşanmıştı ve hastane artık bizi bu tür şeylerden korumaya çalışıyordu.

"İlk ismin yok mu?" diye sordu sesinde alaycı bir tonla.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Sadece Hanover. Madonna ya da Cher gibi."

Kıkırdadı ve bu ses kusmak istememe neden oldu. Çünkü çekiciydi. Bir barda duysaydım dönüp kim gülüyor diye bakardım. Bu da bana kişilik bozukluğu olan bazı insanların ne kadar çekici olabileceğini hatırlattı.

Nabız ölçeri alıp parmağını uzatmasını istedim ve parmağına takarken ona dokunmamaya dikkat ettim. Alet ölçümünü yaparken ben de yakındaki bilgisayardan dosyasını açtım. Üzerinde Amit'in adı

yazıyordu, demek ki üçüncü odadaki hastaya yardım etmek için çağrılmadan önce bu ucubeyi bölmeye yerleştiren oydu.

Tecavüzcünün adı Bradley Bluhm'du ve şehrin en yüksek gökdelenlerinden birine adını veren Bluhm ailesiyle bir akrabalığı varsa sadece zengin değildi, ailesi milyarlarca dolar değerindeydi. Tutuklanmaması için rüşvet vermenin, tehdit etmenin ya da para dökmenin bir yolunu bulmalarına şaşmamalıydı. Çünkü yasalar aşırı zenginler için değil, sadece onları yıkacak parası ya da gücü olmayanlar için geçerliydi.

Brad'in raporuna göre muhtemelen alnına dikiş atılması ve kaburgalarının röntgeninin çekilmesi gerekiyordu ama yine de ona ne olduğunu sormalı ve yaralarını tarif etmesini istemeliydim. Bunu gerçekten yapmak istemiyordum, bu yüzden kalp monitörü yavaş ve sabit bir ritimde öterken bir süre daha bilgisayarda oyalandım. Piç herif gözünü üzerimden bir saniye bile ayırmamıştı. Ona doğru yürümeye başladığım andan itibaren sürekli bana bakıyordu. Göz ucuyla bana doğru dönük olduğunu görebiliyor ve bakışlarını üzerimde sanki bir ağırlığı varmış gibi hissediyordum.

İş arkadaşların seni izliyor, diye hatırlattım kendime. *Josh seni izliyor. Birkaç yabancı sana laf attığında bile gözü dönen Josh, bu adam sana elini sürerse neler yapar bir düşün.*

Bu düşünce neredeyse beni gülümsetecekti. Beni koruması ya da benim savaşlarımı vermesi için iriyarı, güçlü bir adama ihtiyaç duyuyor değildim –dün öğleden sonra benden yirmi kilo daha ağır bir adamı tekmeleyerek judo minderinin üzerine fırlatmıştım– ama Josh'ın bunu yapmaya fazlasıyla istekli olduğunu bilmek güzeldi. Bir yanım neredeyse Brad'in bir şeyler denemesini istiyordu, böylece Josh'ın ne kadar ileri gidebileceğini ve benim ne kadar ileri gitmeye hazır olduğumu öğrenebilirdim. Çünkü Brad'in peşine düşerse ben de hiç şüphesiz onun yanında olacaktım.

Bilgisayardan uzaklaştım ve tansiyon aletini aldım. "Kolunuzu uzatabilir misiniz? Tansiyonunuzu ölçmem gerekiyor."

Brad öne doğru eğilip bakışlarımla buluşmaya çalıştı ama ben göz teması kurmaktan kaçındım. Duygularım yüzümden açıkça okunurdu ve bu pisliğin ondan ne kadar korktuğumu ve tiksindiğimi anlamasını istemiyordum. Korkumun nedeni bana yapabilecekleri değildi; daha çok bu gibi insanların olduğunu ve aramızda dolaştığını bilmekten kaynaklanıyordu. İçleri o kadar çürümüştü ki hiçbir terapi veya ilaç tedavisi onları geri kalanımız için "güvenli" hale getiremiyordu. Bundy gibi, Kemper gibi ya da iş arkadaşlarımın sürekli bahsettiği şu son Netflix belgeselindeki o yakışıklı adam gibi. Aptal lakabı neydi? Katil Ken mi?

Tansiyon aletini koluna sararken, "Rahat görünmüyorsun," dedi Brad kısık ve ayartıcı bir ses tonuyla. Gözüm kolundaki iyileşmekte olan tırnak izlerine ilişti ve polislerin bunların fotoğrafını çekmeyi başarıp başaramadığını merak ettim. "Geçen geceki talihsiz karışıklık yüzünden mi?"

Ağzımı açmadım, tansiyon aletini gereğinden fazla sıktım ve bir adım geri çekilip çalıştırdım. Karışıklıkmış. Şu adi şerefsizdeki *pişkinliğe* bak.

"Nasıl göründüğünü biliyorum," dedi Brad, sesi kulağa neredeyse mahcup geliyordu. "Ama dediklerini gerçekten yapmış olsaydım şu anda hapiste olmaz mıydım?"

Cevap vermedim, beni kışkırtmasına izin vermeyecektim. Bunun yerine dişlerimi sıktım ve makineleri izlemek için arkamı döndüm. Nabzı dakikada 61, tansiyonu ise 115/70'ti. Değerlerinin bile rahat bir adam olduğunu göstermesi içimde çığlık atma isteği uyandırdı. Birine tecavüz edip etmediğinden bahsederken bile vücudunun sakinliğini koruması çığlık atmak istememe neden oldu. Bu da bana ya empati gibi duygulardan yoksun olduğunu ya da geçen geceki kadının ilk kurbanı olmadığını düşündürdü. Bir yanım her ikisinin de doğru olmasından endişeleniyordu.

Tansiyon aletini kolundan çıkarırken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Kalbim onunkinin neredeyse iki katı hızla çarpıyordu ve tansiyonum zirve yapmıştı.

"Kaburgalarınız için radyolojiye götürülmeden önce kafanıza bakmam gerekecek," dedim.

"Ah, tabii. Diğer adamın daha kötü olduğuna dair bir espri yapardım ama bu yalan olurdu," dedi kendini küçümseyen bir kahkaha atarak.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tiksintime rağmen birinin ondan neden etkilenebileceğini görebiliyordum. Ama ilkel beynim beni uyarıyordu. Brad'den olabildiğince çabuk uzaklaşmam için bana bağırıyordu.

Aletleri yerine koymak için normalden yavaş hareket ettim ve onu tedavi etme konusundaki çözülen kararlılığımı geri kazanmaya çalıştım.

"Dosyamda neler olduğu yazıyor mu?" diye sordu ve cevabımı beklemeden devam etti. "O adam beni sosyal medya üzerinden takip edip buldu. Sonra da barda arkamdan saldırdı. Neyse ki yeterince tanık vardı. Polis de hemen müdahale edebilecek kadar yakındaymış."

Yine hiçbir şey söylemedim ama içten içe köpürüyordum. Adalet sistemimiz ne kadar berbattı ki bir tecavüzcü elini kolunu sallaya sallaya dolaşırken perişan haldeki bir aile üyesi hapisteydi?

Buna daha fazla dayanamayacaktım ama belki yeterince uzun süre sessiz kalırsam Brad mesajı alır ve susardı. Potansiyel bir psikopatla tartışmaya ya da kendisi için kurguladığı sahte hikâyeyi dinlemeye hiç niyetim yoktu.

Ne yazık ki bu canavar geveze çıktı.

Brad bana doğru eğilip benimle göz göze gelmeye çalıştı. "Ona bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ve kız kardeşinin çok istekli davrandığını anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi."

Öfkem sınırına dayanırken kulağım uğuldamaya başladı. Kadının vücudunda bulduğumuz ketamin miktarı düşünüldüğünde, kurbanın bilinci yerinde bilse olsa o gece rıza gösterebilecek bir durumda olmadığı kesindi.

Ellerime yeni bir çift eldiven geçirirken, *Sadece işini yap ve çık git*, dedim kendime.

"Ama ben bu tür saldırılara alışık bir aileden geliyorum," dedi. "İnsanların para koparmak için yaptıkları şeylere şaşırırsın."

Cevap verme, dedim kendime. *Yemi yutma. Belli ki senden bir tepki almaya çalışıyor.*

Brad'in yatağının ayakucundan geçerken bakışlarımı küçük raflara diktim ama onu da göz ucumdan ayırmamaya özen gösterdim. Nabzım kulaklarımda atıyordu ve damarlarımda o kadar çok adrenalin dolaşıyordu ki titremeye başlamıştım. Bunu başarabilirdim. Sadece kafasını temizleyecektim, ardından da bir görevliyi çağırıp onu röntgene yollayacaktım. Sonrasında dikiş işi artık doktorun sorumluluğundaydı.

Hemşire bankosuna baktığımda Erica ve Tanya'nın sert ifadelerle beni izlediklerini gördüm. Brad'i o kadar uzaktan duyabiliyorlar mıydı? Yoksa sadece konuşuyor oluşu bile onları alarma mı geçirmişti? Artık hangisiyse, tetikte oldukları için minnettardım. Gözlerinin üzerimde olduğunu bilmek bana biraz moral verdi ve bu pislikle yalnız olmadığımı hatırlattı.

Üst çekmeceyi açarken Brad, "O kızın böyle yapacağı belliydi aslında," dedi. "Pek kaliteli bir kadın sayılmazdı, anlarsın ya. Benim gibi biri ona ilgi gösterdiği için minnettar olur sanırsın ama bunun yerine gidip beni ona saldırmakla suçladı."

Çekmeceden ihtiyacım olan şeyleri alırken parmaklarım titriyordu. Gazlı bez. Temizlik malzemeleri. Doktor onu görene kadar yarasını kapalı tutacak kelebek dikişler. Arkamı dönüp Brad'in suratına yumruk atmamak için her malzemeye ayrı ayrı odaklandım. Daha önce hiç kimseye böyle zarar vermek istememiştim ve içimden çıkmak için çığlık atan bu şiddet beni korkutuyordu.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Hızla yana doğru kaçıp döndüm ve az önce beni yakalamaya çalışan Brad'le yüz yüze geldim.

Yüzünde bir gülümseme belirdi, cazibesi kaybolurken yerini soğuk ve sinsi bir ifade aldı. Lanet olsun. Sonunda ona istediği tepkiyi vermiştim.

"Ne kadar da ürkeksin," dedi. "Korkuyor olmalısın." Pantolonunun önündeki kabarıklıktan anladığım kadarıyla bu ihtimal onu heyecanlandırmıştı.

Şanssız günündeydi, korkum yerini öfkeye bıraktı. O kadar kızmıştım ki başımı yana eğip gözlerimi doğrudan kasıklarına diktiğimde garip bir şekilde sakinleştiğimi hissettim.

"Korkmak mı?" dedim. "Yamuk çüklü şımarık bir veletten mi korkacağım?" Orada öfke ve sabırsızlık göreceğini bilerek bakışlarımı tekrar gözlerine çevirdim. "Devam et hadi. Beni tekrar yakalamaya çalış." İlk kez ona yaklaştım, nefesinden yayılan bayat alkol kokusunu burnuma geldi. Tanrım, keşke bir kalkışsa. Önce o bana dokunursa o zaman kendimi savunduğumu söyleyebilirdim. "Senin gibi bir korkağın, bilinci tamamen yerinde olan bir kadına karşı ne kadar dayanabileceğini görmek isterdim."

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı ve sahte bir korkuyla yüzünü buruşturup feryat etmeye başlamadan önce gözlerinde beliren zaferi fark ettim. "Yardım edin! Yardım edin! Bu hemşire beni tehdit etti!"

Beni manipüle etmesine izin verdiğim için kendime lanet okuyarak aceleyle bir adım uzaklaştım.

Brad'in devam eden çığlıkları üzerine, aralarında güvenlik görevlilerimizden Ben'in de bulunduğu birkaç kişi koşarak içeri girdi.

"İyi misin, Aly?" diye sordu Ben, adımı kullandığı için neredeyse ona küfredecektim.

"İyiyim," dedim.

"Neden ona soruyorsun?" diye mızmızlandı Brad; az önceki canavar gitmiş, yerini şımarık bir çocuk almıştı. "Beni tehdit eden oydu."

"Bunu tekrarlamayalım, Bay Bluhm," dedi Ben adamın yatağına yaklaşırken.

Tekrarlamak mı? Brad geçen gece de mi böyle bir şey yapmıştı? Buradan böyle mi kurtulmuştu? Hay sikeyim. Avukatlarına hastaneyi hedef almaları için yeni bir koz mu vermiştim?

"Avukatımı istiyorum!" diye bağırdı beklendiği üzere. "Ve onun yerine beni şu hemşirenin tedavi etmesini istiyorum." Tanya'yla birlikte yardıma koşan Erica'yı işaret etti.

Zayıf, minyon Erica'nın vücut yapısı ve koyu renk saçları Brad'in saldırdığı kadınla benziyordu. Ah, olamaz. Başından beri planı bu muydu? Beni kendi ideal kurbanıyla değiştirip ona mı eziyet edecekti yoksa daha kötüsü, bir sonraki saldırısı için onun kim olduğunu öğrenmeye mi çalışacaktı?

"Hayır," dedim, Erica'nın omzuna dokunup onu hızla uzaklaştırırken diğerleri çığlık atan tecavüzcüyü sakinleştirmeye çalıştı.

Tanya birkaç dakika sonra bizi koridorun köşesinde buldu. "Sana ne dedi?"

Duvara yaslandım ve başımı arkaya dayayarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Bu kadar kalitesiz bir kadınla yatmaya tenezzül ettiği için kurbanının ona teşekkür etmesi gerektiğine dair saçma sapan bir şeyler söyledi."

"Ama... bu... ne?" diye kekeledi Erica.

"Adam kafayı yemiş," dedim ona. "Ve bunu mecazi değil, klinik olarak söylüyorum. Terapist değilim ama o adamda kesinlikle antisosyal kişilik bozukluğu var." Bakışlarımı Tanya'ya çevirdim. "Geçen yılki o adam gibi."

Gözleri büyüdü. "Katil olan mı?"

Başımı yukarı aşağı salladım.

Otuzlu yaşlarının başında, tombul, beyaz bir kadın bize katılırken Tanya bakışlarını benden ona çevirdi. Eyvah. Biri insan kaynaklarını aramıştı.

"Hey, Aly," dedi Hannah yanımıza ulaştığında. "Ofisime gelip bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

İç çekerek duvardan ayrıldım. Teknik olarak büyük bir kuralı çiğnememiştim ama muhtemelen yamuk çüklü yorumum ve tahrik edici sözlerim yüzünden bir uyarı alacaktım. "Tabii, önden buyur."

Bir saat sonra Brad taburcu edilmişti ve ben tekrar acil servise dönmüş, yeni hastamı bekliyordum. Hannah bana gayriresmi bir uyarıda bulunmuş ve kibarca ağzımdan çıkana dikkat etmemi söylerken benim yerimde olsaydı Brad'i en yakınındaki sivri cisimle bıçaklayacağını ima etmişti.

Hannah iyi bir insandı.

O gece en kötüsünü atlattığımı ve büyük ölçüde yara almadan çıktığımı sanıyordum. Ta ki bir trafik kazası mağduru için ambulans girişine çağrılana kadar. Geçmişim yüzünden bu tür kazalar benim için hep zorluydu ama bu gece felaketim oldu.

Yaralı ellili yaşlarının ortasında, siyah saçlı ve zeytuni tenli bir kadındı. Tıpkı annem gibi. Ve tıpkı annem gibi çarpmanın etkisiyle vücuduna bir şey saplanmıştı; tek fark, annemin göğsüne giren boru yerine bu kadının sağ omzunda ince, ne olduğu belli olmayan bir metal parçası vardı. Annemin kurtulamadığı noktada o kurtulacaktı ve kendime bu kadının annem olmadığını söylesem de tek görebildiğim onun yolcu koltuğundan bana bakışı ve konuşmaya çalışırken ağzından akan kanlardı.

"Yapamam," dedim, sedyeden uzaklaşırken iş arkadaşlarımdan biri yerimi almak için koşturdu. "Yapamam."

Yine on altı yaşıma dönmüştüm. Annem ölürken hiçbir işe yaramayarak yanında oturuyordum, kanamasını durdurmaya çalışırken ellerim kanıyla kaplanmıştı. Takılmış araba kornası çığlıklarımı bastırıyordu. Biri, herhangi biri bize yardım etsin diye yalvarıyordum.

14

Josh

Aly'de bir terslik vardı. Hem de ciddi bir terslik.

Artık yerimde duramadığım için bilgisayar masamın önünde volta atıyordum. Aly dolabından eşyalarını alıyordu ve onu yakından tanımayan biri için gayet normal görünüyordu. Ama ben onu tanıyordum. En azından yüz ifadelerini biliyordum ve şu anda yüzü kaskatıydı. Sanki biri içindeki bütün yaşamı çekip almış, geriye sadece görevini yapan boş bir kabuk kalmıştı.

O tecavüzcü herifin söylediği bir şey yüzünden mi böyleydi? Acil servisteki aptal kameralarda mikrofon olmadığından konuşmalarını duyamamıştım ama Aly'nin yüz ifadesinden çirkin bir şeyler söylediğini anlamıştım, özellikle de onu neredeyse tutacağı esnada.

Ona dokunmayı başarsaydı ne yapardım bilmiyordum. Aly'nin öyle bir piçin yakınında olduğunu bilmek bile yeterince kötüydü. Aly onun bölmesine giderken dosyasına bakmıştım ve gördüklerim beni telefona koşturmuştu. Benden biraz uzak kalmak istemişti ama bu, onu yaklaşan bir tehlikeye karşı uyaramayacağım anlamına gelmiyordu, değil mi?

Hattaki hemşire Aly'nin bana iyi olduğunu söylediğini iletikten sonra dişlerimi öyle sert sıkmıştım ki çenemin ağrısı hâlâ geçmemişti.

Tecavüzcüyü gördüğü anda Aly'nin "iyi" olmadığını anlamıştım. Korkmuştu. Ve bu benim hoşuma giden türden, kısa sürede şehvete

dönüşen bir korku değil de betini benzini attıran derin bir dehşetti. Kamerayı Bradley Bluhm'a yaklaştırdığımda nedenini anladım. Gözleri babamın gözleriydi, öylesine tehlikeli bir ortamda çalışmaya alışkın olan Aly canavarları tanımada muhtemelen pek çok kişiden daha iyiydi ve bir tanesiyle karşı karşıya olduğunu hemen fark etmişti.

Bana hiç o şekilde bakmamış olması bir an için içimi rahatlatmıştı ama sonra bir canavara çok yakın durduğunu fark edince mideme yumruk yemiş gibi hissetmiştim. Ne yaptığımı bile fark etmeden ayağa kalkıp anahtarımı kapmıştım. Aklım başıma geldiğinde arabama giden yolu yarılamıştım bile. Korku filmlerinden fırlamış bir maske takmış halde acil servise dalmak doğru bir hareket değildi. Tutuklanır ya da muhtemelen vurulurdum. Ve her ne kadar Aly'nin yanına gitmek istesem de kimliğimi ifşa edecek olmak beni durdurmuştu. Oyunumuzun bitmesine henüz hazır değildim.

Siktir. Bu tam olarak doğru değildi. Hayır, beni asıl durduran, Aly'ye kendimle ilgili her şeyi anlattığımda doğabilecek olası sonuçtu. Benden uzaklaşma ihtimali çok yüksekti ve ben daha onunla birlikte olma şansını yeni elde etmiştim. Ondan bu kadar çabuk vazgeçmeye hazır değildim.

Odaya geri dönüp bilgisayarın başına oturmuş ve kendime Aly'nin güçlü biri olduğunu hatırlatmıştım. Dün kendisinin neredeyse iki katı kadar iri bir adamın canına okumasını izlemiştim. İyi bir dövüşçüydü: Hızlı, cesur, neredeyse gözü karaydı. Ve yüzündeki gülümsemeden dövüşmeyi sevdiği belliydi. Brad gibi birine karşı kendini savunabileceğinden emindim, zaten bu tür herifler tam bir korkak olurlardı. Özlerinde kadınlardan nefret ettikleri kadar korkarlardı da. Bundy, Gece Avcısı ve hatta babam gibi insanların kurbanlar karşı koyup üstünlük sağlamaya başladıklarında kaçtıklarına dair sayısız hikâye vardı.

Aly'nin etrafında silah olarak kullanılabileceği çeşitli nesne ve ona yardıma koşabilecek pek çok insan vardı. Ona bir şey olmazdı.

Brad ağzını açana ve Aly karşılık vermemek için kendini zor tutuyormuş gibi çenesi titremeye başlayana kadar böyle düşünmüştüm.

Brad ne demişti? Öne doğru eğilip Brad'in dudaklarını okumaya çalışmıştım. O ukala sırıtışı suratından silmek istiyordum. Benimkiler ona, onun bakışları da Aly'ye kilitlenmişti ve içimdeki mağara adamını ortaya çıkaran bir açgözlülükle onu tepeden tırnağa süzüyordu.

"Suratına bir yumruk at," demiştim beni duymayan Aly'ye.

"Kafasını şu cam panele vur."

"Ah, evet, haklısın. Onu uzandığın o aletin kablosuyla boğmak çok daha iyi."

Ne yazık ki Aly bunların hiçbirini yapmamıştı. Ve o ilk göz göze gelişlerinden sonra Brad'e doğrudan bakmamıştı. Brad onu gerçekten korkutmuş olmalıydı.

Aly yatağın ayakucuna geçince yüzünü iyice görebilmiştim. Yok, bu yüzündeki tedirginlik değildi. Bildiğin öfkeliydi. O pislik ona ne diyordu?

Brad ona uzanınca, "Dikkat et!" diye bağırmıştım. O orospu çocuğu Aly'ye zarar verirse bu yapacağı son şeylerden biri olurdu.

Aly onu kolayca savuşturmuş ama uzaklaşmak yerine daha önce hiç görmediğim bir ifade takınarak ona yaklaşmıştı. Neredeyse sakindi ama gözleri sanki bakışlarıyla Brad'i ateşe vermeye çalışıyormuş gibi alev alevdi. İfadesinde hafif bir delilik vardı ve tabii bu, aletimi harekete geçirmişti. Vücudumun Korkunç Aly'ye verdiği tepkiyi durdurmaya çalışmamıştım bile, çünkü kahretsin ki onun Brad'e belalı yanını göstermesini izlemek çok ateşliydi. Eğer ona gerçekten vurursa boşalabilirdim.

Ama ne yazık ki Aly'nin buna fırsatı olmamıştı. Brad korkaklar hakkındaki düşüncemi kanıtlarcasına yüzünü buruşturmuş ve çığlığı basmıştı. Muhtemelen yardım çağırıyordu. Manipülatif pislik.

Tarayıcımda yeni bir pencere açıp hakkında bulabildiğim her şeyi araştırmaya başlamış ve beş saat sonra bir sonuca varmıştım: Bradley Bluhm ölmeliydi. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Bunun nasıl olacağını daha boş bir zamanımda planlayacaktım. Şu anda Aly'nin bana ihtiyacı vardı.

Brad'le yaşananlara rağmen Aly'nin şu anki ruh halinin sebebinin o olduğunu sanmıyordum. Kızmıştı ama gördüğüm kadarıyla oldukça iyi toparlamıştı. O İK'cı kadının ofisinde yediği azar bile o kadar kötü görünmemişti.

Gülüşmeye başladıklarında arkamı dönmüş ve araştırmamda kaybolmuştum. O sırada Aly'ye başka bir şey olmuştu da ben mi kaçırmıştım? Mesaisinin geri kalanı boyunca onu ara ara kontrol etmiştim ve biraz durgun olsa da iyi görünüyordu. Şimdi içine kapanması, Brad'le yaşadığı kötü etkileşime gecikmiş bir tepki miydi yoksa içgüdülerim haklıydı da bir şeyler mi kaçırmıştım?

Bilmemek beni deli ediyordu.

Kendime engel olamayarak telefonumu masadan aldım ve Aly'ye mesaj attım: *Lütfen bu halde araba kullanma. Biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylediğini biliyorum ama izin ver gelip seni alayım. Ya da en azından bir Uber çağır.*

Ekranda telefonuna duygusuzca baktı. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Uber çağırdım, diye cevap yazdı. Onu izlemem üzerine yaptığı her zamanki iğneleyici yorumlarından eser yoktu. Belki de sonunda sürekli gözetimim altında olduğunu kabullenmişti ama normalde yine de bana takılmadan durmazdı.

Sık sık sohbet ettiğini gördüğüm için arkadaş olduklarını farz ettiğim fit siyahi kadın kolunu Aly'nin omzuna attı ve ona bir şeyler söyledi. Keşke ne dediğini duyabilseydim. Kadının yüzü anlayış ve empatiyle doluydu. Acaba Aly ben Brad'in geçmiş suçlarını araştırırken bir hastasını mı kaybetmişti? Böyle şeylerin onu çok etkilediğini biliyordum.

Konuşmaları kısa sürdü ve uzun bir kucaklaşmayla sona erdi. Aly arkadaşından ayrılıp kapıya yöneldi. Kameraları kullanarak onu hastaneden çıkana kadar takip ettim ve Uber'i yan kapıdan uzaklaşmaya başladığında kararımı verdim. Bu zaman tanıma işi bitmişti. Aly'ye istediği zamanı vermiş, ona mesaj atmak için telefonu her elime aldığımda kendimi durdurmuştum.

Yeniden bir araya geldiğimizde bunun seks için olacağını umuyordum ama şu anda yalnız kalmaması gerektiği açıktı ve aletim sert olmasına rağmen seks aklımdaki son şeydi. Aly'nin teselliye ihtiyacı vardı. Onu dinleyecek, ağladığında ona sarılacak birine.

Maskemi bırakıp balaklavamı taktım. Uzun bir sabah olacağını hissediyordum ve plastik bir kabuğun içinde saatlerce sıkışıp kalmak istemiyordum.

Tyler birazdan uyanırdı, ona dışarı çıkmam gerektiğini mesaj attım ve anahtarlarımla sırt çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım.

Onu izlemeye başladığımdan beri ilk kez Aly hastaneden tam zamanında ayrılmıştı, yani güneş daha doğmamıştı ve yollar neredeyse tamamen boştu. Yine de hastaneye benden daha yakında oturduğu için ön kapıdaki kamerasından eve benden birkaç dakika önce girdiğini gördüm.

Köşe başında, görünmeyecek bir yere park edip gittiğim yolu yürüyerek geri döndüm. Hava buz gibiydi. Haberler kutup girdabına gireceğimiz konusunda uyarmıştı ama bu yılın ilk girdabıydı ve havanın ne kadar soğuk olabileceğini unutmuştum. Nefesim buhar bulutları halinde çıkıyordu. Henüz ihtiyaç duymamama rağmen soğuktan korunmak için balaklavayı yüzüme çektim. Hay ben böyle havanın...

Yüzüm kapalı olduğu için Aly'nin kameralarını kapama gereği duymadım ve kapıyı çalma zahmetine de girmedim. Daha önce yaptırdığım anahtarla içeri girdim. Fred koşarak yanıma geldi, kuyruğunu dikmişti ve ağzını kocaman açmış beni halkının şarkısıyla selamlıyordu.

Montumu çıkarıp onu kucağıma aldım ve evin içine doğru yürürken, "Sosyal becerilerin üzerinde çalışmamız gerek, dostum. Annenle baban da senin gibi davransa ve eve her geldiğimizde çığlık atarak koştursak nasıl olurdu?" dedim.

Sesimi duyunca duraksadım. *Doğal* sesimi. Kahretsin. Evden çıkarken aceleden ses değiştiriciyi maskemin içinde unutmuştum. Ne acemice bir hareketti. Onu almak için geri dönmeyecektim, bu saatten

sonra sadece Aly beni kovarsa giderdim. Bu yüzden onunla konuşmak için başka bir yol bulmam gerekecekti çünkü artık mesajlaşmayla uğraşacak halim kalmamıştı ve Aly'nin de böyle hissettiğinden emindim.

Aly'nin odasına doğru ilerlerken duşun sesini duydum. Birkaç dakikam vardı.

"Şu nasıl?" Mırlayan Fred'e sesimi yapabildiğim kadar alçaltarak sordum. "Ben Batman'im."

Fred gözlerini kısarak patileriyle montumu yoğurmaya başladı. Beğenmişti demek ki.

Maskeli yüzümü tüylerine gömdükten sonra onu yere bırakıp doğrudan mutfağa yöneldim. Bazı insanların üzgünken iştahı kaçardı, bu yüzden Aly'ye geçenki gibi gösterişli bir kahvaltı hazırlayıp ziyan etmek istemiyordum. Özellikle de daha fazla pastırma kızartma fikri hiç hoşuma gitmediğinden. Bu, babamın son kurbanını bir 4 Temmuz barbekü partisi esnasında nasıl yok edebileceğine dair dahiyane bir fikir bulduğu zamanı aklıma getiriyordu. O günden beri vegandım ve aradan neredeyse yirmi yıl geçmesine rağmen kızarmış et kokusu bende hâlâ kusma isteği uyandırıyordu.

Aly yemek yerine ne isteyebilirdi? Şarap? Belki sakinleştirici bir çay? İkisini de hazırlayacaktım. Böylece seçme şansı olurdu.

Çay demlendikten kısa bir süre sonra duşun sesi kesildi ve böylece kupayla şarabı alıp yatak odasına doğru yöneldim. Ben içeri girdiğimde kalın beyaz bir bornoz giymiş, saçlarını tarıyordu ve sırtı bana dönüktü.

"Ne isteyeceğini bilemediğim için... AAHH!"

Aly bir anda dönüp fırçayı kafama fırlatmış, ben de darbeden kaçarken kaynar çay elime dökülmüştü.

"Siktir!" diye bağırdık aynı anda. Sonra yine aynı anda konuştuk.

"Bana böyle sessizce yaklaşamazsın!"

"Beni duyduğunu sanmıştım."

Şarabı ve çayı komodinin üzerine koyup haşlanmış elimi soğuk suya tutmak üzere mutfağa döndüm.

Aly peşimden geliyordu. "Sesine ne oldu? Nesin sen, Batman'in korkunç maskeli versiyonu mu?"

"Maskman?" diye karşılık verdim. "Bak bu hoşuma gitti."

"Umarım zil sesi de hoşuna gidiyordur çünkü bir daha arkamdan gizlice yaklaşamayasın diye sana zilli bir tasma alacağım."

Canım yanıyor olmasına rağmen sırıttım. "Fantezi kokusu alıyorum."

"Lanet olası," diye mırıldandı Aly.

Kahkahalarımı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Dur bir bakayım," dedi lavaboya vardığımızda.

Soğuk suyu açıp kıpkırmızı deriye bir bakış attım, sonra kaşlarını çatarak elimi eline alan Aly'ye döndüm. Hızlı ve uzman bir bakışla durumumu değerlendirdi, musluğu soğuktan ılığa çevirip elimi suyun altına yönlendirdi.

"O kadar da kötü değil," dedi. "Neyse ki bıçakladığım elin değil."

Uzanıp kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltmek istedim ama onu biraz endişeli görmek tamamen ifadesiz olmasından daha iyiydi. "Aynen, tek elim yerine iki elimi de kaybetmem çok daha iyi oldu."

Başını iki yana sallayıp tam anlayamadığım ama kulağa tehditkâr gelen bir şeyler mırıldandı. Kocaman sırıtışımı göremediğine sevindim. Kadınlar genelde onların karanlık ruh hallerini tatlı bulan adamlardan hoşlanmazdı ve bahse girerim Aly de bir istisna değildi. Ama kendimi tutamıyordum. Özellikle de Brad'le gördükten sonra onun bana karşı yalnızca lafta sert olduğunu bildiğimden bu hali daha da tatlı geliyordu.

"Mavi lensler yakışmış bu arada," dedi bana bakarak. "Ama etraflarında kahverengi bir halka görüyorum."

Lanet olsun. Özel üretim lens almam gerektiğini biliyordum.

Bana pek uzun bakmadı, sadece bu kandırmacaya devam ettiğim için azarlayan bir bakış attıktan sonra tekrar elime döndü. Aramıza bir sessizlik çöktü ve o, suyun elimden akışını izlerken ben de onu izledim. Islak saçları bornozunun üzerinde nemli çizgiler bırakmıştı ve gözleri

duşta ağlamış gibi kan çanağına dönmüştü. Gözlerinin altları hafifçe morarmıştı, bu da ne kadar yorgun olduğunun bir göstergesiydi. Yüzündeki canlılığın çekilmeye başladığını görmek bende onu kollarıma alıp asla bırakmama isteği uyandırdı.

"Buradasın," dedi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyamayacaktım.

Elimi çekip ona sarıldım. "Bana ihtiyacın vardı."

Parmak uçlarında yükselip kollarını boynuma doladı ve yüzünü göğsüme gömdü. Öyle derin bir nefes aldı ki göğüs kafesi şişip pazılarıma bastırdı. Nefesini bırakırken titremeye başladı, ben de onu tutma ihtiyacıma yenik düşerek ellerimi kalçalarına götürüp onu kaldırdım. Uzun bacakları belime dolandı, kolları omuzlarımı sıkıca sardı ve yüzünü boynuma gizledi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Sadece Brad olamaz."

"Annemdi," diye fısıldadı tenime karşı.

Kaşlarımı çattım. "Annenin vefat ettiğini sanıyordum."

Kaskatı kesildi.

Siktir. Muhtemelen bu bilgiyi kendime saklamalıydım.

Biraz geri çekildi ve gözlerinden usulca süzülen yaşları saklamaya çalışmadan bana baktı. "O kadar iyisin ki bazen ne kadar ürkütücü olduğunu unutuyorum."

Aklıma alaycı bir yanıt geldi ama kendimi tuttum. "Annenle ilgili ne oldu peki?"

İç geçirdi ve uzaklaşmaya başladı ama onu bırakmadım, aramıza mesafe koymasını istemiyordum. O da gerçekten kaçmak istemiyor gibiydi çünkü direnmeyi bırakıp yeniden kucağıma sokuldu. "Onu öldürdüm."

Kaskatı kesilme sırası bendeydi. Neden bahsediyordu bu kız? "Bir araba kazasında öldüğünü sanıyordum."

"Öyle," dedi Aly. "Arabayı ben kullanıyordum. Bana manuel viteси nasıl kullanacağımı öğretmeye çalışıyordu ve ilk kez yola çıkmıştık.

Ondan önce boş otoparklarda pratik yapmıştık ve bir sonraki adım için hazır olduğumu düşünmüştü. Kırmızı ışıkta dururken arabayı stop ettirecek gibi oldum ve panikledim. Araba öne doğru sarsıldı, ayağımı frene basacağıma gaza bastım ve kavşağa fırladık."

Ah, siktir.

"Bir araba arkadan çarparak bizi döndürdü ve bir iş kamyonuyla kafa kafaya çarpıştık," dedi. "Kamyon şoförü son saniyede frene basmayı başardı ama çarpışma hava yastıklarımızın açılmasına neden olacak kadar sertti ve ön taraf ezildiğinde iki ayak bileğim de kırıldı. Başımı o kadar sert çarptım ki birkaç dakika boyunca her şey bulanıklaştı ve kendime geldiğimde o kadar acı çekiyordum ki annemin göğsünden çıkan boruyu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Çarpışma sırasında kamyondan kopmuş ve anneme saplanmıştı."

"Çok üzüldüm," dedim Aly'ye sımsıkı sarılarak. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Neden böyle anlarda duyduğumuz empatiyi dile getirmenin daha iyi bir yolu yoktu? Keşke üzüldüm demenin ötesinde, kalbinizin o kişi için nasıl sızladığını ve elinizden gelse çektiği acıyı yok etmek için her şeyi yapacağınızı ifade etmenini bir yolu olsaydı.

Aly gözyaşlarına karşı verdiği mücadeleyi kaybederken bedeni titredi ve sonraki sözleri hıçkırıklar eşliğinde çıktı. "Onu kurtaramadım."

İşte o an her şey yerli yerine oturdu. Aly annesini kurtaramamıştı, bu yüzden hayatının her dakikasını kendi akıl ve beden sağlığını hiçe sayarak başkalarını kurtarmaya adamıştı. Bu da ona karşı daha savunmacı hissetmeme neden oldu. Bu kadar fedakâr ve şefkatli biri gerektiğinde kendisinden bile korunmalıydı.

"Bu gece bir trafik kazası oldu," dedi. "Kadın anneme benziyordu ve ben... dağıldım. Onu tedavi edemedim."

Aly hâlâ kollarımdayken mutfaktan çıkıp salona geçtim ve kanepeye çöktüm. "Kimse seni bunun için suçlayamaz."

Burnunu çekti. "Ama ben kendimi suçluyorum."

Saçlarını omzunun arkasına atıp elimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim. "Suçlamamalısın. Kendini yeniden travmatize etmen çözüm değil."

"Neredeyse on yıl oldu. Travmam hâlâ felç edici olmamalı."

Dudaklarımı örten kumaşın üzerinden şakağına bir öpücük kondurdum. "Kederin ve travmanın süre sınırı olmaz."

Bana bakacak kadar geri çekildi; gözleri kıpkırmızı, yanakları ıslaktı ve bana bu kırılgan halini gösterecek kadar güvendiği için gözümde daha da güzelleşti. "Tıpkı terapistim gibi konuşuyorsun."

Acı bir kahkaha attım. "Muhtemelen uzun zamandır terapiye gittiğim için şu anda ne diyeceğini biliyorum."

"Ne derdi peki?" diye sordu gözlerimi inceleyerek.

"Bir terapist sana anneni senin öldürmediğini söyleyecektir. Yaşananın bir kaza olduğunu."

"Mantıklı," dedi Aly bir kez daha burnunu çekerek. "Ama yine de benim hatam yüzünden öldü."

"Karşı görüş: Direksiyonu kırmadığı için o kamyon şoförünün hatası. Ya da sana çarpan ilk sürücünün. Hatta sen hazır olmadan seni yola çıkardığı için annenin."

"Hey," dedi, kucağımdan kaymaya çalışırken gözleri öfkeyle parlıyordu.

Onu daha sıkı tutarak tekrar göğsüme çektim. "Ben ciddiyim, Aly. Bu işin içinde olan herkes en az senin kadar suçlu. Bütün suçu kendine yüklemen adil değil. Senin durumunda olan on altı yaşında birine ebeveyninin ölümünün onun suçu olduğunu söyler miydin?"

Ürperdi. "Tanrım. Asla."

"Öyleyse bunu neden kendine yapıyorsun?" Verecek bir cevap bulamayınca ben de şansımı zorladım. "Anneni tanımıyordum ama eminim ölümü için kendini cezalandırmanı istemezdi. Hayatını suçluluk duymadan yaşamanı isterdi. Sağlıklı ve mutlu olmanı isterdi ama sen kendini ihmal ederek ve durmadan mesaiye kalarak tam tersi yönde ilerliyorsun."

"Ama bunu yapmamak çok zor," dedi tişörtümü tutarak. "Hastanede çok az personel var."

Onu kalçalarından kaldırıp biraz daha kendime çektim, aramızda kalan azıcık boşluğu da doldurmak istiyordum. Keşke doğrudan aklına girip oradaki düşünceleri düzeltebilseydim.

"Biliyorum," dedim ona. "Ama kendini tüketirsen kimseye bir faydan dokunmaz. Yorgun insanlar dikkatsiz olur. Yakalanmalarına neden olacak hatalar yaparlar." Kahrolası babamın düşünceleri her konuşmanın içine sızıyordu. "Yani... başın belaya girer. Sınırlarını zorlayarak birine müdahale edersen onu iyileştirmek yerine daha da kötüleştirecek bir hata yaparsın ve kendini asla affetmezsin."

Derin bir nefes verirken sıcak nefesi boynumu ısıttı. "Haklısın. Bunu biliyorum ama bu artık neredeyse bir dürtü haline geldi." Sesi bir dakika öncesine göre daha iyiydi, kendine gelmişti ve bu bende ona biraz sataşma isteği uyandırdı.

"Neyse ki bunu düzeltmek için önümüzdeki iki hafta izinliyiz," dedim.

Geriye doğru çekildi ve bakışlarımı göbeğine kadar açılan bornozunun ortaya çıkardığı zeytuni tenine indirmek yerinde yüzünde tuttuğum için madalya almalıydım. Hatta göz ucuyla gördüğüme göre kemerinin altına kadar açılmıştı ve Aly'nin bornozunun içinde çıplak olduğunu fark ettim.

Siktir.

"Tatilimin öne alındığını nereden biliyorsun?" diye sordu. "Ve iki hafta 'izinliyiz' derken ne demek istiyorsun?"

İlk sorusunu duymazdan geldim. Cevabı zaten biliyordu. "Ben de izin aldım. Aile olarak birlikte biraz kaliteli vakit geçirebileceğimizi düşündüm. Sen, ben ve arkanda halının üzerinde kıçını sürten yaramaz oğlumuz."

Aly arkasına baktı ve bornozu daha da açıldı. "Fred, ıyy! Yine mi kurtçuk çıkarıyorsun?"

Televizyonun yanındaki küçük keçe evinde uyuyan Fred başını kaldırdı ve ona, *Ben mi? Ben ne bok yaptım şimdi?* der gibi bir bakış attı.

Aly tekrar döndüğünde yüzünde bıkmış bir ifade vardı. "Kendini tutamıyorsun, değil mi?"

"Seni kızdırmak bu kadar kolayken tutamıyorum."

Dudaklarının kenarında beliren gülümseme içimdeki gerginliği çözdü. Üzgün olma hakkı vardı ve bu "kendini çok zorluyorsun" konuşması kesinlikle burada bitmeyecekti ama en kötü zamanlarında bile onu gülümsetebilmek güzeldi. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Bu tek gecelik bir kaçamaktan, sıradan bir takılmadan daha fazlasıydı. Bunun uzun soluklu bir ilişki olma potansiyeli vardı ve onu kendime âşık etme planımın boş bir umut olmadığını kanıtlıyordu.

Bacaklarımı yukarı kaldırıp onu biraz sarsarak göğsüme doğru düşmesini sağladım. Böylece ben ona dokunma dürtüsüne teslim olmadan önce o muhteşem teni saklanmış oldu.

Yanağını omzuma yasladı. "Acil servisi arayan sendin, değil mi?"

"Bendim."

"Ne söyleyecektin?"

"Seni Brad hakkında uyaracaktım. Hastane kayıtlarına baktım ve onun hakkında içimde kötü bir his vardı."

"Doğru hissetmişsin," dedi.

Bir elimle sırtını okşadım. "Ah, hiçbir fikrin yok."

Başını gözlerime bakacak kadar yukarı kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailesi ergenlik zamanlarından beri arkasını topluyor ya da kurbanlarına para ödüyor," dedim.

"Yani haklıymışım. O bir canavar."

Bu bir soru değildi ama yine de cevap verdim. "Evet, öyle."

Duvara bakarken bakışları karardı. "Onu öldürmek istedim."

Altında tamamen hareketsiz kaldım. "Sana ne dedi?"

"Kurbanının aslında bunu istediği ve sadece ondan para koparmak için yalan söylediği gibi bir sürü saçmalık," dedi. "Ama sadece söyledikleri değil. Varlığıyla ilgili her şey tüylerimi diken diken etti. Beni

yakalamaya çalıştıktan sonra onu kışkırttım, bana dokunmayı tekrar denesin ya da vursun istedim, böylece ona saldırmak için bir bahanem olacaktı." Sesi kısıldı. "İyi ki denemedi çünkü durabileceğimi sanmıyorum. Kendimi kaybetmiş gibiydim. Kulağa hoş gelmediğini biliyorum ama bunu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. O an aklım başımdan gitti ve her şeyi yapabilirmişim gibi hissettim."

Ona sıkıca sarıldım ama çok fazla sıkmamaya da dikkat ettim çünkü damarlarımda o kadar çok adrenalin pompalanıyordu ki kendimi onunla birlikte acil servisteymişim gibi hissediyordum ve bir adamı öldürmekten hapse girmeye dünden hazırdım.

"Kulağa bozuk plakmışım gibi geliyor ama üzgünüm," dedim. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ben de aynı şekilde hissettim. O piçin sana ne dediğini duymamıştım bile ama yüzündeki ifade beni delirtmeye yetti. Oraya dalmamak için kendimi zor tuttum. Sana sataştığını bilseydim..." Zihnimdeki savaşı görmemesi için başımı başka yöne çevirdim.

Hayır, babam gibi olmak istemiyordum ve hayır, artık onun gibi olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu da düşünmüyordum ama bazen hâlâ karanlık bir delikten düşmeme neden olup sonunda bir tür canavara dönüşmeme yol açacak dürtüler tarafından ele geçirilme ihtimalimden korkuyordum. Dexter ya da Joe gibi. Korkunç şeyler yapan ama bunları kendine haklı göstermenin bir yolunu bulan biri.

Aly göğsümden hafifçe kalkarak çenemi ellerinin arasına aldı ve yüzümü tekrar kendisine çevirdi. "Keşke dalsaydın," dedi. Gözleri üzerimde, siyah, dar tişörtümde gezindi ve şiddetten bahsetmemize rağmen kotumu zorlayan ereksiyonumda takılı kaldı. Libidomun yükselmesini tiksindirici bulmasından korkuyordum ama onun yerine dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. "Onun ağzını burnunu kırmanı izlemek hayatımda gördüğüm en ateşli şey olurdu."

"Bunu gerçekleştirmek için hâlâ vaktimiz var," dedim ona. Sadece kısmen şaka yapıyordum elbette.

Kucağımda doğruldu ve bornozu daha da açılınca neredeyse inleyecektim. Ben onu izlerken aşağı uzandı ve bornozunu zar zor tutan tüylü kuşağın ucunu işkence sayılacak kadar yavaşça çekti. Altdudağını ısırışı aletimin fermuarımı daha da zorlamasına neden oldu.

"Aly," dedim, ses tonumda hafif bir uyarı vardı. Buraya bunun için gelmemiştim. Korkunç bir gece geçirmişti. Yaşadıkları üzerine daha çok konuşmalı ve başkalarına kendisinden çok değer verme eğilimini derinlemesine irdelemeliydik.

Gözleri benimkileri buldu ve bakışlarını hiç kaçırmadan kuşağı tamamen çekip bornozunun iki yana ayrılmasına müsaade etti. Mükemmel yuvarlaklıktaki memelerini görünce ağzım sulandı. Avuçlarımı dolduracak kadar büyüktüler, meme uçları teninden birkaç ton daha koyu bir pembeydi ve şimdiden arzuyla dikleşmişlerdi. Ellerimi kaldırıp memelerinin üzerine koydu, başparmaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdirmemek için muazzam bir çaba harcamam gerekti.

"Bu gece olanlar hakkında daha fazla konuşmalıyız," dedim.

Bir nefes verdi. "Artık konuşmak istemiyorum. Saatlerdir bunları düşünüyorum ve artık bir süreliğine beynimi susturmak istiyorum sadece." Öne doğru eğilip memelerini ellerime sürttü. "Kötü olmak istiyorum," dedi. "Bana Brad'i ve gördüğüm tüm o korkunç şeyleri unutturmanı istiyorum. Bedenimi oyuncağın gibi kullanmanı istiyorum."

Daha fazla dayanamayarak başparmaklarımı meme uçlarına sürttüm.

Titredi ve kalçalarını yuvarlayarak çıplak kadınlığını bana sürttü. "Karanlık olmak istiyorum."

Gözlerimi memelerinden ayırdım ve beni taşaklarımı sıkıştıran bir yoğunlukla izlediğini gördüm. "Ne kadar karanlık?"

"Geçen geceden daha karanlık. O gece kendini tuttuğunu biliyorum." Bir elini aramıza soktu ve pantolonumun üzerinden sikimi avuçladı. "Tutma."

İnledim. "Aly, siktir. Ne istediğinin farkında mısın?"

Tanrım, asıl ben farkında mıydım? Buraya onu rahatlatmak için gelmiştim ama az önceki sözleriyle bu planımı çöpe atmıştı. Kafam o kadar boktan şeyle doluydu ki sınırı nerede çizmem, onu karanlığıma ne kadar çekmem gerektiğini bilmiyordum.

"Seni istediğimi biliyorum," dedi. "Kendimi senin merhametine bırakacak kadar sana güvendiğimi de biliyorum."

Beni kot pantolonumun üzerinden sıkarken soluksuz kaldım. Ağzının sikimin etrafında ne kadar iyi hissettirdiğini, ben memelerini becerirken nasıl zıpladıklarını hatırladım. Şimdiye kadar aramızda geçenlerin çoğu benim arzularımla alakalıydı. Ama şimdi karşımda kendi zevki konusunda bana güvenen ve ne istediğini söyleyebilecek kadar cesur bir Aly vardı. Hiç değilse bu cesaretin karşılığını verebilirdim.

Sakinlik beni ikinci bir deri gibi sarmaladı. Onu kızdırma arzum kayboldu. Aly'nin sevimli, komik ve güvenilir bulduğu, tanınma korkusuyla dünyadan saklanan adam değildim artık. Kıyafetlerini çıkarıp kendini kana bulayan ve internetin dört bir yanındaki yabancıları dehşete düşürerek tahrik eden adamdım sadece. Bu yanım tamamen egoydu. Aly'nin benim için dizlerinin üzerine çökmesini, boyun eğip bana tapınmasını istiyordum. Sürünerek bana gelişini izlemek, botlarımı öpüp bıçağımın kabzasını yalayışını görmek istiyordum.

Bendeki değişimi fark ettiğinde nefesini tuttu, gözlerimden insanlığın çekilmesini ve ona duyduğum saf arzunun beni ele geçirmesini izledi. Gözbebekleri beklenti, şehvet ve küçük bir korku karışımıyla irileşti. Güzel. Korkmalıydı. Bir şeyleri yok edesim vardı.

Ellerimi kalçalarına doladım ve ayağa kalktım. "Güvenli kelime yok."

Bana sarıldı, cevap verirken sesi kesilmiş gibiydi. "Güvenli kelime yok."

Onu odasına taşıyıp yatağa fırlattım. Yatağın üzerinde zıplarken şaşkın bir çığlık attı. Çantamı almak için yanından ayrıldım ve Fred'in hâlâ keçe evinde durduğundan, biz meşgulken gizlice odaya

girmediğinden emin oldum. Çünkü annesine yapmak üzere olduğum şeyi hiçbir çocuk görmemeliydi.

Çantamdan bıçağımı çekerek odaya geri döndüm. Çantayı bir kenara fırlatıp kapıyı ayağımla kapadım. Bıçağı kılıfından çıkarırken oda neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü ama Aly tehlikeyi sezmiş olmalıydı çünkü ben ona doğru yaklaşırken kaçmaya başladı. Korku şehvetin önüne geçmişti.

Bıçağı havaya kaldırdım.

Kendini yatağın diğer tarafına attı. "Ne yapıyorsun?.."

Bıçağı sapladım.

Tam yatağının köşesine.

Aly korku dolu çığlığını bastırmak için ellerini ağzına kapadı.

Parmağımla ona gelmesini işaret ettim.

"Buraya gel, Aly," dedim, diğer elimle bıçağın sapını kavradım ki niyetimden zerre şüphe duymasın. "Seni onun üstünde izlemek istiyorum."

15

Aly

Kalbim göğsümden kurtulmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarıma çarpıyordu. Aman Tanrım, bir an için Josh'ın beni öldüreceğini sanmıştım. Bu adamın her sözümü ciddiye aldığını unutmamalıydım. Sırf internette evime girmesi için ona yalvardım diye gelip evime gizlice girmişti. Şimdiyse karanlık bir şeyler istemiştim ve o da bunu yerine getiriyordu. Bunun bir bedeli olacağını bilmeliydim.

Gözlerimi yatağıma saplanan bıçağın kabzasına diktim. O kadar para verdiğim güzel yatağıma.

"Yarın yeni yatağın gelecek," dedi Josh. Sesi, gizlemek için gösterdiği çabayla nefis bir kısıklıkta çıkıyordu.

Bakışlarımı hızla ona çevirdim.

Başını yana yatırarak yatağımı işaret etti. "Bu yatak benim için çok küçük, bu yüzden sana çerçevesi, yatak başlığı ve bazası aynı olan daha büyük bir yatak aldım."

Ağzımdan hızlı bir nefes çıktı. Kedime oğlum diyordu. Sanki yatakta çok vakit geçirmemizi planlıyormuş gibi bana ikimiz için bir yatak almıştı. Ona ihtiyacım olduğunda yanıma geliyor, ağladığımda bana sarılıyor, sorunlarımın üstesinden gelmeme yardımcı oluyor ve birini öldürmek istediğimi itiraf ettiğimde beni yargılamadan dinliyordu.

Hayatımda en son ne zaman biri bu şekilde yanımda olmuştu hatırlamıyordum. Son zamanlarda yattığım ya da çıktığım erkeklerin hiçbiri kesinlikle böyle değildi. İş yoğunluğum artığında hepsi kaçıp gitmişti. Josh ne yapmıştı peki? Nöbetim boyunca beni izlemiş, biraz uzak durmasını istediğimde bile gözünü üstümden ayırmamıştı.

Bunun onun için sadece fantezilerini deneyimleyebileceği bir takılma olmadığını iki kez açıkça söylemişti ve lafla peynir gemisinin yürümeyeceğini biliyor olmalıydı çünkü bana bunu davranışlarıyla da gösterme konusunda çok başarılıydı. Başıma kötü bir şey gelecek korkusuyla bunu mahvetmek yerine ona inanmaya başlamamın zamanı gelmişti. Evet, sonunda kalbimi kırabilirdi ama bu ilişkiye hiç şans vermezsem kalbimi kendim kırmış olurdum. Hatta muhtemelen onunkini de.

Doğruldum ve bornozu kollarımdan düşürerek arkamdaki örtülerin üzerine düşmesine izin verdim. Gözleri hummalı bir yoğunlukla vücudumun üzerinde geziniyordu, nereye bakacağını bilemediği için aynı anda her yerimi seyretmeye çalışıyormuş gibiydi. Bana bu şekilde, sanki aynı anda hem el üstünde tutulacak hem de arzulanacak biriymişim gibi bakmasından asla bıkmazdım. Bazen beni korkutmayı başarsa da onun yanında kendimi güvende hissetmemi de sağlıyordu.

Ve evet, bir sonraki adımda ne yapacağını bilememenin verdiği hafif korku onu daha çok istememe neden oluyordu. Bana onun için cesur olmayı arzulatıyordu ama istediği şey hakkında hâlâ birkaç endişem vardı. Bıçağın kabzası uzun ve genişti, yuvarlak bir başı vardı ve av bıçağından çok mutfak bıçağına benzeyecek şekilde hafifçe kıvrımlıydı. Bana zarar vereceğini düşünmüyordum ama yine de enfeksiyon kapma ya da kendimi kesme riski vardı.

Arkasına uzanıp sırt çantasını kendine çekti. Gözlerini üzerimden ayırmadan içinden dezenfekte mendili gibi bir şey çıkardı. "Eğer o mükemmel amcığına bir şey olmasına izin vereceğimi düşünüyorsan..." dedi ve bakışları bacaklarımın arasına kaydı. "Beni hiç tanımamışsın

demektir." Paketi yırtarak mendili çıkardı ve bıçağın kabzasını silmeye başladı. "Buraya gel, Aly. Sabrımı kaybediyorum ve sen henüz bunu görmeye hazır değilsin."

İç kaslarım beklentiyle kasıldı. Ah, siktir, onun kontrolden çıktığını düşünmek neden bu kadar tahrik ediciydi?

Yataktan kayarak kalkıp yanına gittim, ona o kadar yakın durdum ki gözleriyle buluşmak için başımı geriye yatırmak zorunda kaldım. Umarım benim ona baktığımda gördüğüm şeyi o da bana bakarken görüyordur – samimi bir şefkatle karışık arzu. Evet, o büyük ve muhteşem bedenini istiyordum ama kişiliği de beni bir o kadar tahrik ediyordu.

"Seni öpmek istiyorum," dedim, bu düşünce aklıma gelir gelmez dudaklarımdan dökülüvermişti.

"Öyleyse arkanı dön," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım, itiraz etmeye hazırlanmıştım –çünkü arkam dönükken nasıl öpüşecektik?– ama gözlerinde öyle bir ifade vardı ki bunun oyun oynanacak bir an olmadığını hemen anladım. O yüzden döndüm ve arkamdan hışırtılar duyduğumda ne planladığını merak etmeye başladım.

Yaklaştı, göğsü sırtıma değdi ve ardından tenimde saten bir uyku maskesi hissi bırakan bir şeyi gözlerimin üzerine yerleştirdi. Maskeyi bağladığında dünyam kararda. Tamam, bu sorun değildi. Sonunda onu öpebileceksem gözlerimin bağlı olmasına katlanabilirdim...

Ellerimi sertçe arkama çektiğinde ciyakladım. Küçük bir uyarı iyi olurdu ama yine de istediğim şey iyi olmak değildi, değil mi? Sağ bileğimde çeliğin soğukluğunu hissettim. Evet, beni kelepçeliyordu. Bu da sorun değildi. Hayatım boyunca hiç bu kadar savunmasız olmadığım düşüncesiyle paniğe kapılmama gerek yoktu.

Tanrım, Buda, artık her kim duyuyorsa, lütfen bu adam hakkında yanılmış olmayayım, diye dua ettim.

"Hızlı nefes alıyorsun, Aly," dedi, kelepçeleri tutup beni kendine çekerken sesinde bir parça eğlence vardı. Sertliği belime dayandığında

kızışmış bir kedi gibi ona sürtünmemek için kendimi zor tuttum. "Korkuyor musun?"

"Evet ama bu hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim ve bunu yüksek sesle dile getirmek beklemediğim bir şekilde özgürleştirici geldi.

Bunun için kendimi suçlu ya da kirli hissedeceğimi sanmıştım ama Josh acı dolu bir inilti koyverip iri elini boğazıma doladığında tek hissettiğim şehvetti. Bu haldeyken bana neler yapabileceğine dair görüntüler zihnimde birbiri ardına belirdi. Beni yatak başlığına bağlayabilir ve ben bayılana kadar orgazmın eşiğine getirebilirdi. Ya da beni domaltıp ellerim ve dizlerimin üzerinde becerebilir, kelepçeleri kullanarak her acımasız darbede beni kendine doğru çekebilirdi.

Evet, lütfen.

Boynumu kısa bir süre sıktıktan sonra bıraktı ve parmakları aşağı kaymaya başladı. Nefesimi tuttum, beklentiyle titrerken parmak uçları köprücükkemiğimden geçti. Görüşümün engellenmesiyle diğer duyularım canlanmıştı. Tenim onun dokunuşuna karşı aşırı duyarlı hale geldi. Saçlarıma çarpan yumuşak nefesleri fısıltılı iç çekişler gibi geliyordu. O kadar yakındık ki kalp atışlarını sırtımda hissedebiliyordum, benimki kadar hızlıydı. Onun da benim kadar etkilendiğinin tek işareti buydu.

Bir eli aşağı kayarken diğeri yukarı çıkmaya başladı ve ortada buluşup tıpkı kanepede olduğu gibi memelerimi kavradılar. Aradaki fark, bu sefer tereddüt olmamasıydı; Josh'ın başparmakları meme uçlarımın üzerinde ileri geri, temposuz hareketlerle gezindi ve böylece ben daha birinden yayılan zevki algılayamadan iki tepecik de uyarılmış oldu. Zevk doğrudan merkezime aktı, dizlerimi güçsüzleştirdi, nabzımı hızlandırdı. Onun da kendini iyi hissetmesini istedim, bu yüzden ellerimi yukarı kaldırıp sertliğine dokunmaya çalıştım.

Cık cıkladı ve kalçalarını geriye çekerek beni reddetti. "Bu seninle ilgili," dedi ve meme uçlarımı birbiri ardına nazikçe çimdikledi. "Sen oturacaksın. Ben oynayacağım."

Kollarının arasında kıpırdandım. Böyle devam ederse, düşündüğünden daha erken oturacaktım. Yere, ayaklarının dibine. Bacaklarım bu tatlı işkenceye daha fazla dayanamayacaktı.

Bir eli mememden ayrılıp daha aşağı kaydı, benden o kadar uzundu ki bacaklarımın arasına ulaşmak için eğilmek zorunda kaldı ve bu hareketiyle dudakları kulağıma yaklaştı. O ilk muhteşem dokunuşu bekleyerek nefesimi tuttum ama gelmedi. Bunun yerine, bana sataşarak üst bacağımdan aşağıya doğru bir çizgi çizip ardından yanlara doğru kaydı ve tam da ona ihtiyacım olan yerin kıyısında durdu.

"Ben de seni öpmek istiyorum," dedi dudakları kulağımın kenarında gezinirken.

Titredim ve başımı ona doğru çevirdim. Bu pozisyon öpüşmek için pek uygun değildi ama o kadar çaresizdim ki boynumun tutulmasını göze almaya hazırdım.

Kısık bir kahkaha attı. "Ama ağzını değil."

Beni çevirdiğinde başım döndü. Önümde diz çöktüğünü belli eden bir ses duydum ve Tanrım... Kelepçeler olmasaydı bu manzarayı görmek için maskeyi çekip çıkarırdım. Bir sonraki hamlesini beklerken nefes nefese kalmıştım, beni böyle bekleterek bana ne yaptığını gayet iyi bildiğini ve bundan keyfini çıkardığını hissedebiliyordum. Şu anda bile benimle dalga geçiyor olması hiç şaşırtıcı değildi.

Her nasılsa, ona küfretmek ya da bana dokunmasını istemek yerine ağzımı kapalı tutmayı başardım. Beklentim her geçen saniye daha da artıyordu. Ne yapıyordu? Nereye bakıyordu? Bunu daha ne kadar uzatmayı planlıyordu?

Eli ayak bileğime dokununca bir an irkildim, aptal kelepçeler dengemi bozduğu için neredeyse sendeleyip düşecektim. Kalçalarımdan tutarak beni sabitledi ve yumuşak kıkırdaması odada yankılandı.

"Bu sabah çok ürkeksin," dediğinde gülümsediğini sesinden duydum. Tam bir piçti.

"Sen de böyle bağlanmayı bir dene bakalım," diye karşılık verdim.

Parmakları kalçalarıma saplandı ve beni kendine doğru çekti. "Bağlayan sen olacaksan memnuniyetle."

Kısa süreli kızgınlığım anında uçup gitti. Josh'ı gözleri bağlı ve elleri kelepçeli hayal ettim. Kesinlikle evet. Olasılıklar sonsuzdu ama aklıma ilk gelen ve saplanıp kaldığım düşünce, beni orgazmın kıyısına kadar getirip orada bırakmanın intikamını almaktı. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, daha önce hiç kimseyle böyle oynamamıştım ama her zaman iyi bir öğrenci olmuşumdur ve bu fırsat elime geçene kadar bir erkeği orgazmın eşiğine getirip boşalmasını engellemenin tüm yollarını öğrenecektim.

"Şeytani gülümsemenden bu fikrin hoşuna gittiğini anlıyorum," dedi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tam o anda sağ ayağımı yerden kaldırdı ve bütün dikkatimi dengede kalmaya vermek zorunda kaldım. Kalçamı daha sıkı tutarak bacağımı omzunun üzerinden geçirirken sabit durmama yardımcı oldu. Dengemi bulmak için topuğumu sırtına bastırmak zorunda kaldım ve bu onu sadece bana daha da yaklaştırdı.

Daha bu pozisyona yeni alışmaya başlamıştım ki sıcak nefesi kadınlığıma çarptı ve vücudum tepki olarak ürperince bileğim titredi. Eğer diğer eli yeniden kalçamdan tutmasaydı düşebilirdim. Ve işte o anda fark ettim; nefesini hissettiğime göre balaklavayı çıkarmış olmalıydı.

"Sırılsıklamsın, bebeğim," dedi, sözleri tenimi ısıttı. "Nasıl parladığını görmelisin." Baldırımın üst kısmına yumuşak bir öpücük kondurduğunu hissedince neredeyse inleyecektim. "Bıçağı alabilmen için üzerinde zaman harcamam gerekecek sanmıştım ama sen çoktan hazırsın."

"Beni bu hale sen getirdin," dedim. "Videolarını o kadar çok izledim ki seni gördüğüm anda vücudum... hazır oluyor."

Alnını karnımın alt kısmına yasladı ve işkence dolu bir ses çıkardı. "Siktir, Aly. Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü seni her gördüğümde benim için ıslandığını bileceğim," diye homurdandı

"Gözlerim bağlı olduğu içindir belki de ama ben buradaki sorunu göremiyorum."

Bir kahkaha atıp başını iki yana salladı, saçlarının tenime değdiğini hissedince maskesini tamamen çıkardığını anladım. "Önümüzdeki iki haftayı birlikte geçireceğiz. Bunu öğrendiğimden beri tek istediğim seni bu evde çıplak bir halde kilitli tutmak."

"Kabul. Sıradaki soru."

Bacağımın altındaki omzunun gülerken sarsıldığını hissettim ve bir kez daha dengemi kaybettim. Bunu hissedip kavrayışını sıkılaştırdı, alnını karnımdan çekti ve havadaki uyluğuma bir öpücük kondurdu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. "Seni yere yatırıp şuracıkta becerme isteğimle savaşırken bile beni nasıl güldürebiliyorsun?"

Ah, iyi bari. Demek bu karşılıklıydı. "Sanırım bu yetenek ikimizde de var. Ayrıca, dürtülerinle savaşmak zorunda değilsin."

"Zorundayım," dedi. "Eninde sonunda o noktaya geleceğiz ama öncesinde senin için planlarım var ve ben sabırlıyımdır."

"Sadece birimizde olan bir yetenek."

"Fark ettim," dediğinde nefesi yine bacaklarımın arasına çarptı.

Derin bir nefes aldı ve tek uyarım bu oldu. Ardından bir hırlamayla dudaklarını klitorisimin etrafında kapadı, diliyle üzerinde daireler çizdi ve sonra onu emmeye başladı. Bütün vücudum sarsıldığında kalçalarımdan daha da sıkı tuttu ve dilini aşağı kaydırarak girişime birkaç dil darbesi indirdi. Çıkardığı ıslak sesten anladığım kadarıyla sandığımdan daha da ıslanmıştım, sularım onun için neredeyse damlayacaktı.

"İnanılmaz bir tadın var," dedi ve dilini gidebildiği kadar derine kaydırdı.

Vücudum refleks olarak dilini sıkıştırmaya çalıştı, daha büyük ve daha sert bir şeyin onu doldurmasına ihtiyaç duyuyordu. Josh dilini farklı bir açıyla içime soktu ve klitorisimi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak şekilde okşadı. Sonra dudakları tekrar klitorisimde daireler çizdi ve emmeye başladı. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim,

yumruklarımı o kadar sert sıkıyordum ki muhtemelen tenimde yarım ay şeklinde izler kalacaktı. Bu harikaydı ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu yüzeysel uyarılma şu anda boşalmama yetmezdi. Ya o dudakları olduğu yerde tutacak ya da bıçağın üzerine oturmama izin verecekti.

Gözlerimi kırpıştırdım. Evet. Bunu gerçekten düşünmüştüm.

Sanki içimdeki ihtiyacı hissetmiş gibi Josh beni daha da sert emdi ve düşünme yetimi tamamen kaybettim. Başım geriye düştü, bileklerim kelepçeleri zorladı. Uzanıp parmaklarımı saçlarına geçirmek, kendimi yüzüne sürtmek istiyordum. Belki birkaç savunma tekniğiyle *onu* yere indirebilirdim. Ne yazık ki ellerim kelepçeliyken yapabileceğim çok fazla şey yoktu ve yapabileceklerimin hiçbiri yüzüne oturmamla sonuçlanmazdı.

Küçük bir şak sesiyle klitorisimi emmeyi bırakıp dilini üzerinde gezdirmeye geri döndü. Kalçamdaki ellerinden biri bacağımdan aşağı kayıp aralarına süzüldü. Parmak uçlarıyla girişimi usulca yoklarken dili hassas sinir yumağımı yalayıp duruyordu. İçimde bir şey, herhangi bir şey hissetmeye o kadar ihtiyacım vardı ki iki kalın parmağını içeri ittiğinde neredeyse ağlayacaktım.

Tanrım, bu iyi hissettirmişti ve böyle devam ederse beni boşaltmak için fazlasıyla yeterli olacaktı.

Daha önce yaptığı gibi parmaklarıyla içimde "gel" hareketi yaptı ve beni soluk soluğa bırakan bir noktaya çarptı.

"Bunu bir daha yaparsan bacağım beni daha fazla taşımayacak," diye uyardım onu.

Ağzını sadece fısıldayabileceği kadar üzerimden çekti. "O zaman otursan iyi olur."

Ah, Tanrım. Bu gerçekten oluyordu. Gözlerim bağlı ve ellerim kelepçeliyken bir bıçağın kabzasına oturmak üzereydim. Dehşete kapılmam gerekirdi ama tek hissettiğim olacaklara duyduğum heyecandı.

Parmakları hâlâ içimdeyken Josh kalçamı bıraktı ve bacağımı omzundan indirdi. İki ayağımın üzerinde daha dengeliydim. Ta ki

parmaklarını içimde tekrar kıvırana ve dizlerim titreyene kadar. Bunu fırsat bilen Josh omzunu kasıklarıma bastırdı. Hazırlıksız yakalanınca öne doğru sendeledim. Parmakları içimden çıktı, kolunu kalçalarımın arkasına doladı ve beni bir patates çuvalı gibi sırtına alarak ayağa kalktı.

Bu seksi gelmemeliydi. Gerçekten. Ama beni sanki tüy kadar hafifmişim gibi kaldırabilmesi içimi bir hoş etti. Ben iri bir kadındım; uzun, yapılı ve kaslıydım. Bir yanım minyon kadınların partnerleri tarafından kolayca kucaklandığı o videoları hep kıskanmıştı. Şimdiyse içimden sonunda sıra bana geldi diye ciyaklıyordum.

Birkaç adım attıktan sonra dizinin üstüne çöktü ve beni yavaşça yere bıraktı.

"Yatağın köşesi tam arkanda," dedi. "Seni aşağıya doğru yönlendireceğim. Bıçağın kabzasında kalın bir koruma var ve bıçak hareket etmeyecek kadar derine saplanmış durumda ama yine de hem bir bariyer olmak hem de bıçağı yerinde tutmak için bir elimi altında tutacağım."

"Ama ellerin yaralı," dedim.

"Acıyı seviyorum."

Uff. Bu açıklama berbat olduğu kadar ateşliydi de.

"Tamam," diye fısıldamayı başardım.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," dedi bir kez daha bacaklarımın arasını okşayarak. Klitorisimi parmaklarının arasında sıkıştırdığında nefesim kesildi, beni orgazmın eşiğine kadar getirip durduğu anları hatırladım. "Bu amcık artık benim, Aly ve ben benim olanı korurum."

Bir de mükemmel erkek yok derler.

"Senin," diye kabul ettim.

Erkeksi bir onay sesi çıkardı ve klitorisimi bıraktı. İki elini kalçalarıma yerleştirip beni yavaşça geriye doğru itti. Önce temkinli bir adım attım, sonra bir adım daha. Dizlerimin arkası yatağa değince durdum.

"Otur. Yavaşça," dedi.

Söylediğini harfiyen yaptım. Kontrollü hareket etmemi sağlayan tüm bacak antrenmanlarım için minnettardım. Sanki yavaş squat yapıyordum. Derken...

Ah, Tanrım. Çok soğukmuş!

Kabzanın yuvarlak ucu kıvrımlarıma denk geldi ve tam girişime hizalamak için biraz öne kaydım. Artık geri dönüşü yoktu. Derin bir nefes alarak kendimi aşağı bıraktım. Alışık olduğum vibratörlerden farklıydı. Her şeyden önce daha soğuktu. İç kaslarım bu soğuğa itiraz edercesine kabzanın etrafında kasıldı ve vücudum bıçağı ısıtana kadar birkaç saniye durmak zorunda kaldım. Sonra biraz daha ilerledim ve ardından yine durup ısınmasını bekledim. Aynı zamanda amansız bir sertliği vardı. Yatağa kadar indiğimde, söz verdiği gibi Josh'ın sıcak eli oradaydı. Kabza parmaklarının arasından çıkıyordu, tam oturduğumda avucu klitorisime bastırdı.

Gerçekten de bir bıçağın kabzası derinliklerime gömülmüşken bu hisse alışmaya çalışarak titrek bir nefes verdim.

Josh da aynı şekilde derin bir nefes verdi, ses tonunu ayarlamayı unuttuğu için epey etkilenmiş olduğunu anladım. "Sen bir tanrıçasın, Aly."

Sesini anında tanıdım. O olduğunu *biliyordum.*

Orada otururken kendimi gerçekten de bir tanrıça gibi hissettim. Sadece beni bıçağının kabzasında oturur halde görünce kendini unuttuğu için değil, aynı zamanda hayatımda hiç bu kadar cesur ve pervasız bir şey yapmadığım için de. Kendimi güçlü ve dokunulmaz hissettim, sanki bundan sonra hiçbir şey bana ulaşamazmış gibi. Bir dahaki sefere bir hasta bana zorluk çıkarmaya çalıştığında kendime nasıl bir kadın olduğumu hatırlatacaktım. Maskeli takipçisinden korkup kaçmak yerine onun bıçak kabzasını beceren türden bir kadındım ben.

Kalçalarımı öne doğru yuvarlayarak klitorisimi Josh'ın avucuna sürttüm ve hareket ederken sapın nasıl hissettirdiğini test ettim. Bir yanım rahatsız edici olmasından korkuyordu ama hiç de öyle değildi.

Bu, sahip olduğum ilk yapay dildodan çok farklı değildi, onun basit ve metalik hali gibiydi. Tek farkı titreşimsiz olmasıydı.

"İyi misin, bebeğim?" diye sordu Josh, sesini yine alçaltmıştı. Başparmağını yavaşça klitorisimin hemen üzerindeki, tam da ihtiyaç duyduğum yere bastırdı.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü. "İyiden de öteyim."

Öne doğru kaydığını duydum ve kolu belime dolandı. Ardından kelepçelerimi birbirine bağlayan zinciri kavrayıp aşağı çekerek bileklerimi yatağa bastırdı ve beni sırtımı dikleştirmeye zorladı.

"O zaman ne sikime kıpırdamadan duruyorsun?" diye mırıldandı kulağıma. "Sana üstüne bin dedim."

Vay canına. Dominant Josh başka bir seviyeydi. Ayaklarımı yere sağlamca dayadım ve tekrar aşağı doğru hareket edip eline sürtündüm. İçimdeki metal onun az önce parmaklarını soktuğu yeri doldururken ısınıyor, nefis bir his bırakıyordu.

"Tekrar," dedi ve ben de emrine itaat ettim.

Bir şeyin yere düştüğünü duydum, muhtemelen bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökmüştü ve sonra dudakları boynumdaydı. Önce boynumu emdi, sonra ısırıklar bırakarak aşağı doğru ilerledi. Yatağa sabitlediği kelepçeleri bırakmadan diğer elinin başparmağıyla klitorisimin üstünde yavaş daireler çizmeye başladı. Dudakları memelerimi buldu, diliyle meme ucuma bir fiske vurduğunda haykırdım. Haz merkezimin duvarları bıçağın sapını sıktı, orgazm içimde kabarmaya başlamıştı bile.

O kadar ıslaktım ki eli tamamen kaygandı ve uzun ortaparmağının kıçıma doğru kaydığını hissettim. Düşündüğüm şeyi mi yapacaktı? Yapmasını istiyor muydum? Yani, istemiyor değildim ama anal oyunlar oynamayalı epey olmuştu ve şu anda nasıl bir his bırakacağını bilmiyordum.

"Yapabilirsin, bebeğim," dedi ve ıslaklığımı arka girişime sürterek bölgeyi hazırladı. "Seni ne kadar çabuk alıştırmaya başlarsak beni o kadar çabuk içine alabilirsin."

Ona hayır demem için bir süre bekledi ama ben hiçbir şey demeyince parmağının ucunu içeri itti. İçgüdüsel olarak vücudum gerildi ama rahatlamaya çalıştım. Yabancı bir histi ama kötü anlamda değil. Sadece farklıydı ve parmağı içimde ilerlerken hafif bir yanma hissi oluştu.

Yoğundu. Bunu tarif edebilecek tek kelime buydu. O kadar yoğundu ki bir an hareketsiz kaldım ve sadece bana yaptığı şeyi *hissettim*. Başparmağı hâlâ klitorisimle oynuyordu ve dili meme ucuma darbeler indiriyordu. Ortaparmağını daha da derine kaydırdı ve her yerden uyarıldığım için ona doğru eridim.

Kalçalarımı dikkatle oynattım ve ah... vay canına. Tamam, o kadar da kötü değildi. Aslında seksi sayılırdı. Hâlâ yoğun ve biraz da rahatsız ediciydi ama yaptığımız şeyin tabu olması bunu daha çok istememe neden oluyordu. Böylece kendimi Josh'a ve bıçağa biraz daha sert bastırdım.

"Aferin kızıma," dedi ve evet, belli ki övgü fetişim de vardı çünkü bu iki küçük kelimeyi duymak beni zirveye anında biraz daha yaklaştırdı. "Ne kadar iyi gittiğine bir bak."

Üzerinde tekrar hareket etmeye başladığımda dudaklarımdan tiz bir inleme kaçtı. Aynı anda o kadar çok his yaşıyordum ki –anal penetrasyon, klitorisimle oynanması, meme ucumun yalanması, içimi dolduran bıçak kabzasından bahsetmiyordum bile– hepsi birleşip tek bir yoğun hazza dönüştü. Boşalmak üzereydim. Hem de sertçe.

İçimdeki parmağını öne doğru kıvırdı, iç duvarımı bıçağa doğru bastırdığını hissedebiliyordum. "Siktir, içinde olmak istiyorum," diye mırıldandı, ardından meme ucumu hafifçe canımı acıtarak ısırdı.

"Evet," dedim nefes nefese. Bunu ben de istiyordum, o kadar çok istiyordum ki içimden ağlamak geliyordu.

Şu an yaptığımız şey harikaydı ve bugüne dek yaşadığım en özgürleştirici, en farkındalık yaratan deneyimdi ama onun taşaklarına kadar içime gömüldüğünü düşünmek arzudan aklımı kaçırmama neden oluyordu. Onun için yanıp tutuşuyordum, o kusursuz vücudunun her

santimini okşamak, öpmek ve yalamak istiyordum ve karşılığında o da benim her santimimi sahiplensin istiyordum. Biriyle vücutlarımızın birbirine dolanmasının, göğsünün benimkinin üzerinde hareket ettiğini hissetmenin ve beni sıkıca kollarının arasına almasının getirdiği yakınlığı deli gibi arzuluyordum.

"Bunu o kadar çok istiyorum ki," dedim. Kendimi daha sert, daha hızlı ittirdikçe içimdeki baskı artıyordu.

"Yakında, bebeğim," diye söz verdi. "Ama önce bıçağımın üzerine boşalmanı izlemek istiyorum. İyi bir kız olup bunu benim için yapabilir misin?"

"Yapabilirim," dedim ona. Kalçalarım gerildi, yükselip alçaldıkça kıçım parmağının etrafında sıkıştı.

Ağzını tekrar üzerimde hissettim, önce bir meme ucuma, sonra diğerine tapıyor, içimdeki parmağını kıvırıyor, başparmağını ise tam ihtiyacım olan yere bastırıyordu. Hepsi çok fazlaydı. Daha önce hissettiğim her şeyden daha iyiydi.

Bu adam kalbimi kırarsa mahvolurdum çünkü içimden bir ses cinsel arzularımı sonsuza dek değiştirdiğini söylüyordu.

"Seni asla incitmem, Aly," dedi.

Ah, siktir, bu son düşüncemi yüksek sesle söylemiş olmalıydım ve artık geri almak için çok geçti. İşleri yavaşlatmak için de çok geçti çünkü boşalıyordum, kalçalarım çılgın bir hızda sallanıyor, dudaklarımdan inlemeler dökülüyor, gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu. Haz o kadar güçlü çarptı ki kulaklarım uğuldamaya başladı.

Çok utandım ama gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Elimde değildi. Çok iyiydi. Bana bu gece, hatta son birkaç yıldır yaşadığım boktan şeylerden sonra öyle mükemmel bir rahatlama yaşatmıştı ki kontrol altında tuttuğum tüm duygular yıkılan bir baraj misali dışarı akın ediyordu.

"Aly, siktir. İyi misin?" dedi Josh ve bedenim ona doğru kıvrıldı. "Dayan, bebeğim."

Parmağını dikkatlice içimden çıkardı ve bacaklarımdan tutarak beni bıçağın üzerinden kaldırdı. Kaybolmuş bir çocuk gibi ona sokuldum.

"Yanındayım," derken bir kolunu sırtıma sarıp diğerini popomun altına koyarak ayağa kalktı.

Çantasından kelepçenin anahtarını çıkarması biraz zaman aldı çünkü beni bırakmayı reddediyordu. Beni kucağında tutarak yere çömeldi ve sonunda anahtarı buldu. Kelepçeleri çıkarır çıkarmaz kollarımı boynuna doladım ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak ona sarıldım. Tanrı aşkına, benim neyim vardı?

"Bana durmamı söylemeliydin," dedi. Sırtını yatağıma dayamıştı, ben de üzerinde oturuyordum.

"Ah, T-tanrım, hayır," dedim hıçkırarak. "Sen mükemmeldin. *Bu* mükemmeldi. Sadece bu gece yaşananlar çöktü üzerime."

Ağır bir nefes verdi ve bana sıkıca sarıldı. "Sadece bu gece yaşananlar mı? Yoksa içinde tuttuğun başka şeyler de mi var?"

Beni nasıl bu kadar çabuk çözmüştü? Beni takip etmesiyle açıklanamazdı bu. Birini sessiz bir kamera görüntüsünden izleyerek ya da internette hakkında bir şeyler okuyarak bu kadar iyi tanıyamazdınız. Hayır, bu adam ruhumu okuyordu, sanki insanların taktığı maskeleri görmekte ve doğrudan özlerine ulaşmakta çok iyiydi.

"İçini dökmende bir sakınca yok," dedi sırtımı okşayarak.

"Yapamam. Bunun için çok tuhaf bir zaman."

"Mükemmel bir zaman," diye karşı çıktı. "Bir boşalma diğerini tetikledi. Bırak gitsin. Dedim ya, ben yanındayım, bebeğim."

Lanet olsun. Bu adam benim sonum olacaktı, değil mi? Bu dediğini duymak bile artık nihayet saklanmayı, her şeyi içime atarak kendimi uyuşturmayı bırakma iznim varmış gibi hissetmeme neden oldu. Bu gece berbat geçmişti. Dün gece de neredeyse bir o kadar kötüydü. Beni kollarının arasında tutan adam hariç, bu kahrolası ayın tamamı bok gibi geçmişti. O, hayatımdaki tek parlak ışıktı.

Peki ben ne yapmaya çalışmıştım? Onu uzaklaştırmaya çalışmıştım. Neden iyi şeyleri hak etmediğimi düşünüyordum? Daha küçükken benden çok şey alındığı için mi? Annemi kazada kaybettikten sadece birkaç ay sonra babam kalp krizinden öldüğü için mi? O zaman mı insanlarla arama duvar örmeye başlamış ve onları iterek herkesin eninde sonunda beni terk edeceğini kendime kanıtlamıştım?

Durmam gerekiyordu. Josh annemin benim böyle davranmamı istemeyeceğini söylerken haklıydı. Annemi tanıyorsam öbür dünyada bir yerlerde, bu kadar çok çalıştığım ve sosyal hayatımı bitirdiğim için bana kızdığına emindim. Şu anda neredeyse şöyle dediğini duyabiliyordum: "Sakın öldüm diye senden torun beklemediğimi sanma!"

Bu düşünce gözyaşlarımı durdurdu. Tanıdığım herkes, ölen yakınlarından azizmiş gibi bahsederdi. Benim annemse tam bir baş belasıydı: Coşkuluydu, lafını esirgemezdi ve tanıdığım en cesur kadındı. Bir keresinde, "Senin bıçağın varsa benim de silahım var, orospu çocuğu!" diye bağırarak bir soyguncuyla yüzleşmesini ve çantasına uzanmasını izlemiştim. Adam kaçmaya başlamıştı ve ben dehşet içinde bakarken annem kıkırdamıştı. Çantasında silah falan yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim Josh'a. "Sanırım üzgün olmanın normal olduğunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Rica ederim," dedi eliyle sırtımı okşayarak. "Bir an için her şeyi mahvettiğimi düşündüm."

Doğruldum ve göz maskesini çıkardım. Balaklavasını yeniden takmıştı ve lenslerinin ardında saklandığını bildiğim sıcak kahverengi gözler yerine buz mavisi gözlere bakmak hiç hoşuma gitmedi. "Bunu istesen de yapamazsın," dedim ona.

Bakışlarını kaçırdı ve sanki bana inanmamış gibi kaşları çatıldı.

Yüzünü tekrar kendime çevirdim. "Az önce yaptığımız şey *beni değiştirdi.*"

Küçük bir kahkaha attı. "Seni de, beni de. Hayatımda senin o kabzanın üzerindeki halinden daha güzel bir manzara görmedim.

Baksana." Aşağıya baktı ve bakışlarını takip ettiğimde kasıklarındaki ıslaklığı gördüm.

Kaşlarımı çattım. "Sen?.."

"Kıçın parmağımın etrafında kasılırken ve üzerime fışkıracak kadar sert bir orgazm yaşarken pantolonuma mı boşaldım? Aynen öyle. Bana ne yaptığını görüyorsun, değil mi bebeğim? Beni boşaltmak için bana dokunmana bile gerek yok."

Bakışlarımı tekrar gözlerine çevirdim. "Şimdi böyleyse sonunda içime girdiğinde ne olacak acaba?"

İnledi ve başı yatağa düştü. "Muhtemelen kutuplar yerinden oynayacak ve biz de bir nesli yok edecek kadar büyük bir felaketten sorumlu olacağız."

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilemedim. Gözyaşlarım yanaklarımda kurumaya başlarken iki şeyin farkına vardım: Hâlâ çıplaktım ve hayallerimin erkeği altımda uzanıyordu. Güzelliğinden bu kadar uzun süre mahrum kaldıktan sonra onu görmek çok etkileyiciydi. Tişörtünü zorlayan kaslarını süzdükten sonra kollarından aşağı inen o muhteşem renk cümbüşüne baktım. Vücudu başlı başına bir sanat eseriydi.

Az önce dünyamı sarsmıştı ve sonra kucağında hıçkırarak ağlamıştım ama hâlâ ona açtım. Onu tekrar istiyordum. Hemen şimdi. Ve bu sefer her şeyini istiyordum. Beklemenin canı cehenneme.

"Bana öyle bakma," dedi Josh.

"Şu anda beni göremiyorsun bile."

Başını kaldırdı. "Evet ama gözlerinle beni soyduğunu hissedebiliyorum."

Bir parmağımı tişörtünün orta kısmından aşağı indirdim. "Beni suçlayabilir misin? Sen beni iki kez çıplak gördün ama ben seni henüz bir kez bile görmedim."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Her şey istediğim gibi giderse, önümüzdeki iki hafta boyunca beni o kadar çok göreceksin ki sonunda benden bıkacaksın."

Başımı iki yana salladım, bakışlarım tekrar üzerinde gezindi. "Bundan oldukça şüpheliyim."

Bana parmağını salladı. "Cık cık. Öyle bir şey olmayacak. Temizlenmemiz gerekiyor, sonra da yemek ve uyku geliyor. Kötü bir gece geçirdin ve çok yoruldun. Gözlerin şu anda baştan çıkarıcı olduğu kadar uykulu da."

Kalbim tekledi. "Kalacak mısın?"

Kucağında benimle birlikte ayağa kalktı. "Kalmamı istiyor musun?"

"Ben..." Kelimeler bir an boğazımda düğümlendi. Bu gece yeterince kırılganlık göstermiştim, daha fazlasını açık etmek benim için zordu. Kendimi çıplak ve savunmasız hissediyordum ama sonra acaba onun bunu duymaya ihtiyacı mı var diye merak ettim çünkü şimdiye kadar yaptığı tek şey kapımda davetsizce belirivermekti. "Evet. Kalmanı istiyorum."

Rahatlamış bir nefes verdi ve ben de doğru karar verdiğimi hissettim.

"Öyleyse kalıyorum," dedi ve beni banyoya götürerek ikimizi de temizledi. Daha sonra rahat pijamalarımı giydim ve ona da bir tane ödünç verdim. O ödünç verdiğim eşofman altımı çekiştirirken gülmemeye çalıştım. Bana çok büyük gelmesine rağmen onun üzerinde daha çok kapri gibi durmuştu. Adam bir orta defans oyuncusunun iki katı kadardı.

Kapının ardından bir miyavlama yükseldi, ardından Fred'in kapıyı tırmaladığını işittik. Açıkçası bu kadar uzun süre dayanmasına bile şaşırmıştım, Fred genellikle kapıyı kapamamdan beş dakika sonra mızmızlanmaya başlardı.

Josh kapıya doğru döndü ve Batman sesiyle bağırdı. "Mahremiyetimize hiç mi saygın yok?"

Miyav.

"Seninle bu tartışmayı yapmayacağım, genç adam!" diye seslendi Josh.

Miyav.

"Bana bak. Ben yokken de annenle böyle konuşmuyorsundur umarım."

Josh gidip kapıyı açarken başımı iki yana salladım. Fred kapının hemen ardındaydı, kuyruğunu sallarken son bir destansı miyavlamayla kendini savundu.

"Bu kadar yeter," dedi Josh ve onu kucaklayıp ortadan kayboldu. "Ah. Tanrı aşkına Fred, nazik ol. Yine tişörtümü deliyorsun. Evet, beni gördüğüne sevindiğini biliyorum." Sesi gitgide uzaklaşıyordu. "Evet, ben de seni özledim ama sevgini bağırarak gösteremezsin ve sakın benim gizli takipçiliğimi gündeme getirme. Şu anda senin tuhaflıklarından bahsediyoruz, babanınkilerden değil."

Onu dinlerken kalbim üç kat büyümüş gibi hissettim. Bu kadar sevimli olmayı bırakması gerekiyordu yoksa işimiz zordu.

"Bebeğim?" diye seslendi. "Yine yumurta ve pastırma mı istersin?"

Ah, siktir, hayır.

Hızla odadan çıktım, bir daha bana yemek yapmamasını istediğimi ona nazikçe nasıl söyleyeceğimi bulmalıydım.

16

Josh

Alarmın sesiyle uykumdan sıçrayarak uyandım. Yataktan fırladım ve bir an için hiçbir şey göremedim. İçim ani bir korkuyla doldu. Uyurken lensler gözlerimin arkasına kayarak optik sinirlerimi mi koparmıştı? Böyle bir şey mümkün müydü?

Aly yakınımda bir yerde inledi. "Bu ses de ne?"

"Bilmiyorum. Kör oldum," dedim panikle. Siktir ya, yine sesimi değiştirmeyi unutmuştum.

"Ne?" diye bağırdı ve yatak onun hareketleriyle sallandı.

"Yardım et," diye sızlandım Batman tarzında ve evet, sesim de durumum kadar acınasıydı.

"Aman Tanrım," dedi titrek bir kahkahayla. "Kör olmadın. Aptal baklavan yana kaymış."

Kendimi yatağa bıraktım, o kadar rahatlamıştım ki ellerim titriyordu. Maskeyi düzeltince Aly'nin çatık kaşlı yüzü üzerimde belirdi. Oda o kadar karanlıktı ki gün boyunca uyumuş olmalıydık ve şimdi yine gece olmuştu. En son ne zaman bu kadar kesintisiz uyuduğumu hatırlamıyordum ama Aly'nin ısrar ederek hazırladığı kahvaltıyla karnımızı doyurduktan sonra onun minicik yatağında birbirimize sarılarak yatmıştık ve kafam yastığa değer değmez kendimden geçmiştim.

"Adı balaklava," dedim ona.

"Ben ne dedim ki?" diye sordu.

"Baklava dedin. Biri maske. Diğeri lezzetli bir tatlı."

"Her neyse işte." Aly üzerimden telefona doğru uzandı ve ben de onu göğsüme çekip kollarımla sarmamak için kendimi zor tuttum. "Alarmını kapamayı unutmuş olmalısın."

Kıpırdamadan durdum, nihayet sesi idrak edebiliyordum. Telefonumda pek çok alarm vardı ama özellikle yüksek sesli olan bu alarm Aly'nin güvenlik sistemine, özellikle de arka kapıdaki kamerasına bağlıydı. Ayarları sadece biri sensöre bir adım yaklaştığında ve birkaç saniye orada kaldığında çalacak şekilde değiştirmiştim. Yani yoldan geçen bir hayvan bu alarmı tetikleyemezdi.

Uykulu halim bir anda kayboldu, endişe ve adrenalin baskın gelmek için birbirleriyle savaşırken Aly ulaşamadan komodinden telefonumu kaptım. Alarmı susturdum ve ekran kilidini açtım. Beni karşılayan manzara damarlarımdan buz gibi bir şeyin akmasına neden oldu. Kamera karanlıktı. Ve bu gecenin karanlığı değildi. Kameranın üzeri örtülmüştü.

Küfrettim.

"Ne oldu?" dedi Aly.

"Arka kapında biri var."

Sırıttı. "Hayır, o dün geceydi."

"Ben ciddiyim," dedim. "Sanırım biri evine girmeye çalışıyor."

"Ne?" diye fısıldadı.

Üzerimde sadece baksırımla yataktan fırladım. Fred hangi cehennemdeydi? Gözlerim koltuğa kıvrılmış siyah beyaz bedenini buldu. Onu yakalayıp annesine uzattım.

"Bebeğimizi koru," dedim ona.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Fred'i kucaklarken. "Ne yapıyorsun?"

"Dışarı çıkıyorum."

"Kesinlikle olmaz," dedi. "Polisi aramalıyız."

Bana verdiği, içine zar zor girebildiğim eşofmanı üzerime çekerken donup kaldım. "Polis olmaz. Şu anda açıklayamam ama... polis yok. En yakın dolu silah nerede?"

"Şifoniyerin alt çekmecesinde," dedi. "Ve az önce söylediğin şeye daha sonra kesinlikle geri döneceğiz."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Son bir çekiştirmeyle eşofmanı giydim, sonra hızlı adımlarla şifoniyere doğru yürüdüm. Aly'nin silahı tam söylediği yerdeydi, çekmeceden alıp şarjördeki mermileri kontrol ettim. Odaya döndüğümde Aly yataktan kalkmış, pijamalarını giyiyordu.

"Sen burada kalıyorsun," dedim.

"Hayır," diye karşılık verdi ve bana doğru yürüdü.

Silahı yere doğru tutarak diğer elimle onu omzundan yakalayıp adımının ortasında durdurdum ve gözlerinin içine bakabilmek için eğildim. Onun bu yatak odasından çıktığını düşünmek beni birinin evine zorla girmesinden daha fazla panikletiyordu ve evet, durumun ironisinin farkındaydım.

"Senin belalı bir hatun olduğunu biliyorum," dedim ona. "Ve mecbur kalırsan bunu tek başına halledebileceğinden de şüphem yok. Ama sana yalvarıyorum, akıl sağlığımı korumam için lütfen burada kal." Sözlerimi pekiştirmek için omzunu hafifçe sarstım. Kulaklarımı dört açmıştım ve dışarıdaki her kimse, kapıyı kırmaya çalışana kadar ne kadar zamanımız olduğunu merak ediyordum. "Lütfen, Aly."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi bariz bir endişeyle kaşlarını çatarak.

"Biliyorum, bebeğim ama orada yanımda olursan odaklanamam ve bütün dikkatimi dışarıdaki kişiye vermem gerekiyor."

Altdudağını ısırdı, kaşları birbirine yaklaştı. Sikerler böyle işi. Eğer ölmek üzereysem, bu onun tatlı dudaklarını dudaklarımda hissetmeden olmayacaktı. Dün gece onu reddetmiştim çünkü nihayet öpüşeceğimiz anı o yalvarana kadar ertelemek istemiştim ama şimdi çaresiz olan bendim.

Maskemi ağzımı ortaya çıkaracak kadar yukarı çektim ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Beni hevesle ve büyük bir açlıkla karşılayıp kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. Dudaklarını araladığında ve dillerimiz buluştuğunda başım döndü, kan doğrudan sikime hücum etti.

Belki de çoktan ölmüştüm çünkü Aly'yi öpmek cennete gitmek gibiydi. Bedeni benimkine o kadar iyi uyum sağlamıştı ki sanki birbirimiz için yaratılmıştık. Dudaklarımız sanki bunu yüzlerce kez yapmışız ve artık birbirimizin nelerden hoşlandığını ezbere biliyormuşuz gibi mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Kahrolasıca hayatımın en iyi öpücüğüydü ve bu hissi bin... hayır, milyon kez daha yaşamak için her şeyi yapma kararlılığımı pekiştirdi.

Geri çekildim, ikimiz de nefes nefeseydik. Dünya ekseninden kaymıştı sanki; yönüm yeniden belirlenmişti ve pusulam kollarımdaki kadını gösteriyordu.

Dudaklarına son bir öpücük kondurdum. "Ben çıktıktan sonra kapıyı kilitle ve bana bir şey olması ihtimaline karşı şifoniyerin çekmecesindeki diğer silahı al."

Kocaman açılmış gözlerini kırpıştırdı. "Belki sadece bir rakundur."

Kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım. "Yanlış hatırlamıyorsam rakunlar kameraları örtmeyi bilmiyorlardı." Ben açık kapıya doğru yürürken keskin bir nefes aldı. Ona belki de son kez bakmak için durdum; buruşmuş pijamaları içinde, saçları dağılmış, dudakları öpücüğümden şişmiş bir halde orada duruyordu. Bu görüntüyü hafızama kazıdım. "Silahı al, Aly."

"Tüm silahlarımın nerede olduğunu nasıl bildiğini sormayacağım bile." Komodinine giderken yarı yolda durdu ve dönüp parmağını bana doğrulttu. "Sakın yaralanayım deme."

"Elimden geleni yaparım," dedim. "Ama şunu açıklığa kavuşturalım, evine girmesini istediğin tek maskeli adam bendim, değil mi? Bir yanlış anlaşılma yüzünden gidip masum bir adamın canına okumak istemem."

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Maskeli adam mı? Yok. Ama üstü çıplak ip atlama egzersizi yapan bir adamla bir iki itfaiyeciden istemiştim."

Gerildim. "Kadın, umarım şaka yapıyorsundur yoksa ikinci kavgamızı etmek üzereyiz."

Bana bir yastık fırlattı. "Şaka yapıyorum tabii ki, manyak. Fikrimi değiştirip seninle gelmeden git hadi."

Döndüm ve Aly bana, "Lütfen dikkatli ol," diye fısıldarken kapıyı arkamdan kapadım.

Senin için her zaman dikkatli olurum, diye geçirdim içimden.

Aly'nin hâlâ kaldırmadığı Noel ağacı salonun içinde yolumu aydınlatıyordu. Kısa bir an fişini çekmeyi düşündüm ama bundan hemen vazgeçtim; dışarıdaki kişi ışığın aniden söndüğünü fark edebilir ve içeride birinin uyanık olduğunu anlayabilirdi. Yaralanmadan kurtulmamın en iyi yolu onu hazırlıksız yakalamaktı.

Arka kapıdan görülmemek için duvara yaklaşarak yavaşça mutfağa ilerledim. Kapı tokmağının kurcalanma sesi, bunun bir hayvan olabileceğine dair son umut kırıntımı da yok etti. Gece vakti birisi Aly'nin kapısını zorluyordu.

İçimde yanan öfke o kadar büyüktü ki titremeye başladım. Onu öldürecektim. Hayır. Bekle. Bu benim hapse girmemle sonuçlanabilirdi ve o zaman Aly'yi sadece ziyaret saatlerinde görebilirdim.

Yakalanmazsan sorun olmaz, diye fısıldadı iç sesim.

Başımı iki yana salladım. Şu an saldırgan iç sesimle tartışacak zaman değildi. Belki de sadece bir hırsızdı. Şehrin bu bölgesindeki suç oranları ortalamaydı; ne çok güvenli ne de çok tehlikeli bir semtti. Üstelik Aly'nin arabası dışarıda değildi çünkü eve Uber ile gelmişti. Kapının diğer tarafındaki kişi muhtemelen evin boş olduğunu düşünüyordu. Felaket tellallığı yapan kronik anksiyetem yüzünden hemen en kötüsünü düşünüyordum.

Kapıya odaklandım ve duvara yapışarak yavaşça yaklaştım. Hırsız kapıyı açarsa bir sürgü olduğunu da fark edecekti ve kapıyı kırıp

bütün mahalleyi gürültüden ayağa kaldırmasın diye sürgüyü yavaşça ve sessizce geri çektim.

Şimdi tek yapmam gereken içeri girmeye çalıştığında ne yapacağıma karar vermekti. Ya burada durup silahı yüzüne doğrultacaktım ya da yakınlarda bir yere saklanıp aniden üstüne...

Kapı bir anda açıldı.

Düşünmeyi bıraktım, vücudum yıllar süren dövüş sanatları eğitiminin verdiği refleksle kendi kendine hareket etti. Benimki gibi balaklava takmış bir adam görüş alanıma girdiği anda yumruğum öne fırladı. Bütün ağırlığımı yumruğa verdim, yıllar önceki ilk karate hocamın öğrettiği gibi sanki parmak eklemlerim hedefimin kafasının içinden geçecekmiş gibi hayal ettim.

Yumruğum adamın yüzüne çarpınca ipi kopmuş bir kukla gibi yere yığıldı.

Bayıldığından emin olmak için onu gömleğinden yakalayıp kaldırdım. Kafası kemiksizmiş gibi sallanıyordu, rol yapıyor olamazdı. Onu dikkatlice yere indirdim, yakınlarda bir yerde bir ortağı olabilir diye kapıyı kapayıp sürgüyü tekrar çektim. Maskesi ve sırtındaki büyük çanta bana bunun sıradan bir soygun olmadığını düşündürdü.

Keskin bir nefes sesi beni kendime getirdi.

Hayır. Odadan. Çıkmamış. Olsun.

Dişlerimi sıktım ve başımı çevirdiğimde Aly'nin sadece birkaç adım ötede durduğunu ve elindeki silahı baygın adama doğrulttuğunu gördüm. Tabii ki söz dinlememiş ve odasında kalmamıştı.

Ona gözlerimi kısarak baktım ama o, baygın adama odaklanmıştı ve bakışlarımdaki azarı görmedi. "İkinci kavgamızı yüzde yüz etmek üzereyiz."

Karanlıkta yüzü solgundu, ifadesi gerçek bir korkuyla kararmıştı. Alaycı bir cevap vermek yerine silahıyla adamı işaret etti. "Maskesini çıkar."

"Aly," dedim omuzum ihtiyatla karıncalanırken.

"Çıkar," diye sertçe emretti.

Aşağı eğildim ve adamın maskesini hızla çıkardım.

Tanrım. Lanet. Olsun.

Bradley Bluhm'du.

Yüzü biraz önce yediği dayaktan dolayı hâlâ şişti ve burnu da mahvolmuştu, ağzından ve çenesinden kan akıyordu ama Aly'nin dün gece karşılaştığı tecavüzcüyü –ve polisler şüphelerinde haklıysa büyük olasılıkla katili– başka birliyle karıştırmam mümkün değildi.

Onun burada olması her şeyi daha da korkunç hale getiriyordu. Aly onu kızdırmış, ona korkak demişti ve o da onun peşine düşmüştü, öyle mi? Peki ama ne yapmak için? İntikam almak için mi? Onu bir sonraki kurbanı yapmak için mi? Kurduğum alarm olmasaydı arka kapıyı tekmeleme sesine uyanabilirdik. Bizi hazırlıksız yakalayabilir ve ben ne olduğunu anlayamadan Aly'ye bir şey yapabilirdi.

Aly'nin namlusunu çekerken çıkardığı ses beni kendime getirdi. Ona doğru yürürken kollarımı Brad'in yerdeki bedeninin önünde açtım. "Onu vuramazsın."

Hemen yere doğrulttuğu silahıyla bana işaret etti. "Çekil."

"Hayır, Aly, beni dinle," dedim normal sesimle. Batman gibi konuşmak boğazımı acıtmaya başlamıştı ve zaten yeterince pot kırmıştım, bu numarayı sürdürmek saçma geliyordu artık. "Onu vurursan bütün mahalleyi ayağa kaldırırsın, sonra da biri polisi arar."

Silahın emniyetini açtı ve yakındaki masanın üzerine koydu. "Pekâlâ. O zaman onu öldüresiye döveriz. Sessizce. Cesetten kurtulabilecek insanlar tanıyorum." İleriye doğru yürürken yüzündeki ifadeden son derece ciddi olduğu anlaşılıyordu.

Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. "Bir saniye düşün. Bir sırt çantası var."

Brad'in ayaklarının dibinde durdu, yumruklarını sıkmıştı ve yüzü öfke doluydu. "Ne olmuş yani?"

"Yani içinde bir telefon olabilir," dedim. "Gerçekten varsa ve sonra kaybolursa, doğrudan senin evine kadar izini sürebilir. Bana şu lateks eldivenlerden ver de kontrol edeyim."

Yüz ifadesi isyankâr bir hal aldı ama gergin bir anın ardından mutfağa doğru hışımla yürüdü ve istediğim eldivenleri getirdi.

Eldivenleri taktım ve Brad'in çantasını karıştırmaya başladım. Bir cinayet kitine baktığımı fark ederken öfkem on katına çıktı: kablo bağları, ip, bir şişe kloroform, çöp torbaları, tırtıklı bir bıçak, çamaşır suyu, bezler... Birini öldürüp ardından olay yerini temizlemek için gereken her şey vardı. Brad'in daha önce cinayet işlediğinden artık emindim. Bu kadar cesur olabilmek için insanın birkaç kez paçayı kurtarmış olması gerekirdi.

Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Altı yaşındayken bodrumdaki dondurucuda babamın kurbanlarından birini bulmuştum. Onun bir manken olduğunu ve onunla anneme bir şaka yapacağını, eğer ona söylersem beni döveceğini söylemişti. Ben de çenemi kapalı tutmuştum ve şahit olduğum şeyin gerçekten ne olduğunu ancak babam yakalanınca anlamıştım.

Daha küçük gözlere geçtim ama oralarda da telefon yoktu, bu yüzden çantayı yere bıraktım ve Brad'i ters çevirip pantolonunun ve ceketinin ceplerini kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Düşündüğüm kadar özensiz değildi ki bu da endişe verici olduğu kadar rahatlatıcıydı da. Bir yandan onu öldürme planımı hayata geçirme şansı doğmuş olabilirdi, diğer yandan ise telefonunun büyük olasılıkla yakınlarda bir yere park edilmiş bir arabada olma riski hâlâ vardı.

"Telefon yok mu?" diye sordu Aly.

Topuklarımın üstüne oturdum. "Yok."

Bir adım öne çıktı ve Brad'in kasıklarına öyle sert vurdu ki adamın bacakları havaya kalktı. Brad hırıltılı bir nefes aldı ve sanki bilinci yerine geliyormuş gibi yan tarafına kıvrıldı. Adamın ölümünü planlıyor olabilirdim ama bu darbenin canını ne kadar yaktığını düşününce

kusasım geldi. Ben onu durduramadan Aly bu sefer adamın kaburgalarına vurdu. Çatırtı odada yankılandı, ardından acı Brad'i kendine getirirken boğuk, ıstırap dolu bir inleme duyuldu.

"Hayır, sakın kalkayım deme," dedi Aly ve eğilip şakağına öyle sert bir yumruk indirdi ki adamın başı yana savruldu. Brad tekrar bayılırken Aly kolunu sallayarak doğruldu. "Siktir, bu acıttı."

Elini tuttum ve loş ışıkta parmak eklemlerini inceledim. "İyi misin?"

"Hayır," dedi ve gözleri doldu. "Çantasında ip ve bıçak mı vardı?"

Onu kollarımın arasına aldım, ikimiz de harcayamadığımız adrenalin ve korkuyla hâlâ titriyorduk. "Evet."

"Buraya bana tecavüz edip öldürmeye gelmiş," dedi.

"Büyük ihtimalle."

Ona daha da sıkı sarıldım. Onun için, tüm kadınlar için ödüm kopuyordu çünkü Brad gibi adamlar sürekli endişelenmeleri gereken bir şeydi.

Tanrım, tam bir pisliktim. Brad'le niyetlerimiz aynı olmayabilirdi ama sonuçta ikimiz de Aly'nin evine gizlice girmiştik ve benim de ona benzer bir stres yaşattığım düşüncesinden nefret ettim. İki haftadan daha kısa bir süre önce kendime ne demiştim? Yaptığım şeyden asla pişman olmayacağım mı? Keşke geçmişteki halimi yakalayıp bir güzel dövebilseydim. Bu tür bir mahremiyet ihlali affedilemezdi ve Aly'nin hak ettiğim gibi üzerime kurşun yağdırmak yerine bana bir şans verdiğine inanamıyordum. Beraber geçirdiğimiz her anı bunu telafi etmekle geçirmek zorundaysam seve seve yapardım.

"Brad'in ölmesi gerekiyor," dedi ona sımsıkı sarıldığım için boğuk bir sesle.

"Evet," diye kabul ettim. "Ama bunu ben yapamam ve senin de yapmanı istemiyorum."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu.

"Önce onu sıkıca bağlamalıyız ve yakınlarda bir telefonu ya da aracı olup olmadığını öğrenmeliyiz," dedim. "Eğer yoksa, onu son kurbanının

evine bırakırız. Ailesi şehrin dışında büyük bir çiftlikte yaşıyor. Babası eski asker, eşi de eski deniz piyadesi. Geri kalan işi onların halledeceğinden eminim."

"Ya onun yerine polisi ararlarsa?" diye sordu.

"Şu ana kadar Brad ikimizi de görmedi, yani hayatta kalırsa bizi teşhis edemez. Ayrıca polislere bayılmadan önce hatırladığı son şeyi de söyleyemez çünkü, 'Silah dolu bir çantayla bir kadının evine giriyordum,' demek işine gelmez. Daha sonra ona yaptıklarını ödetmek için başka bir yol buluruz."

Bir adım geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Bunu bayağı düşünmüşsün."

Yalan söyleme zahmetine girmedim. "Evet." İşte o an, ne kadar sorunlu olduğumu anladığı andı.

Ama Aly dehşete kapılmak yerine beni başıyla onayladı. "Güzel. Ben acele bir karar verir ve kendimi hapiste bulurdum muhtemelen."

"Hey," dedim ona ve cesaretimi toplayarak çenesini kaldırdım.

"Evet?"

"Sana bunu yaptığım için özür dilerim."

Kaşlarını çattı. "Bunu bana sen yapmadın."

"Aynısını ben de yaptım," dedim. "Yoksa bu mutfakta evine izinsiz giren tek erkeğin Brad olmadığını unuttun mu?"

Titrek bir nefes vererek çenesini elimden çekti. "Unutmadım. İnan bana, ilk geldiğinde seni de Brad'e yapmayı planladığım gibi vuracaktım. Ama..." Gözlerini kaçırıp endişeyle altdudağını ısırdı. "Ondan sonra bana zarar vermek istediğini hiç hissetmedim. Açıklaması zor. Kulağa aptalca, mantıksız ve tehlikeli geldiğini biliyorum ama... Tanrım, içimden bir ses sana güvenmemi söyledi."

Eğilip alnımı alnına dayadım. "Seni ikna eden atıştırmalıklardı, değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Ne yapayım, karışık kuruyemişe hayır diyemiyorum."

Onu tekrar kollarımın arasına çektim, hayatının sonuna kadar ona böyle sarılmak, gerekirse onu bu korkunç dünyadan korumak için bedenimle siper olmak istiyordum. Ne yazık ki ayaklarımızın dibindeki baygın adam sonsuza dek öyle kalmayacaktı, o yüzden ne yapacaksak bir an önce yapmamız gerekiyordu.

Aly'yi yavaşça bıraktım ve Brad'in çantasının yanına çömeldim. "Onu kendi ipiyle bağlamanın şiir gibi bir adalet olacağını kabul edelim."

"Kesinlikle kabul ediyorum."

Muhtemelen bu üç küçük kelimenin midemde kelebekler uçuşturmasının hiç zamanı değildi ama Aly'nin böyle söyleyişi kalbimi öyle bir ısıttı ki, bu kelimelerin bir gün mihrabın önünde dururken ya da tropik bir sahilde sadece ikimizken –hangisini isterse artık– tekrar dudaklarından döküldüğünü duymayı çok isterdim.

O da bir çift eldiven aldı ve ben çantanın fermuarını açarken yanıma çömeldi.

"Orospu çocuğu," dedi çantanın içindekileri yakından görünce. Bıçağı kenara itip ipi çıkarırken parmakları titriyordu. "Bunu daha önce de yapmış, değil mi?"

"Okuduğum polis raporlarına göre evet," dedim ona.

"Nasıl bu kadar şey yapıp da tutuklanmadı?"

"Parası var ve aptal değil," dedim. "Son zamanlardaki suçlarına dair kanıtların çoğu ikinci dereceden. Tek sabıkası ergenlik zamanından kalma ve o da sicilinden silinmiş. Geçen gece biraz rahat davranmış olmalı."

Onu birlikte bağladık, ben Brad'in kollarını ve bacaklarını sıkıca tutarken Aly'ye nasıl düğüm atacağını anlattım. Tek başıma yapsam daha hızlı olurdu ama bu herkesin öğrenmesi gereken türden bir beceriydi ve bu kadar ucundan dönülen bir tehlikeden sonra ona bildiğim her şeyi öğretmek istiyordum.

"Bunu nereden bildiğini sorayım mı?" diye sordu işin ortasında.

"Bence sorma," dedim ona. "Hayır, öyle değil. İpin o kısmını üstten değil alttan geçirmen gerekiyor."

Hatasını düzeltti. "Bunun polisleri aramamı istememenle bir ilgisi var mı peki?"

"Şaşırtıcı ama yok," dedim ve o da başını iki yana salladı.

Brad'i bağladıktan sonra Aly'ye düğümlerini test etmesini söyledim, ipi bütün gücüyle çekip Brad'in kurtulamayacağını gösterdi. Balaklavasını tekrar yüzüne taktık ve uyandığımdaki çıldırışımdan esinlenerek maskeyi gözlerinin önüne gelecek şekilde döndürdüm. Sonra da ağzını tıkadık ve çantamdan dizüstü bilgisayarımı almaya gittim.

Bir saat gibi kısa bir süre içinde bulabildiğim her bilgiye ulaştım. Brad'in telefonu şehrin kuzeyindeki zengin bir banliyöde bulunan evindeydi. Aracının GPS konum servisini devre dışı bırakmıştı, bu yüzden yakınlarda bir yere park etmiş olabilirdi ama biz bulamıyorsak polisler de zorlanacaktı. Hem bulsalar bile, arabanın oraya nasıl geldiğini ya da Brad'in onu bıraktıktan sonra nereye gittiğini kanıtlamak kolay iş değildi. Bu yüzden Aly'ye bir suçlama yöneltilemeyeceğinden emindim.

Bilgisayarımı kapayıp yemek masasının üzerinden bakışlarıyla buluştum. "Sen burada kalmalısın," dedim.

Başını iki yana sallayıp inatçı bir ifade takındı. "Kesinlikle olmaz. Bu iki kişilik bir iş ve bütün yükü tek başına omuzlamana izin veremem. Ya bunu birlikte yaparız ya da hiç yapmayız."

Yenilgiyi kabul ederek derin bir nefes verdim. Onu sandalyesinden kucağıma çekip kollarımı beline doladım ve sesimi alçalttım. "Adam kaçırma ve muhtemel bir cinayete suç ortaklığından bahsediyoruz."

Mutfağın hemen dışında bağlarından kurtulmaya çalışan Brad'e baktı. "Farkındayım ama o orospu çocuğu buraya bana affedilmez şeyler yapmaya geldi ve ben zaten çok affedici bir insan değilim. Onu öldürebilirim ve gram uykum kaçmaz derken abartmıyorum."

Sonra bana döndü ve gözlerindeki ışığın yokluğu beni durdurdu. Hayır, abartmıyordu. Şu anda tehlikeli bir kadının gözlerinin içine

bakıyordum. Bir de ben onun için fazla sorunluyum diye endişeleniyordum. Onu bilgisayarından ilk izlediğim sefer bana ne demişti? Kedilerin sosyapat olduğunu ve Fred'in beni sadece kendine benzettiği için sevdiğini söylemişti. Alt metni o zaman fark etmeliydim. Fred'in sevdiği iki kişi vardı: Aly ve ben. Yani ikimiz aynı kumaştandık.

Gözlerini kırpıştırdı, ifadesine can gelirken başını iki yana salladı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Şu anda sertleştiğini hissedebiliyorum."

Umarsızca bakışlarına karşılık verdim, sorunlu olduğum gerçeğini hayatımda ilk kez kucaklıyordum çünkü en azından artık yalnız değildim. "Ben de şu an külotuna uzansam seni sırılsıklam bulacağımı biliyorum."

Gözlerini devirdi ve kucağımdan kurtulup ayağa kalktı. "Beni nasıl etkilediğini sana asla anlatmamalıydım."

"Tabii, kesin ondandır."

Bana ters ters baktı.

İşaretparmağımla burnuna dokundum ve tam onu tekrar kucağıma çekecektim ki ağzı tıkalı Brad çığlık atmaya çalıştı.

Yirmi dakika sonra kıyafetlerimizi giymiştik, neyse ki uyumadan önce kot pantolonumu yıkayıp kurutmuştum. Brad'i kendi kloroformuyla bayıltmış, ağız tıkacının üzerinden bant geçmiş ve onu Aly'nin snowboard çantasına tıkmıştım.

Yola çıkmadan önce Aly bize kahve hazırlarken ben de arabamı almak için dışarı çıktım, geri geri Aly'nin garaj yoluna girerken dikkat çekmemek için farları yakmadım. Cumartesi saat sabahın ikisiydi, yani hafta içine kıyasla hâlâ ayakta olan birine rastlama olasılığımız daha yüksekti. Aly'nin evinin önündeki ışıklar kapalıydı, neyse ki yılbaşı süslemelerinin ışıklarında da zamanlayıcı vardı ve saatler önce sönmüşlerdi.

Mahallenin bu bölümünde sokak lambası yoktu ama yine de işimi şansa bırakamazdım. Arabamın kapısını açmadan hemen önce bir kez daha bütün mahallenin elektriğini kestim. Her yer karanlığa

gömülürken bagajı açtım ve Aly'nin ön kapısına doğru koştum. Vardığımda kapıyı açtı ve birlikte Brad'i kaldırıp dışarı taşıdık, onu bagaja fırlattığımız gibi kapağı sessizce kapadık. İşimiz bittiğinde Aly kahveleri almak için tekrar içeri döndü, ben de sürücü koltuğuna geçtim.

Arabayı garaj yolundan çıkardıktan sonra mahallenin ışıkları tekrar yandı ve Aly'yle kaçış işini kıvırdığımız için rahatlamış gözlerle bakıştık.

"Al bakalım kahveni," diyerek bana bir termos bardak uzattı. "Sade ve az şekerli, değil mi?"

Kahveyi alırken kaşlarımı kaldırdım. "Aynen."

Bana kendinden memnun bir şekilde sırıttı ve önüne döndü. "Ben de dikkat ediyorum."

Bu kadın hem fantezili sekse açıktı, hem kahvemi nasıl sevdiğimi biliyordu hem de bir tecavüzcüyü ortadan kaldırmama yardım etmeye fazlasıyla hazırdı. Ne yapmıştım da bu kadar şanslı olmuştum acaba?

Dikkatimi tekrar yola verdim ve Aly'nin uyuyan mahallesinden çıkarak daha işlek bir yola döndüm. Dışarıda hâlâ arabalar vardı ama şehirden uzaklaştıkça yanımızdan geçen araç sayısı azalıyordu. Bir saatten kısa bir süre içinde, karla kaplı mısır tarlalarının arasından kıvrılarak geçen zifiri karanlık köy yollarındaki tek araç bizdik.

Yol boyunca Aly'yle neredeyse hiç konuşmadık. İkimiz de kendi kabuğumuza çekilmiş, ne yaptığımızı ve Brad'in içeri girmeyi başarması halinde gecenin ne kadar kötüye gidebileceğini düşünüyorduk. Konuştuğumuz nadir anlarda da ona dün gece Brad'le ilgili öğrendiğim şeyleri anlattım.

Polis ve hastane Brad'in son kurbanının adını saklamada mükemmel bir iş çıkarmıştı ama ben yine de Macy Harold'ı bulmayı başarmıştım. Yirmi yedi yaşında bir öğretmendi ve saldırı gecesi bir üniversite arkadaşının bekârlığa veda partisi için Şikago'daydı. Bir araya getirdiğim bilgilere göre kızlar bardan bara gezerken Brad ve arkadaşlarıyla tanışmışlardı. Gecenin bir noktasında Brad kurbanını gözüne kestirmiş, Macy ve arkadaşları kibarca reddetmelerine rağmen onlara içki

ısmarlamaya devam etmişti. Macy'nin hatırladığı son şeylerden biri, kabalık olmasın diye onun verdiği shot'ı kabul etmesiydi ve bir saatten kısa bir süre sonra biri Brad'in tuvalette ona saldırdığını duyup kapıyı tekmeleyerek açmıştı.

Macy ve kocası ailesinin yüz dönümlük çiftliğinin bitişiğindeki küçük bir kulübede yaşıyordu. Brad'in peşine düşen abisi de civarda yaşıyordu. Macy'nin babası ve kocası Brad'e zarar veremese bile abisinin başladığı işi tamamlayacağını umuyordum.

Bunların hepsini Aly'ye normal konuşarak anlattım ve bu esnada sesimi tanıyıp tanımadığını merak ettim. Ondan saklandığım zaman sona ermek üzereydi ve içimden bir ses, eğer bu geceyi sağ salim atlatırsak eve döndüğümüzde ilk yapacağımız şeylerden biri kimliğimi netleştirmek ve neden itiraf etmekten bu kadar uzun süre kaçındığımı konuşmak olacak diyordu.

Bu konuşmayı yapmaktan ölesiye korkuyordum. Aly beni çoktan bir sürü şey için affetmiş, çok fazla şeye katlanmıştı. Babamın kim olduğunu öğrendiğinde ve kötü şöhretli bir seri katilin oğlunun neden kendini kana bulayıp elinde bıçakla videolar çektiğini sorgulamaya başladığında ondan bana güvenmeye devam etmesini nasıl isteyebilirdim ki? Muhtemelen babama hayran olduğumu düşünecekti, oysa gerçek bunun tam tersiydi.

Farları kapayıp iki mısır tarlasını kesen bir toprak yola saptım, küçük bir derenin çevresindeki ağaçlık bölgeye ulaşana kadar da sürdüm. İnternetten aldığım uydu görüntülerinde buradan eve giden dar bir patika görünüyordu. Macy'nin ailesinin Wi-Fi ağına sızmıştım ve güvenlik kamerası izine rastlamamıştım ama yine de ben Brad'i evlerinin arka verandasına sürüklerken Aly arabada kalacak, işler ters giderse bir an önce kaçmamız için hazırda bekleyecekti.

"Hazır mısın?" diye sordum arabayı park edip Aly'ye dönerek.

Yüz ifadesi endişeliydi. "Sanırım?"

"Çok korktuğumu ve kusacak gibi hissettiğimi söylesem daha iyi hisseder misin?"

Titrek bir nefes verdi. "Ah, iyi bari. Ben de yol boyunca kusma isteğimle savaştım."

"Tutacağız artık," dedim ona. "Arkamızda iğrenç DNA yığınları bırakmak istemeyiz."

Bir kahkaha attı. "Hadi şu işi halledelim o zaman."

Bagajı açtım ve arabadan indik.

Aly snowboard çantasının fermuarını açtı ama Brad'in yüzünü gördükten sonra durdu, gözleri kocaman açılmıştı. Sonunda sınırına ulaşmış mıydı? Tüm bunların ne kadar boktan olduğu şu an mı kafasına dank etmişti? Fikrini mi değiştiriyordu?

Buraya kadar gelmişken geri dönemezdik, bu yüzden fermuarın geri kalanını açmak için uzandım ama Aly kolumu tuttu.

"Dur," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "İstersen arabada bekleyebilirsin, tek başıma halledebilirim."

Başını iki yana salladı ve kolumu bıraktı. "Yedek planımı uygulamamız gerekecek."

"Yedek planın mı?" Kafam karışmıştı, Aly bir yedek plandan bahsetmemişti ki.

Başını yukarı aşağı salladı ve öne doğru eğilerek eldivenli parmaklarını Brad'in boynuna yerleştirdi. Nabzını kontrol ediyor gibi görünüyordu.

Bir dakika. Ne sikime nabzını kontrol ediyordu ki?

Bana doğru döndü, yüzü sempatiyle yumuşamıştı. "Ağzını bantlarken burnunu da bantlamışsın. Ölmüş."

Gözlerimi hızla Brad'e çevirdim. Hasiktir. Haklıydı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve hiç kırpmıyordu. Teni ayışığında olağandışı derecede soluk ve cansız görünüyordu.

Midem altüst oldu.

Balaklavayı çektiğim gibi çıkarıp yakındaki çalılara koştum, ellerim

ve dizlerimin üzerine çöktüm ve midemdekileri çıkarmaya başladım. DNA bırakmama planım da yalan olmuştu böylece.

Aly yanıma çömeldi ve ben öğürürken sırtımı okşayıp sakinleştirici sesler çıkardı. "Muhtemelen şu an sana kimliğin konusunda haklı çıktığımı söylemem için kötü bir zaman, değil mi?"

Okur, az önce resmen kusarken gülmüştüm.

Ve hayır. Bunu hiç tavsiye etmiyordum.

Bir adamı öldürmüştüm ve suç ortağım olan bu delirmiş kadın şakalar yapıyordu. "Hay sikeyim," diye mırıldandım.

"Bunun için tuhaf bir zaman," dedi Aly hiç vakit kaybetmeden. "Cesetten kurtulduktan ve sen dişlerini fırçalama fırsatı bulduktan sonraya erteleyebilir miyiz?"

17

Aly

İki hafta önce biri bana bagajında ceset olan bir arabayı kullanacağını söyleseydi... ne yapardım bilmiyorum. Gülerdim herhalde? Aklını kaçırmışsın derdim? Ama işte buradaydım, midesi bulanan bir katil ve onun öldürdüğü ceserle şehre geri dönüyordum.

Josh'a baktım. Koltuğunda yan durmuş, alnını cama dayamıştı. "İyi misin?"

Başını yavaşça bana doğru çevirdi, gözlerinde bunu ona sorduğuma inanamıyormuş gibi bir bakış vardı, belli ki iyi değildi. "Harikayım. Kesinlikle varoluşsal bir krizin ortasında değilim. Sen?"

"Hayal kırıklığına uğramış hissediyorum."

Biraz doğrulup kaşlarını çattı. "Ne?"

Omuz silkerek tekrar yola odaklandım. Dışarısı zifiri karanlıktı ve bu şanssızlıkla önümüze bir de geyik atlarsa şaşırmazdım. "Brad'in ölümü fazla heyecansız oldu."

"Heyecansız," diye tekrarladı Josh.

"Evet. Yani, onun gibi bir şerefsizin ölümü daha şiddetli olmalıydı. Hatta sonunda ateşe vermeliydik."

Bu onun şaşkınlık dolu bir homurtu çıkarmasına neden oldu. "Bluhm'lı kamp ateşi."

"Bradbekü," dedim sırıtarak.

Josh inledi. "Cehennemi boylayacağız."

"Güzel. Belki aşağıda ona bir daha denk geliriz." Omzumun üzerinden bagaja doğru baktım. "Arabayı bir kenara çekip onu birkaç kez bıçaklamayı düşünüyorum. Belki o zaman içim biraz rahatlar."

"Haha," dedi Josh sesinde sıfır mizahla.

Ona bomboş gözlerle baktım.

Gözleri kocaman açıldı. "Tanrı aşkına, Aly."

Şaka yaptığımı –kısmen– anlaması için hemen göz kırptım ve tekrar yola döndüm.

Josh yanımda kıpırdanıp koltuğunda tamamen doğruldu. "Az önce birini öldürdüğüme hâlâ inanamıyorum."

Bir parmağımı kaldırdım. "Teknik olarak, yaptığın şey kasıtsız adam öldürmeye giriyor bence."

"İyi bari. İçim rahatladı."

"Rahatlamalı," dedim.

"Nedenmiş o?"

Ona göz kırptım. "Daha az hapis cezası."

"Tüm bu olanlar karşısında nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ölüm benim için yeni bir şey değil," dedim. "Her hafta görüyorum. Çoğu zaman hastalık ya da kaza yüzünden erkenden göçen iyi insanlar oluyorlar. Tanık olduğum ölümlerin çoğu anlamsız ve trajik, geride perişan haldeki aileler bırakıyor. Brad gibi birinin bir kez olsun hak ettiğini bulduğunu görmek güzel. Ailesinin bile onun yasını tutacağından şüpheliyim."

Josh cevap olarak sessiz kaldı, ona baktığımda söylediklerimi sindirmeye çalışırken karla kaplı manzarayı izlediğini gördüm.

Tanrım, ne yakışıklı bir adamdı. Gösterge panelinin ışığındaki profili görülmeye değerdi. Neden yüzünü bir maskeyle saklamak istediğini merak ediyordum.

Onun gibi erkeklerin çirkin olduğu için maske taktığını söyleyen boktan yorumlar görmüştüm ama bu, Josh için geçerli değildi. Ayrıca başka içerik üreticilerinin yüzlerini ifşa ettikleri videoları, bu tür yorumlar yapanların yanıldığını bilecek kadar çok izlemiştim. Peki maske takanları buna iten neydi? Anonim kalmak mıydı? Maske takıp tamamen başka biri olma fırsatı mıydı?

Bu, Josh'a garip bir şekilde uyuyordu. O daha çok nazik-dominant bir tip sayılırdı; dışarıda tatlı, yatakta sert. Ama mümkün olabilecek *en iyi* anlamda sert. Otoriter, talepkâr ve acımasızdı. Ah, hayır, taze bir cesedin beş adım ötesinde tahrik olamazdım.

Bakışlarımı tekrar yola çevirdim. Artık kesinleşmişti. Resmen o kadar hissizleşmiştim ki bir tecavüzcünün cesedi bile beni olması gerektiği gibi etkilemiyordu.

Yolcu koltuğuna son bir bakış attım. Ya da belki Josh o kadar yakışıklıydı ki onun varlığında ahlak kuralları geçerliliğini yitiriyordu.

"İşin kötü tarafı, kendimi kötü bile hissetmiyorum," dedi.

"Nasıl yani?"

"Birini öldürdüğüm için kafayı yiyorum, evet ama bunun dışında hiç suçluluk duymuyorum. En çok da kendimi kötü hissetmediğim için kötü hissediyorum, anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum," dedim dörtyol ağzına yaklaşırken. Haritam sağa dönmemi söyledi, sinyal verdim ve nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşünürken rotayı takip ettim. "Sanırım senin yerinde olan çoğu kişi aynı şekilde hissederdi. Ölüm başlı başına korkunç bir şey. Ben ilk kez birinin ölümüne tanık olduğumda koridora çıkar çıkmaz kusmuştum. Bazı yeni hemşirelerin bayıldığını da gördüm. Tepkin oldukça normal. Suçluluk kısmına gelince... neden hissedesin ki?"

Bana doğru döndü. "Çünkü bir insanın hayatına son verdim."

Başımı iki yana salladım. "Toplum baskısı bu. Sana öldürmenin yanlış olduğu ve bunu sadece canavarların yaptığı öğretildi ama bu doğru değil. İnsanlar çeşitli nedenlerle öldürür. Bazen anlık bir öfkedendir ve

ömür boyu pişmanlık çekerler. Bazen de bir kadının tacizcisini öldürmesi gibi çaresizliktendir. Çünkü bunu yapmazsa kendisinin öleceğini bilir. Bazen de bu geceki gibi kazara olur. Açıkçası iş bize kaldığı için memnunum. Aile, Brad'i polise teslim eder diye panik olmuştum."

Uzandım ve elimi Josh'ın dizine koydum. "Kendine sürekli bunun bir kaza olduğunu ve hata yapmanın kötü bir insan olduğun anlamına gelmediğini hatırlat. Özellikle de bu hatanın sonucunda bir tecavüzcüyü ve potansiyel bir katili ortadan kaldırdıysan. Ailesinin parası ve şiddetli davranışlarındaki bariz artış göz önüne alındığında, onu durdurmasaydık başka birini hedef alması an meselesiydi. Kim bilir, onun hayatına son vererek birden fazla hayat kurtarmışızdır belki de."

Josh kıpırdanınca bacağı avucumun altında gerildi. "Hep 'biz' diyorsun ama bunu ben yaptım."

"Evet ama ben de en az senin kadar suçluyum," dedim. "Brad'in ağzını bantlayan kişi ben değildim belki ama öyle ya da böyle, bu işin sonunda ölmesini planlıyordum."

Josh elimin altındaki elini çevirdi ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Tüm bunları söylediğin için teşekkür ederim. İyi geldi."

"Rica ederim. Umarım bunları seni rahatlatmak için söylemediğimi biliyorsundur. Brad'i ortadan kaldırarak dünyayı daha iyi bir yer haline getirdiğimize gerçekten inanıyorum. Evet, yasadışı yollarla adalet sağlamak sorunlu bir görüş ama bence bazen de şart. Özellikle de sistem Brad gibileri yargılamakta aciz kaldığında."

"Rüşveti unutma," dedi Josh. "Brad röntgencilik, hayvanlara zarar verme, cinsel taciz gibi pek çok tehlike sinyali vermiş ama hepsi görmezden gelinmiş. Üstelik bu suçlar daha ergenlik dönemindeyken başlamış. Lise son sınıfta sarhoş olup arabasını kendisini reddeden bir sınıf arkadaşının evine sürmüş. Yargıç onu uyarıyla bırakmış. 'Geleceği parlak bir genç, böyle bir olay yüzünden hayatı mahvolmamalı,' demiş. Yargıç, Brad'in babasının golf arkadaşıymış."

Elimi Josh'ın elinden çektim yoksa fazla sıkmaktan parmaklarından birini kıracaktım. "İşte tam da bu yüzden yaşananlar hakkında kendimi asla kötü hissetmeyeceğim."

Josh kısık, öfkeli bir homurtu çıkardı. "Bu, Brad'in paçayı sıyırdığı şeylerin yalnızca küçük bir kısmı."

Gözlerimi önümdeki yola diktim. "Yıllarca nasıl kimse bir şey yapmadı, aklım almıyor. Tamam, bir yargıç yozlaşmıştır anlarım. Hak vermiyorum ama her meslekte böyle çıkarcı şerefsizler var. Ama yıllar boyunca yaptıklarının yanına kâr kalması var ya? İşte *bunu* bana kimse açıklayamaz, isterlerse elime yanlış giden şeylerin detaylı bir listesini tutuştursunlar."

"Belki de yaşadığım her şey bu geceye yol açtı," dedi Josh. "Belki de onu öldürmem gerekiyordu."

Kaşlarımı çattım. "Kader gibi mi?"

"Evet," dedi. "Belki de kaderimde her zaman katil olmak vardı ve öyle ya da böyle içimden çıkacaktı."

Ne anlatıyordu böyle? Josh böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi? Onun gibi birinin kaderinde katil olmak mı varmış? Bunu asla kabul edemezdim. O çok iyi, çok nazik biriydi. Ve evet, evime zorla girip beni gizlice takip etmişti ama bunu yapmasını ben istemiştim ve ona beni izlemeyi bırakmasını da hiç söylememiştim. Durmasını isteseydim beni dinleyeceğine ve bir daha rahatsız etmeyeceğine emindim. Geniş bir objektiften bakıldığında davranışları Brad'inkine benziyor olabilirdi ama yakınlaştığınızda iki adam birbirinden tamamen farklıydı ve Josh'ın kendisini böylesine değersiz bir çöp parçasıyla karşılaştırmasına izin vermeyi reddediyordum.

"Hayır," dedim. "Bunun senin kaderin olduğu fikrini reddediyorum. Brad'in kurbanlarının çektiği acı ve ıstırabı göz önüne alınca bu çok boktan bir düşünce. O insanlar bu dünyaya sırf onun tuzağına düşmek için gelmiş olamazlar."

Josh eliyle yüzünü sıvazlayıp derin bir iç çekti. "Sen böyle söyleyince kendimi bencilin teki gibi hissettim."

"Bencil değilsin, yalnızca travma sonrası kafan karıştı."

Ona bir bakış attım. Çatılmış kaşları ve incecik bir çizgi halini almış dudaklarıyla endişeli görünüyordu.

Ne demek istediğimi anlamalıydı ve bunun için onun kendi mantığını ona karşı kullanmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? "Bana başka bir genci ebeveynini öldürdüğü için suçlayıp suçlamayacağımı sormuştun. Ben de aynısını sana sorayım. Brad'i yanlışlıkla öldüren ben olsaydım, benim kaderimde de katil olmanın yazdığını düşünür müydün?"

"Asla," dedi Josh. "Ama aynı şey değil."

"Aynı şey," diye karşı çıktım.

"Değil. Bu benim çocukluğumdan beri endişelendiğim bir mesele."

Kanım çekildi. Kim çocukken böyle şeyler düşünürdü ki? "Ne demek istiyorsun?"

"I-ıh," dedi. "Bunu şimdi yapmayacağız. Josh'ın Trajik Geçmişi konuşmasını yapmak için, birini öldürdükten hemen sonrası kadar kötü bir zamanlama düşünemiyorum."

"Bu hiç adil değil. Ben sana kendi geçmişimi anlattım."

Sinirle ofladı. "Aly, benim geçmişim insanların kâbuslarına giren cinsten."

Ona baktım, artık endişelenmeye başlamıştım. "Daha önce hiç birini öldürdün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hiç birine zarar verdin mi?"

"Dövüş sanatları salonu dışında hayır. O zaman bile kazara oldu ve durum ciddi değildi."

"Suçlu musun?"

"Ben bir hackerım, yani teknik olarak evet. Yasalara aykırı işler yaptım. Ama şimdiye kadar yaptığım en kötü şey evine girip seni gizlice takip etmekti."

Kaşlarımı kaldırdım ve omzumun üzerinden bagaja doğru imalı imalı baktım. "Gerçekten mi? En kötü şey bu mu?"

Bana sırıttı. "Bende yalan yok. Hem Brad'i öldürerek dünyaya bir iyilik yaptığımızı söyleyen sen değil miydin?"

Gülümsedim. Evet, bendim. Ve Josh'ın o kendine has sivri mizahının döndüğünü görmek güzeldi. "Bu kadarını bilmem yeterli. İçgüdülerime güveniyorum, bence sen kötü bir insan değilsin. Bana söylemek istediğin her ne varsa sen hazır olana kadar bekleyebilir. Aceleye gerek yok."

Josh orta konsola doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi kız arkadaşsın."

Kaşlarım o kadar hızlı havalandı ki sanki alnımdan fırlayıp kaçmaya çalışıyorlardı. "Ha? Ne dedin sen?"

"Çok mu erken oldu?" dedi. "Yani, henüz resmî bir konuşma yapmadık biliyorum ama bir çocuğumuz var ve bence beraber bir cesedi ortadan kaldırmak sevgili aktivitesidir, takıldığın biriyle yapmazsın."

Yüzümü ifadesiz tuttum. "Birlikte cinayet işleyen çiftler ayrılmaz mı diyorsun?"

Alaycı bir homurtu çıkardı. "O kadar laf kalabalığına gerek yok. Birlikte öldüren çiftler ayrılmaz demeyi tercih ederim."

Bir kahkaha patlattım. Evet. İkimiz de cehennemi boylayacaktık.

"Bu arada nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Ben arabayı kenara çektirip tekrar kusmadan önce söyleyecektin sanki."

Neşem bir anda uçup gitti. Son yarım saattir bu konuşma için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ama hâlâ B planımı nasıl açıklayacağımı bulamamıştım. "Ailemi ne kadar araştırdın?"

"Anne-babanda bıraktım," dedi Josh. "Daha derine inmek fazla saldırgan geldi."

Ona baktım. "Gerçekten mi? Sınırı orada mı çektin?"

Geniş omuzlarından birini silkti. "Ne? Bir yerde durmam gerekiyordu. Daha derine inmemi mi isterdin?"

"Aslında evet, isterdim çünkü bu sayede sana ailemle ilgili bazı rahatsız edici şeyleri anlatmak zorunda kalmazdım."

Yeniden yola döndüm. Banliyölere girmek üzereydik ve canım her istediğinde –ki bu yaklaşık 1,2 saniyede birdi– ona bakmaya devam edemezdim. Çok yakışıklı olduğu için iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Elini bacağıma koydu ve artık kurtarılabilecek noktayı çoktan geçmiş olmalıydım çünkü böylesine rahatlatıcı, zararsız bir dokunuş bile yerimde kıpırdanmama neden oldu. Elini azıcık yukarı kaydırsa...

"Aly, ailenle ilgili söyleyebileceğin hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz."

"Tamam o zaman. Nico dayım mafyanın içinde."

Josh kapıya doğru döndü. "Kenara çek. İlişkimiz bitti." Kapı kolunu oynatmaya başladı. "İndir beni."

Ona hafifçe vurdum. "Kes şunu. Ben ciddiyim."

Yeniden bana döndü. "Ailenden başka kimse kalmadı sanıyordum. Sosyal medya hesaplarında onlarla ilgili hiçbir şey paylaşmamışsın, diğer dijital kayıtlarda da yoklar."

Bu tür itirafların artık beni rahatsız etmemesi garip miydi?

"Çünkü onlar yok gibi yaşıyorum," dedim. "Nico annemin küçük kardeşi. Gençken kötü bir gruba karışmış ve ailesi onu evlatlıktan reddetmiş. Büyükannem ve büyükbabam Sicilya'dan buraya mafya yüzünden kaçmışlar ve yaşadıkları onca şeyden sonra bir oğullarının o insanların saflarına katılması onları kahretmiş. Nico dayımı en son annemin cenazesinde gördüm. Onunla son görüşmem olur sanmıştım ama birkaç ay önce bana ulaştı ve en küçük kuzenim Greg'e hastanede temizlik işi ayarlamam için beni zorladı."

"Durduk yere?" dedi Josh.

Başımı iki yana salladım. "Keşke öyle olsaydı. Sadede gelecek olursak, hastanede soyadı sesli harfle biten bir adli tabip asistanı var ve Greg'in işe alınmasının gerçek nedeninin bazı cesetlerin ortadan

kaldırılmasıyla ilgili olduğuna epey eminim. Greg'i işte sadece birkaç kez gördüm ve birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranma konusunda sözsüz bir anlaşmaya vardık, ki bu zor olmadı çünkü birbirimizi sadece annemin cenazesinde gördük. Ve hayır, onu daha fazla tanımak istemiyorum. O da diğer kuzenlerim gibi babasının izinden gidiyor ve benim için işim, karanlık mafya boklukları yüzünden kaybetme riskini göze alamayacağım kadar önemli."

"Peki neden şimdi onlardan bahsediyoruz?" diye sordu Josh.

İç çektim. "Çünkü babam ölmeden önce bana başım ciddi bir belaya girerse dayıma gitmem gerektiğini söylemişti. Nico ruhsuz bir piç olabilir ama aile onun için hâlâ önemli ve görünüşe göre ablası ve anne babasıyla onlar ölmeden önce sürekli barışmaya çalışmış."

"Böyle anlatınca neredeyse içimden adama üzülmek geliyor," dedi Josh.

"Hiç gerek yok. O iyi biri değil. Belki Brad kadar kötü olmayabilir ama ona yakın. Ne yazık ki onun şu anda gerekli kötülük olduğunu düşünüyorum. Babamın anlattığına göre, Nico örgütte üst düzeylerde değil ama mafya için yaptıklarından dolayı, içinde bulunduğumuz durumdan yakalanmadan kurtulmadaki en iyi şansımız o."

"Ne yapıyor ki?" diye sordu Josh.

Yüzümü buruşturdum. "O bir temizlikçi."

"Kara para mı aklıyor?"

Başımı iki yana salladım. "Daha çok suç mahallerini temizliyor."

"Ah."

"Evet."

"Bagajdaki sorunumuzu bu şekilde halletmek istediğinden emin misin?" diye sordu.

Ona şöyle bir baktım. "Bilmem ki. Brad'in parmak izlerini kesme, ağzındaki dişleri sökme, onu parçalara ayırma, o parçaları yakma ve ardından tüm kalıntılarını bir nehre ya da göle atma işini ikimizin halletmesine ne dersin?"

Josh bembeyaz kesildi. "Arabayı kenara çek, tekrar kusacağım derim."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Aynen. Ölüm benim için sorun değil ama parçalara ayırma kısmından o kadar da emin değilim. Ayrıca biz amatörüz ve yakalanma riskini göze alamam. Bu işi profesyonellere bırakmayı tercih ederim."

"Ben de mafyadan yanayım," dedi Josh.

"Bunun bir bedeli olacak," diye uyardım onu.

Omzumu kavrayınca dönüp yanağımı eline yaslama isteğime karşı koyamadım.

Başparmağıyla boynumu okşadı. "Bedelinin ne olacağını biliyor musun? Paradan mı yoksa iyilikten mi bahsediyoruz?"

"Muhtemelen iyilik olacak. Aileden olmam şantaj ve baskıdan muaf olduğum anlamına gelmiyor. Muhtemelen hastaneyi başka bir gangsteri işe almaya ikna etmem gerekecek." Ona özür dileyen bir bakış attım. "Ama senin gibi üstün hacker becerileri olan birinden ne isteyeceklerini hayal bile edemiyorum."

Josh omzumu sıktı. "Hapisten ve medyadan uzak durmamı sağlayacaksa ne isterlerse yaparım."

Sola dönerken kaşlarımı çattım. Medyadan niye endişeleniyordu ki? Haberlere çıkma düşüncesi benim aklıma bile gelmemişti. Bagajda ölü bir adamla araba kullanırken yakalanmaktan o kadar korkuyordum ki bunun ötesini düşünememiştim ama belki de düşünmeliydim. Ne de olsa Brad çok zengin bir aileden geliyordu. Zengin beyaz çocuklar medya tarafından her zaman haber değeri taşırdı. Bu durum beni sonuçları her ne olursa olsun Nico'ya gitmenin en doğru karar olduğuna daha da ikna etti.

"Bana hiç cevap vermedin," dedi Josh ve beni karanlık düşüncelerimden kopardı.

"Hangi konuda?"

"Sevgilim olup olmadığın konusunda."

Nabzım hızlandı ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı. "Benden sevgilin olmamı mı istiyorsun?" dedim ona çaktırmadan bakarak.

Bana yırtıcı bir gülümsemeyle baktı ve ne oldu biliyor musunuz? Bagajdaki cesedi unuttum. Hatta o gamzelerin görüntüsü beyin kimyamı değiştiriyor gibiydi, sanki gelecekteki tüm düşüncelerim artık bu adamın etrafında dönecekti.

Vücudumun onunkine verdiği tepki zaten yeterince kötüydü ama şimdi işin içine bir de yüzü girmişti. Hapı yutmuştum. Kendimi korumaya dair içimde ne kadar güdü kaldıysa hepsi pencereden uçup gitmişti. İstediğim şey buydu –istediğim şey *oydu*– ve sonuçları umurumda bile değildi. Ve evet, her şey muhtemelen normalde olması gerekenden daha hızlı gelişiyordu ama onunla beraberken karar vermek için aylara ihtiyacım yoktu. Geçtiğimiz birkaç hafta cevabımı vermek için fazlasıyla yeterliydi.

Bana yaşadığımı hissettirmişti. Beni içinde yaşadığım gri dünyadan çekip çıkarmış ve renkleri yeniden görmeyi öğretmişti. Neredeyse hiç çaba göstermeyen erkeklerle dolu bir dünyada, bu adam elinden gelenin fazlasını yaparak öne çıkıyordu. "İsteseydi yapardı" argümanının vücut bulmuş haliydi. Çünkü benim için daha önce hiç kimsenin yapmadığı şeyler yapmıştı: Hem fiziksel hem de duygusal ihtiyaçlarımı karşılamakla kalmamış, onları fazlasıyla aşmıştı. Ne zaman ne yapacağını ele vermeyerek beni sürekli heyecanlandırmıştı. Ve çoğu zaman tüm bunları beni aynı anda hem kızartıp hem de güldürerek yapmıştı.

Tabii ki onun sevgilisi olmak istiyordum. Hatta bana kalsa, bundan sonra çalışmadığım her boş anımı onun yanında geçirirdim. Umarım neye bulaştığının farkındaydı çünkü onun takıntısı nispeten yeni başlamış olsa da benimki aylar önceden başlamıştı ve bir kez pençelerimi ona geçirdim mi bırakmayı düşünmüyordum.

Öne doğru kaydı, nefesimin kesilmesine ve sinir uçlarımda kıvılcımlar çakmasına neden olacak şekilde alanıma girdi. "Aly? Sevgilim

olmak ister misin? Sunduğum bu pozisyonda atıştırmalıklar, orgazmlar ve belki biraz da gizli takipçilik var."

Sırıttım. "Evet."

Beni yanağımdan öptü ve en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamadım. Üstelik metreler ötemde bir ceset varken. Yardım isteyeceğim son kişiden yardım istemeye giderken. Josh bana ne kadar berbat bir durumda olduğumu unutturdu ve onun yerine iyi hissetmemi sağladı. İlişkimiz oldukça sorgulanabilir bir zeminde başlamış olabilirdi ve belki birbirimizi takip ederek edindiğimiz bilgiler dışında ikimizin de öğrenmesi gereken daha çok şey vardı ama Josh'ın sevgilisi olmaya evet demek uzun zamandır verdiğim en kolay karar olmuştu ve gelecekte bizi ne bekliyor olursa olsun ya da Josh'ın hâlâ sakladığı sırlar ne olursa olsun hiçbir şeyin beni buna pişman etmeyeceğinden emindim.

18

Josh

"Dayının düşük seviyeli bir mafya üyesi olduğunu sanıyordum," dedim. Aly'ye. Sevgilime.

"Babam öyle demişti." Ön camdan yaklaştığımız İtalyan tarzı villaya baktı. "Demek ki kirli işler iyi para kazandırıyor?"

Onunla yalnız kalır kalmaz asıl kirli işi ben yapacaktım. Yüzümdeki gülümseme artık çenemi ağrıtmaya başlamıştı ama tek düşünebildiğim bu işi bir an önce halledip onu evine götürmek ve ilişkimizi resmileştirmekti.

Belki arabayı geri geri yanaştırıp Brad'in cesedini garaj yoluna bırakabilir ve dayısına iyi şanslar dileyerek azgın vicdansızlar gibi hızla uzaklaşabilirdik. Ve evet, ikimiz adına konuşuyordum. Çünkü Aly duygularını saklama konusunda berbattı ve maskemi çıkardığımdan beri bana sana-yanıyorum bakışları atıyordu.

İsteksizce bakışlarımı ondan ayırdım ve devasa giriş kapısına baktım. Kapı kapalıydı ama hemen yanında güvenlik kulübesini arayan küçük bir panel vardı. Bu saatte uyanık olan var mıydı acaba?

Cevabımı bir dakika sonra, Aly camını indirdiğinde aldım. Küçük kırmızı çağrı düğmesine basmak için uzanmıştı ki hoparlör cızırdadı.

"Kimsin ve ne bok istiyorsun?" diye sordu kaba bir erkek sesi.

Sabahın körü olduğunu biliyordum ama yine de sevgilimle bu şekilde konuşmasından hoşlanmamıştım.

Dudaklarım yine kendiliğinden kocaman bir sırıtışla yukarı kıvrıldı.

Sevgilim.

Aly arabadan soğuk gece havasına doğru eğildi. "Ben Alyssa Cappellucci. Nico'nun yeğeniyim."

Kapı, menteşeleri hiç ses çıkarmadan kayarak açıldı.

Aly arabayı vitese taktı ve birbirimize şaşkın bir bakış attık. Bu çok kolay olmuştu. Kimlik kontrolü falan yok muydu? Bizi bekliyorlar mıydı yoksa Aly gelirse onu direkt içeri almaları mı emredilmişti? Aly'nin, Nico'nun aileye ne kadar önem verdiğine dair anlattıklarından ikinci ihtimal daha olasıydı.

O anda aklıma bir şey geldi. Hasiktir. Mafyalar muhtemelen gerçek suç hikâyelerine herkesten çok meraklıydı. Aly'yle yapacağımız çıplak aktiviteleri planlamaya o kadar odaklanmıştım ki bu ziyaretin olası sonuçlarını düşünmemiştim. Ya biri bana takar ve babamdan bahsederse? Bunu Aly'ye söyleyen kişi ben olmalıydım. Oturup ona durumu düzgünce açıklayacak vaktim yokken bunu başkasından duyması riskini göze alamazdım. Böyle bir durumda delirmesi çok olasıydı ve onu suçlayamazdım.

Çantamın ön gözüne uzandım ve en güvendiğim kılık değiştirme setimi çıkardım: gözlük ve takma bıyık. Tamam, biraz 80'ler polis dizisinden fırlamış gibi göründüğümü kabul ediyordum ama bıyık çok kaliteliydi ve yakından bile inanılmaz derecede gerçekçi görünüyordu.

Güneşliği indirip aynada bıyığı düzgünce yerleştirmeye çalışırken Aly, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Daha sonra açıklayacağım. Söz veriyorum," dedim bıyığın kenarlarını düzelterek.

"Ünlü falan mısın?"

"Onun gibi bir şey," dedim ona doğru dönerek.

Bana baktı ve başını iki yana salladı. "Görünüşün..."

Kaşlarımı oynattım. "Çok seksi, değil mi?"

Güvenlik kulübesinin ve penceresinden bizi izleyen gölgeler içindeki figürün yanından geçerken bakışlarını tekrar araba yoluna çevirdi. "Bence takma. Yüzün komik görünüyor."

Kendime engel olamayarak aramızdaki mesafeyi kapadım ve kulağına fısıldadım. "Yine de o yüze oturmak istiyorsun." Dediğimi vurgulamak için dudaklarımı kulağına sürttüm.

Kendini geri çekti, gözleri gideceğimiz yere sabitlenmişti ama gösterge panelinin ışığında yanaklarının pembeleştiğini görebiliyordum. "Sanırım her şeyi bir kez denemeye açık olduğumu kabul etmiştik."

Koltuğuma döndüm ve aletime birazdan kötü şöhretli bir mafyayla tanışmak üzere olduğumuzu hatırlatmaya çalıştım. Bunu dimdik kalkmış bir ereksiyonla yapmak hiç ideal değildi. Ne yazık ki tek düşünebildiğim, ben yatarken Aly'nin yüzüme oturmasıydı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Bagajdaki cesede ne dersin?

Doğru ya. Az önce bir adamı öldürmüştüm. Aly benim kurduğum mantığı silah haline getirip bana karşı kullanarak harika bir iş çıkarmış olsa da bir yanım hâlâ Brad'in ölümünün ne kadar "kazara" olduğunu merak ediyordu.

Ağzını bantladığım anı tam hatırlamıyordum. Evet, koli bandını yapıştırmıştım ama o sırada Aly'nin söylediği bir şey dikkatimi dağıtmıştı ve yapmak üzere olduğumuz şey yüzünden hem heyecanlıydım hem de korkuyordum. Dalgınlığıma mı gelmişti? Yoksa bilinçaltımda yatan bir parçamın dürtüsüyle hareket etmiş ve bandı kasıtlı olarak mı öyle yerleştirmiştim? Bunu tam olarak bilememek muhtemelen ömrüm boyunca yakamı bırakmayacaktı.

Gözlüğümü takarken Aly arabayı geniş, yuvarlak bir garaj yoluna sürdü. Bu kısım kırmızı tuğlalarla döşenmişti. Bakımı tam bir kâbus olmalıydı. Bizim buralarda ilkbahar kışla karışık geçtiğinden donup donup çözülen şehir yolları tahrip olur, yerinden kalkıp çatlardı. Bu sıkı tuğlalar o darbeyi nasıl kaldırıyor hayal bile edemiyordum.

Aly arabayı yavaşlatırken beş araçlık garajın bir kapısı açıldı ve içeriden ekose desenli mavi sabahlık giymiş bir adam çıktı. Nico Dayı mıydı? Eliyle bizi içeri davet etti ve Aly'nin arabayı sokabilmesi için geri çekildi. Aly arabayı park ederken adam benim tarafımda kaldı ve ona bakmamaya çalıştım. Ruhunu şeytana satmış bir mafya havası yoktu. Adam 1.65 boylarında, zayıf ve zararsız görünüyordu. Saçları griye çalıyordu, teni Aly'ninkinden daha koyu bir zeytuni tonundaydı ve burnu yüzüne göre biraz büyüktü.

Aly arabayı park etti ve bana döndü. "Hazır mısın?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz ama başka şansımız yok, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Yok. Hadi bitirelim şu işi."

Birlikte arabadan indik.

Nico hâlâ benim tarafımdaydı ve ayağa kalkınca ona tepeden bakmış oldum.

Başını yukarı doğru çevirerek kaşlarını kaldırdı. "Bıyık yakışmış, Pornocu Joe."

Harika. Ukalalık Aly'nin ailesinde genetikmiş.

Aklıma sağlam bir cevap geldi ama dilimi tuttum. Birbirimize karşılıklı hakaretler ederek bu adama kendimi sevdiremezdim ve bagajdaki ceset yüzünden Nico'nun üzerimde ciddi bir gücü vardı. Onu şimdiden kızdırmak pek akıllıca olmazdı.

Elimi uzattım. "Yaklaştın. Ben Josh."

Alayla homurdandı ama elimi tuttu ve şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Yazık olmuş. Josh aynı havayı vermiyor. Ben Nico."

Ellerimizi bırakırken başımı yukarı aşağı salladım.

"İtalyan mısın?" diye sordu beni süzerek.

"Çeyrek. Annem yarı İtalyan yarı Cezayirli."

Beni tekrar süzdü. "Birazcık şeye benziyorsun..."

Aly kaputun etrafından dolanırken, "Sakın ırkçı bir şey söyleme," diye araya girdi.

Nico yüzünde samimi görünen bir gülümsemeyle ona kollarını açtı. "Asla öyle bir şey yapmam."

Aly bana bir bakış attı, Nico'nun yakınlığından ve araya girdiği sohbetten rahatsız olduğu belliydi ama yine de hafifçe eğilerek ona sarıldı. "Bizi içeri aldığın için teşekkürler. Kusura bakma ama küçük bir..."

"EH!" diye bağırdı Nico. "Burada olmaz." Aly'den uzaklaşıp garaj kapısını kapadı. Sonra bizi yan kapıya doğru yönlendirdi.

Kapıdan geçince mermer döşemeli ve köşesinde tam teşekküllü bir köpek spası olan, pratik ama gayet şık bir antreye girdik.

Nico ayaklarımızı işaret etti. "Ayakkabılarınızı çıkarın," dedi. "Moira evin içine pislik girerse beni öldürür."

Aşağı baktım. Sadece ayakkabılarım değil, çalıların arasına diz çökmüş kusarken kot pantolonum da çamur olmuştu. Ev sıcaktı, bu yüzden montumu çıkarıp Aly'ninkinin yanına astım.

Nico bizi aşırı süslü ve gösterişli mutfağa aldı. "Kahve? Şarap?"

"Kahve olur," dedi Aly.

Gözlerimi kısarak etraftaki her şeyi incelemeye çalıştım. Tavandaki ışıklar tüm mermer ve camlardan yansıyordu. Sanki Versailles Sarayı buraya kusmuş gibiydi. Her şey krem ve bej tonlarındaydı. Mozaik tezgâh arası kaplamasının neden çıplak insanlarla dolu olduğunu anlayamadım. Eski İtalyan tasarımlarına benzemesi lazımmış gibi görünüyordu ama bazı parçalar yamuktu, bu yüzden bir kişinin kolu diğerinden çok daha aşağıda duruyordu ve başka bir adamın aleti, vücudundan bir fayans ötedeydi. Sanki aleti havada süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Partinin ortasında beliren bir hayalet penisi gibi.

Off. Sakın gülme, dedim kendime ve yukarı baktım. Ne yazık ki bu sefer de bakışlarım aynalı avizeye takıldı ve içindeki floresan ışıkların yansıması beni neredeyse kör ediyordu. Paranın insanı zevk sahibi yapmadığını söyleyen söz tam nasıldı?

Aly bana dirsek attı. "Kahve mi istersin yoksa daha sert bir şey mi?"

"Ah," dedim bakışlarımı tekrar dayısına çevirerek. "Kahve, lütfen."

Zaten ekşimiş olan mideme şarap içmek hiç iyi gelmezdi ve Aly'nin bana hazırladığı kahveye neredeyse hiç dokunmadığım için biraz kafeinin iyi geleceğini düşündüm.

Nico çok fazla düğmesi olan beyaz ve gri renklerdeki süslü bir makineye doğru ilerledi. "Ee, sizi buraya bu kadar erken getiren nedir?"

"Birini öldürdük," dedi Aly.

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm.

Bana, "Ne var?" der gibi baktı.

"Alıştıra alıştıra mı söyleseydik acaba?"

Omuz silkti. "İnsanlara bagajda ceset olduğunu nazikçe nasıl söyleyeceğimizi öğrettikleri gün okula gitmemişim demek ki."

Nico aniden döndü. "Evime lanet olası bir ceset mi getirdiniz?"

Aly ona döndü. "Evet? Babam başım belaya girerse buraya gelmemi söylemişti."

"Siktir!" diye kükredi Nico. "Federaller beni izliyor olabilir. Beni morg mu sandınız da ceset getiriyorsunuz?"

"Hey," dedim Aly'nin önüne geçerek. Dayısı olabilirdi ama onunla bu tonda konuştuğunu duymak, iyi bir izlenim bırakmayı cidden umursayıp umursamadığımı sorgulamama neden oldu. "Bilmiyordu."

Nico ellerini havaya savurdu. "Git de bunu federallere anlat!" Arkasına bile bakmadan odadan çıkarken bağırmaya başladı. "Greg! Stefan! Alec! Junior! Kaldırın kıçınızı! Bir sorunumuz var!"

Aly yanıma sokuldu, ben de kolumu omzuna doladım. Aşağı baktığımda yüzünde pişman bir ifade vardı.

"Hay aksi..." dedi.

Onu kendime çektim. "Ne yapacaktık yani? Önceden arasaydık da telefonunu dinleyen federallerle beraber mi öğrenseydi?"

Üst kattan ayak sesleri yükseldi. Nico'nun bağırışı herkesi uyandırmıştı. Yakındaki bir merdivenden birileri koşarak indi, biz de sese döndük. Odaya üzerine gri bir tişört geçirmeye çalışan genç bir adam

daldı. Aly'nin boylarında, 1.73 civarındaydı, siyah saçları ve incecik bir vücudu vardı. Bebeksi yüzüne ve çillerine rağmen gözlerindeki sertlik bana göründüğünden daha yaşlı olduğunu düşündürdü.

Elini Aly'ye uzatarak, "Anahtarı ver!" diye bağırdı.

Aly, "Selam Greg. Ben de seni gördüğüme sevindim," diye homurdanarak çantasını karıştırdı.

Demek Greg buydu. Aly'nin en küçük kuzenini süzdüm. Belki de gerçekten göründüğü yaştaydı ama babası için yaptıkları onu sertleştirmişti. Tanrı biliyor ya, ailelerin çocukları nasıl erken yaşta olgunlaşmak zorunda bıraktıklarını en iyi ben bilirdim.

"Hadisene," dedi. "Gitmemiz gerek."

Aly anahtarını ona uzattı. "Biz de mi geliyoruz?"

Greg başını iki yana salladı. "Sende kalsın. Arabayı sen getirdin. Sen çıkaracaksın." Bana döndü. "Montun nerede?"

"Vestiyerde," dedim otomatik olarak.

Greg başıyla onayladı ve kuzenini eliyle çağırdı. "Hadi gidelim."

Aly kollarımdan sıyrılıp ona doğru tereddütlü bir adım attı. "Josh ne olacak?"

Greg bana baktı. "Ben onun yerine geçeceğim, böylece artık kim izliyorsa şüphelenmeyecek. O da burada kalıp babama bilgi verecek."

"Hayır," dedi Aly. "Benim yanımdan ayrılmayacak."

"Merak etme," dedi Greg. "Sence babam oyuncağınla uğraşarak seninle kötü olmak ister mi?" Sonra yine bana baktı ve şöyle bir süzdü. "Ayrıca kendi başının çaresine bakabilir gibi görünüyor. Hadi yürü, Aly. Fazla zamanımız yok."

Aly yüzünde endişeli bir ifadeyle bana döndü.

Gözlerimi Greg'den ayırmadan Aly'nin alnına bir öpücük kondurdum. "Acelen olduğunu anlıyorum ama planının ne olduğunu bilmek zorundayım."

Greg yerinde hafifçe kıpırdandı, o kadar hızlı konuştu ki dili dolandı. "Güvenli bir yere gidip cesedi oradan aldıracağız."

"Ya federaller peşinize takılırsa?" dedim.

"Onlardan kurtuluruz."

Bir süre gözlerinin içine baktım. Tanrım, daha liseden yeni mezun olmuş bir oğlandı. "Kuzenine bir şey olmasına izin verme."

"Vermem," dedi ve Aly'yi de harekete geçirmeyi umarak kapıya yöneldi.

Ona baktım. "Ben idare ederim. Ya sen?"

Aly'nin kaşları çatıldı. "Umarım. Bu iş hiç hoşuma gitmedi."

"Benim de. Ama onlar bu işin uzmanı ve biz de onlara güvenmek zorundayız."

Greg parmaklarını şıklattı. "Duygusal veda faslı için vaktimiz yok, Aly. Hadi."

Aly yüzünde sinir olmuş bir ifadeyle benden uzaklaştı. "Geliyorum ya. Tanrım, biraz sakin ol."

Aly'nin başının üzerinden Greg'le göz göze geldim ve başımı belli belirsiz iki yana salladım, midem öfkeyle çalkalanıyordu. Babam da annemi böyle terslerdi ve bu tarz şeylere hiç tahammülüm yoktu. "Bunu bir daha yapma."

Nasıl bir ifade takındıysam artık sert mafya çocuğu bir adım geri çekildi.

"Pardon," dedi.

Başımla sevgilimi işaret ettim. "Ona söyle."

Aly'ye baktı. "Pardon. Şimdi gidebilir miyiz lütfen, yoksa babam..."

Nico yan kapıdan tekrar içeri girdi. "Siz ikiniz hâlâ burada ne halt ediyorsunuz? *Andate, idioti!*"*

Greg babasının gazabından benimkinden daha çok korkmuş olacak ki Aly'nin bileğini yakalayıp onu vestiyere doğru çekti. Aly yarı yolda elinden kurtulup bir daha kendisine dokunursa ona nasıl zarar vereceğine dair tehditler savurdu.

* (İt.) Defolun, aptallar! (ç.n.)

Kapıdan çıkmadan önce bana son bir bakış attı. "Kendine dikkat et."

Bu sözlerde uyarı vardı. Dikkat et yoksa... Kendimi onu teskin edercesine gülümsemeye zorladım ve başımı yukarı aşağı salladım. "Sen de."

Greg kapının diğer tarafından yine ters bir şeyler söyledi, Aly de ona laf çarparak kapıyı arkasından kapadı. Ardından garaj kapısının açıldığını duyuran bir gümbürtü geldi.

Ve sonra Aly'nin mafya dayısıyla yalnız kaldım.

Temkinli hareketlerle ona doğru döndüm ama o çoktan ayaklarını vura vura odadan çıkarak diğer oğullarına harekete geçmeleri için bağırmaya başlamıştı. Çok geçmeden yaşları yirmi beş ila otuz arasında üç adam daha odaya doluştu. Greg'e benziyorlardı ama daha iriydiler.

Nico kahve makinesine döndü ve düğmelere basmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordu omzunun üzerinden ve aniden tüm gözler bana çevrildi.

İlgi odağı olmaktan nefret ederdim. İçime kapanıp saklanmak istiyordum ama Aly bana güveniyordu, onun için kendimi toparlamak zorundaydım.

"Öncelikle, Greg ve Aly tam olarak nereye gidiyorlar?" diye sordum.

"Şehirde işlettiğimiz bir oto tamirhanesine," dedi Nico süslü kahve makinesi çalışmaya başlarken. "Oradaki adamımız arabanızı temizlerken diğerleri de bagajdakiyle ilgilenecek."

"Greg ve Aly güvende olur mu?"

Sırtı bana dönükken başıyla onayladı. "Greg ne yapacağını bilir. En iyi şoförlerimizden biridir ve peşlerine biri takılırsa diye karışıklık yaratmak için destek çağırdı."

Derin bir nefes verdim, Aly için şimdi daha çok endişeleniyordum çünkü sevgilimin şehirde bir cesetle dolaşmasının ne anlama geldiğini nihayet idrak ediyordum. Siktir, daha fazla karşı çıkmalı ya da onun böyle bir risk almasını gerektirmeyen başka bir plan bulmalıydım ama her şey çok hızlı gelişmişti.

"Hâlâ bizimle misin, Joe?" diye sordu Nico.

Bakışlarımı yerden kaldırdım ve Nico'yu kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde bana bakarken buldum.

"Adım Josh," dedim. "Bana onun güvende olacağını söyle."

Aynı şeyi tekrarlamamın onu kızdıracağını düşünmüştüm ama o sadece gülümsedi. "Yeğenimi gerçekten seviyorsun, ha?"

Onu başımla onayladım ve etrafıma baktığımda diğer dört adamın da beni aynı dikkatli bakışlarla süzdüğünü gördüm. Neden birden tuzağa düşmüşüm gibi hissetmeye başlamıştım?

"Peki bagajdaki cesetten sen mi sorumlusun?" diye sordu Nico.

Yine başımla onayladım. Etrafımdaki adamlar gerildi. O anda aklıma Aly'nin bir katille çıkmasının erkek akrabaları tarafından hoş karşılanmayabileceği geldi.

"O zaman bana neler olduğunu anlatmalısın," dedi Nico. Anlattıklarımı beğenmezse, Greg'in Aly'ye güvende olacağıma dair verdiği söz bile hayatımı kurtaramayabilir gibi geliyordu.

"Brad Bluhm adında bir tecavüzcü ve muhtemelen katil iki gece önce Aly'nin çalıştığı hastaneye geldi," dedim. "O ve Aly sözlü bir tartışmaya girmiş, Aly de ona hakaret etmiş. Bu gece Aly'nin evine zorla girmeye çalıştı."

Oda bir anda öfkeyle homurdanan adam sesleriyle doldu. En azından Brad'e olan ortak nefretimiz biraz daha güvende hissetmemi sağladı.

Nico'nun kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Neden gelmiş?"

"Üzerinde bir cinayet kiti vardı," dedim, ne olduğunu büyük ihtimalle hepsi anladığı için detay vermeye gerek duymadım. "Onu etkisiz hale getirdik, bağladık ve son kurbanının ailesinin kapısına bırakmayı planladık ama yolda öldü. Aly buraya gelmemizi söyledi, biz de geldik. Brad'in cep telefonu hâlâ evinde ve arabasının GPS'ini kapamış, bu yüzden nerede olduğunu bilmiyorum ama Aly'nin evinin yakınlarında bir yerde olduğunu tahmin ediyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Nico.

Of, siktir. Kendi ayağıma sıkmıştım. "Ben bir hackerım."

Aly'nin kuzenlerinden biri öne çıkınca bakışlarımı ona çevirdim. "Bluhm'ın arabasının modeli ve markası ne?"

Ona söyledim.

Nico konuşan oğluna parmaklarını şıklattığında dişlerimi gıcırdatmamaya çalıştım. Bu bir aile alışkanlığı olmalıydı. "Jimmy'yi ara," dedi Nico. "Adamlarını oraya gönder ve arabayı bulup çekene kadar da oradan ayrılma."

Oğlu başıyla onaylayıp kapıya yöneldi.

Nico kalan iki oğlundan birine döndü. "Aly'nin evi tamamen temizlenmeli. Josh'ın arabasıyla işleri bittiğinde Aly ve Greg seninle orada buluşsunlar, sen başlamadan önce Aly kedisiyle eşyalarını alsın."

O oğlu da gitti ve geriye sadece ben, Nico ve Nico'nun en büyük oğlu –Junior mıydı adı?– kaldık. Mutfak adasının etrafında duruyorduk.

Aile reisi bana döndü. "Başka?"

"Brad'in hastanede Aly hakkında öğrendiği tek şey adıydı, yani onu bulmak için biraz araştırma yapmış olmalı," dedim. "Kayıp ihbarı yapıldığında telefonunun ya da evindeki bilgisayarın polisleri doğrudan Aly'ye yönlendirebileceğinden endişeleniyorum."

Nico, Junior'a döndü. "Vinny'ye git ve Bluhm'ın evinde büyük bir ekibe ihtiyacın olduğunu söyle."

"Zengin bir aileden geliyor," diye uyardım onları. "Muhtemelen güvenlik kameraları, alarmları..."

Nico bir elini kaldırarak beni susturdu. "Kusura bakma ama bu bizim ilk işimiz değil."

"Bilgisayarı çalacak mısın yoksa hackleyecek misin?"

Nico büyük oğluna baktı.

Junior'la göz göze geldik. Bakışları Greg'inkinden bile daha sertti. "Hazırlık yapacak vaktimiz yok. İçerip girip çalıp çıkacağız."

Başımı iki yana salladım. "Bu çok şüpheli olur. Beni de götür, bilgisayarı hacklerim."

Kaşlarını kaldırarak beni süzdü. "Emin misin?"

Bir nefes verdim. "Evet. Bu benim mesleğim. Brad'in sürücüsünü dijital ayak izi bırakmadan on dakikadan kısa bir sürede silebilirim."

Junior babasına dönüp soran gözlerle baktı.

Nico ellerini havaya savurdu ve tekrar kahve makinesine döndü. 'Bunu da baştan yapmam gerekecek. Bu sefer termos bardağa."

Kırk dakika sonra hâlâ hayattaydım, mutfakta Nico'nun yaptığı o tuhaf testi geçmiştim ve şimdi bir minibüsün arkasında oturmuş, termos bardaktan sıcak *macchiato* yudumluyordum. Aracın yan taraflarında yerel elektrik şirketinin logosu vardı. Aracın çalıntı mı, iyi bir kopya mı, yoksa en kötü ihtimalle enerji şirketinin gerçekten mafya kontrolünde mi olduğunu çıkaramıyordum.

Sevgilimin evine gizlice girmek istediğimde elektrik şebekeleriyle oynamayı bırakmam gerektiğini aklıma not ettim. Zaten bu iş yüzünden mafyaya bir iyilik borçlanacaktım, sırtıma daha büyük bir hedef tahtası çizmenin âlemi yoktu.

"Kahveyi beğendin mi?" diye sordu Junior.

Karşımda, adlarını bilmediğim ama büyük ihtimalle tanıştırılmamamın daha hayırlı olduğu iki iri adamla birlikte oturuyordu. Benim yanımda da iki adam vardı ve ilk başta onların *beni* temizleyecek ekip olduğundan endişelensem de ne yapacağımızla ilgili lojistik konuşmalar yapmaya başladıklarında rahatlamıştım.

"Kahve harika," dedim.

Junior başıyla onayladı. "Babamın gözüne girmek istiyorsan bunu ona mutlaka söyle. Barista becerileri konusunda aşırı kendini beğenmiştir." Kaşlarını çattı ve sağındaki adama döndü. "Baristo mu yoksa? Bu kelimenin cinsiyeti var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı adam.

Telefonum cebimde çınlayınca onu çıkarmak için oturduğum yerde geriye doğru yaslandım. Aly'nin mesajını görür görmez rahat bir nefes verdim. "Garaja sağ salim varmışlar."

"Bayağı uzun sürdü," diye mırıldandı Junior.

Neredesin? diye sormuştu Aly.

Gizli ajanlık yapıyorum, dedim ona.

Nasıl yani? Evinde değil misin?

Akıllı kadın, isim vermemesi gerektiğini biliyordu.

Hayır. Dışarıdayım, dedim.

Ne demek istiyorsun? Şimdiden onun için bir şeyler mi yapıyorsun?

Olabiliiiir, diye cevapladım.

NE DEMEK İSTİYORSUN?

Ona üç tane gülen emoji gönderdim.

Josh, çok ciddiyim. Onun için hiçbir şey yapma. İnsanı böyle ele geçirmeye başlıyorlar.

Muhtemelen haklıydı ama artık geri adım atmamın imkânı yoktu. Brad'le birlikte eşyalarının da yok olması polislerin şüphelenmesine neden olurdu.

Derin bir nefes aldım ve ona cevap attım: *Güvende olacağım, söz veriyorum. Ama bunun halledilmesi gerekiyor. Lütfen bana güven.*

Bence sana ne kadar güvendiğimi biliyorsun, dedi. Ve hayır, elimi bir kolye gibi boynuna sarmama ne kadar istekle izin verdiğini yedi adamla dolu bir minibüste hatırlamasam da olurdu.

Güvenmediğim diğerleri, dedi. *Sana bir şey olursa ortalığı yerle bir ederim. Hangi pislik kuzenimle birlikteysen bunu ona ilet.*

Başımı kaldırdım ve Junior'ın beni izlediğini gördüm.

"Evet?" dedi.

"Aly bir uyarı iletmemi istedi."

Kaşlarını kaldırdı ve başını yana yatırarak bekledi.

"Eve sağ salim döndüğümden emin olmanı söyledi," dedim.

Homurdandı. "Eminim bu kadar kibar söylememiştir. Aile işinde olmamasına rağmen bize epey benziyor."

Yanındaki adam dirseğiyle Junior'ı dürttü. "Belki de genetiktir."

Junior yavaşça ona döndü. "Ne yani? Tüm İtalyanlar mafya mı oluyor demek istiyorsun?"

"Yok, öyle değil tabii," dedi adam geri adım atarak.

"Çünkü bu ırkçılık olur, Phil."

Başımı önüme eğip yeniden telefonuma odaklandım. Hayır. Bu tartışmaya katılmaya hiç niyetim yoktu.

Ona söyledim, yazdım Aly'ye. *Tam anlamıyla feleğinin şaştığını duymak hoşuna gider belki.*

Etkileyici. İnsanlar artık pek bu deyimi kullanmıyor.

Sırıttım. Aly artık sataşmalarıma kızmıyor, aynı şekilde karşılık veriyordu. Ve ben de buna bayılıyordum. Hem de çok.

Çantana bir anahtar koydum. Benim evimin anahtarı. Sen ve Seçilmiş Kişi orada kalmak isterseniz işim bitince ben de oraya gelirim.

Tyler ne olacak? diye sordu. *Garip olmaz mı?*

Gözlerimi kırpıştırdım. Doğru ya. Onu unutmuştum. Aly'yle olan geçmişlerini de. Beynim muhtemelen beni korumak için bu bilgiyi derinlere gömmüştü ama şimdi buna gerek olmadığını hissediyordum. Hiçbir zaman ciddi olmamışlardı ve şu an birbirlerine karşı bir şeyler hissetmediklerini biliyordum, bu yüzden kendimi tehdit altında ya da özgüvensiz hissetmeme gerek yoktu.

Ev arkadaşıma mesaj attım: *Aly'ye yardım ediyordum ya hani?*

Saat daha sabahın beşiydi ama Tyler erken kalkardı ve hafta sonları bile uzun saatler uyumakta zorluk çekerdi. Neredeyse anında cevap yazdı.

Lütfen bana iyi anlaştığınızı söyle, dedi.

Sırıttım. En iyi arkadaş konusunda şansım yaver gitmişti.

Ekranda hâlâ yazdığına dair bir baloncuk belirdi. Bir saniye sonra başka bir mesaj geldi: *Son zamanlarda normalden daha ürkütücüsün. Maria ve Rob'u başka bir müdahale için aramam gerektiğini düşünmeye başlamıştım.*

Ve işte gidip bütün anı mahvetmişti.

Ailemi karıştırmaya gerek yok, dedim ona. *Aly'ye sevgilim olmasını teklif ettim.*

Tebrikler! yazdı Tyler. *Bekle, kabul etti, değil mi?*

Etti. Eve gelecek de sorun olur mu?

Olmaz, dedi. *Sen onunla gelmeyecek misin?*

Hayır. Bir işim var, bir iki saate dönerim. Aly evini ilaçlatacak, o yüzden kedisi de yanında olacak.

Harika. O küçük pislik benden nefret ediyor.

Sırıtışım geri döndü. Fred'in tahammül ettiği iki insandan biri olmamın kendimi ne kadar özel hissetmemi sağladığını anlatamazdım. *Oğluma nasıl hakaret edersin?*

Oğlun mu?

Evet. Sör Frederick Cappellucci-Hammond diyeceksin.

Tyler bana göz deviren bir emoji gönderdi. *Neyse ki artık hayatında tuhaflıklarının yükünün bir kısmını benden alacak bir kadın var.*

Aly'nin aksine Tyler benim mizah anlayışımı takdir etmiyordu belli ki.

Teşekkürler, yazdım. *Aly yakında orada olur. İçeri girebilmesi için ona anahtar verdim.*

Vaaaayyy. Şimdiden anahtar mı verdin? Hızlısın. Babanı biliyor mu?

Bir suçluluk dalgası üzerime çökerken sırıtışım kayboldu. *Henüz bilmiyor. Çocukluğumun zor geçtiğini biliyor ama tamamını değil. Eve döndüğümde ona anlatmayı planlıyorum.*

İstersen yanında olup her şeyi açıklamana yardım ederim.

Tek başıma halledebilirim ama sağ ol.

Aly'yle olan mesajlaşmamıza geri döndüm. *Konuştum. Sorun yok.*

Emin misin? diye sordu. *Kulağa korkunç gelecek ama şu ana kadar bizim hakkımızda neler hissedebileceğini hiç düşünmedim.*

Ha! Al benden de o kadar. Bu senin suçun.

Benim mi?! Nereden benim suçum oluyor?

Ah, gayet iyi biliyorsun, dedim. *Ve endişelenme. O sadece benim mutlu olmama seviniyor.*

Ben de senin mutlu olmana seviniyorum, yazdı.

Minibüs öyle sert ileri fırladı ki şoför gaza abanmış olmalıydı. Telefonum elimden fırladı, ben de yere yapışmamak için oturduğum yere tutundum.

Junior yanındaki adama çarptı ve sürücü koltuğuna doğru bağırdı. "Ne halt ediyorsun, Vinny?"

"Lanet olası polisler Bluhm'ın evinde!" diye bağırdı Vinny.

Junior küfretti. "Yavaşla. Hızla geçersen şüphelenirler."

"Hakkımda arama emri var," dedi Vinny, sesi panikle doluydu.

Junior oturduğu yerden fırladı ve sahte elektrik şirketi montunun içinden bir silah çıkardı. Görünmemek için eğildi ve silahı Vinny'nin yan tarafına bastırdı. Emniyetin açılma sesi minibüsün içinde yankılandı.

"Yavaşla dedim, amına koyayım."

Vinny ayağını gazdan çekti ve minibüsün içindeki herkes derin bir nefes aldı. Tanrım, çok gerilmiştim.

Junior arkasını dönüp bana ters ters baktı. "Polisler nasıl bu kadar çabuk geldi?"

Minibüsün arkasındaki tüm gözler sanki bunun cevabı bendeymiş gibi bana çevrilmişti ama tek yapabildiğim omuz silkmek oldu. "Hiçbir fikrim yok."

Junior silahı Vinny'nin üzerinden çekti ve tekrar karşımdaki yerine oturdu. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve bana dik dik baktı. "Bana olan biten her şeyi baştan anlat. Mutlaka bir yerde açık vermiş olmalısınız."

Yerdeki telefonuma uzandım. "Önce Aly'ye dikkatli olmasını söyleyeyim."

Junior telefonu tekmeleyerek benden uzaklaştırdı ve silahını bana doğrulttu. "Aly iyi olacak. Şu anda kendin için endişelenmelisin. Konuşmaya başla bakalım, tatlı çocuk."

Hasiktir.

19

Aly

Uyandığımdan bu yana altı saat bile geçmemişti ama çoktan tükenmiştim. Sanırım evine zorla girilmesi, bir tecavüzcünün kaçırılıp öldürülmesine yardım etmek, cesedini eyaletin öbür ucuna taşımak, mafyadan azar işitmek, peşime biri düştü mü diye korkarak şehre geri dönmek ve sonra da erkek arkadaşının arabası orta yaşlı siyahi bir adam –Lucius– tarafından defalarca temizlenirken iki saat boyunca soğuk bir oto tamircisinde beklemek bir kadını bu hale getiriyordu.

Ve hayır, Lucius'a eğlenceli yeni büyüler öğrenip öğrenmediğini sormam hiç hoşuna gitmemişti.

Onun bir büyücü olmadığına hâlâ ikna olmamıştım. Son bir buçuk saattir gözleriyle beni yakmaya çalışması fazlasıyla şüphe uyandırıcıydı. Gerçi daha önce o espriyi duymuşsa... eh, o zaman haklı sayılırdı.

Josh'ın arabasının arka koltuğundan bir miyavlama geldi.

"Biliyorum, dostum," dedim Fred'e. "Biraz daha dayan. Babanın evine varmak üzereyiz."

Harika, Josh sonunda bana da "baba" dedirtmişti.

Dikiz aynasını kontrol ettim. Sanırım bunu yüzüncü yapışımdı. Evimden ayrılırken Greg'e beni takip etmemesini söylemiştim ama o küçük pisliğin yalan söylemeyeceğine hiç güvenmiyordum. Josh'ın dayıma zaten bir iyilik borcu vardı; son istediğim şey, Nico'yu Josh'ın

dairesine kadar peşimde sürüklemekti. Gerçi Josh bana biraz daha cevap vermezse sinirlenip fikrimi değiştirebilirdim.

Kırmızı ışık yandı. Bir sıra arabanın arkasında yavaşlayarak durdum ve telefonuma baktım. Tekrar. Josh'a da erkek akrabalarıma da şiddeti gitgide artan tehditkâr mesajlar atmama rağmen hâlâ ses seda yoktu. Sevgilimin canını yakarlarsa yemin ederim hayatlarının geri kalanını buna pişman olarak geçirirlerdi. Dur durak bilmeyen bir terör başlatırdım. Yollarda ölen hayvanları arabalarına bırakırdım. Ayakkabılarına gizlice raptiyeler yerleştirirdim. Evlerine FBI adıyla pizzalar gönderirdim.

Bir daha asla huzur yüzü göremezlerdi.

Josh'ın başına kötü bir şey gelmemiş de sadece benimle konuşmak istemediği için mesaj atmıyor olsun diye dua ediyordum. Ona söylediğim son şey, mutlu olmasına sevindiğimdi. Başka bir erkek olsaydı, fazla romantik davranarak onu korkutup kaçırdığımı düşünüp kendimi harap ederdim ama Josh'tan bahsediyorduk. Ben ilişki için fazla erken mi diye sorgularken artık bir çocuğumuz var diyen adamdı o.

Bu da demek oluyordu ki bir şeyler kesin ters gitmişti. Kahretsin.

Ne yazık ki bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Fred yanımdaydı ve gitgide tizleşen acınası miyavlamalarına bakılırsa derhal kum kabına gitmesi gerekiyordu. Onu Josh'ın evine bıraktıktan sonra bile dayımın evine geri dönemezdim. Greg bir süre ortalıkta görünmememi söylemişti, bu da FBI'ın gözetiminde olan ailemden uzak durmam gerektiği anlamına geliyordu.

Onlara gitmek kesinlikle bir hataydı. Keşke Brad'i Josh'la kendi başımıza parçalara ayırıp ortadan kaldırsaydık. Sonuçlarıyla daha sonra terapide ilgilenirdik. Ya da en azından ben yapsaydım. Josh'ın Brad'in cesedine verdiği ilk tepkiyi düşününce, doğrudan parçalama aşamasına geçmek ona biraz fazla gelebilirdi.

Işık yeşile döndü.

"Sadece odaklan," dedim kendime ayağımı frenden çekerek.

Greg'in verdiği uzun bir yapılacaklar listesi vardı. Duş alıp vücudumu iyice keselemem ve tırnaklarımın altını temizlemem gerekiyordu. Evimde üzerimi değiştirmiş, kirli kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı Guido adında bir adama vermiştim ama sutyenimle iç çamaşırım kalmıştı çünkü... iyy yani. İç çamaşırlarımı yaşlı bir mafyaya vermeye hiç niyetim yoktu.

Josh'la mesajlaştığımız telefonlar tek kullanımlıktı. "Her ihtimale karşı" benim için yedek bir tane almıştı ve evet, bunun için ona gözlerimi devirerek bakmıştım. Gerçek telefonlarımızı evimde bırakmıştık, böylece telefon kayıtlarımız incelenirse gece boyunca orada olduğumuz görülecekti. Şimdi ikisini de yanıma almıştım. Josh'ın dizüstü bilgisayarını da öyle. Fred'le ikimiz için de iki çanta hazırlamıştım.

Bir başka bağırış arabanın içinde yankılandı, öncekinden daha yüksek ve daha uzundu.

"Bacaklarını falan sıkıştırsan?" dedim Fred'e. "Neredeyse geldik."

Bir saniye sonra duyduğumun Fred değil, aslında bir siren sesi olduğunu fark ettim.

Direksiyonu öyle bir sıktım ki deri gıcırdadı. Dikiz aynasından baktığımda ışıkları yanıp sönen bir polis arabası hızla arkamdan geliyordu. Arabayı diğer araçlarla birlikte yavaşça yolun öteki tarafına doğru yönlendirirken kalbim kaburgalarımı dövüyordu.

Lütfen benim peşimde olmasınlar, diye dua ettim.

Polis arabamın yanında yavaşlayınca paniklemeye başladım ama sonra kavşağa yaklaştığımızı ve muhtemelen diğer yönden gelen var mı diye kontrol ettiklerini fark ettim. Onlar yanımdan geçip kavşağın diğer tarafında tekrar hızlanırken yüzümü öteki tarafa çevirdim.

"Aman Tanrım," diye inledim ve alnımı direksiyona yasladım. Yok. Suç dünyası hiç bana göre değildi. Kan ve vahşetle başa çıkabilirdim. Ama tutuklanma korkusuyla yaşamak? Asla.

Arkamdan biri korna çalınca irkilerek doğruldum. Şimdi sinir krizi geçirmenin sırası değildi.

O kişiye el salladım ve hız sınırının altında kalmaya dikkat ederek tekrar sürmeye başladım. Evet, araba temizdi ve hayır, şu an için polislerin peşime düşmesi için bir neden yoktu ama kendime bunu söylemem, paranoyamı sihirli bir değnek misali yok etmiyordu. Kendime gelmem haftalar, hatta aylar sürebilir gibi hissediyordum. Brad'in cesedi ne olacaktı? Lucius güvenilir miydi? Yüzümü görmüştü. Polisler sorgularsa beni teşhis edebilirdi.

Lanet olsun, büyü esprisiyle adamı delirtmek zorunda mıydım? Belki özür niyetine ona çiçek ya da yeni bir anahtar takımı gönderebilirdim. Belki bu şekilde beni affederdi.

Beş dakika sonra Josh'la Tyler'ın park yerine girdim ve Tyler'ın SUV'sinin yanındaki misafir yerine arabayı park ettim. Fred durmadan miyavlıyordu, bu yüzden taşıma çantasını ve kum kutusunu kaptığım gibi yukarı çıktım. Kapı şifresini almıştım ama yine de Tyler'a geldiğimi haber vermek için zile bastım. Josh onun sorun etmediğini söylese de habersiz içeri dalmak çok garip kaçacaktı.

"Selam Aly," dedi hoparlörden, sonra da kapıyı açtı.

Yukarı çıktığımda beni kapıda karşıladı. "Oo, hoş geldin."

Koyu sarı saçları duştan yeni çıkmış gibi hâlâ ıslaktı ve geriye doğru taranmış hali iyi görünüyordu. Josh'tan daha kısa, 1.80 civarındaydı ve en az onun kadar kaslıydı. Sadece vücudu dövmelerle kaplı olmadığı için onunkiler daha belirgin duruyordu. Yakışıklı olduğu hiç şüphe götürmezdi ama Josh'la ne görünüş ne de kişilik olarak boy ölçüşebilirdi ve yanından geçerken hiçbir şey hissetmedim.

Josh'ın odasına doğru ilerlerken, "Kusura bakma," diye seslendim omzumun üzerinden. "Kedinin acil tuvalete ihtiyacı var."

Aceleyle Josh'ın odasına girerken etrafa hiç bakmadım bile, tek odak noktam kum kutusunu yere koymak ve Fred'i çantasından çıkarmaktı. Çıkar çıkmaz doğruca kutuya koştu ve yemin ederim, rahatlamayla iç geçirdi sonra da işemeye başladı. Zavallı küçük adam.

Başımı kaldırdım ve... Ah, vay canına. Buradaydım. En sevdiğim videoların çekildiği yerde. Duvara yaslanmış kanepe oradaydı. Sağımda dev bir yatak vardı, kenarlarına bağlama oyunları için kanca delikleri yapılmıştı. Tam karşımda Josh'ın üzgün numarası yaparken baktığı geniş pencereler vardı.

Bir anda aşırı tahrik olmuştum. İlkel beynim arkamı döndüğümde Yüzü Meçhul Adam'ı kanlar içinde ve nefes nefese kalmış halde arkamda bulmayı bekliyordu. Tanrım, Josh'ın bir an önce eve dönmesi gerekiyordu. Hayatımda fantezili sert seks için kendimi hiç bu kadar hazır hissetmemiştim.

Tam o sırada Tyler hâlâ açık olan kapıyı tıklattı. "Kahve ya da başka bir şey ister misin?"

Sırtım ona dönük olduğu için sevindim yoksa yüz ifademi görüp yanlış yorumlayabilirdi. "Kahve harika olur, teşekkürler," dedim, sesim normalden iki oktav daha yüksek çıkmıştı.

Çoookk utanç verici.

Onun uzaklaştığını duyana kadar arkamı dönmedim. Fred oldukça usluydu ama Tyler'ın onun dairede serbestçe dolaşması konusunda ne hissedeceğini bilmediğimden onu Josh'ın odasında bırakıp kapıyı arkamdan kapadım.

"Eşyalarımın geri kalanını almaya gidiyorum!" diye seslendim girişe yönelirken.

"Şifreyi biliyor musun?" diye sordu Tyler.

"Evet."

"Güzel. O zaman kapıyı kilitleme yeter."

Daireden çıktığımda soğuk kış havasını yanan tenimde memnuniyetle karşıladım. Her nedense Josh'ın evinde kalmanın beni nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar karmaşık duygular içindeydim. Bu evin bir yatak odasında en karanlık ve şehvetli fantezilerimi üzerinde denemenin hayalini kurduğum adam varken diğerinde hiçbir şey hissetmediğim bir adamla sıkıcı ve sıradan bir seks yapmıştım.

Josh, Tyler'ın bu durumla bir sorunu olmadığını söylemişti ama şimdi asıl sorunun bende olup olmadığını merak ediyordum. Gerçekten olgunca davranabilecek miydim? Yoksa bu gariplik beni sonunda alt edecek miydi? Rahat davranmak istiyordum. Normal şartlar altında rahat olabilirdim belki ama geçirdiğim gece ve sabahtan sonra sınırıma ulaşmış durumdaydım ve eskiden yattığım bir adamla havadan sudan konuşmak şu an için beni aşar gibi geliyordu. Biraz nefeslenene kadar ondan uzak durmalıydım.

Arabanın bagajını açtım ve tam eşyalarıma uzanıyordum ki ceketimin cebindeki telefonum çaldı. Hızla çıkarıp açtım.

"Josh? İyi misin?"

"I... Josh değil," dedi bir kadın sesi.

Ekrana baktım. Arayan laboratuvar teknisyeni arkadaşım Veronica'ydı.

"Ah, pardon Vern," dedim çantalarımı alıp bagajı kaparken. "Seni başka biri sandım."

"Sorun değil," dedi. "Sadece kan tahlilini erken bitirdiğimi söylemek istedim."

"Vern," diye sızlandım apartman kapısının şifresini girerken. "Bunun için uğraşmamanı söylemiştim."

"Biliyorum," dedi. "Yine de kendini suçlu hissetmemelisin. Kimsenin sırasını çalmadın. Son iki gece birer saat fazla çalışıp bitirdim."

"Vern!" diye bağırdığımda sesim merdiven boşluğunda yankılandı. "Kendimi hâlâ çok kötü hissediyorum."

"Geçer," dedi bana. "Sonuçları öğrenmek ister misin?"

"Dur tahmin edeyim, eşleşmediler mi?"

"Ding, ding, ding!" dedi. "Bir kazananımız var."

Gözlerimi devirip apartmana girerken Josh'a bunu nasıl başardığını sormayı aklıma not ettim. "Seni boşuna yordum, özür dilerim. Kendimi pisliğin teki gibi hissediyorum."

Fred beni Josh'ın kapısında bekliyordu ve içeri girerken neredeyse ona takılıp düşecektim. "Tanrım, Fred. Dikkat et." Vern'in konuşmaya devam ettiğini duyabiliyordum ama bir yandan çantalarla uğraşırken, bir yandan da kedimin özgürlüğe doğru fırlamasını engellemeye çalışırken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Bir saniye, Vern."

Sonunda her şeyi içeri soktum ve Fred'i ait olduğu yere geri götürdüm. Telefonu tekrar kulağıma aldım. "Kusura bakma. Ne diyordun?"

"Diyordum ki, biraz daha araştırdım."

Ses tonundaki bir şey Josh'ın yatağının kenarına çökmeme neden oldu. Bana otururken duyulması gereken türden bir haber vermek üzereymiş gibi hissettim. "Tamam?"

"Geçen gün söylediğim gibi beni meraklandırdın. Bu yüzden basit bir eşleşmenin ötesinde bir şey bulabilir miyim diye baktım."

"Ve?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi.

Telefonu sıkıca tuttum, artık endişelenmeye başlamıştım. Josh'ın kanında bir sorun mu vardı? "Direkt söyle," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Kanlı bezlerden elde edilen dizilimi, bizim kullandığımız DNA veritabanında arattım ve bu kişinin DNA'sının %50'sini Katil Ken ile paylaştığını buldum."

Başımı iki yana salladım. "Bir dakika. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bezlere kanı bulaşan adam bir seri katilin oğlu, Aly."

Telefon parmaklarımın arasından kayıp düştü. Vern'in adımı seslendiğini duyabiliyordum ama kulaklarımı dolduran alçak uğultu onu bastırıyordu. Görüşüm bulanıklaştı, başım döndü. Bayılmak üzereydim. Hayatımda hiç bayılmamıştım ama belirtilerini biliyordum ve bugün üst üste yaşadığım tüm şoklardan sonra bu sonuncusu beni açık ara farkla yere sermişti.

Hemşirelik içgüdülerim devreye girdi ve oda etrafımda bulanıklaşırken yatağa uzandım. Beni takip eden, evime giren ve birini öldüren adam bir seri katilin oğluydu.

Aman Tanrım, bu adam kendini kana bulayarak videolar çekiyordu. Babası gibi mi olmak istiyordu?

Yoksa çoktan olmuş muydu?

Doğruldum. Buradan çıkmam gerekiyordu. Gerçek suç hikâyeleri pek ilgimi çekmiyordu ama kişilik bozuklukları hakkında temel bir bilgim vardı ve bazı insanların gerçek duyguları taklit etmekte çok iyi olduğunu biliyordum. Bundy, zamanımızın en iyi suç yazarlarından biriyle birlikte çalışmıştı ve kadın onun bir canavar olduğunu fark etmemişti bile. Eğer Bundy böyle birini kandırabiliyorsa Josh gibi biri karşısında benim şansım ne olabilirdi ki?

Tek bildiğim, bunun Josh için büyük bir oyundan ibaret olduğuydu –ki oyunlara ne kadar düşkün olduğunu bizzat tecrübe etmiştim– ve bu sevgilim/kedimin babası muhabbeti sadece bana güven aşılamak için olabilirdi, böylece gerçek yüzünü gösterdiğinde daha da dehşete düşerdim.

Ayağa kalkmaya çalışırken başım döndü ve tekrar yatağa düştüm. Fred yanıma atladı ve iyi olup olmadığımı sorar gibi mırladı.

"Aly!" diye bağırdı biri.

Doğru ya. Kahretsin. Telefonumu düşürmüştüm.

Onu yerden aldım. "Buradayım," dedim Vern'e. "Özür dilerim. Bu beni çok şaşırttı."

"İyi misin?" diye sordu. "Güvende misin?"

Etrafıma bakındım, yatak başlarındaki kancalara yeni bir gözle bakıyordum. Güvende miydim? Josh hâlâ ortalıkta yoktu, yani kaçmak için zamanım vardı. Evime gidemezdim çünkü Josh oraya ne kadar kolay girebildiğini çoktan göstermişti. Greg bana aileden uzak durmamı söylemişti ama şu anda bir mafyanın evinden daha güvenli bir yer düşünemiyordum. Muhtemelen Nico'nun Josh'ın bile aşamayacağı kadar çok silahı ve güvenliği vardı.

"Aly?" dedi Vern panik dolu bir sesle.

"Evet, üzgünüm. Güvendeyim. Gerçekten." Ya da en azından yakında güvende olacaktım. "Bak, gitmem gerek. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"İyi olduğuna emin misin?" dedi.

"Eminim. Bu bulduğun şeyi kimseye söylemesen olur mu?" Kafam karmakarışıktı ama bir şey çok netti: Vern'in şehirde ünlü bir seri katilin akrabasının yaşadığını yayması hastanede paniğe yol açardı ve dikkatleri daha da fazla üzerime çekmeme neden olurdu.

"Olur," dedi. "Bu konuda bana güvenebilirsin çünkü teknik olarak yaptığım şey hastane kaynaklarını kötüye kullanmak sayılır ve ben de işimi, kaybetmek istemeyecek kadar seviyorum."

Tanrıya şükür.

Vedalaşıp telefonu kapadık ve ben kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışırken birkaç dakika yatağın kenarında oturdum. Josh'ın bana anlatmak istemediği karanlık geçmiş buydu ve şimdi nedenini anlıyordum.

Bunu anlatmak için birini öldürdükten hemen sonrası kadar kötü bir zamanlama düşünemiyorum demişti, değil mi?

Güldüm. Biraz isterik bir gülüştü. Evet, zamanlama boktan olabilirdi ama yine de bunu ondan duymak, bu şekilde öğrenmekten daha iyi olurdu.

Ya da belki de tepkimi manipüle etmek için burada olmaması daha iyiydi.

Yüzümü buruşturdum. Bu düşünce hiç adil görünmüyordu. İlk şoku atlattıkça verdiğim ani tepkiyi sorgulamaya başladım. Josh'ı o kadar da iyi tanımıyordum, evet ama... sanki tanıyormuşum gibi hissediyordum. Favori rengi ya da lisede baloya kimi götürdüğü gibi şeyleri olmasa da nasıl biri olduğunu biliyordum. Komikti, tatlıydı ve şimdiye kadar çıktığım herkesten daha şefkatliydi. Tüm bunları taklit edecek kadar iyi bir aktör olduğuna inanmak zordu.

Ben bir gerçek suç yazarı değildim ama şimdi düşündüğümde muhtemelen o kadından daha tehlikeli insanlarla karşılaşmıştım. O yazar

canilerle son derece güvenli röportajlarda görüşmüştü, bense onları her gün görüyordum. Hatta benim içgüdülerim muhtemelen onunkilerden daha keskindi çünkü onun yanında bir şeyler ters giderse onu kurtaracak infaz koruma memurları vardı, bense yalnızdım.

Ailem Josh'ı tanıyordu. Komşularım da öyle. Tyler da beni tanıyordu. Aniden kaybolursam polislerin konuşabileceği çok fazla insan vardı. Beni öldürmeyi planlayan biri tanıkları en aza indirmek için elinden gelen her şeyi yapmaz mıydı?

Yatak odasının kapısı çalındı.

"Aly?" diye seslendi Tyler. "Kahve hazır."

O anda bir şey fark ettim. Tyler, Josh'ın sadece ev arkadaşı değil, aynı zamanda en iyi arkadaşıydı. Bir keresinde bana Josh'la çocukluklarından beri kanka olduklarını söylemişti. Bu da muhtemelen Josh'ın babasını bildiği anlamına geliyordu.

Titrek bacaklarımla yataktan kalktım, eski ilişkim konusundaki çekincem bir anda uçup gitti. Josh'ın gerçekten aklımdaki gibi biri olup olmadığını anlamam için bana en çok yardımcı olabilecek kişi Tyler'dı.

"Vay canına, iyi misin?" diye sordu yatak odasından çıktığımda.

"Hayır. Az önce ufak bir şok yaşadım."

"Gel, otur şöyle," dedi ve mutfak adasının altından bar taburelerinden birini çekti.

Tabureye çöktüm, bana kahve doldurmasını izledim ve bu konuyu nasıl açacağımı düşündüm. Bunu havadan sudan bir tavırla sormanın yolunu bulamayınca doğrudan konuya girdim. "Josh'ın babasının kim olduğunu biliyor musun?"

Tyler kaskatı kesildi, sırtı bana dönüktü. "Neden soruyorsun?"

"Biliyor musun, bilmiyor musun?"

Başını yukarı aşağı sallayarak beni onayladı.

"Ben demin öğrendim ve bazı sorularım var."

Tyler omzunun üzerinden bana temkinli bir bakış attı.

"Bence bu soruları yanıtlaması gereken kişi ben değilim. Josh'a sorsan daha iyi olur."

Başımı iki yana salladım. "Senden duymak istiyorum."

Kaşlarını çattı ve yüzünü bana döndü. "Neden?"

Siktir, bunu nasıl açıklayacaktım? "Çünkü bazı sorularım ağır ve onun duygularını incitmek istemiyorum."

"Tabii, Josh çok hassas biridir ya," dedi kahvesine geri dönerek.

Yükselen sinirimi bastırdım. "Birinin hassas olup olmaması mesele değil burada. Her halükârda onun duygularını önemsemelisin." Duygular demişken, bu adama karşı neden hiçbir zaman bir şey hissedemediğime şaşmamalıydı. Vücuduna duyduğum şehvetin gözümü kör etmediği şu haliyle, hatırladığımdan çok daha hödüktü.

Döndü ve kahvemi önüme koydu. "Her neyse. Sor bakalım sorularını."

"Onun gibi değil, değil mi?"

Tyler ona tokat atmışım gibi irkildi. "Tanrım, hayır. Neden böyle düşündün ki?"

Josh'ın sosyal medya hesabından bahsetmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Josh'ı tanıyorsam bunu Tyler bile bilmiyordu. Brad konusunu kesinlikle açamazdım ama Josh'ın onun ölümüyle ilgili söylediği bir şeye açıklık getirmem gerekiyordu.

"Katil olmanın kaderinde yazılı olduğundan korktuğunu söylemişti."

Tyler'ın ifadesi karardı. "Şu sikik psikolog yüzünden."

"Ne?" dedim kafam karışmış bir halde.

"Josh'ın babası tutuklandıktan sonra annesi yaşadığı travmayı atlatabilmesi için onu ünlü bir psikoloğa götürdü," dedi Tyler. "Doktor psikopatlığın genetik olduğunu kanıtlamaya çalışan bir araştırmada yer almıştı. Veriler biraz şüpheli olsa da haklı olduğuna inanıyordu. Sonra karşısına Josh çıktı. Altın yumurtlayan tavuk kucağına düşmüştü. Bir

ay içinde Josh ve Maria'yı Josh'ın hayatının geri kalanında antipsikotik kullanması gerektiğine yoksa babasına dönüşeceğine ikna etti."

Koltuğumda geriye yaslandım, dehşete kapılmıştım. "Nasıl bir doktor böyle bir şey yapar?"

Tyler başını iki yana salladı. "Artık doktor değil zaten. Josh, çalışmasını geçerli kılma çabasıyla manipüle ettiği tek çocuk değildi ve kurbanları sonunda birleşip ona dava açtılar. Lisansını kaybetti ama olan çoktan olmuştu. Josh yakın zamanda ilaçlarının çoğunu bıraktı ama bahsettiğin gibi yorumlar yapıyorsa bu kararını hâlâ sorguluyor olmalı."

"Yani başından beri ilaçları hiç kullanmamalı mıydı?"

"Evet," dedi Tyler. "Elbette bazı tuhaflıkları var ama kimin yok ki? Önemli olan, antisosyal kişilik bozukluğuna işaret eden tehlikeli belirtilerden hiçbirini taşımaması." Dirseklerini tezgâha dayayıp gözlerimin içine baktı. "Babasını tanıyorum ve Josh ona hiç benzemiyor. Hâlâ hayatta olmam, sana ihtiyacın olan tüm kanıtları sağlamalı." Sırıttı. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bazen biraz fazla olabiliyorum."

Kahvemden bir yudum aldım. Evet, bunu fark etmeye başlamıştım. "Josh neden tüm bunlardan bana daha önce bahsetmedi?"

Tyler doğruldu ve tezgâhtan kupasını aldı. "Muhtemelen ondan kaçmaya çalışacağını bildiği içindir."

"Hey," dedim. "Kaçıyormuşum gibi mi görünüyorum?"

Homurdandı. "Odadan çıktığında yüzünün ne kadar solgun olduğu düşünülürse, ben evde olmasaydım çok net kaçardın."

Pekâlâ, haklı olabilirdi. Ama yine de kaçmamıştım. "Bak, endişelenmek için iyi bir nedenim vardı. Ev arkadaşın evime gizlice girdi ve oraya bir kamera yerleştirdi. Ayrıca beni izlemek için işyerimdeki kameraları da hackledi."

Tyler normal bir tepki verip dehşete düşmek yerine güldü. "Sonunda onun sevgisinin yükünün bir kısmını omuzlarımdan alacak biri." Uzanıp bileğimi tuttu, minnettar görünüyordu. "Sağ ol."

Bileğimi hızla çektim. "Ben ciddiyim, Tyler."

"Ben de öyle," dedi. "Bahsettiğim tuhaflıklar bunlardı. Josh çocukluğunu bir seri katilin elinde geçirdi. Annesiyle birlikte kaçtıklarında, boş zamanlarının her saniyesini bir daha aynı duruma düşmeyeceklerini garanti altına almakla harcadı. Artık bir yetişkin olsa bile değer verdiği insanlar hakkında her şeyi, nerede olduklarını, kimlerle olduklarını bilmesi gerekiyor. Bir keresinde ona gece dışarıda kalacağımı söylemeyi unutmuştum ve o da sabahın üçünde yattığım kızın evine gelip beni azarlamıştı."

Sırıttım. Bu tam da Josh'ın yapacağı bir şeye benziyordu.

"Nasıl bir kâbustan kaçtığı hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Tyler. "Hâlâ yaşadığı kâbus hakkında da. Haber ajansları ve medya kuruluşları sürekli onun ve Maria'nın yerini bulup röportaj yapmaya çalışıyor. Bu onu paranoyak bir münzevi haline getirdi ve bu yaz çıkan o belgeselden sonra daha da kötüleşti. Siz ikiniz görüşmeye başlamadan önce evden neredeyse hiç çıkmıyordu."

"Neden?" diye sordum kafam karıştığı için.

"Gerçek suç hikâyeleri izlemeyi sevmiyorsun, değil mi?" derken cebinden telefonunu çıkardı. "Josh tıpkı babasına benziyor."

Telefonunda bir şey açtı ve bakmam için mutfak adasının öbür ucundan bana doğru kaydırdı. Siktir. Haklıydı. Saçları farklı olabilirdi ve Josh'ın teni daha koyuydu ama bunlar dışında birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar.

Hayır, bir saniye.

Eğilip seri katilin gözlerini inceledim. Onlar da farklıydı. Hastanede karşılaştığım katilin ve Brad'inkiler gibi, bu adamın gözlerinde de o tuhaf ölü/canlı karışımı bakış vardı. Josh'ın gözlerinde sürekli gördüğüm sıcaklık ve mizahtan eser yoktu. Fotoğrafı aşağı kaydırdım ve ekteki makaleyi hızlıca taradım. Josh'ın babası öyle vahşi cinayetler işlemişti ki Bundy ve Dahmer ile aynı seviyedeydi. Böyle bir babası varken Josh'ın çocukluğunun nasıl olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Telefonu Tyler'a geri uzattım.

Cebine koydu ve kupasının üzerinden beni inceledi. "Josh bazı şeyleri bilmek zorunda, Aly. Kendini güvende hissetmek onun için önemli ama önemsediği insanları güvende tutmak çok daha önemli. Eğer onunla birlikte olacaksan, normal sınırları umursamadığını kabul etmelisin. Arabamda, arabayı aldığım gün yerleştirdiği bir GPS takip cihazı var. Telefonumda konum verisi açık, böylece sürekli nerede olduğumu kontrol edebiliyor. Gerçek suç hikâyeleri hayranı olsaydın seni asla buraya davet etmezdim çünkü onların eve girmesi yasak."

"Gariptir ki bu... beni rahatsız etmiyor," diye itiraf ettim.

Tyler başını yukarı aşağı salladı. "Evet, beni de. Her zaman seni kollayan birinin olması güzel. Kendi kişisel koruyucu meleğin varmış gibi."

"Sanki sen de ona göz kulak oluyormuşsun gibi geliyor," dedim. Kaşlarını çatınca ellerimle etrafı gösterdim. "Onu tanıyabilecek insanları buraya getirmeyerek, bana bunları açıklamak için zaman ayırarak ve ilişkimiz konusunda anlayışlı davranarak."

Bir kahkaha attı. "Aranızda bir şey olabileceğini tahmin etseydim aramızdakileri hemen bitirir ve seni onun kucağına atardım. Alınma."

"Alınmadım," dedim elimi geçiştirircesine sallayarak.

Tezgâha yaslandı. "Kabullenmesi zor, biliyorum ama Josh tanıdığım en güvenilir, en sadık insan. Tuhaflıkları var mı? Var. Her şeyi şakaya vurmasına sinir olacak mısın? Hem de beklediğinden daha erken. Ama Josh, yanına bir cesetle gitsen bile seni satmaz, hatta gömmene yardım eder."

Kahvem boğazıma takıldı. Tyler bu dediğinin ne kadar doğru olduğunu bir bilseydi.

Döndü ve bana bir tomar peçete uzattı.

"Teşekkürler," dedim öksürükler arasında. "Yanlış yuttum."

"Sorun değil," dedi. "Ve bak, Josh'ın geçmişiyle başa çıkamayacağını düşünüyorsan hemen vazgeçsen iyi olur. Çok az kişiyi hayatına alır ve bunu uzatırsan onu daha çok incitirsin."

Onu başımla onayladım. "Bunu iyi anlıyorum. Ben de insanları kolay kolay hayatıma almam."

Tyler tek kaşını kaldırıp bana imalı bir bakış attı. "Evet. Biliyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Elini sallayarak beni geçiştirdi. "Hiç takmadım. Ciddi bir şey deneseydik belli ki yürütemezmişiz."

Başımı yukarı aşağı salladım. Evet, Tyler hödüğün tekiydi ama nedense onu sempatik bulmaya başlamıştım. Josh'la uzun süreli bir ilişkimiz olursa onunla arkadaş olabileceğimi düşünüyordum.

"Başka bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordum.

"Vegandır," dedi Tyler.

Kaşlarımı çattım. "Ama geçen gün bana pastırmalı yumurta yaptı."

Ve artık neden berbat olduklarını biliyordum. Çünkü muhtemelen nasıl düzgün pişireceğini bilmiyordu.

Tyler ıslık çaldı. "Çok zorlanmış olmalı. Burada et pişirmeme hiç izin vermez."

"Neden?"

"Hımm, bunu nasıl mide bulandırmadan anlatsam?" dedi çenesine vurarak. "Babası kurbanlarından birini hamburger köftesine karıştırdı ve bir partide bütün mahalleye yedirdi."

Kusacak gibi oldum. "Ne?!"

"Evet. Çoğu altı yaşındaki çocuğun unutamayacağı bir şey."

Bir elimi havaya kaldırdım. "Tamam, anladım. Detaya gerek yok. Ama bir saniye." Gözlerimi kıstım. "Sen nasıl hâlâ et yiyebiliyorsun?"

"Ben o gün hamburger yerine sosisli sandviç yemiştim."

"Evet ama yine de pişerken kokusunu almışsındır." Ağzımdan çıkacağını hiç düşünmediğim bir cümleydi bu.

Tyler omuz silkti. "Haklısın. Ama koklamakla tatmak farklı şey."

"Iyy. Yeter," dedim. Bu konuşma benim için bile fazlaydı, hele ki Brad'in vücut parçalarını yakmakla ilgili ettiğim o şaka aklıma gelince. Zavallı Josh. Bunu söylediğimde kesin travmaları canlanmıştı.

Vern'le konuştuktan sonra kısa süreli yaşadığım panik yüzünden kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Neyse ki hep mantıklı biri olmuştum ve son yirmi dört saatte yaşadığım bunca şeye rağmen aklımı başıma toplayabilmiştim. Ya Josh'a anlatma fırsatı vermeden çekip gitseydim? Yanlış anlamalar yüzünden ilişkimizi mahvedebilirdim. Bu affedilemezdi.

Josh'la birçok açıdan birbirimize benziyorduk ve geçmişiyle ilgili daha çok şey öğrendikçe bu benzerliği daha net görüyordum. Josh'ın neden böyle biri olduğu ve sosyal medya hesabını neden açtığı konusunda taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Eve döndüğünde bunlar hakkında ona söyleyeceklerimi dinlemesini umut ediyordum. Hâlâ kendinden şüphe ediyor olmasına katlanamıyordum ve zihnini sonsuza dek rahatlatmak için ne yapabilirsem yapardım.

Sanki onu çağırmışım gibi ön kapı açıldı ve Josh içeri girdi. Bitkin ve solgun görünse de hâlâ çok yakışıklıydı. Üzerinde yabancı birinin kıyafetleri vardı, ona küçük geldiği belliydi. Çenesindeki kirli sakal uzamaya başlamış, ona tıraşlıyken olmayan sert bir hava katmıştı. Hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Onu sağ salim görünce önceki tüm endişelerim yok oldu ve bar taburesinden fırlayarak ona doğru koştum. Beni kocaman kollarının arasına aldı ve yerden kaldırarak sıkıca sarıldı.

"Güvendesin," dedik aynı anda.

"Döndüğüne sevindim dostum," dedi Tyler. "Ha bu arada, Aly babanı öğrendi." Josh kollarımın arasında kaskatı kesildi. "Ben çıkayım da siz ikiniz bunu aranızda halledin."

Pis pis sırıtarak yanımızdan geçip giden Tyler'a öfkeyle bakacak kadar geri çekildim. "Beni ona doğru çevir," dedim Josh'a.

"Neden?"

"Tekme atacağım da..." dedim ama ayağımı savursam da ıskaladım.

Kapıyı arkasından kapamadan önce Tyler'ın kıkırdaması apartman boşluğunda yankılandı.

Josh beni tekrar ayaklarımın üzerine indirdi, bana bakarken yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Sana o mu söyledi?"

Başımı iki yana salladım. "Numuneni verdiğim laboratuvar teknisyeni, ondan istediğimden daha fazla araştırma yapmış ve DNA'n babanla eşleşmiş."

Josh bir küfür savurdu. "Evine gizlice girmeli ve o bezleri çalıp kaçmalıydım."

"Endişelenme, ağzını kapalı tutacağına söz verdi."

"Peki, ona güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet. O benim arkadaşım ve işi buna bağlı."

Bu sözler yüzündeki endişeyi gidermeye yetmedi. "Ya sen?.." Bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Kahretsin, böyle öğrenmeni istememiştim."

"Sorun yok," dedim pazılarını kavrayarak. "Korkmuyorum."

Beni süzdü.

"Artık," diye ekledim. "Tyler benim için her şeyi açıklığa kavuşturdu."

"O zaman endişelenmeme gerek var," dedi Josh.

Başımı iki yana salladım. "O iyi bir arkadaş."

Oflayarak bir nefes verdi. "Biliyorum. Dangalağın teki ama iyi bir dost."

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," dedim.

"Neyi?"

"Maske takmanı. Kendini sahte kanla kaplamanı."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Çünkü ben de anlamayı çok isterim."

Elinden tutup onu mutfağa doğru çektim. O da benim kadar yorgun görünüyordu, o yüzden kahve iyi gelir diye düşündüm ve onu kalktığım bar taburesine oturtup önüne kahve koydum.

"Benim yaptığımın aynısını yapıyorsun aslında," dedim. "Tarihi yeniden yazmaya çalışıyorsun."

"Nasıl yani?"

"Ben sanki bu, annemi kurtaramamış olmamı telafi edecekmiş gibi her hastayı kurtarmaya çalışıyorum." Kahvesini uzattım. "Sen de kendini korkutucu bir seri katil gibi gösteriyorsun ama babanın yaptığının tam tersini yapıyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı.

"Bir düşünsene," dedim kendi kupamı mutfak adasından alırken. "Evime gizlice girdin ve beni takip ettin. Tıpkı babanın kurbanlarına yaptığı gibi. Ama niyetin asla beni incitmek değildi, sadece zevk vermekti. Aynı şeyi haftada üç kez internetteki milyonlarca insan için de yapıyorsun. Onları bu boktan dünyadan uzaklaştırıyor, kötü değil iyi hissetmelerini sağlıyorsun."

Arkasına yaslandı, düşünceli görünüyordu. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Sen onun tam tersisin, Josh," dedim.

Başını iki yana salladı, gözleri benimkilerle buluştuğunda hüzünlüydü. "Ben de onun gibi korkuyu seviyorum."

Kalbim bir an için tekledi. "Brad'in içeri girdiği anki tepkim seni tahrik etti mi?" Aman Tanrım. Eğer ettiyse bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Tanrım, hayır," dedi. "O türden bir korku değil."

"Peki tam olarak nasıl bir şeyden bahsediyoruz?" diye sordum.

Göz temasını kesti ve uzağa bakarak doğru kelimeleri aradı. "Açıklaması zor ama seni hazırlıksız yakaladığım ve gözlerinin önce korkuyla büyüyüp sonra arzuyla parladığını izlediğim anlar beni tahrik ediyor."

Sırıttım. "Şu söylediğini tekrar düşün çünkü bana korkudan daha çok korkmayı bırakıp azmaya başlamamdan hoşlanıyormuşsun gibi geliyor."

Gözleri yeniden benimkileri buldu, kafasında çarkların döndüğünü görebiliyordum. "Çevremdeki birkaç kişi dışında kimse umurumda değil."

Omuz silktim. "Ne olmuş yani? Çoğu insan çöp zaten."

"Seni takip ettiğim için hiç pişman değilim."

"Ben de. Fark ettiysen sana hiç dur demedim. Güvenli kelime yok, hatırlıyorsun değil mi?"

Gözlerini benden ayırmadan başını yukarı aşağı salladı. "Hatırlıyorum, bebeğim."

Titredim. Böyle seslenmesi beni neden bu kadar tahrik ediyordu? Yoksa mesele kelimede değil de her kullandığında içine kattığı sahiplenici tonda mıydı?

"Şimdi," dedim. "Beni korkutup kaçırmaya çalışman bittiyse, neden iki saat önce mesaj atmayı bıraktığını öğrenmek istiyorum."

Gözlerindeki sıcaklık kayboldu. "Brad'in evine giremedik. Biz gittiğimizde polisler çoktan oradaydı."

Bir küfür savururken neredeyse kahvemi döküyordum. "Ne? Nasıl?"

"Bizim yaptığımız bir şeyle alakası yok," dedi. "Polisler Macy saldırısıyla ilgili tutuklama emri almış."

Burnumun kemerini sıktım. "Berbat bir zamanlamaymış."

"Aynen," dedi. "Biz olayı çözene kadar da kuzenin üzerime silah doğrulttu."

Elimi indirdim ve dişlerimi sıkarak gözlerimi üzerine diktim. "Hangisi?"

Josh benden biraz uzaklaştı ve bir parmağıyla aramızda daire çizerek, "Şu anda gerçekten ürkütücü görünüyorsun ve endişelenmeli miyim yoksa tahrik mi olmalıyım bilemiyorum," dedi. Bakışlarını tezgâhın altında kalan kucağına indirdi. "Boş ver. Vücudum kararını verdi bile."

"Şaka yapmanın zamanı değil," dedim ona. "İkinci cinayetimizi planlama zamanı."

"Bunun kasıtsız adam öldürme olduğunu söylemiştin."

"Beni oyalamayı bırak ve bir isim ver."

"Hayır," dedi. "Korkunç Aly bana sevgilimi geri verene kadar söylemem. Ayrıca, hepsi bir yanlış anlaşılmaydı. Sonrasında özür diledi ve beni haftalık poker oyununa davet etti. Sanırım artık arkadaşız."

"Gangster kuzenlerimle arkadaş olmak yok," dedim. "O işten iyi bir şey çıkmaz. Bir dakika. Seni buraya onlar mı bıraktı? Artık nerede yaşadığını biliyorlar mı?"

Başıyla onayladı ve elimdeki kupayı öyle sert sıktım ki kırmamak için tezgâhın üzerine koymak zorunda kaldım. Onu ailemden korumaya çalışmam nafileydi. Sanırım bu en başından kaybedilmiş bir savaştı. Eminim Greg ya da Lucius, Josh'ın plakasını almıştı ve onu zaten istedikleri zaman bulabilirlerdi.

"Nico'nun evinden ayrıldıktan sonra ne oldu?" diye sordu Josh.

Sonraki on dakikayı birbirimizden ayrı kaldığımız sürede neler olduğunu anlatmakla geçirdik. Anlattıklarından anladığım kadarıyla dayım her şeyi kontrol altına almıştı ve bu işin sonunda ona ne kadar büyük bir iyilik borçlu olacağımı hayal dahi edemiyordum. Ama özellikle Josh'tan ne isteyeceğini düşünmek beni endişelendiriyordu ve bu gerçekleştiğinde orada olmayı planlıyordum. Böylece şartları müzakere edebilir ve Nico'yu fazla ileri giderse beni –ablasının ailesinden kalan son akrabasını– bir daha asla göremeyeceğini söyleyerek tehdit edebilirdim.

"Gel buraya," dedi Josh konuşmamız bittiğinde.

Mutfak adasının etrafından dolandım, o da taburesinde dönerek beni bacaklarının arasına alıp kollarını belime doladı.

"Babamla ilgili her şeye bu kadar anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Teşekkür etme. Öğrenir öğrenmez kör bir panik yaşadım."

Çenemi yukarı kaldırdı ve başparmağıyla altdudağımı okşadı, bakışları bu hareketine kilitlenmişti. "Bunun için seni suçlamıyorum. Önemli olan üstesinden gelebilmiş olman."

"Bir saniye durup düşündüğümde hiç de zor gelmedi," dedim kollarımı boynuna dolayarak. "Hayatımda yeterince kötü insanla tanıştım, Josh ve senin onlara uzaktan yakından benzemediğini rahatlıkla söyleyebilirim."

"Gerçekten mi?" dedi gözlerini dudaklarımdan ayırmadan.

"Gerçekten. Ve benim dediğime gelene kadar seni bağlayıp seksi işkenceler etmem gerekiyorsa bunu yaparım. Dersime çalıştım."

Sırıttı, koyu renk gözleri sonunda gözlerimle buluştu. "Ah, çalıştığını biliyorum. İzliyordum."

Bir an için birbirimize gülümsedik ve o an onu canını yakacak kadar sertçe öpmek istedim.

"Nasılsın?" diye sordum. "Gerçeği söyle."

Öne doğru eğilip alnını benimkine dayadı. Gözbebekleri irislerinin kahverengisini yutmuş, geriye simsiyah, dipsiz iki göl kalmış gibiydi. "Yorgunum. Sen?"

"Ben de öyle."

"Beraber duş alıp sonra on iki-on üç saat uyuyalım, kabul mü?"

"Kesinlikle kabul," dedim kollarımı boynuna dolayarak.

"Tanrım, bunu söylemene bayılıyorum," diye mırıldandı ve sonra beni bir anda kucakladığı gibi odasına doğru yürümeye başladı.

Tam kapıyı açtığı sırada ardında bekleyen tehlikeyi hatırladım.

"Dikkat et!" diyebildim sadece. Fred kapı açılır açılmaz Josh'ın bacaklarının arasından çığlık atarak koştu ve Josh'ın sendelemesine neden oldu.

Neyse ki Josh atletik biriydi, öne doğru birkaç adım sendeledi de yere değil yatağa düştük. Ama ne yazık ki Josh aynı zamanda kocaman bir herifti, kendini desteklemek için son anda elini yatağa dayasa da ağırlığının çoğu üzerime bindi ve ciğerlerimdeki havayı kesti.

"Of, siktir, dizim," dedi üzerimden yuvarlanarak.

"Kaburgalarım..." diye inledim.

Başını çevirip bana baktı, göz göze geldiğimizde dudaklarında bir sırıtış belirdi. "İnsanların neden çocuk sahibi olmanın seks hayatını öldürdüğünü söylediklerini şimdi anladım."

"Az önce olan bu muydu? Yoksa Fred bize ekürilik mi yaptı? Yani,

sonuçta onun sayesinde yataktayız."

"Çok akıllı bir çocuk," dedi Josh bana doğru dönerek. "Bu gece ekstra ödül mamasını hak etti."

Sonra seri hareketlerle üstüme çıktı. O koca bedenin beni yatağa mıhlaması, fantezilerimin maskesinin düşüp gerçeğe dönüşmesi gibiydi.

20

Josh

Aly'nin saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. Artık biliyordu. Bu muhteşem, nazik, seksi kadın geçmişimi öğrenmişti ve kaçıp gitmek yerine inat edip bana kendimle ilgili bakış açımı değiştiren şeyler öğretmişti.

Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim?

Hayatım boyunca onun gibi birini bulamayacağıma inanarak yaşamıştım. Güvende olmadığıma. Zihnimin içinde bir saatli bombanın olduğuna ve görünmeyen bir noktaya ulaştığımda patlayıp tıpkı babama benzeyeceğime. Annem ve Rob bana bunun doğru olmadığını söylemeye çalışmıştı. Tyler kendi yöntemiyle denemişti. Terapistim de öyle. Ama onların haklı olabileceğine inanmam Aly sayesinde olmuştu.

Ve hayır, bunun nedeni doğru zamanda doğru kişiyle tanışmamın beni sihirli değnek misali iyileştirmesi değildi. Bir süredir bu fikre ısınıyordum. Aly sadece son adım olmuştu. Bana savunmasızlığını göstermişti ve bunu suistimal edip ona zarar vermek yerine onu el üstünde tutmak istemiştim.

Artık bunu kabul etme zamanım gelmişti: Ben babam gibi değildim. Yani en azından önemli konularda.

Uzaktan gelen bir miyavlama dikkatimi çekti. Doğru ya. Fred.

"Burada kal," dedim Aly'ye.

Tırnaklarını sırtımdan aşağı indirdi. "Yoksa ne olur?"

Ona karanlık bir bakış attım. "Yoksa seni cezalandırırım."

Sırıttı. "Ne için?"

Neden bahsettiğim ya da daha önce beni ne kadar korkutup endişelendirdiği hakkında hiçbir fikrinin olmadığı belliydi yoksa bana böyle cilveli bakışlar atmazdı. Canını acıtmayacak ama ciddi olduğumu gösterecek kadar sertçe çenesini tuttum. "Bana odanda kalacağına söz verdikten sonra dışarı çıktığın için."

Gülümsemesi silindi. "Ama birinin yumruklandığını duydum ve sen sandım."

Başımı iki yana salladım. "Ben olsaydım bile, seni görmek dikkatimi öyle dağıtırdı ki muhtemelen bir yumruk daha yerdim. Bana söz vermiştin, Aly. Sözünde durmadın."

"Yaralanmandan korktum ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi, o inatçı yanı ortaya çıkmıştı. "Ayrıca dikkatliydim. Elimde dolu bir silahla hiç ses çıkarmadan geldim. Seni yerde yatarken görseydim Brad'i vururdum. Yaptığım şey için pişman değilim."

"Seninle işim bittiğinde pişman olacaksın ama," dedim ve eğilip altdudağını ısırdım.

Geri çekildiğimde gözleri kocaman açıldı; yüzünde şaşkınlık, endişe ve beklenti birbirine karışıyordu. Uzanıp ince kazağının üzerinden kendini belli eden meme ucunu başparmağımla okşadım, göğsünü zevkle bana doğru çıkarmasına yetecek kadar uzun süre okşadıktan sonra onu çimdikledim ve dudaklarından keskin bir nefes kaçtı.

"Josh," dedi ben ayağa kalkıp arkamı dönerken. "Beni cezalandırma konusunda ciddi olamazsın."

Kapıda durup ona baktım. "Ciddiyim. Ama şimdi değil. Vaktimiz yok. Tyler'ın bize ne kadar zaman tanıyacağını bilmiyorum ve içinde olmaya ihtiyacım var. Ben yaramaz çocuğumuzu getirirken sen de duşa gir."

Başıyla onayladı, o güçlü ve sert sevgilim ses tonumdaki buyurganlığa teslim olmuş, uysallaşmıştı. İçimdeki o şalter yeniden attı ama artık

arzumun tehlikeli bir sınıra dayanmasından korkmadığım için kendimi tutmak zorunda değildim. Aly'nin daracık, davetkâr amcığına taşaklarıma kadar gömülmemiş olmam beni sabırsızlandırıyor, neredeyse huysuzlandırıyordu.

Ben odadan çıkarken o da ayağa kalktı ve hızla ebeveyn banyosuna koştuğunu duydum, yani buna en az benim kadar hazırdı. Zaman geçtikçe Aly'nin de benimkine benzer bir şalteri olduğu gitgide daha da belirgin hale geliyordu. İşi gereği her zaman kontrol onda olmalıydı. Evinden, arabasından, bahçe işlerinden, Fred'in bakımından ve kendi refahından tamamen o sorumluydu. Bu yüzden yatak odasında bana karşı bu kadar itaatkâr olması çok doğaldı; kontrolü ele alacak birine ihtiyacı vardı. Sert ve fantezili seks kadar güvende olduğunu ve korunduğunu hissetmeyi de arzuluyordu. Bu açıdan mükemmel bir çifttik.

Duşun sesi odadan çıkarken beni takip etti. Fred'i önce salonda aradım ama ilk bakışta ortalıkta görünmüyordu ve odanın akustiği yüzünden bir sonraki miyavlaması sanki kanepenin arkasından gelmiş gibi duyuldu. Eğilip baktım ama orada değildi. Bir başka miyavlamayla Tyler'ın odasına yöneldim. Kapısını açık bırakmıştı ve şansıma, Fred boş çamaşır sepetinin hemen yanındaki kirli çamaşır yığınının üstüne işemeye karar vermiş olabilirdi.

Tyler'ın bu tür alışkanlıkları yüzünden bir gün sevgilisini delirteceğinden adım gibi emindim. Belki kıza başarılı çorap deneyi hakkında bilgi verirdim, böylece bunu kalan kötü huylarını düzeltmek için kullanabilirdi.

Neyse ki Fred yatak odasında değildi. Kapıyı kapayıp tekrar açık alana döndüm. Saklanabileceği başka oda olmadığına göre buralarda bir yerde olmalıydı.

"Hadi ama, dostum," dedim perdelerin arkasını kontrol ederken. "Az önce o kadar ekürilik yaptın bana. Şimdi engel olma lütfen." Fermuarıma baskı yapan aletim acı verici boyutlara ulaşmıştı. Aly'ye tıpkı oksijene ihtiyaç duyduğum gibi ihtiyacım vardı.

Başka bir miyavlama başımı mutfak dolaplarının tepesine kaldırmama neden oldu. Fred oradaydı, kendinden memnun bir ifadeyle yukarıdan bana bakıyordu.

"Sen oraya nasıl çıktın ya?" Mutfak adasının altındaki bar taburelerinden birini oraya sürükleyip üstüne çıkarak Fred'i yakaladım.

Onu odama geri götürüp kapıyı arkamızdan kapadığımda banyodan buharlar süzülüyordu. Fred'e uslu durmasını söyledim ve annesini bulmaya gittim. Kıyafetleri banyo paspasının üzerinde yığılmıştı, yani beni çıplak ve sırılsıklam Aly'den ayıran tek şey aramızdaki şu incecik duş perdesiydi.

Tişörtümü başımdan yırtarcasına çıkardım, sonra kemerimi çözdüm. Birkaç saniye sonra kıyafetlerim sevgiliminkilerin yanında bir yığın oluşturdu ve iki adımda duş perdesinin önüne geldim. Perdeyi tek hamlede açarak Aly'nin büyüyen gözlerinin ve irkilerek çıkardığı sesin tadını çıkardım. Sonra anlık korkusu ve şaşkınlığı hızla şehvete dönüştü.

Evet, haklıydı. Hoşuma giden korku değil, arzuya dönüştüğü andı. Bu kadın güzel olduğu kadar zekiydi de ve orada, suyun altında öylece dururken beni tamamen büyülemişti. O kadar çarpıcıydı ki... Uzun, siyah saçları ıslak tenine yapışmıştı, vücudu kaslar ve kıvrımlardan oluşan bir sanat eseri gibiydi. Koyu renk meme uçları ya tahrik olduğundan ya da duş kabinine süzülen serin havadan dolayı sertleşmişti. Onlara uzun uzun tapınmak, Aly yalvaracak hale gelene kadar yalamak istiyordum. Ama ne yazık ki bunlara vaktimiz yoktu ve yüzündeki aç ifadeye bakılırsa onun da aklındaki son şey ön sevişmeydi.

Duşa girdim ve Aly'yi geri çekilmeye zorlayarak suyun altında durdum. Aç gözleri ilk nereye bakacağını bilemiyormuş gibi üzerimde geziniyordu ve birden beni ilk kez çıplak gördüğünü fark ettim. Ellerim ona dokunma ihtiyacıyla titrese de beni incelemesi için zaman tanıdım. Başımı geriye yasladım, sıcak su üzerimden akarken kaslarımı onun için hafifçe sıktım. Gözlerindeki arzu, Tyler'ın neden insanlara sürekli poz

verdiğini anlamamı sağladı. Aly'nin yüzündeki o açık ihtiyaca çabucak bağımlı hale gelebilirdim.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda başını iki yana salladı. "Çok güzelsin. Bunu internette utanç verici sayıda söylediğimi biliyorum ama ciddiyim."

Suyun altında hareketsizleştim. "Bana baktığında babamı görmüyor musun?"

"Hayır," dediğinde rahat bir nefes verdim. Aly'nin bakışları aletime kaydı. "Sadece sevgilimi görüyorum. Ve şu anda ona çok ihtiyacım var."

Siktir. Muhtemelen hazır olduğundan daha fazlasını elde etmek üzereydi. Aramızda şaha kalkan canavarı gördüğünde yaşadığı o kısa tereddüt anını kaçırmamıştım. Sikimi ağzına almış ve o mükemmel memelerinin arasına sıkıştırmıştı, bu da ne kadar büyük olduğumu çok iyi bildiği anlamına geliyordu. Ama şimdi onu içine alma zamanı gelmişti ve ne kadar esnemesi gerektiğini ilk kez fark etmiş gibiydi. Neyse ki o devasa vibratörüyle epey antrenman yapmıştı.

Yine de yeterli olmayacaktı ve evet, aletimi tamamen içine almakta zorlanacağını düşünmenin beni daha da tahrik etmesinin ne kadar sapkınca olduğunu biliyordum.

"Arkanı dön," dedim ona. "Ellerini duvara daya."

Hiç itiraz etmeden dönüp avuçlarını fayansa dayadı, sırtını yay gibi gerip kıçını bir hediye gibi bana sundu. Sıkı, yuvarlak kıçını görünce neredeyse inleyecektim. Bir gün bu kadının her bir parçasına sahip olacaktım ama şu anda anal hazırlığına gereken sabrım yoktu. Kahretsin, amcığını bile hak ettiği gibi hazırlayacak sabrım yoktu.

Kalçalarına dayanıp aletimi arasına sıkıştırdım. Ellerimden birini duvara, onunkinin yanına dayadım ve dudaklarımı kulakmemesine değdirdim. "Şu anda sana o kadar ihtiyacım var ki nazik davranamayacağım."

Dudaklarından kısık bir inleme döküldü. "Bana nazik davranmanı istemiyorum."

Bacaklarını benim için genişçe açtı ve bana sürtünürken bedeni beklenti dolu bir titremeyle sarsıldı. İnlemesi beni kontrolümün sınırına doğru itmeye yetmişti. Belini aşağı doğru bastırarak onu bir yay gibi gerdim, avuç içim serin fayansı bırakıp bacaklarının arasına girdi. Sırılsıklam olmuştu ve kıvrımlarını kaplayan kayganlıktan bunun duş suyuyla ilgisi olmadığını anladım. Aly beni, en az benim onu istediğim kadar istiyordu ve işte bu da kanıtıydı.

Parmaklarımı klitorisine doğru kaydırdım, etrafında daireler çizerken aletimi altına sokacak kadar aşağı eğildim. Eğer bu noktada dikkatli olmazsam Aly'nin sonrasında beni tekrar alamayacak kadar ağrısı olurdu. Şimdi biraz sabır gösterirsem karşılığını sonrasında katbekat alacaktım. Evi dönmemiz için güvenli olur olmaz onu doyana kadar odasına kilitleyecektim, ki muhtemelen ona asla doymayacaktım. Modern teknoloji ve market teslimat servisleri iyi ki vardı. Kartlarımı doğru oynarsam onu iki hafta boyunca çıplak tutabilirdim.

"Lütfen," diye fısıldadı parmaklarıma sürtünerek.

Kalçamı aletimi girişine değdirecek kadar öne verdim, başımın ne kadar geniş olduğunu hissedince nefesini tuttu ve böylesine acımasız bir saldırı tehdidi karşısında gerildi.

"Rahatla, bebeğim," dedim saçlarını okşayarak boynundan kenara çekerken. "Alabilirsin."

Parmaklarımı tekrar klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde kendini içgüdüsel olarak bana doğru itti. Aynı anda ben de kendimi sadece aletimin ucunu içine sokacak kadar ileri ittim. Sırılsıklam olmasına rağmen oldukça sıkıydı. Sanki sıcak, yumuşak bir mengene başımın etrafına sarılmıştı ve off, siktir, çok iyi hissettiriyordu.

Elimi klitorisinden çekip kalçasına koydum ve sabit durması için muhtemelen morartacak kadar sıkıca kavradım ama şu an aklımı başımda tutmamı sağlayan tek şey buydu. Yoksa onu düşüncesiz bir hayvan gibi becerecektim.

Diğer elim boynuna uzandı ve sevdiğini bildiğim sahiplenici tavırla

narin, savunmasız boynunu kavradı. Ona doğru eğildim ve "Bir daha kendini kasma," dedim.

Titrek bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Kasmam."

"Aferin kızıma," dedim. Hiç uyarmadan hafifçe vurarak ayaklarının arasını biraz daha açtım ve Aly üzerime düşerken birkaç santim daha içine gömüldüm.

İnledim. O da dişlerinin arasından tısladı. Ama kendini kasmak yerine ellerini duvara dayadı ve derin derin nefes aldı.

"Çok büyüksün," dedi.

Taşaklarım gerildi. "Alamayacağın kadar mı?"

Başını iki yana salladı, boynundaki kaslar parmaklarımın altında esnedi. "Hayır. Biraz daha."

Yalnızca birkaç santim geri çekilip ıslaklığını aletime yaydım, sonra kalçalarımı öne ittim ve o haz dolu birkaç santimi daha zorlanarak soktum. Lanet olsun, o kadar dardı ki. Vücudu bu istilaya karşı koymaya çalışırken kasılmamaya çabaladığını hissedebiliyordum.

"Daha fazla," diye soludu.

Boynunu kavradım. "Çok sabırsızsın."

"Senin için, her zaman," dedi.

"Canını yakmamak için yavaş olmam gerek."

Parmaklarımın arasında kıvranırken kelimeleri boğuk çıktı. "Yanması umurumda değil. Sana ihtiyacım var, Josh. Şimdi. Lütfen."

"Siktir, Aly," diyerek içine biraz daha girdim ve sonra biraz daha. Dikkatli olmaya, darbelerim hızlanırken bile ona duyduğum deli arzunun kontrolden çıkmasına engel olmaya çalışıyordum. "Bu amcığa ihtiyacım var."

Kollarını dikleştirdi ve başını öne eğerek kendini bana doğru itti. "O senin. Al onu. Sahiplen. Tutma kendini."

"Ne istediğini bilmiyorsun," diye uyardım.

Kısık, hırçın bir ses çıkardı. "Gayet iyi biliyorum. Sik beni, Josh. Sevgilini sik."

Kalan son kontrolüm de paramparça oldu. Açımı değiştirdim, aletimin sadece başı içinde kalacak kadar geri çekildim ve sonra acımasız bir hamleyle tekrar içine girdim. Derinlerinde bir yere çarparak ciyaklamasına ve kasılmasına neden oldum.

Donakaldım, nefesim düzensizdi. Bunun çok fazla geleceği konusunda onu uyarmaya çalışmıştım ama bu kadın beni dinliyor muydu? Hayır. Üstelik ne olacağını bile bile, çözülmeme neden olacağını bile bile "sevgili" lafını kullanmıştı.

"Tekrar," diye yalvardı. Sesi hem acı dolu hem de istekliydi, etrafımda kasılıyordu.

Onu incitmekle ilgili tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitti. Aly ne istediğini bilen, yetişkin bir kadındı ve sevgilisi tarafından duşta sertçe sikilmek istiyorsa o zaman bunu ona verecek ve o açgözlü küçük amcığını ihtiyaç duyduğu kadar sertçe becerecektim.

Boynunu ve kalçasını bıraktım. Meme uçlarını okşayıp çimdiklerken sabit ama acımasız bir ritim tutturarak içine girmeye başladım. Kalçalarını bana doğru itti ve duvardan destek alarak her vahşi itişime karşılık verdi.

Sertti. Vahşiydi. O kadar derindeydim ki artık benim nerede bitip onun nerede başladığını göremiyordum. Sanki bedenlerimiz birdi. Sanki o beni içine almak için yaratılmıştı, ben de her kalın santimimi ona vermek için. Onu öyle esnettim ki artık başka hiçbir aletle tatmin olamazdı.

Onu sahiplenmemi istemişti, değil mi? Öne eğilip omzunu sızlanmasına neden olacak kadar sertçe ısırdım ve kollarımın arasında kaskatı kesildiğini hissettim. Bütün bedeni titredi, ardından kalçalarını öncekinden daha büyük bir şiddetle geriye itti. Dişlerimle onu yerinde tuttum, aletim amcığını dağlıyor, parmaklarım meme uçlarına işkence ediyordu. Bu kadın artık benimdi ve teninin her santimini işaretlemem gerekiyorsa öyle yapacaktım.

Hayatımda hiç bu kadar ilkel hissetmemiştim; sanki ona bakan her erkekle dövüşebilir, sırf bana ait olduğunu kanıtlamak için onu boynuna lanet bir tasma takıp gezdirebilirdim.

Karşılığında Aly'nin benim üzerimde hak iddia etmesine gerek yoktu. Çoktan bedenimin de ruhumun da sahibiydi. Kalçalarının her hareketi, duşun içinde yankılanan o tatlı, muhtaç sesleri üzerimdeki etkisini yalnızca daha da derinleştiriyordu.

Kıvranıyor, inliyor, bacaklarını daha da açıyor ve kalçalarını dairesel hareketlerle döndürüyordu ve ah, siktir, amcığı aletimi öyle bir sıkıyordu ki beni son damlama kadar boşaltacaktı.

"Bana hap kullandığını söyle," dedim.

"Evet," diye inledi. "Sakın geri çekilme. İçime boşaldığını hissetmek istiyorum."

Ona ne yaptığımı görebilecek kadar geriye çekildim ve taş gibi aletimin onun daracık küçük amcığında kayboluşunu izledim. Zevk suyunun tenimi parlattığını görmeye bayılmıştım.

"Keşke beni içine nasıl güzel aldığını görebilsen," dediğimde inleyerek kalçasını tekrar bana doğru itti. Meme uçlarını sıkarak onu becermeye devam ettim. "Boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum. Beni çok iyi sıkıyorsun, bebeğim."

Çığlık atarak kendini itmeye devam etti, omurgası gerildi, parmakları fayansın üzerinde tutunacak bir yer ararken orgazmın eşiğine geldiğini hissettim. "Daha fazla," diye inledi. "Lütfen, Josh."

Neye ihtiyacı olduğunu bildiğim için bir elimi karnından aşağı kaydırdım ve kalçalarımı acımasız darbelerle ileri doğru iterken klitorisini parmaklarımın arasında nazikçe sıkıştırdım. Çığlık atarak, hıçkırarak, yalvararak boşaldı. Aletimi o kadar sıkıyordu ki zar zor hareket edebiliyordum.

Orgazmı dinmeye başlar başlamaz içinden çıktım ve onu kendime döndürdüm. Bacaklarından kavradığım gibi kucağıma aldım, böylece onu sikmemi bitirirken gözlerinin içine bakabilecektim.

"İzle beni," dedim onu sertçe aşağı indirip aletimi içine gömerken.

Kollarını boynuma doladı, doğrulup onu duvara yasladım.

Gözleri kocaman açıldı. "Bu açı... Şu an nasıl daha da büyük geliyorsun?"

Sırıttım, kendini beğenmişlik ettiğimi biliyordum. "Az önce kendimi tutmuştum."

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattığı an sert bir darbeyle içine tamamen girdim. Aletimin son santimlerini içine sokmadan önce bu anı, boşalmasını, bedeninin gevşemesini ve tekrar tahrik olmasını bekliyordum. Dibine kadar içine girdiğimde nefesi kesildi ve dudakları aralandı ama ona alışması için zaman vermeden bir darbe daha indirdim. Şaşkınlıkla panik arasında gidip gelen bakışları, yerini tamamen şehvete bırakana kadar onu izledim.

İnledi ve kalçalarını hafifçe döndürerek hareketin etkisini test etti. Hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü dudaklarından kopan inleme şimdiye kadar duyduklarımdan daha derin, daha boğuktu.

"Bir daha yap," dedim ona.

Yaptı ve ikimiz de inledik.

"Tekrar boşalacağım," dedi başı geriye düşerken.

Bacaklarını sıktım. "Hani gözlerini benden ayırmayacaktın? Bu sefer boşalırken seni izlemek istiyorum."

Bir küfür savurup tırnaklarını omuzlarıma batırdı, konsantre olurken çattığı kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Daha önce hiç birinin gözlerinin içine bakarak boşalmadım."

"Yapabilirsin, bebeğim," dedim ona ve kalçalarımı öyle bir açıyla oynattım ki, derinlerdeki bir noktaya çarptım. Kıvranırken sırtımı tırmalamaya başladı. Bir an önce boşalsa iyi olacaktı çünkü taşaklarım gerilmeye başlamış, omurgamın altındaki baskı artmıştı. "Benim için bunu bir kez daha yap, Aly. Uslu bir kız ol ve sevgilinin sikine boşal."

Edepsiz konuşmam sırtını germesine, kalçalarını çılgınca bir hızla oynatmasına neden oldu ve benim de hareketlerini karşılamaktan başka

çarem yoktu. Birkaç saniye sonra gözlerinin odağını kaybetmesini izledim ve amı aletimi tekrar sıkmaya başladı.

"Josh," diye inledi.

Adımın bu şekilde huşu içinde söylenmesi beni uçurumun kenarından itmeye yetti. Gözlerimizi birbirimizden ayırmadan onun orgazmını uzatırken aletim daha da büyüyüp sertleşti ve benden istediği gibi içine boşaldım.

"Siktir, Aly," diye inledim. "Siktir, o kadar iyi hissettiriyorsun ki."

Son bir kez daha içine gömüldüm ve hareketsiz kaldım. Kalbim deli gibi atıyor, bacaklarım titriyordu, Aly de kollarımın arasında pelteye dönmüştü. Başımı omzuna gömdüğümü ve lanet bir hayvan gibi onu tekrar ısırdığımı fark etmem birkaç saniyemi aldı ama ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirmesine ve yanağımın kenarını öpmesine bakılırsa pek de umursamamış olmalıydı.

"Ertesi gün hapı almam gerek," diye mırıldandı.

Çenemi omzundan ayırıp hızla geri çekildim. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum dememiş miydin?" Çok erken olsa bile bir "kaza" yaşasak umurumda olmazdı açıkçası. Bu kadının minyatür bir versiyonunu dünyaya getirdiğim için asla pişman olmazdım ve bana ilk çocuğumuzun vahşi bir kız olacağını nereden bildiğimi sormayın. Biliyordum işte.

"Kullanıyorum," dedi. "Ama senin yanında yumurtalıklarıma pek güvenemiyorum."

Başımı tekrar boynuna gömdüm. Elbette bana kahrolasıca hayatımın en iyi orgazmını yaşattıktan on saniye sonra beni güldürecekti.

"Muhtemelen akıllıca olur," dedim. "Senin yanında benim spermlerime de pek güvenilemeyeceğinden eminim."

Seks sarhoşu, mahmur bir sesle kıkırdadı ve ben içinden yavaşça çıkarken kıkırtısı bir tıslamaya dönüştü.

Yüzümü buruşturdum. Sanırım sonlara doğru biraz fazla sert davranmıştım. "İyi misin?"

Başını yukarı aşağı salladı. "Sızım var ama iyi hissediyorum."

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. Parmak uçlarında yükselirken bir elini de boynuma dolayarak beni aşağı çekti. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Ve sonra dudakları dudaklarımın üzerindeydi, beni ikinci tura hazırmış gibi öpüyordu. Beni kendine doğru çekerek çıplak vücudunu benimkine yapıştırdı ve lanet olsun ki onun için tekrar sertleşmeye başlamıştım. Islak memelerini göğsümde hissetmek karşı konulamayacak kadar güzeldi. Kendime engel olamadım ve aşağı uzanıp kıçını kavrayarak onu kendime çektim.

Ön kapı çarparak kapandı ve Tyler seslenerek selam verdi.

Aly bana sokuldu ve kulağıma, "Eğer sen sessiz olabilirsen ben de olabilirim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bunu riske atamam. Artık çıkardığın sesleri benden başka kimse duyamaz."

Dudakları aralandı. "Bunu bu kadar seksi bulmamalıyım."

"Ne? Sahipleniciliğimi mi?"

Başını yukarı aşağı salladı.

Ona tek kaşımı kaldırdım. "Yani başka bir kadının benim senin için çıkardığım inlemeleri ve hırlamaları duyması seni rahatsız etmez miydi?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım ederdi."

Alnımı alnına dayadım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi, temizlenelim artık. O seksten sonra hem yorgun hem de açım."

Arkasına yaslandı ve gözleri vücudumda gezindi. "Hımm. Bundan daha fazla gidersin sanıyordum," dedi.

Ona alaycı bir sesle hırladım. "Suçu kendinde ara. O amcığın beni iliklerime kadar kuruttu, kadın."

Eliyle ağzımı kapadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Biraz daha bağırsana, komşular duymamış olabilir."

Avucunu ısırınca bağırarak geri çekildi. "İnsanların seni duymasını

istemediğimi söyledim ama şu andan itibaren tanıştığım herkese sikimi içine ne kadar iyi aldığını söylemekte bir sakınca görmüyorum."

Bakışlarını kaçırdı, yanakları kızardı ve duşun altına girmek için yanımdan geçmeye çalıştı. Tekrar tekrar, "Bunu bu kadar seksi bulmamalıyım," diye mırıldandığını duydum. Sanki kendini bu tavırlarımdan etkilenmediğine ikna etmeye çalışıyordu.

Kenara çekilip geçmesine izin verdim, bazı şeyleri kendine itiraf etmesini sağlarken ne kadar eğleneceğimi hayal ediyordum.

Akan suyun altında dururken kendimi tutamayarak arkasına geçtim ve kollarımı beline doladım, eğilip boynuna tembelce öpücükler kondurdum.

"İyi olduğuna yemin et," dedim.

Başını yukarı aşağı salladı. "İyiden de öteyim. Umarım bu sevgililik konusunda ciddisindir çünkü bu hayatımın en iyi seksiydi ve benden ayrılmaya çalışırsan, peşinde sapık bir takipçisi olan kişi sen olacaksın."

Kıkırdadım. "Beni böyle güzel şeylerle tehdit etme. Karanlık bir köşeyi döndüğümde seni beklerken bulmayı çok isterdim."

Kollarımda titredi. "Siktir. Ben de."

Kulak kesildim. "Maskeyle mi?"

İnledi ve beni başıyla onayladı, onu susturmak için bir elimle ağzını kapadım. "Evde mi yoksa ormanda mı?"

Tekrar başını yukarı aşağı sallayınca ikisini de kabul ettiğini varsaydım.

Eğilip boynunu ısırdım, karşılığında altımda kıvranışının verdiği zevk tarifsizdi. "Birlikte çok eğleneceğiz."

Yanıt olarak kıçını yarı sert olan aletime bastırdı ve onu oracıkta eğip ikinci tura başlamamı sadece ev arkadaşımın kulak misafiri olacağı düşüncesi engelledi.

21

Aly

Sertçe becerilmenin şöyle bir yanı vardı, sizi hem acı içinde hem de azgın bırakıyordu. Pazar günü öğle vaktiydi, Josh'ın beni duşta aklımı başımdan alarak becermesinin üzerinden sadece bir gün geçmişti ve biz yine onun arabasındaydık, bu sefer benim evime doğru gidiyorduk. Kuzenim Alec evin pırıl pırıl olduğunu söylemişti. Ekibi, Brad belası yüzünden geldiğini unuttuğumuz yeni yatağımı bile kurmuştu.

Şu anda düşünebildiğim tek şey o yataktı. Yolcu koltuğunda her kıpırdanışımda bacaklarımın arasından küçük bir sızı yayılıyor ve bana nasıl bu hale geldiğimi hatırlatıyordu. Ellerimi duş fayansına dayayışım gözümün önünden gitmiyordu. Gözlerimi kaparsam, Josh'ın içime girip derinlerde bir yere sert bir darbe indirerek zevkimi yeni zirvelere çıkardığı anı hissedebilirmişim gibi geliyordu.

Sonra bir de bana yaşattığı ikinci orgazm vardı: Karanlık, ateşli gözlerini gözlerime kilitlemiş, sırtımı serin fayanslara dayayıp içimi öyle bir doldurmuştu ki, bedenim onun kalın aletinin hissini asla unutamayacakmış gibi geliyordu. Bu adam beni başka kimseye yer bırakmayacak şekilde mahvediyordu. Yetkinlik ve otoritenin mükemmel bir karışımıydı. Ve o boşalırken bunu hem hissedip hem de izleyebilmek var ya? İlişkimize hiç beklemediğim yeni bir yakınlık katmıştı.

Josh sinyal verip mahalleme çıkan yola girdi. Fred'le üşümeyelim diye ısıtıcıyı açmıştı ve arabanın içi o kadar sıcaktı ki kollarını dirseğine kadar sıvamıştı. Son birkaç gecede bu adamın resmen bir fırın gibi olduğunu öğrenmiştim ve buna bayılıyordum. Serin çarşafların altına girip kendi kişisel ısıtıcıma sarılmak gibisi yoktu. Josh sıcaktan kavrulsa da sarılmayı çok seviyordu –şaşırdık mı?– ve birlikte uyuduğumuz son iki gece o güçlü kollarını üzerime atıp beni kendine sımsıkı çekmişti.

Kollarındayken dünya üzerindeki en güvenli yerdeymişim gibi hissediyordum. Normalde yatakta fazla oyalanmazdım. İşim nedeniyle o kadar az boş zamanım vardı ki onu da boşa harcamaya dayanamazdım. Bu yüzden alarm çaldığında yataktan fırladığım gibi güne başlardım.

Josh'ın yanında uyanmak bu alışkanlığımdan beni kurtarmıştı. Fred'i aramıza alıp Tyler'ın dairede dolaşmasını, kendine kahve yapmasını ve televizyonu açmasını dinlerken çarşafların altında bir saatten fazla kalıp sessizce sohbet etmiştik. Tyler televizyonun sesini kısmıştı ama Josh'ın söylediğine göre onun favori ekonomi kanalındaki haber spikerlerinin borsa yorumlarını yine de duymuştuk. Bu da o evdeki ses yalıtımının ne kadar garip olduğunu iyice anlamamı sağlamış ve Josh'la baş başa kalabilmek için buradan bir an önce çıkmak istememe neden olmuştu.

Josh'a beni cezalandırma konusunda ciddi olup olmadığını bir kez daha sormuştum. Verdiği kısa, "Evet," cevabı beni hem biraz korkutmuş hem de deli gibi heyecanlandırmıştı. Ne planlıyordu acaba? Yine çıldırtan bir orgazm engelleme mi yoksa hafif bir şaplaklama mı? Aklımdaki olasılıklar yüzünden yerimde kıpırdanmaya başladım, bu da bacaklarımın arasındaki sızıyı tetikledi ve işkence döngüsü yeniden başladı.

Josh parmaklarını dalgın dalgın direksiyona vuruyordu ve bu hareketinin dövmeli kolundaki kasların esnemesine sebep olduğunu görünce neredeyse inleyecektim. Gözlerim yukarıya, tişörtünü geren pazısına kaydı.

"Bu ışık neden bu kadar uzun sürüyor?" dedi kendi kendine. Fred cevap olarak miyavladı ve Josh dikiz aynasından ona baktı. "Biliyorum, dostum. Geldik sayılır." Dikkatini tekrar ışığa vermeden önce bana sırıttı. "Yola çıkmadan önce ona tuvaletini yapmasını söyledim ama beni dinliyor mu hiç."

Kayıtsız bir ses çıkarmakla yetindim çünkü profilini izlemekten konuşamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Tanrım, ona bakmaya asla doyamayacaktım. Ne kadar yakışıklı olduğunun kesinlikle farkında olmalıydı. Babasına benzediğinin söylenmesinden korktuğu için saklanıyordu belki ama bence insanların %99'u ona bu yüzden değil, gerçekten çok yakışıklı olduğu için bakıyordu. Arabayla birinin yanına yanaşıp binmesini söylese, onu kandırmak için şekere bile ihtiyacı olmazdı. Kadın ona şöyle bir bakıp Josh tarafından becerilmenin bir seri katil tarafından öldürülme riskine ağır bastığına karar verirdi.

Ya da belki de ben ona bu kadar kolay ve hızlı âşık olmamı haklı çıkarmaya çalışıyordum. Bana her baktığında midemde kelebekler uçuşuyordu. Konuşurken ağzını izlemeyi bırakamıyordum, sanki dudaklarının kelimeleri nasıl şekillendirdiğini ezberlemeye çalışır gibiydim. Varlığı gereğinden fazla yer kaplıyordu, beni kendine çeken bir yerçekimi alanı vardı ve ben de onun yörüngesine kapılmış uydusu gibi dolanıyordum.

On beş dakikadan fazladır arabadaydık ve ben gözlerimi ondan bir kez bile ayıramamıştım. Sanki fiziksel olarak başka tarafa bakmam mümkün değildi. Yanımda oturan adamdan daha büyüleyici hiçbir şey yoktu. Birlikte epey travmatik olması gereken bir olay atlatmıştık ama benim aklımda sadece Josh'ın beni duş duvarına yaslayıp becermesi vardı. Neyse ki ertesi gün hapını almıştık. Güvenilmez yumurtalıklarım ve bacaklarımdan temizlediğim meni miktarı göz önüne alındığında çifte korunma mantıklıydı. Yoksa dünyaya minik bir Josh getirmek kaçınılmaz olurdu.

Hayır. Yapma, dedim kendime. *Onu minik bir versiyonuyla beyzbol oynarken hayal etmek yasak.*

Bu düşünce beni korkutmalıydı. İlişkimize daha yeni resmiyet kazandırmıştık, çocuklarımızın nasıl görüneceğini düşünmeye başlamak için çok erkendi ve ben çocuk isteyip istemediğimden bile emin değildim. Ama Josh'a ilişkimizi bitirmeye çalışırsa sapığı olacağımı söylerken şaka yapmıyordum. Ona olan takıntım artık endişe verici boyutlara ulaşıyordu. Yani, onun beni işte izlemesini şimdi çok daha iyi anlıyordum çünkü eğer ben de onun kadar iyi bir hacker olsaydım kesinlikle aynısını yapardım.

Işık yeşile dönerken Fred yine miyavladı.

Josh gaza basmadan önce dikiz aynasından ona baktı. "Eve gidene kadar dayanırsan baban sana yeni bir oyuncak alacak."

Kahretsin. Böyle şeyler söylemeyi bırakması gerekiyordu. Çünkü sadece çocuk istememe değil, bir an önce yapmak istememe de neden oluyordu.

Ona doğru eğildim ve bir parmağımla pazısını okşadım. "Peki anneye ne verecek?"

Direksiyon Josh'ın ellerinde gıcırdadı. Bana keskin bir bakış attı, sonra imalı imalı arka koltuğa bakıp sesini alçalttı. "Babacık anneciğe bunu daha sonra, duyma mesafesinde hassas kulaklar olmadığında söyleyecek."

Sırıttım ve daha da yaklaştım. "Ebeveyn olarak görevimiz çocuklarımızda biraz travma yaratmak bence. Karakter gelişimi için birebir."

Josh homurdandı ve yerinde kıpırdandı. "Böyle konuşmaya devam edersen doğum kontrolünü üç katına çıkarmamız gerekecek."

Bakışlarımı aşağı kaydırdığımda pantolonunda aşağı doğru itilmiş ereksiyonunun hattını gördüm. Pek rahat görünmüyordu. Belki fermuarını indirip ufak bir "düzeltme" yapsam daha iyi hissederdi.

Elimi ona uzatmaya başlamıştım ki bileğimi tuttu. "Aly," dedi, sesi alçak ve uyarı doluydu. "Bir dakikadan kısa bir süre içinde evinde olacağız."

"O kadar bekleyemem," dedim ve bileğimi kurtardım.

Beni tekrar engelledi. "Eh, beklemek zorundasın çünkü garaj yolunda biri var."

Başımı hızla kaldırdım. Tanıdık olmayan lüks bir SUV evimin önüne park etmişti. Hâlâ dayımla iletişim kurmam yasaktı, bu yüzden aracın gizli polise değil de son yirmi dört saat içinde yaşananlar hakkında beni bilgilendirmeye gelen kuzenlerimden birine ait olmasını umuyordum.

Josh büyük aracın yanına park etti ama motoru çalışır halde bıraktı.

Boş sürücü koltuğuna bakarak, "İçinde kimse yok," dedim. "Kesin kuzenlerimden biri. O piçler anahtarlarımı kopyalayıp bütün aileye dağıtmamış olsalar iyi olur. Kilitlerimi değiştirmek zorunda kalmak istemiyorum."

Josh kaşlarını çatarak araca baktı. "Asıl soru şu: Burada eninde sonunda eve döneceğini düşünerek mi bekliyordu yoksa dönüş yolunda olduğumuzu biliyor muydu?"

Omuz silktim. "İndiğimizde kaputa dokunup hâlâ sıcak olup olmadığına bakabiliriz, o zaman cevabımızı almış oluruz. Hazır mısın?"

Josh başını iki yana salladı ve kucağını işaret etti. "Benim biraz zamana ihtiyacım var. Mafya akrabalarının ereksiyonumu senin kadar takdir edeceğini sanmıyorum."

Sırıttım. "Orası belli olmaz."

Josh kıkırdadı ve uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Gözlerimi kapayıp eline doğru eğildim. "Merak ettiğim bir şey var. Madem bekliyoruz, bana anlatırsın belki."

"Denerim."

Gözlerimi açtım. "Tüm bunlar nasıl oldu?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Aramızı işaret ettim. "Sen ve ben. Tyler sana yolları ayırdığımızı söyledikten sonra mı ilk ürkütücü hamleni yapmaya karar verdin?"

Sırıttı ve elini çekti. "Tyler bana ona attığın mesajı gösterdi."

Ağzım açık bakakaldım. "Hayır, bunu yapmış olamaz."

Josh başını yukarı aşağı salladı.

"Peki dövmelerini fark etmedi mi?"

"Hayır, fark ettin mi bilmiyorum ama ev arkadaşım fazla kendine odaklı biri."

Arkama yaslandım, Tyler'ın Josh'ın odağının ikiye bölünmesinden ne kadar memnun göründüğünü hatırlayınca merak ettim. Ya Tyler, Josh'ın o masktok hesabını en başından beri biliyorduysa ve ben o mesajı gönderdiğimde bilinçli olarak çöpçatanlık yapmaya karar verdiyse?

"Ne oldu?" diye sordu Josh. "Fred'in pastırma aşırdığında yüzünde beliren far görmüş sincap ifadesini takındın."

"Önemli bir şey değil," dedim. Tyler muhtemelen bu kadar şeytani bir plan kuramayacak kadar egoluydu. "Peki sana mesajı gösterdikten sonra ne oldu?"

Bu sefer Josh'ın ifadesi far görmüş sincaba döndü. "Ben, şey, birkaç saatimi yorumlarımda seni arayarak ve yazdığın her şeyi okuyarak geçirmiş olabilirim." Gözlerini kaçırıp ensesini ovuşturdu. "Sonra da maske olayına gerçekten benim kadar ilgi duyup duymadığını görmeye karar verdim."

"Böyle bir şey yüzünden birkaç hafta sonra bir sevgilin olacağı kimin aklına gelirdi?" dedim.

Josh bana döndü ve bakışları gözlerime kilitlendi. "Seni hastanede izlediğim ilk gece, bunun planladığım fanteziden daha fazlası olmasını istediğimi anlamıştım."

Bu itiraf karşısında içim yumuş yumuş oldu. "Bense o sırada seni vurmayı planlıyordum. Senden sonra evi silahla kontrol etmemi izlerken ödün kopmuş olmalı."

Bana göz kırptı. "Evet ama bir kadının nasıl silah kullandığına bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsin derler ve ben..."

Arabanın içinde yankılanan yüksek miyavlama lafını yarıda kesti.

Josh ve ben panikle birbirimize baktık.

Emniyet kemerimi açarken, "O cümleyi sonra tamamlarsın," dedim. Sidikli Bey çaresiz görünüyor."

Dışarı fırlayıp Fred'in taşıma çantasını aldım ve onu sarsmamaya dikkat ederek ön kapıya doğru koştum. Çamaşır odasında ikinci bir kum kabı vardı ve taşıma çantasını açtığım anda Fred ışık hızıyla oraya doğru fırladı.

Temkinle onun peşinden eve girdim. Ev çamaşır suyu ve yapay çam ağacı kokuyordu. Parke yeni cilalanmış gibi parlıyordu.

Kuzenimin ekibi ne kadar temizlik yapmıştı acaba? Brad çoğunlukla mutfak zemininde yatmış ve sonra kısa bir süreliğine oturma odasına taşımıştık ama o noktada çoktan snowboard çantamın içindeydi. Evimin ışıl ışıl parlamasına bakılırsa her yüzey silinmiş gibiydi. Tedbiri elden bırakmamak için miydi? Eğer öyleyse şikâyet edecek değildim. Uzun bir süre temizlik yapmama gerek kalmayacaktı.

Josh çantalarımızı ve kum kabını taşıyarak arkamdan içeri girdi. Ona yardım etmek için döndüm ama aklım hâlâ beklenmedik misafirimin nerede olduğundaydı.

Josh bana doğru eğilip sesini alçalttı. "Kaput hâlâ sıcaktı. Daha sonra çantalarımızı ve arabamı takip cihazı var mı diye kontrol etmem gerekecek."

Orospu çocukları. Bu aralar etrafta ne çok takipçi vardı böyle? Sorun bende miydi acaba? "Gelin beni takip edin" diyen bir koku mu yayıyordum? Yoksa yine Merkür retrosunda mıydık?

Eşyaları kapının yanına bırakıp son davetsiz misafirimizi bulmaya gittik. Kuzenim Junior mutfak masamda oturmuş, karton bardaktaki kahvesini yudumluyordu. Babasının tıpatıp aynısıydı; kısa boylu ve fitti, yüz hatları yakışıklı olmaktan çok çarpıcıydı.

Bakışlarını benden Josh'a çevirdi ve kara kaşlarından birini kaldırdı. "Görüyorum ki tıraş olmuşsun ve gözlük de takmıyorsun."

Josh yanımdan bir küfür savurdu.

Aralarına girerek Josh'ı arkama aldım. "Burada ne işin var?"

Josh'ın alanımı işgal etmesi ve sınırlarımı zorlaması hoşuma gidiyordu ama onun istisna olduğu ortaya çıkmıştı. Başkası yapınca sinirleniyor, hatta hafif bir öldürme isteği duyuyordum. Buna ailem de dahildi.

Junior kollarını açarak ayağa kalktı. "En büyük kuzenini böyle mi karşılıyorsun?"

Gözlerimi kıstım, sarılma teklifini kabul etme gibi bir niyetim yoktu. "Duruma göre değişir. Dün erkek arkadaşıma silah doğrulttun mu doğrultmadın mı?"

Kollarını indirdi ve en azından mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Asıl senin yüzün yumruğumla bir yanlış anlaşılma yaşamak üzere," dedim ileri doğru yürüyerek.

Ya da en azından denedim. Daha bir adım atamadan ceketimden tutan bir el beni geriye, Josh'ın göğsüne doğru çekti. Kollarını bana sarılıyormuş etrafıma sardı ama kaslarının gerilmesinden bunun şefkat gösterisinden çok engel olma çabası olduğunu anladım.

"Bırak beni," dedim.

"Bırakırdım ama oğlumuzun önünde bir aile üyesini dövmene izin verirsem ona nasıl bir örnek olmuş olurum?"

Junior'ın arkasına bakınca Fred'in çamaşırhaneden çıkıp bize doğru geldiğini gördüm. "Akrabaları dahil kimsenin kendisine saygısızlık yapmasına izin vermemesi konusunda örnek olmuş olursun."

Junior kaşlarını çatarak odaya baktı. "Oğlunuz mu? Bir çocuğunuz olduğunu bil–" Göz ucuyla Fred'i fark edip ona döndü. Sonra bakışlarını tekrar bize çevirip başparmağıyla Fred'i işaret etti. "Kediden mi bahsediyorsunuz?"

"Evet," dedi Josh. *Ne sandın*, diye eklemedi ama ses tonundan hepimiz duyduk.

Junior yüzünü buruşturdu. "Kedi insanları cidden çok tuhaf oluyor."

Josh'un kolları gerildi.

İç çektim. "Ne istiyorsun, Junior?"

"Sevgiline ihtiyacımız var."

"Ne için?"

"Geçen günkü mesele için," dedi Junior. "Brad'in bilgisayarını hacklemek için."

Josh düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. "Polisler evi bastıktan hemen sonra geri dönmek biraz riskli değil mi?"

Junior başıyla onayladı. "Aynen, o yüzden biz gitmiyoruz. Gizli işler için başka bir ekibimiz var. Bu gece içeri sızacaklar, sen de uzaktan bağlanıp hacklersin." Josh'a kaşlarını kaldırdı. "Değil mi?"

"Bu o kadar basit değil," dedi Josh. "Brad'in bilgisayarı şifreli mi? Ağı ne kadar güvenli? Hangi yazılımları kullanıyor?"

Junior omuz silkti. "Nereden bileyim ben?"

Josh'un kolları etrafımda gevşedi. "Bu sorular faraziydi ama cevaba göre işler uzayabilir ve farklı araçlara ihtiyaç duyulabilir. Ben orada olursam daha hızlı biter."

Gerildim. "O seçeneği beğenmedim."

Kuzenim de aynı şekilde huzursuz görünüyordu. Josh'a göz ucuyla bakarken, "Ben de beğenmedim," dedi.

Josh keyifsiz bir kahkaha attı. "İnan bana, ben de gecemin böyle geçmesini istemiyorum." Kollarını tekrar sıkarak beni kendine çekti ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kapayıp ona yaslandım. Keşke yalnız olsaydık. Keşke bu saçmalık bitseydi de Josh'la hayatlarımıza devam edebilseydik. Belki suçluluk duymam gerekirdi, belki bencilceydi –sonuçta bir adam ölmüştü ve benim tek derdim bunun bize çıkardığı zorluktu– ama olayın patlamasından duyduğum hafif endişe dışında bir şey hissedemiyordum.

Bu patlamayı önlemenin dünya çapındaki bir hackerın izlerimizi silmesinden daha iyi bir yolu var mıydı?

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. "Josh haklı. Orada olması gerekiyor ve ben de onunla gidiyorum."

Junior başını iki yana salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Bu kadınlara göre bir iş değil."

Josh'ın kollarından kurtulmaya çalıştım.

Tepemde erkek arkadaşımın keskin bir nefes aldığını ve sonra çocuk parkında duyabileceğiniz tarzda bir *ooo* sesi çıkardığını duydum. Bir eliyle beni bıraktı ve önüme uzattı. "Burası küpelerini çıkaracağın kısım, değil mi?" dedi. "Sen onun kıçını tekmelerken onları senin için tutabilirim."

Ona bakmak için yan döndüm. "Bebeğin önünde şiddete başvurmamaya ne oldu?"

Josh'ın yüzü ifadesizdi. "Fikrimi değiştirdim. Bazen ne olacağını görmesi gerekir."

Tam Josh diğer kolunu da çekip beni serbest bıraktığında kuzenime döndüm.

Junior en azından sıçtığını belli edecek kadar sağduyulu davrandı. Ellerini yatıştırıcı bir tavırla havaya kaldırıp geri adım attı. "Hey, öyle demek istemedim. Yani, seni bu işe bulaştırırsam babam derimi yüzer demek istedim."

Ona doğru bir adım daha attım. "Geliyorum."

Başını iki yana salladı. "Aly, gelemezsin. Ciddiyim. Ekipteki adamlar serttir. Yanlarında bulunmamalısın."

Arkamdan bir *ooo* sesi daha geldi, ardından bir çıtırtı duyuldu. Omzumun üzerinden baktığımda Josh'ın bizi keskin bir dikkatle izlediğini gördüm. Atıştırmalık çantasından bir paket patlamış mısır çıkarmış, *Real Housewives*'ın bir araya gelme bölümünü izleyen birinin keyfiyle yiyordu.

Başımı iki yana salladım ve bir anda öfkem söndü, muhtemelen onun amacı da buydu. Ardından tekrar Junior'a döndüm. "Ben zaten

her gün sert adamlarla çalışıyorum, Junior. Kendimi koruyabilirim. Josh gidiyorsa ben de gidiyorum. Bir yolunu bul çünkü kararım bu."

Junior'ın ifadesi kardı ve bir an için tıpkı Nico'ya Brad'in cesedinden bahsettiğimdeki haline benzedi. "İyi. Ama minibüste kalacaksın."

Başımla onayladım. Bunu kabul edebilirdim, zaten Junior'ın yüz ifadesine bakılırsa sınırlarını epey zorlamıştım. "Başka ne haber getirdin?"

Kuzenimin ifadesi ketumlaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Brad olayıyla ilgili. Arabasını buldunuz mu?"

"Evet," dedi Junior.

Arkadan tekrar çıtırtılar yükseldi. Josh hâlâ gösteriden keyif alıyor gibiydi, benimse sabrım yeniden taşmaya başlamıştı.

"Ee?" dedim.

Junior omuz silkti. "Eesi ne?"

"Arabadan kurtuldunuz mu?"

Junior gözlerini devirdi. "Hayır, olduğu yerde bıraktık."

Burnumun kemerini sıktım ve Josh'ın kahkahasını bastırmadaki zayıf çabasını görmezden geldim. "Junior, lütfen bize Brad'in ölümünü örtbas etme süreci hakkında bilgi ver."

Küçük pislik sırıttı. "Eh, madem kibarca sordun." Yerine oturdu ve kahvesinden bir yudum alıp karşısındaki sandalyeleri işaret etti "Buyurun, bana katılın."

Dişlerimi gıcırdatmamaya çalışarak oturdum. Yanımda Josh fazlasıyla eğleniyor gibi görünüyordu. Gözleri Junior'la aramda pinpon topu gibi gidip geliyordu. Bana sadece kendisi sataşmaktan değil, başkalarının yüklenmesinden de zevk aldığını düşünmeye başlamıştım artık. Neden? Muhalif doğası gereği mi böyleydi yoksa beni sinirlendirmekten mi hoşlanıyordu?

Peki bunun sınırı neredeydi? Greg'in Nico'nun mutfağında bana çıkıştığı an o sınırı aştığını görmüştüm. Josh göz açıp kapayıncaya kadar sakin, sevimli bir *golden retriever*dan, cehennem tazısına dönüşmüştü.

Onu o kadar öfkeli görmek babasıyla ne kadar farklı olduklarını bir kez daha gözler önüne sermişti. Soğuk, ölü bakışlı gözlerin aksine Josh'ınkiler alev alevdi; intikam içlerinde öyle şiddetli yanıyordu ki en küçük ve en hırçın kuzenim bile tehlikeyi fark edip hemen özür dilemişti.

Junior kahvesini bıraktı ve bakışlarını bana çevirdi. "Brad'in arabası birkaç sokak ötede duruyordu," dedi. "Hava hâlâ karanlıkken alarmı devreye sokmadan içine girmeyi başardık. Adamlarımızdan biri onu sahibi olduğumuz bir oto kasabına götürdü, orada parçalara ayrılacak ve ayrı ayrı satılacak."

Gözlerimi kırpıştırdım, etkileyiciydi. Polisin bunu çözmesi bayağı zor olacaktı.

Yanımdaki Josh öne doğru eğildi. "Yakındaki evlerin kapı kameralarından endişelenmiyor musun?"

Junior omuz silkti. "Pek değil. Brad dikkat çekmemek için sokak lambalarının arasındaki bir kör noktaya park etmiş, bu da bizim elemanların işine yaradı. Buraya gelirken izini ne kadar dikkatli gizlediği düşünülürse, arabadan iner inmez maskesini takmıştır. Yani herhangi bir kamera onu geçerken yakalamış olsa bile kimliğini tespit etmek neredeyse imkânsız. Kaldı ki polisin kapı kamerası kayıtlarını talep edebilmesi için Brad'in bölgede olduğundan emin olması gerek."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Tam da bu yüzden Brad'in bilgisayarına ulaşmamız gerekiyor."

Junior bir parmağını havaya kaldırdı. "Bu yüzden erkek arkadaşının bunu yapması gerekiyor. Sen minibüsten ayrılmayacaksın."

Ona ters ters baktım. "Bunu biliyorum, salak."

Junior burnunu çekti. "Ayıp oluyor ama."

Josh ağzına bir parça daha patlamış mısır atıp çiğnerken sırıttı. "Ben gayet eğleniyorum."

Ona gözlerimi devirdim ve bakışlarımı tekrar kuzenime çevirdim. "Peki ya Brad'in cesedi?"

Junior'ın ifadesi değişti. "İşte onu hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek bu?"

Junior omuz silkti. "Babamın bu işlerle ilgilenen ve hayatı pahasına güvendiği iki adamı var."

"Şu araba temizlenirken gelip Brad'i alan adamları mı kastediyorsun?" Josh'ın bagajındaki ceset dolu çantayı alan ve bir merhaba bile demeden ortadan kaybolan adamları hatırlıyordum. Orta yaşlı ve zayıftılar, sıradan kıyafetler giymişlerdi. Hiçbir özellikleri göze çarpmıyordu, öyle ki teşhis etmemi isteseler tanıyamazdım bile. Muhtemelen amaç da buydu. Gir, al, çık, unutul.

"Aynen onlar," dedi Junior. "Brad'e ne olduğunu sadece onlar biliyor ama tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki endişelenmene gerek yok. O ikisinin ortadan kaldırdığı birini bulan olmadı."

Yerimde kıpırdandım ve Josh'la bakıştık. Yüzündeki eğlence solmuştu ve bu haberden o da memnun görünmüyordu.

"Ne olduğunu bilmemiz daha iyi olmaz mı?" diye sordum.

Junior başını iki yana salladı. "Hayır. Bu şekilde, en kötü senaryo gerçekleşir de polis seni sorgularsa cesedin yerini söyleyemezsin. Ceset yoksa cinayet kanıtı da yok. Mafya avukatları seni temsil ederken, savcının sadece dolaylı kanıtlara dayanarak mahkûmiyet kararı vermesi pek kolay değil. Avukatlarımız bizimkileri çok daha ağır suçlardan bile kurtardılar."

"Yine de hoşuma gitmedi," dedim.

Junior kıkırdadı. "Alışırsın."

Bundan epey şüpheliydim.

Junior kahvesini dalgınca karıştırdı ve gözlerini arkamda bir noktaya dikti; sanki artık evimde değil de derinlere gömülmüş bir anıdaymış gibi bakışları sıkıntılı ve uzaktı. "Ve inan bana, bazen bazı şeyleri bilmemek daha iyidir."

Yüzümü buruşturdum. Öyle bir babayla neler gördüğünü ancak Tanrı bilirdi. Bildiğim kadarıyla Nico, Josh'ın babası kadar kötü

değildi ama ona yakın olmalıydı. Nico'nun dışarı yansıttığı komik tuhaflıkları ve cazibesi beni kandıramazdı çünkü biri ondan bahsettiğinde ebeveynlerim ve büyüklerimin gözlerinde beliren o tedirgin bakışları asla unutamazdım. Aile üyeleri birbirinden durduk yere korkmazdı. Özellikle de annem gibi hayatta hiçbir şeyden korkmayan biri.

"Ah," dedi Junior. "Neredeyse unutuyordum. Babam seni akşam yemeğine bekliyor."

Oturduğum yerde kaskatı kesildim. "Hımm... sağ ol ama kalsın?"

Junior başını iki yana salladı. "Başka şansın yok, ufaklık."

"Kesinlikle var," dedim ona. "Ve ben ufaklık değilim."

İfadesi acımaya döndü. "Ona bir iyilik borçlusun, hatırladın mı? Tüm bunların karşılığında, ayda bir kez ailecek yemek yiyeceğiz."

Gözlerimi kocaman açarak Josh'a döndüm. "*Gilmore Girls*'teki Rory muamelesi mi görüyorum şu anda?"

Başıyla onayladı. "Kesinlikle. Adam Emily'ye bağlamış."

Junior ikimize de kafası karışmış gözlerle baktı. "Ne saçmalıyorsunuz siz?"

Açıklama zahmetine girmedim ve bu konuda daha fazla tartışmadım. Lorelai, Rory için annesiyle birkaç saat geçiriyorsa ben de Nico ve yavrularıyla bir akşam yemeğini atlatabilirdim. Dayım kötü biriydi ama Emily Gilmore'un yanında pamuk şeker gibi kalırdı.

"Tamam, gelirim," dedim.

Josh boğazını temizledi ve bana anlamlı bir bakış attı.

Başımı iki yana salladım. "Ah, hayır. Seni bu çileye ortak etmeyeceğim."

Masanın altında dizimi kavradı ve Junior'a döndü. "Orada olacağız."

Küçük, memnun gülümsememi bastırmaya çalıştım ve muhtemelen sefil bir şekilde başarısız oldum.

Junior ellerini çırptı. "Güzel. Bu da hallolduysa artık gitmeliyiz."

Saate baktım. "Saat neredeyse bir."

Başını yukarı aşağı salladı. "Evet ama güneş birkaç saat içinde batacak ve planımız Brad'in evi günün son işiymiş gibi yapmak. Saat 5:30'da orada olmamız gerekiyor ve madem ikiniz de geleceksiniz, planı biraz değiştirmemiz lazım."

Ben yetişkin bir kadındım. Erkek arkadaşımla fantezili seks yapmak yerine kendi açtığımız belayı temizlemeye gideceğimiz için surat asacak değildim.

Josh gözlerime baktı, uzanıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşarken gözleri keyifle parlıyordu. "Bunu bitirdiğimizde önümüzdeki iki haftanın bize kalacağını unutma."

Junior sandalyesinden kalkarken öğürür gibi bir ses çıkardı. "İğrençsiniz," diye söylendi omzunun üzerinden ve ön kapıya doğru yürüdü.

Kuzenimi görmezden geldim ve Josh'a yaslandım. Beni kucağına çekip kocaman kollarıyla sardı. Başımı boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım. Çamaşır deterjanıyla çedarlı patlamış mısır gibi kokuyordu ve bir anlığına sevgilimin kollarındaki bu sükûnet dolu, kusursuz anın tadını çıkardım.

Bu geceyle ilgili endişelerimi, önümüzdeki günlerin ve ayların getirecekleriyle ilgili daha büyük korkularımı bir kenara ittim. Ne olursa olsun Josh ve ben hepsiyle yüzleşecektik. Belki de onun kollarında olduğum içindi ama işlediğimiz suçun ciddiyetine ve yakalanırsak hapis yatma ihtimaline rağmen içimden bir ses, onunla birlikteyken her şeyin üstesinden gelebileceğimizi söylüyordu.

22

Josh

Junior, elektrik şirketine ait minibüsün arka kapısını açtı ve bize içeri girmemizi işaret etti. Emin olamasam da daha önce bindiğim minibüse fazlasıyla benziyordu ve üzerime silah doğrultulduktan sonra tekrar binmek beni huzursuz etti.

Şehrin dışındaki bir sanayi kompleksinin yakınındaki bir arka sokaktaydık, çevredeki binalar bizi batan güneşten koruyordu. Gün ışığının azaldığı ama havanın açılan sokak lambalarının henüz ortalığı aydınlatamayacak kadar karanlık olduğu, bizi kasvetli bir dünyaya hapseden o garip zaman dilimindeydik.

Gözlerimi kısarak minibüsün aralık kapısına baktım, katıldığımız altı kişilik ekibi zar zor seçebildim. Bunlar daha önceki adamlar *değildi*. Daha çok bir askeri filmden fırlamış gibilerdi. Yaşları, ırkları ve fiziksel yapıları farklı olsa da aralarında öyle bir uyum vardı ki uzun süredir birlikte çalıştıkları ve artık sıradaki hamlelerini içgüdüsel olarak *bildikleri* için konuşmaya ihtiyaç bile duymadıkları çok belliydi.

Cesaretimi topladım ve adamların tüylerimi diken diken etmesine aldırmadan içeri girdim. Kapıya yakın bir bankta boş yer vardı, oraya kıvrılıp oturdum ve başımla diğerlerine selam verdim. "Bizi de aldığınız için teşekkürler."

Aldığım tek yanıt bir homurtu ve birkaç boş bakış oldu.

"Doğru, haklısınız," dedim. "Gizemli kalmak daha iyi."

Gözümün ucunda bir hareket yakaladım ve Aly'nin minibüse binişini izlemek için başımı çevirdim.

Onu yanıma çektim ve kulağına fısıldadım. "Yirmi dolarına bahse girerim ki gece bitmeden birini güldürürüm."

Bana sırıttı. "Varım."

Junior tam karşımıza oturdu ve bakışlarının benden Aly'ye kayması, onu kapıya en yakın yere yerleştirip vücudumla diğerlerinden koruduğumu fark ettiğini düşündürdü. Başını hafifçe sallayarak onayladığını belli ettikten sonra yanındaki adama döndü ve minibüsün motoru çalıştığı için kaçırdığım bir şey söyledi.

Aly'nin eldivenli ellerini avuçlarımın içine aldım ve içlerine üfledim. "Üşüyor musun?"

Eğlenen gülümsemesi sıcak ve içten bir ifadeye dönüşürken gözlerinin kenarları kırıştı. "İyiyim."

"Eh, ben donuyorum," dedim kolumu ona dolayıp kendime çekmek için bir bahanem olsun diye.

Kaburgamı dürttü. "Yalancı."

Alnından öptüm ve dikkatimi dağıttığı için diğer herkesi görmezden geldim. En son ne zaman bu kadar gergin olduğumu hatırlayamıyordum. Belki de ilk kez Aly'nin evine girdiğim geceydi.

Junior ilk başarısız girişimimizden sonra babasının Brad'in evini gözetlemesi için birini görevlendirdiğini söylemişti ve o kişi de polislerin geri dönmediğini bildirmişti. Polisler hâlâ arama izninin onaylanmasını bekliyormuş. Bluhm ailesinin avukatları bunu engelliyordu ama Nico bu savaşı er ya da geç kaybedeceklerini düşünüyordu. Bu yüzden bugün gelmiştik. Yarın çok geç olabilirdi.

Aly, minibüsteki diğer adamlara göz gezdirdi. Hepsi elektrik şirketinin üniformasını giymişti. Boyunlarımızda resmî görünümlü yaka kartları vardı. Hatta şoför ve "teknik eleman" rolüyle araçta kalacak

Junior ve Aly'de bile. Yaka kartları üzerimizdeki tek kimlikti ve Junior, biri onları sorgularsa doğrulanacaklarını söylemişti.

Bu işe bu kadar kafa yorulmuş olması beni bir nebze olsun rahatlatmıştı ama ne kadar planlama yapılırsa yapılsın mideme oturan bu endişeyi kaldıramazdı.

Öldürdüğüm adamın evine girmek üzereydim ve bir yanım bunun bir tuzak olmasından endişeleniyordu. Bize Brad'in cesedi, arabası ve Aly'nin evinde kalan DNA kalıntılarıyla mafyanın ilgilendiği söylenmişti ama elimizdeki tek şey onların sözleriydi. Nico gibi birinin bir art niyetinin ya da en azından işlerin ters giderse devreye sokacağı bir yedek planının olması hiç de şaşırtıcı olmazdı ve o durumda benim mükemmel bir günah keçisi olacağım düşüncesi bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Ne yazık ki şüphelerim konusunda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Brad'in bilgisayarından Aly'yi işaret edebilecek tüm izleri silmezsem sevgilim tehlikede olurdu ve onun yerine kendimi riske atmayı tercih ederdim.

Minibüs ilerlemeye başladığında Aly kapıya doğru kaymasın diye onu kendime doğru çektim. Bacağımı sıkarak sessizce teşekkür etti ve o an anladım ki gerginliğim zirvedeydi çünkü ilk defa dokunuşu beni anında sertleştirmemişti.

Yanımda hafifçe öne eğildi ve gözlerini Junior'a dikti. "Polisler tekrar gelirse ne olacak?"

Junior başını iki yana salladı. "Gelmezler. Gözetleyen adamlarımız var."

"Ya biz oradayken gelirlerse?" diye üsteledi Aly.

"Onlar Brad'in evine ulaşmadan herkesi oradan çıkarırız," dedi. "Tekrar söylüyorum, gözetleyen adamlarımız var."

"Ya adamlarınızı atlatırlarsa?"

Junior gözlerini devirdi. "Brad'in evi güvenlikli bir sitede. Giriş ve çıkışın yapılabileceği tek bir yol var ve o yola çıkan sokakta üç arabamız bekliyor. Polis hangi taraftan gelirse gelsin erkenden haberimiz olur."

Aly gözlerini kıstı. "Brad'in evinin önünden son gaz kaçan bir kamyonet komşuların dikkatini çekmez mi?"

Junior'ın çenesi seğirdi, cevap verirken öfkesini bastırıyormuş gibi tane tane konuştu. "Hiçbir yerden son gaz kaçmayacağız. Normal bir hızla çıkacağız."

Aly minibüsün önüne doğru baktı. "Son şoförünüz paniklemişti. Bundan emin misin?"

Junior başını iki yana salladı. "Bugün arabayı kullanan Vinny değil. Şimdi, lütfen şu sorgu faslını bitirebilir misin? Hepsinin üzerinden çoktan geçtik."

Aly bana doğru yığıldı. "Üzgünüm ama gerginim ve endişemi gidermenin en iyi yolu mümkün olduğunca çok şey öğrenmek."

Junior bir nefes verdi, öfkesi azalıyordu. "Anlıyorum ama ikimizin burada oturup güzel görünmekten başka yapabileceği pek bir şey yok."

Aly ona kaşlarını çatarak baktı. "Ben de zaten *bizim* için gergin değilim."

Dizimle dizini dürttüm. "Çok tatlısın ama eminim yeni arkadaşlarımız narin görünümlerine rağmen idare edeceklerdir." Şöyle bir göz attım ve birinin bile dudaklarının kıpırdadığını görmedim. Bu adamları güldürmek sandığımdan zor olacaktı.

"Onlardan da bahsetmiyorum," dedi Aly, sonra yüzünü buruşturdu. Sonra adamları görebilmek için tekrar öne doğru eğildi. "Alınmayın lütfen."

Biri başını salladı ama başka bir tepki gelmedi. Ne öz kontroldü ama. Minibüse bir sessizlik çöktü ve gerginliği başka bir şakayla bozma isteğim neredeyse karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

Neyse ki Aly parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip yüzüme bakarak beni kendimden kurtardı. "İyi olacak mısın?"

Onun o büyük, kahverengi gözlerine bakarken içim sıcacık oldu. Çok endişeli görünüyordu, kaşlarını çatmıştı ve altdudağını ısırıyordu. Seyircilerimiz olmasaydı onu öperek endişesini giderirdim.

Bunun yerine boştaki elimle saçlarını omzunun üzerinden arkaya doğru taradım. "Ben iyi olacağım. Ama işler ters giderse beni beklemeye kalkma." Eğilip alnımı alnına yasladım ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım. "Bilmem fark ettin mi ama gizlice dolaşma konusunda çok iyiyimdir. Gerekirse oradan çıkabilirim."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "O zaman umalım da bir aksilik çıkmasın çünkü seni geride bırakabileceğimi sanmıyorum."

"Hey," diye seslendi Junior. "Aşk böcekleri. Mikrofon takmanız gerek."

İsteksizce Aly'den uzaklaştım ve yanımdaki adamın uzattığı plastikten yapılma ince cihazı aldım.

"Boğaz mikrofonu," dedi kendi mikrofonunu takarken.

Elimdeki mikrofona baktım ve daha sonra "yanlışlıkla" çıkarmayı unutup eve götürsem bunu fark edip etmeyeceklerini merak ettim. Askeri donanıma benziyordu, o kadar inceydi ki taktıktan sonra muhtemelen hiç hissetmeyecektim. Neredeyse şeffaf, incecik bir kablo yukarı uzanıyor, küçük bir kulak içi hoparlöre bağlanıyordu. Daha önce böyle bir şey görmemiştim ve söküp nasıl çalıştığını öğrenme isteği çok güçlüydü.

"Ver bakayım," dedi Aly ve benden aldı. "Takmana yardım edeyim."

Sessizce kabul ederek ona doğru döndüm. Kendimi onun varlığına demirledim ve hızla atan kalbime her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalıştım. Minibüsteki adamlar profesyoneldi ve stratejileri sağlamdı. Tek yapmam gereken içeri girmek, Brad'in bilgisayarını temizlemek ve çıkmaktı. Gerisini onlar halledecekti ve her şey plana göre giderse bütün operasyon yarım saatten az sürecekti.

"Eğil," dedi Aly.

Başımı eğdim ve Aly halkayı başımın üzerine kaldırırken derin bir nefes aldım. Bu kadar yakındayken şampuanının kokusunu alabiliyordum ve bu beni doğrudan birlikte duş aldığımız ana götürdü. O akılalmaz seksten sonra onu döndürüp saçını yıkamış, şampuanı iyice köpürtüp başına masaj yaparken onun kollarımda gevşediğini hissetmiştim.

"Başını kaldır," dediğinde istediğini yaptım. Çevik parmakları boynumdaki halkayı sıktı. "Nasıl oldu?"

Sesimi incelterek cevap verdim. "Biraz sıktı."

Gülümsedi ve gevşetti. "Peki ya şimdi?"

"Harika," dedim. *Senin gibi*, diye eklemek istedim ama seyircilerimizi hatırlayıp kendimi tuttum. Bu kadın bana nerede olduğumu unutturma konusunda bir numaraydı ve bunun için hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim.

Çeneme dokundu. "Başını çevir."

Dediğini yaptım ve Junior'la yüz yüze geldim.

"Ne yapacağını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım. "A Takımı'nı takip edeceğim ve bilgisayar dışında hiçbir şeye dokunmayacağım."

Aly kulaklığımı taktıktan sonra elimi kulağıma götürüp daha rahat oturması için ayarladım.

"Neredeyse geldik," diye seslendi Junior'ın sırasının en ucundaki adam. Dizlerinin üzerinde açık bir bilgisayar vardı. İlerleyişimizi izlemek ve Brad'in evine fark edilmeden girip içeriden güvenlik sistemini etkisiz hale getirebilmemiz için elektriği kesmek de dahil olmak üzere ihtiyaç duyabileceğimiz her konuda yardımcı olmak için geride kalan teknik adamımızdı.

Junior karşımızda kıpırdandı. "Bunu başarabileceğinden emin misin?"

Sırıttım. "Çocuk oyuncağı olacak."

Ama elbette çocuk oyuncağı falan olmadı. Küçük operasyonumuza başlayalı sadece on dakika olmuştu ve şimdiden birkaç sorunla karşılaşmıştık. İlki, Brad'in evinde güçlü bir jeneratör bulunmasıydı ve Junior'ın adamı elektriği kestiği anda jeneratör gümbür gümbür çalışmaya başlamıştı. Tabii ki güvenlik sistemi de jeneratöre bağlıydı ve "hacker" sistemi uzaktan etkisiz hale getirmeye çalışırken dişlerimi

sıkarak izlemiştim. Daha hızlı bir yol olduğunu açıklamaya çalıştığımda bana defalarca çenemi kapamamı ve konsantre olmasına izin vermemi söyleyerek beni susturmuştu.

İkinci sorun ise mülkün etrafında dolaşırken ortaya çıktı. Beş kişilik sıramızın en önündeki adam yumruğunu havaya kaldırınca durmamız gerektiğini anladık. Soğuk gece havasında bulutlar halinde çıkan nefesimi tutarak bekledim. Lider gizlice evin kenarına doğru ilerledi, eğildi ve bulunduğum noktadan göremediğim bir şeyi yerden aldı. Brad'in en yakın komşularında jeneratör olmadığından binalar arasındaki alan zifiri karanlıktı.

Adam bir şey fırlatır gibi bir hareket yaptı ve bir kalp atışı sonra projektörler Brad'in arka bahçesini maytap gibi aydınlattı. Gölgede kalmaya çalışarak evin duvarına yaslandık.

Biri küfretti, kulaklık yüzünden sesi kulağımda çınladı.

"Ne var?" diye sordu Junior. "Ne oldu?"

"Hattı meşgul etmeyin demiştik," diye tersledi biri. *Ooo* deme isteğim o kadar güçlüydü ki çenemi kapalı tutmak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Işıklar jeneratöre bağlıymış," dedi lider. "Onları uzaktan devre dışı bırakmamız gerekecek." Döndü ve önümdeki adama işaret etti. "Sinyal bozucuyu getir."

Çömelmiş adam ileri atıldı ve Batman tarzı kemerinden radar tabancasına benzeyen bir cihaz çıkardı. Evin köşesinden dikkatle nişan alması, bir tuşa bastığında ışıklar anında sönmesi hayatımda gördüğüm en havalı şeylerden biriydi ve kısa süren asi ergen dönemimde geliştirdiğim cepçilik becerilerimin, o cihazı adamın üzerinden çaktırmadan almama yetip yetmeyeceğini merak ettim.

Görünüşe göre, ileri teknoloji konusunda bir kleptoman olmuştum ama beni kim suçlayabilirdi ki? Tek bir tuşla ışıkları söndüren büyülü bir sinyal bozucudan bahsediyorduk. Benim yerimde olup da ani bir kapkaççılık geliştirmeyecek bir teknoloji meraklısı yoktu herhalde.

"Gidelim," dedi lider.

İlerlemeye başladığımızda elimi duvara dayadım, projektörler gece görüşümüzü mahvettikten sonra nereye gittiğini nasıl görebildiğini merak ediyordum. Göremediğini saniyeler içinde anladım çünkü karda gömülü bir şeye takıldı ve çalıların arasına balıklama daldı.

Kendini kurtarmak için verdiği mücadele sırasında hattan gelen sesler o kadar yüksekti ki neredeyse kulaklığı kulağımdan çıkaracaktım.

"Neler oluyor?" diye sordu Junior sessizlik çağrısına aldırmadan. "Kavga ediyormuşsunuz gibi geliyor. İçeride sizi bekleyen biri mi vardı?"

Cevap vermekten kendimi alamadım. "Korkusuz liderimiz az önce bir orman gülünün içine yüzüstü düştü ama şimdi toparlanıyor. Utanmış görünüyor." Adam bana doğru döndü ve karanlıkta bile ters ters baktığını anlayabiliyordum. "Ups, şimdi de kızgın görünüyor."

Hattan kıs kıs gülme sesi yankılandı.

Zafer!

"Aly, bana yirmi dolar borçlusun."

"Sayılmaz," dedi. "Gülen Junior'dı."

"Hattı meşgul etmeyin dedik," diye bağırdı biri.

Mikrofonumu kapadım ve en yakınımdaki adama dokundum. "Bir sonraki şakama gülersen sana on dolar veririm. Kız arkadaşıma karşı bir bahsi kazanmam gerekiyor da."

"Hey!" dedi Aly. "Bunu duydum. Hile yapmak yok."

Lider beni işaret etti. "Son kez söylüyorum, şu *siktiğimin* hattını meşgul etme."

Ona selam çakıp dudaklarımı fermuarla kapatır gibi yaptım.

Daha fazla sorun yaşamadan eve girmeyi başardık ama kapıyı arkamızdan kapayıp içerilere doğru ilerlediğimizde üçüncü problem yüzümüze tokat gibi çarptı. Önümdeki adamlar kısa bir süre durup bakıştılar ve çürümekte olan bir cesedin mide bulandıran kokusunu alan tek kişi olmadığım için kendimi biraz daha iyi hissettim.

Lider arkasındaki iki adamı işaret etti. "Bu kokunun kaynağını bulun." Sonraki iki kişiye döndü. "Siz de gidip cep telefonunu bulun."

Geride sadece o ve ben kalmıştık. Ne güzel. En huysuz olanı bebek bakıcım olacaktı.

"Hadi bakalım, şu bilgisayara ulaşalım da sırf kuru gürültü müsün görelim," dedi ve sağımızdaki büyük merdivene yöneldi.

Evin zenginliğine aval aval bakmamaya çalışarak onu takip ettim. Benim maaşım da küçümsenecek miktarda değildi ama Brad'in kazandığı parayı asla kazanamazdım. Merdiven koyu renk panellerle kaplıydı ve üstlerinde, muhtemelen arabamdan daha pahalı olan altın çerçeveli tablolar asılıydı. Tavanda kristallerle süslenmiş bir avize vardı ve yüksek pencerelerden süzülen ayışığında gümüş rengi parıltılar saçıyordu.

Planımız evi mümkün olduğunca karanlıkta dolaşmaktı. Geleneksel el fenerleri komşular tarafından fark edilebilirdi ama gerekirse kullanılmak üzere düşük ışıklı kırmızı UV lambalarımız vardı. Benimki alet kemerime bağlıydı ve onu test etmek için can atıyordum. Ve evet, gecenin sonunda muhtemelen "kaybolacak" bir başka casus teçhizatıydı. Aly, gelecekteki maske oyunumuzdan bahsettiğimizde o kadar tahrik olmuştu ki, tüm bu aletleri onda kullanabileceğime dair bir his vardı içimde.

Aly ve Junior'la birlikte geride kalan adam, "Herkes içeride, değil mi?" diye sordu.

Önümdeki adam olumlu yanıt verdi.

"Herkes hazırsa elektriği geri veriyorum," dedi diğeri.

Merdivenin tepesine ulaştık ve ışıklardan biri açılırsa diye çömeldik.

"Hazırız," dedi lider.

Diğer ikili takımlar da aynı anda onayladı ve elektrik geri geldiğinde evdeki makinelerden *bip* sesleri yükseldi. Yukarıdaki bir yerlerden gelen yumuşak, loş bir ışık ortamı aydınlattı ama neyse ki yakınımızda bir lamba açık bırakılmamıştı.

Lider dönüp bana bir bakış attı. Orta boylu, saçları çoğunlukla ağarmış beyaz bir adamdı. Brad gibi onun da kalabalıkta seçilmesi zor bir

yüzü vardı ve bahse girerim ortama uyum sağlama yeteneği onun bir zamanlar mükemmel bir asker olmasını sağlamıştı. Belki de bu yüzden huysuzdu; askerlik günleri sona ermişti ve sivil hayat ona uymuyordu.

Boynumuzdaki mikrofonlar kemerimize bağlı küçük pillerle çalışıyordu. Lider mikrofonunu kapadı. "Sistemden çıkmamız gerek."

Ben de kendi mikrofonumu kapayıp başımla onayladım. "Benim için sorun değil."

İki büklüm olmuş halimi ihtiyatlı bakışlarla süzdü, belli ki yeteneklerime güvenmiyordu.

"Haftada iki kez bacak çalışıyorum," dedim ona. "Sıkıntı yok."

Homurdanıp mikrofonunu tekrar açtı. "Beni takip et," dercesine işaret edip koridorda ilerlemeye başladı. Pencere denizliklerinin altından geçmek için dizlerini bükmüş, belini eğmişti.

İç çektim. Boyum bu noktada dezavantajdı, her pencereye geldiğimde ellerimle ayaklarımın üzerine çöküp bir *Teen Wolf* özentisi gibi sürünerek geçtim.

Karşımıza çıkan her odayı taradık ki baya oda vardı. Junior daha önce bizi bilgilendirirken evde sekiz yatak odası, iki ofis, bir kütüphane, bir çalışma odası ve çok sayıda banyo olduğunu söylemişti. Hatta bodrumda bir şarap tadım odası bile vardı. Aly, Brad zaten fark etmeyecek diye birkaç şişe kaliteli şarap yürütüp yürütemeyeceğimizi sorduğunda kuzeni ona azarlama dolu bir bakış atıp net bir hayır demişti.

Koridorun ortasında Brad'in ofisine benzeyen bir yer bulduk. Yanımdaki adam panjurları ve kapıyı kaparken ben de bilgisayarın başına geçtim. Açma tuşuna bastığım anda dördüncü sorun patlak verdi.

"Iıı, bir sorunumuz var," dedi biri ve kulağıma hepsinin paylaştığı soğukkanlılık ilk kez çatırdadı gibi geldi.

"Ne oldu?" diye sordu liderleri.

"Bodrum katında iki büyük kedi kumu yığını var ve koku onlardan geliyor."

"Hasiktir?" dedi Junior. "Brad'in kaplanı falan mı var?"

"Hayır," dedim. "Kedi kumu, çürüyen cesetlerin kokusunu bastırmak ve sıvıyı emmek için kullanılır."

Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz kendimle ilgili fazla şey açığa vurduğumu fark ettim.

Lider kaşlarını çatarak başını bana doğru çevirdi.

Omuz silkip rahat görünmeye çalıştım. "Çok fazla gerçek suç belgeseli izliyorum."

Konuşmadan önce uzun bir süre beni süzdü. "Herkes dışarı."

Kaşlarımı çattım. "Bilgisayarı yeni açtım."

Başıyla kapıyı işaret etti. "Dışarı. Polisler o cesetleri bulduklarında, arama izinleri tepeden tırnağa bir soruşturmaya dönüşecek. Her yüzeydeki izler incelenecek. Geride bir şey bırakma riskini göze alamayız."

"Sadece beş dakikaya ihtiyacım var," dedim ona.

Başını iki yana salladı. "Biz gidiyoruz. Akıllıysan sen de bize katılırsın."

Ve kapıdan çıkıp gitti.

Pekâlâ. Sıçayım böyle işe.

"Josh?" dedi Aly. "Onlarla birlikte çıkıyorsun, değil mi?"

Bakışlarımı kapıdan şifre girmem için bekleyen bilgisayar ekranına çevirdim. Saçlarım, üzerinde elektrik şirketinin logosu bulunan bir beyzbol şapkasıyla örtülüydü. Giydiğim eldivenler deriydi, yani geride parmak izi ya da doku bırakmazdım. Botlarımız o kadar popüler bir markaydı ki, şehirde bu botlardan giyen muhtemelen binlerce insan vardı ve bu da izlerini sürmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Yakalanma olasılığı, bir sincap tarafından öldürülme ihtimaliyle aynıydı: Düşük ama asla sıfır değil.

Derin bir nefes aldım. "Ben kalıyorum. İşim bittiğinde buluşma noktasına gelirim."

"Ben de seninle kalıyorum," dedi Aly.

Bu cümleye o kadar çok kişi hayır diye bağırdı ki kendi sesimi zar zor ayırt edebildim.

Fakat sonrasında Aly'nin sesi gün gibi net duyuldu. "Beni durdurmaya çalışmayın."

Kuzeni bunu kabul etmeyecek gibiydi. "Bu minibüsten çıkmana izin verirsem babam beni öldürür. Hey! Nereye gittiğini sanıyorsun... Çabuk gel buraya!"

Hattan bir itiş kakış sesi geldi, ardından yüksek sesli bir inilti ve sonra sessizlik.

Sormaya korkuyordum ama kendimi zorlayarak kelimeleri çıkardım. "Az önce ne oldu?"

"Sevgilin..." dedi Junior hırıltılı nefesler arasında. "Taşaklarımı tekmeledi ve gecenin karanlığında kaçıp gitti."

"Ha, yani iyi davrandığında *senin kuzenin,* laf dinlemediğinde *benim sevgilim* mi oluyor? Yazdım bunu."

"Dalga geçmeyi bırakır mısın?" diye tersledi Junior. "Tahminimce birazdan misafirin olacak."

"Onu yakalayabiliriz," dedi lider.

"Kesinlikle olmaz," dedim aniden bir buz gibi ciddiyetle. "Biriniz Aly'ye dokunacak olursa hepinizin hayatını cehenneme çeviririm. Banka hesaplarınızı boşaltamayacağımı, bilgisayarlarınıza ve telefonlarınıza yasadışı şeyler yükleyemeyeceğimi düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz."

Şu anda Aly geldiği için mutlu muydum? Tabii ki hayır. Ama bu, başka birinin onu zorla dizginlemesini kabul edeceğim anlamına gelmezdi.

"Anlıyor musunuz?" dedim, sesim o kadar tehditkârdı ki kendimi zor tanıdım.

"Anlaşıldı," dedi lider.

"Junior?" diye üsteledim.

"İyi, tamam," diye homurdandı.

Derin bir nefes verdim. "Brad'in telefonunun yerini tespit edebilen oldu mu?"

Cevap anında geldi. Hayır.

Siktir. Brad'in telefonunu bulmadan buradan ayrılamazdım. Neyse ki getirdiğim çoğu hack yazılımı otomatikti de uygulamalar arka planda çalışırken ben de evi arayabilirdim.

"Aly, bebeğim," dedim. "Beni arkadaki gölgelerin arasında bekleyebilir misin? Yeterince gizleyici parça giymediğin için eve girmeni istemiyorum."

Tatlı sesini duyunca içim rahatladı. "Bekleyebilirim ama acele et. Dışarısı çok soğuk."

"Acele edeceğim," dedim ona.

"Biz gidiyoruz," dedi Junior. "Gözcü arabaları yerinde kalacak. Sizi buluşma noktasında bekleyeceğiz. Kapsama alanından çıkınca sizi duyamayacağız, yani kendi başınızasınız. Kullan-at telefonları sadece son çare olarak kullanın."

"Anladım, teşekkürler," dedim. "Elimden geldiğince hızlı çalışacağım, Aly."

"Biliyorum," dedi, sesindeki bariz güven doğrudan kalbime saplandı.

"İşimi halletmek için bir süre sessiz kalacağım."

Sesi bir anda şeker gibi tatlılaştı. "Sessizliğe nasıl dayanacağım?"

Hattan homurtulu bir kahkaha geldi, ekip hâlâ kapsama alanında olmalıydı.

Kaskatı kesildim. "Lütfen bana gülenin Junior olduğunu söyleyin."

"Hayır," dedi Junior. "Sanırım bu, Aly'ye yirmi dolar borçlu olduğun anlamına geliyor."

Aly sessiz bir zafer çığlığı attı.

İnledim ve işe koyuldum.

Yaptığım ilk şey alet kemerimden bir USB bellek çıkarıp girişe takmak oldu. İçine en sevdiğim yapay zekâ şifre kırma aracımı yüklemiştim ve on saniyeden kısa bir sürede Brad'in sistemine girmiştim. Ardın-

dan Brad'in bütün internet geçmişini tarayacak dosyayı açtım, anahtar kelimeleri Aly'nin isminin tüm varyasyonları ve ev adresi olarak belirledim, sonra da "çalıştır" dedim. Brad ister Firefox, ister "takip edilemez" olduğunu iddia eden gizli bir tarayıcı kullanmış olsun, benim tarama aracım hepsini bulur ve istediğim veriyi çıkarırdı.

Bunu hallettikten sonra bir hacker arkadaşımın geliştirdiği başka bir yazılımı çalıştırdım. Adını Duvar Döşeyici koymuştu ve hayır, ona nedenini hiçbir zaman açıklatamamıştım.

Program gizli dosyaları ve sabit diskleri arıyordu. Çalışmaya başladığında yerimden kalkıp odadan çıktım. Koridorda olabildiğince eğilip görünmeden ilerlemeye dikkat ederek Brad'in telefonunu aramaya koyuldum. Bu iş iki kişiyle daha kolay olurdu ama Brad'in telefonunu bulamazsam ve içinde Aly'ye dair dijital bir iz varsa, polislerin evin içinde ona ait fiziksel bir iz bulması felaket olabilirdi.

Koridorun sonu yeterince karanlıktı, bu yüzden el fenerimi açma riskini aldım ve ışığı her zaman yere doğru tutmam gerektiğini aklımdan çıkarmadım. Kırmızı ışık vaat edildiği gibi çalıştı. Pek bir şey göremiyordum ama ışığın dışarıdan fark edilmesi de pek mümkün görünmüyordu.

Yanlarından geçerken kapılardan içeri baktım ama hepsi misafir odası gibi görünüyordu. Nihayet koridorun en sonunda, elbette gölgelerin en karanlık olduğu yerde Brad'in odasını buldum. Başta pek belirgin bir özelliği yoktu ama diğerlerine göre daha çok yaşanmış gibi görünüyordu. İçeri girip yatağın yanında bir çift ayakkabı görünce kesin doğru yerde olduğumu anladım.

Junior bize Brad'in yalnız yaşadığını ve nadiren misafiri olduğunu söylemişti. Şimdi anlıyordum ki bu büyük ihtimalle bodrumdaki cesetler yüzündendi. Bu farkındalıkla bütün bedenimden bir titreme geçti. İki cesedin bulunduğu bir evdeydim ve Tanrı bilir bu duvarların içinde daha kaç kişi can vermişti.

Tüyler ürpertici bir his omurgamdan aşağı süzüldü. Sanki biri bana dokunmak için uzanmış da son anda vazgeçmişti.

Hemen arkamı döndüm. Kimse yoktu.

Evet, burası kesinlikle lanetli bir evdi. Annem bir hayaletle karşılaşırsam ne yapmamı söylemişti?

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sorduğunda Aly'nin sesi beni yerimden sıçrattı.

Elimi göğsüme götürerek nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım. "Şey, kimseyle, pardon. Sadece Brad'in telefonunu arıyordum."

"Gelip yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Lütfen dışarıda kal."

"Aman iyi."

"Aly," dedim dişlerimi sıkarak.

"İyi dedim ya! Sadece acele et. Ayak parmaklarım karıncalanmaya başladı."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedim odayı aramaya devam ederek. "Mesela bir seri katilin oğlu olarak şu anda son iki kurbanı birkaç kat aşağıda olan başka bir katilin evinde sıkışıp kalmış olabilirdin. Çocukluk anılarının seni çığlık çığlığa kaçırmasına engel olmaya çalışıyor olabilirdin."

Aly o kadar uzun süre sessiz kaldı ki bağlantımın kesilmiş olabileceğini düşündüm.

"Aly?"

Sesi o kadar kısık geliyordu ki onu zar zor duyabildim. "Sanırım az önce biri garaj yoluna girdi."

El fenerimi kapadım, korku ve adrenalin damarlarıma hücum etti. "Kontrol edebilir misin?"

"Evet," diye fısıldadı. "Evin ön tarafına geçmeye çalışıyorum ama karda yürürken çıkardığım çıtırtıları duymalarını istemiyorum."

"Bekle. Sanırım bu oda araba yolunun bir kısmını görüyor olabilir."

Pencereye doğru süzüldüm, dışarıyı görebilecek kadar öne eğildim

ve... *Siktir!* Tam altımda bir araba vardı.

"Olduğun yerde kal," dedim Aly'ye. "Birileri geldi."

"Çık oradan!" diye fısıldadı.

"Çıkacağım," dedim ofise geri dönerken. "Sadece seni Brad'in bilgisayarından silmem gerekiyor."

"Hayır, Josh. Çıkmak zorundasın. Ya seni yakalarlarsa?"

"Yakalanmayacağım," dedim ona. "Junior sana adamlarının polisleri gördüğüne dair mesaj attı mı?"

"Hayır ama sivil bir araçla gelmiş olabilirler ya da Brad'in arkadaşlarından veya aile üyelerinden birileri olabilir. Josh, *çık dışarı.*"

"İşim biter bitmez çıkacağım. Gerekirse pencereden atlarım."

Pencereden atlamayı hiç istemiyordum ama Brad'in masasının etrafında dolanırken gözüm ekrana takıldı ve arama geçmişinden Aly'yle ilgili *ne kadar* çok şey silmem gerektiğini görünce galiba buna mecbur kalabilirdim.

Zaman kazanma umuduyla ofis kapısını kapayıp kilitledim, ardından Brad'in Aly'yi aramak için kullandığı tarayıcıyı silmeye başladım. İki tane gizli tarayıcısı vardı ve hızlı bir bakışla, bir tanesinin polisin Brad'i suçlamasına yetecek kadar şey içerdiğini görünce onu olduğu gibi bırakıp diğerini sildim. Ayrıca şifreli bir sabit diski vardı, hemen şifreyi kırdım ve arama yazılımımı çalıştırdım. Orada Aly'ye dair hiçbir iz yoktu, bu yüzden daha fazlasını kurcalamaya gerek duymadım. Zamanım kısıtlıydı ve içinde ne varsa, muhtemelen ruhumda derin yaralar açardı. Zaten bir ömür yetecek kadar yara almıştım, bu kadarı kafiydi.

"Josh?" diye fısıldadı Aly. "Neler oluyor?"

"Şşş," dedim kulak kesilerek. "Sanırım biri geliyor."

Tek tepkisi kısık, panik dolu bir ses çıkarmak oldu. Aynı şekilde hissediyordum. Ayak sesleri koridorda yankılanırken son bir hata deneyi yaptım ve Aly'yi gözden kaçırmış olabileceğim bir yer var mı diye baktım.

Hadi, hadi, diye içimden yalvardım ayak sesleri yaklaşırken. İlerleme çubuğu kaplumbağa hızında hareket ederken kapı kolu oynamaya başladı. Dışarıdaki her kimse, eve girdikten sonra doğruca bu ofise yönelmiş olmalıydı. Acaba onlar da mı Brad'in bilgisayarının peşindeydiler? Eğer öyleyse neden? Ve onu ele geçirirlerse ne yapacaklardı?

"Kilitli," diye homurdandı kısık bir erkek sesi. "Kapıyı kırıyorum."

Siktir, siktir, siktir.

Ona bir kadın cevap verdi. "Yapma. Arama emri uygulandığında bu çok şüpheli görünür. Sanırım komodininde yedek anahtarı vardı."

Adam öfkeli bir ses çıkardı. "Eğer ülkeden kaçtıysa bu sefer onu evlatlıktan reddediyorum, Vivian. Yemin ederim, bunu yapacağım."

Kalbimi sıkan o mengene gevşedi. Kapının diğer tarafında Brad'in ebeveynleri mi vardı? Annesinin adının V ile başladığını hayal meyal hatırlıyordum ve evlatlıktan reddetme lafını ancak bir ebeveyn söyleyebilirdi.

"Hazır başlamışken," dedi adam. "Hizmetçiyi de kovuyorum. Çöpler haftalardır çıkarılmamış gibi kokuyor."

Brad'in ailesinin çürüyen ceset kokusunu tanıyamamasını iyiye işaret olarak almam garip miydi?

Geri çekilme sesleri beni öyle rahatlattı ki neredeyse yere yığılacaktım ama içgüdülerime güvenerek Brad'in bilgisayarına başka bir USB bellek taktım ve bütün sistemin, sabit disklerin, arama geçmişlerinin, kısacası her şeyin bir kopyasını çıkarmaya başladım. Eğer ailesi bilgisayarını yok ederek işlediği suçların kanıtlarını ortadan kaldırmayı planlıyorsa, ben de yedek dosyaları yakalanmadan polislere ulaştırmanın bir yolunu bulurdum.

Tek kötü yanı, bu işlemin birkaç dakika sürecek olmasıydı. Bir sandalye kapıp Aly'nin daha önce yaptığı gibi kapının koluna dayadım. Ekstra önlem olarak geniş tabanlı bir şamdan bulup kapının altına sessizce bir takoz gibi sıkıştırdım. Brad'in İngiliz beyefendisi tarzındaki ofisinde bulunan antikalar en azından bir işe yarıyordu.

Ekrana göz atınca biraz daha zaman kazanmam gerektiğini anladım. Bu yüzden ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda kapıya yanaştım ve parmak gücümün yeterli olması için dua ederek kapı kilidini içeriden tuttum.

Anahtar diğer taraftaki yerine kayarken metalin metale çarpma sesi kulaklarımı doldurdu. Kilidin üzerindeki baskı bana birinin onu çevirmeye çalıştığını söylüyordu ama ben dişlerimi sıkarak onu yerinde sabit tuttum. Baskı arttı ve vücudumdaki bütün gücü parmak uçlarıma yönlendirmeye çalışırken alnımda ter damlacıkları oluşmaya başladı.

"Kahretsin, bu yanlış anahtar," dedi muhtemelen Brad'in babası olan adam.

"Nasıl yani?" diye sordu Vivian.

"Açmıyor."

"Çekil ben deneyeyim. Çok zorluyor olabilirsin."

"İyi," diye homurdandı adam. "Sen dene, ben de başka anahtar var mı diye bakayım."

Adam uzaklaşırken kadın kapıyı önce nazikçe, sonra işe yaramayınca suç ortağından bile daha sertçe zorlamaya başladı.

"Josh, insanların konuştuğunu duyabiliyorum," dedi Aly. "Lütfen güvende ol. Güvende olmana ihtiyacım var."

Kadın son bir hamle daha yaparken Aly'nin sözleri bana güç verdi. Parmaklarım eldivenin içinde terden kayganlaşmaya başlamıştı ve elim kaymadan ne kadar daha tutabileceğimi bilmiyordum.

Kadın sonunda vazgeçip iç çekti ve anahtarı çıkarıp kocası olduğunu tahmin ettiğim adamın peşinden gitti. Orada afallamış halde birkaç saniye durdum, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Hasiktir, işe yaramıştı.

Kendimi toplayarak bilgisayara döndüm, ilerleme çubuğu nihayet %100'e ulaşmıştı. USB'leri çektim ve sistemden iz bırakmadan çıktım. Ayak sesleri yeniden yaklaştığında bilgisayarı kapamış, pencereyi açmak üzereydim.

Bir tıkırtı bana zamanımın dolduğunu söyledi.

Ay ağaçların üzerinden yükselmişti ve ışığı aşağıdaki çardağa olan mesafenin yaklaşık üç metre olduğunu görmemi sağlıyordu. Hiç yoktan iyiydi. Beni dinliyor olabilecek herhangi bir varlığa sessizce dua ederek pencereye çıktım ve parmak uçlarımla pencere pervazına tutunarak sarkabildiğim kadar sarktım. Derin bir nefes alıp son bir kez aşağı baktım ve en yakın kirişi hedeflemeye çalışarak kendimi bıraktım.

Sarkma hareketim sayesinde düşüş mesafem kısaldı ve tam da istediğim gibi kirişin üzerine indim. Anlık bir zafer yaşıyordum ki kar yüzünden botlarım kaydı. İnsan boyutundaki bir dama taşı gibi düşerken panik çığlığı atmamam ya da acıdan kükrememem lanet olası bir mucizeydi. Kirişe önce kaval kemiklerim çarpıp beni öne fırlatınca sonraki darbeyi kaburgalarım aldı. O darbe de beni geri sektirip diğer kirişe omzumu çarpmama neden oldu ve sonunda ikisinin arasından kayarak bir patates çuvalı gibi alttaki verandaya düştüm.

Orada birkaç saniye öylece durdum ve en çok neremin acıdığını anlamaya çalıştım. Neyse ki başımı vurup bayılmamıştım. Aly güçlüydü ama bilinci yerinde olmayan yüz kiloluk bir adamı karda bir buçuk kilometre sürükleyecek kadar da güçlü değildi.

Kolum çekiştirilince başımı kaldırdım ve panik içindeki yüzünü gördüm.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı.

Onun çekmesi ve benim acınası ayağa kalkma çabamla birlikte nihayet dik durabildim denebilir. Aly hemen kolumu omzuna attı ve beni Brad'in arka bahçesini çevreleyen ormana doğru sürüklemeye çalıştı ama ona karşı koydum.

"Junior'ı ara," dedim inleyerek. "Adamına alarmı tekrar açmasını söyle."

"Bunun için zamanımız yok," diye ısrar etti.

Boştaki elimle çenesini tuttum ve ona yalvarırcasına baktım. "Lütfen, bana güven."

Yüz asıldı ama cebinden telefonunu çıkardı ve aramayı yaptı. "Selam. Hayır, iyi değiliz. Buraya birileri geldi. Alarmı açmanız lazım." Junior daha fazla bilgi almaya çalıştı ama Aly başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Açın işte."

Bir saniye sonra telefonu kapadı. "Tamamdır."

Yakındaki bir bahçe sandalyesini kaptım ve verandaya açılan Fransız kapılara indirdim.

"Ne yapıyorsun sen?" diye tısladı Aly.

Sandalyeyi tekrar indirdim, bu sefer kapıları kıracak ve alarmı çalıştıracak kadar sertçe.

Sandalyeyi kenara fırlattım ve Aly'ye doğru döndüm. "Kaçmamız gerek."

Başka bir şey söylememe gerek yoktu, kolumun altına girdi ve o kadar hızlı koşmaya başladı ki beni ağaçlara doğru çekerken ayakta durmakta zorlandım.

"Hey!" diye seslendi arkamızdan bir adam. "Gelin buraya!"

Ormana girdik, karla kaplı dalların altında gölgeler daha yoğun olduğu için yavaşlamamız gerekti.

Aly arkamıza baktı. "Bana orada ne yapmaya çalıştığını anlatmak ister misin?"

"Sanırım evdekiler Brad'in ebeveynleriydi," dedim. "Doğrudan bilgisayarına yöneldiler. Bahse girerim delilleri örtbas etmek istiyorlardı."

"Ve?" diye sordu.

"Ve bu eyalette bir evin alarmı çaldığında, polisler bir suç işlendiğine inandıkları takdirde arama emri olmadan içeri girebilirler."

Aly ne demek istediğimi anlayınca gözleri büyüdü. "Az önce polislere eve girmeleri için aradıkları bahaneyi verdin."

Başımla onayladım. "İçeri girip cesetlerin kokusunu aldıkları an, Bluhm ailesi için her şey bitmiş olacak."

Bana dönüp boynuma yapıştı ve beni aşağı çekerek dudaklarıma

hızlı bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde yüzündeki gülümseme o kadar parlaktı ki güneş doğmuş gibi hissettim. "Sen tam bir dâhisin."

Eğilip ona dilimi kullanarak ve makul miktarda elleyerek düzgün bir öpücük verdim.

Çekildiğimde nefes nefese kalmış gibiydi. Elini tutup parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Yakalanmazsak bir dâhiyim demektir."

Yüzündeki şehvet bir anda silindi. "Of, kahretsin. Doğru ya. Polisler muhtemelen çoktan yola çıkmıştır ve biz de takip etmeleri için karda ayak izleri bıraktık."

Ve işte böylece, iki suçlu birlikte gecenin karanlığına karıştık.

23

Aly

Artık "bir kış gecesi ormanda koşmak ne kadar eğlencelidir?" sorusunun cevabını biliyordum.

Hannibal Lecter'ın jinekoloğunuz olması kadar eğlenceliydi.

Ayaklarım kardan sırılsıklamdı, alçaktaki dallar yüzünden yüzüm o kadar çok çizilmişti ki sanki bir kâğıt öğütücüyle kavga etmiş gibi görünüyordum ve hava sıfırın altında olmasına rağmen harcadığım efordan terlemiştim. Aynı anda hem sıcaktan yanıyor hem de donuyordum ve fiziksel rahatsızlıklarım damarlarımda dolaşan korku ve adrenalinle birleşince o kadar kötü olmuştum ki dokunsan ağlayacaktım. Sıcak bir duş almak, ev yapımı tavuk suyuna çorba içmek ve evdeki tüm battaniyelere sarınıp kanepemde bir sığınak yapmak istiyordum.

Josh benden de perişan görünüyordu. Ayışığında ona bakmaktan kendimi alamıyor, aniden yere yığılmasından endişe ediyordum. Evin köşesini tam dönmüştüm ki onun pinpon topu gibi çardaktan aşağı düştüğünü görmüştüm. Kafasını çarpmadığına yemin etse de hâlâ tedirgindim. Hastanede, böyle düşüşlerde her şey çok hızlı gerçekleştiği için insanın morluklar belirene kadar neresini çarptığını anlayamadığını öğrenmiştim.

Neyse ki yakalanmadan önce evden çıkmayı başarmıştı. O içerideyken sakin olmaya çalışmış ama içten içe çıldırmıştım. Brad'in iki kurba-

nı aşağıda bir yerlerdeyken Josh'ın o evde mahsur kaldığını düşünmek midemi bulandırıyordu.

Josh'ın babasıyla yaşadıklarının tamamını bilmiyordum ama Tyler'ın söylediklerinden ve Josh'ın üstü kapalı yorumlarından bir seri katilin çocuğu olmanın tam anlamıyla bir kâbus olduğunu çıkarmak mümkündü. Yakınlarda cesetler olduğunu bilmek Josh'ın travmalarını canlandırmış olabilirdi ve ona attığım kaçamak bakışlar sadece fiziksel durumundan değil, ruh sağlığından da endişe ettiğim içindi.

Yaşadığı onca şeyden sonra alarmı çalıştırmayı akıl edebilmiş olması inanılmazdı ve ona yepyeni bir hayranlıkla bakmama neden olmuştu. Erkek arkadaşım sadece komik, nazik ve seksi değil, aynı zamanda çok da zekiydi. Hayatımda hiç kimseden bu kadar etkilenmemiştim ve peşimizde polislerle ormanda koşuyor olmasaydık onu durdurur ve dizlerimin üzerine çökerek bütün minnettarlığımı gösterirdim.

Josh bana baktı, şapkasının siperliği yüzündeki ifadeyi saklıyordu. "Buluşma noktası şu tepenin hemen ötesinde olmalı," dedi kısık bir sesle.

Ben de aynı şekilde kısık sesle konuştum. "Sence hâlâ bizi bekliyorlar mıdır?"

Tam o anda kulaklıklarımızdan Junior'ın sesi cızırdayarak geldi ve ikimizin de sıçramasına neden oldu. "Biz... burada... siz... nerede?"

Josh'la bakıştık ve hızlanarak tepeyi tırmanmaya başladık. Görünüşe göre minibüs, telsiz menzilinin hemen sınırındaydı.

"Bizi duyabiliyor musunuz?" dedim, sesim fısıltıdan halliceydi.

"Değil... siz... beni?"

Sinirle iç çekip tırmanmaya devam ettim. Yoğun bir kar vardı ve yüzeyi donmuş olsa da altı yumuşaktı. Josh'la birlikte her adımda karın içine gömülüyor, sendeleyip duruyorduk. Bacaklarım her adımda isyan ediyordu. Ayak parmaklarımı hissetmemeye başlamıştım ki bu donmanın ilk işaretiydi. Bir an önce minibüse binmemiz ve buradan siktir olup gitmemiz gerekiyordu.

"Peki ya şimdi?" diye sordu Josh.

"Daha iyi," dedi Junior. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Duyulacağından korkmasaydım sevinç çığlıkları atabilirdim. "Gayet net."

"Her yer polis kaynıyor," dedi Junior. "Lanet alarmı siz mi çalıştırdınız?"

"Sonra anlatırız," dedim. "Neredesiniz?"

"Buluşma noktasının yakınına park ettik. Siz iki salağın yaptığı şey yüzünden minibüsü oradan çekmek zorunda kaldık, ben de gözcü arabalarından birine atladım. Yola çıktığınızda sağa dönün ve karanlık bir toprak yolda siyah bir SUV arayın."

Yüzümü buruşturdum. Plan gizli ve sessiz hareket etmeyi gerektiriyordu ama şimdi komşulardan biri Brad'in annesiyle babası gelmeden önce evin yakınında minibüsü görmüşse olan biteni polise anlatabilirdi. En azından Brad'in ailesi geldiğinde minibüs orada değildi. Junior babasının palavracılık yeteneğini miras almıştı ama elit züppelerde işe yaradığından şüpheliydim.

Tamam, işler pek istediğimiz gibi gelişmemiş olabilirdi ama bana kalırsa, Brad'in ailesine suçlarını daha fazla örtbas etme şansı vermektense polislerin etrafta cirit atması daha iyiydi.

"Siz neredesiniz?" diye sordu Junior.

Ayağım tekrar karın içine gömüldüğünde bir küfür savurdum. "Geliyoruz..."

Josh kolumdan tutup beni aşağı çekti. "Polis arabası."

Bir arama ışığı başımızın üzerinden geçip ormanı 4 Temmuz gibi aydınlatırken içime yeni bir adrenalin dalgası akın etti. Josh'la tepenin kenarında çöktük. Neyse ki zirveye henüz ulaşmamıştık, bu sayede hâlâ gizlenebiliyorduk. Birkaç metre daha ilerlemiş olsak tamamen açıkta kalırdık.

Işık bir kez daha, bu sefer daha yavaşça ormanı taradı. Karın üzerine yattım, altımdaki taşlar ve düşmüş dallar vücuduma battı, giysile-

rim sırılsıklam oldu. Nefes bile almıyordum çünkü birinin arabadan indiğini ve bize doğru geldiğini belli edecek bir sesi kaçırmaktan çok korkuyordum.

Josh elimi kavradığında başımı biraz çevirip gözlerine baktım. Alıştığım o yumuşak kahverengilik yoktu artık. Artık çelik gibi kararlılardı ve siyaha çalıyorlardı. Elimi bana güven vermek için değil, bir tehdit anında beni hızla ayağa kaldırabilmek için tutmuştu.

Ben de aynı şekilde hazırdım. *Yakalanmayacaktık.* Eğer bu tekrar ormana doğru kaçmak anlamına geliyorsa bile yapacak bir şey yoktu. Birden damarlarımdaki adrenalin miktarı bir maraton koşabileceğim seviyeye fırladı.

Işık tekrar ağaçların arasından geçti, bu sefer daha da yavaştı ve geceyi kör edici bir beyaza boyuyordu. Bir çıtırtı duyunca nabzım fırladı. Josh elimi sıktı, parmakları kaçma ihtiyacıyla neredeyse titriyordu.

"Bekle," diye fısıldadım, sesin ne olduğunu anlamıştım. Tuzlanmış asfaltın üzerinde tekerleklerin çıkardığı sesti. Bulunduğumuz yerden bu sesi duyduğumuza göre yola tahmin ettiğimden daha yakın olmalıydık.

Işık ilerleyip bizim bulunduğumuz bölgeyi karanlığa boyayınca Josh titrek bir nefes verdi.

"Siktir," dedi Junior. "Geri çekil! Geri çekil!"

Işığı görmüş ve polislerin kendilerine doğru geldiğini fark etmiş olmalıydı.

Josh ve ben olduğumuz yerde kaldık ve kulaklıklarımızdan gelen sesleri endişeyle dinledik.

"Dön!" diye bağırdı Junior.

Yanıt her neyse duyamadık.

"Senin sikik boyan umurumda değil," dedi Junior. "Gerekirse ağaçların arasına gir."

Hattan beni irkiltecek kadar yüksek bir çizilme sesi geldi. Anlaşılan arabanın boyasına veda etmişlerdi.

"Motoru kapa!" diye bağırdı Junior.

Başımı hafifçe kaldırıp ışığın otuz metre ötemizi aydınlattığını gördüm. Oradaki ağaçlar daha sıktı, geniş yapraklılardan çok kozalaklılardı. Bir arabayı gizleyebilecek kadar bol olmalarını umuyordum. Gözlerimi kısıp gölgelerin içindeki yansımaları taradım ama metale çarpan bir ışık göremedim.

Başımı çevirip Josh'la göz göze geldim.

"Onları görebiliyor musun?" diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım ama Josh'ın yüzündeki endişe kaybolmadı. Çünkü bulunduğumuz açıdan onları görmememizin polislerin de bizi görmeyeceği anlamına gelmediğini biliyorduk.

Bakışlarını arkama dikti ve gözlerindeki dalgın ifadeden artık etrafımızdaki ormanı görmediğini anladım. Junior ve şoförü yakalanırsa diye yeni bir kaçış planı yapıyordu.

Josh kendi kendine beyin fırtınası yaparken ben de kulak kesildim ama kuzenimin düzensiz nefes alışları dışında hiçbir şey duyamıyordum. Spot ışığı bizimki gibi onun bölgesini de tarıyordu. Işığa odaklandım ve arabadan bir iz ya da polislerin araçlarından inip kontrol etme gereği duyacağı bir işaret bulabilecek mi diye bakındım.

"Seni buradan göremiyorum," dedim Junior'a. "Ormanda da kimse yok."

"Bakmaya devam et," dedi, sesi daha önce ondan hiç duymadığım kadar kısıktı.

Şu ana kadar Junior hep kendine güvenli, küstah ve kontrolcüydü ama şimdi sesi korkmuş geliyordu ve bu bana onun benden çok da büyük olmadığını hatırlattı. Uzak durduğum dayım ve kuzenlerimle tanıştığımdan beri ilk kez, içimde bir yerlerde aileye duyulan sorumluluğa benzer bir şey hissettim. Junior'ın yakalanmasını istemiyordum. Sadece Josh'la buradan çıkmak için bir yol bulmamız gerekeceğinden değil, Junior'ın kelepçelenmiş halde bir hücrede oturduğunu düşünmek hoşuma gitmediği için.

Neredeyse sövecektim. Bu hissi yaşamak için ne harika bir zamandı. Kesinlikle tam zamanıydı. Eğer polisler park halindeki arabaya yönelirlerse bir şeyler yapmam gerekecekti ve ben bunu gerçekten ama *gerçekten* istemiyordum. Bir gece için yeterince risk almıştım. Hatta bir ömre yetecek kadar risk almıştım.

Neyse ki iş o noktaya gelmedi. Işık ilerlemeye devam etti, taradığı alan gitgide uzaklaştı ve sonra orman onu tamamen yuttu.

"Siktir," dedi Junior. "Ucuz yırttık."

"Sizi geçtiler mi?" diye sordu Josh doğrulurken.

"Evet," diye cevapladı Junior. "Yanımıza gelmek için ormandan geçmeniz gerekecek. Yolda daha fazla polis olabilir."

Ayağa kalkıp üstümü başımı silkeledim. "Isıtıcıyı açın. Josh'la donmak üzereyiz."

Josh ayağa kalkarken daha yavaş ve zorlanarak hareket ediyordu, o kadar ki tam olarak ne kadar yaralandığını merak ettim. Ayakta durmayı başardığında, gece görüşüm mahvolduğu için sadece büyük bir gölgeden ibaretti. Ellerimi tuttu ve gözlerimle buluşacak kadar yakınıma eğildi. "İyi misin?"

"Ayak parmaklarım uyuştu," dedim.

"Kahretsin. Seni dışarıda bekletmemeliydim."

"Hayır, haklıydın," dedim ona. "Benim içeri girmem çok riskli olurdu. Gel hadi. Acele etmeliyiz."

Birlikte çalıların arasından tökezleyerek ilerledik. Yola bu kadar yakınken bitki örtüsü çok daha yoğundu ve bacaklarıma yayılan uyuşma nedeniyle sürekli bir şeylere takılıp duruyordum. Neredeyse düşeceğim ikinci seferin ardından Josh beni gelin gibi kucakladı.

Acı dolu bir homurtu çıkardığında kucağından inmek için kıpırdandım.

"Çok ağırım," diye itiraz ettim. "Ve sen de yaralısın."

Başını iki yana salladı, çenesini inatla sıkmıştı ve bakışlarını yere dikmiş ilerliyordu. "İyiyim. Hem çok kalmadı. Şu anda ayakta durmandansa kucağımda olman daha güvenli."

Ellerimi boynunun arkasında kenetleyip yanağına bir öpücük kondurdum. "Senin kollarında kendimi her zaman daha güvende hissediyorum."

"Öğk," dedi Junior anı mahvederek.

Ona karşı hissettiğim aile sıcaklığı anında uçup gitti.

Josh iyi olduğunu söylemesine rağmen SUV'ye ulaşmak yine de zor oldu. Ya yaraları ya da takılıp bizi karın içine düşürme korkusu yüzünden dikkatli hareket ediyordu. Ormanda ilerlerken birkaç kez durmak zorunda kaldık; ilki Junior bir şey gördüğünü sandığı için, ikincisiyse biz bir şey duyduğumuzu sandığımız içindi. Josh'la nefesimizi tutup kulak kesildiğimiz o anlar dayanılmaz derecede yavaş geçmişti.

Sonunda SUV'ye ulaştığımızda o kadar rahatlamıştım ki neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacaktım ve Josh'ın titrek nefesinden onun da benim kadar minnettar olduğunu anladım.

Brad'in arabasını mahallemde bulmamıza yardım eden, Jimmy adındaki yaşlı şoförün aracın arkasında köpekleri yanındayken koltuklarını örtmek için kullandığı birkaç battaniye vardı. Bunu bize arka kapıyı açarken kısık ve hırıltılı bir sesle açıklamış, ıslak köpek kokusu için özür dilemişti ama ben o kadar minnettardım ki kokmaları umurumda bile olmadı ve kullanmamıza izin verdiği için ona bol bol teşekkür ettim.

Josh'la birlikte ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çıkarıp ayaklarımızı battaniyelere sararken Jimmy ağaçların arasından çıkıp yola geri döndü. Ön koltukların altında ısıtıcılar vardı ama Josh'a ilk başta ısıtıcıya çok yaklaşmamasını söyledim çünkü vücut sıcaklığımızı yavaşça yükseltmemiz gerekiyordu. Ardından sırılsıklam ceketlerimizi çıkarıp elimizden geldiğince kuruduk ve kuzenime ekibinin görevden çekilmesinden sonra olan biten her şeyi anlattık.

Josh nedenini açıkladıktan sonra bile Junior alarmı çalıştırmamızdan memnun olmadı. Ona göre Brad'in ailesinin kanıtları ortadan kaldırması, elektrik şirketinin ya da babasının başına bir şey gelmesinden daha iyiydi.

Kuzenim davranışlarımız yüzünden bizi azarlarken Josh bana hoşnutsuz bir bakış attı, ben de başımı ona doğru eğip alçak bir sesle, "Sana iyi insanlar olmadıklarını söylemiştim," dedim.

Otoyola çıktığımızda ayaklarımızın akıbeti konusundaki endişelerim azalmaya başlamıştı. Josh'ın ayak parmakları tamamen uyuşmamıştı, sadece karıncalanıyordu, yani onda bir sorun yoktu. Benimkiler başta endişe verecek kadar soluktu ama şimdi rahatsız edici bir karıncalanma ve iğne batma hissi gelmişti. Bu kadar uzun süre soğuk ve ıslak kalıp da bu kadar ucuz atlatmam büyük şanstı.

Depo bölgesinin çıkışına yaklaştığımızda Junior'ın telefonu çaldı. Elini kaldırıp hepimize sessiz olmamızı işaret etti, sonra telefonu kulağına götürdü. "Evet?" Dinlerken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "İşbirliği yapıyorlar mı?" Birkaç saniye daha geçti, sonra başını yukarı aşağı sallayıp tekrar konuştu. "Anladım."

Telefonu indirip Josh'la bana döndü. "Polis cesetleri bulmuş."

Rahat bir nefes verdim. "Ah, çok şükür."

"Brad'in annesi haberi alınca bayılmış," diye devam etti Junior. "Babası ise polise evde her şeyi araştırmaları için izin vermiş. Anlaşılan oğullarının ne kadar sadist bir pislik olduğunu bilmiyorlarmış."

Josh başıyla onayladı. "Zaten o ceset kokusunu tanımadıklarında anlamıştım. Hizmetçini çöpü çıkarmayı unuttuğunu düşündüler."

Josh'a bakan Junior'ın gözleri kısıldı. "*Sen* nasıl tanıdın?"

Josh ağzını açmıştı ki onu susturdum. "Seni ilgilendirmez. Ayrıca ailesi bilmiyordu da ne demek? O evde Brad'in bilgisayarının peşindelerdi."

Junior isteksizce gözlerini sevgilimden ayırıp bana dikti. "Oğullarını bulmaya çalıştıklarını iddia etmişler. Tutuklama kararı çıktıktan sonra kaçtığını sanmışlar."

Koltuğumda geriye yaslandım. "Bu bizim için iyi, değil mi?"

Junior başıyla onayladı. "Telefonunu bulamamış olabiliriz ama adamlarımızdan biri cüzdanını ele geçirdi. Kredi kartını boyu ve cüssesi Brad'le aynı olan birine Kanada sınırına yakın bir yerde kullandıracağız. Böylece kaçmış gibi göstereceğiz. Bu da hem ailesini hem de polisleri bir süre oyalar."

Josh'la birbirimize baktık. Rahatlamıştık. Bu neredeyse en iyi ihtimal gibiydi. Brad'in işlediği suçlar açığa çıkacaktı. Ailesi soruşturmayı engelleyecek gibi görünmüyordu. Polisler onun ülke dışına kaçtığını düşünecekti, yani cesedini aramak için bir nedenleri olmayacaktı.

Hasiktir. Gerçekten de yaptığımız şeyden paçayı sıyırıyor olabilir miydik? Öyle görünüyordu ama bunu çok fazla düşünerek uğursuzluk getirmek istemiyordum.

Bunun yerine Josh'a sokuldum, kuzenim de önüne dönüp telefon görüşmesine devam etti. Josh kolunu omzuma doladı ve battaniyesini ikimizin üstünü örtecek şekilde düzeltti. Sonra başını eğdi ve burnunu kulağımın hemen üzerinden saçlarıma gömdü. Gözlerimi kapadım, mayışmaya başlamıştım ki sadece benim duyabileceğim bir sesle konuştu.

"İkinci kez bana verdiğin sözü tutmadın, Aly. Umarım sonuçlarıyla başa çıkabilirsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kahretsin. Ona geride kalacağımı söylemiş ve sözümü tutamamıştım. Yine. Ama kendimi savunacak olursam, iki durumda da istisnai koşullar vardı. Bunu anlıyordu mutlaka, değil mi?

Bunu dile getirip kendimi savunmak istedim ama şimdi sırası değildi. Josh mantıklı bir adamdı. Çoğunlukla. Belki yalnız kaldığımızda onu mantıklı düşünmeye ikna edebilirdim. Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı. En önemlisi, *o* da aynısını yapardı ama şimdiden şöyle diyeceğini duyar gibiydim: "Evet ama ben en başta yerimde kalacağıma söz vermezdim."

Güvenini kırdığım ilk seferden sonra akıllanırdım sanırsınız ama *yoook*, illa ikinci kez yapmam gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Josh'ı bu konuda kızgın olduğu için suçlayamazdım bile. Güven her iyi ilişkinin temeliydi ve ben daha temeli atılır atılmaz bizimkinde delikler açmıştım. Belki özür dileyerek durumu düzeltmenin bir yolunu bulabilirdim. Bir daha yapmayacağımı söylerdim.

Ama Tanrı yardımcım olsun ki, büyük bir parçam onun vereceği cezaya duyduğu heyecandan konuşamaz hale gelmişti. Benim aksime Josh şimdiye kadar güvenimi hiç sarsmamıştı ve içimden bir ses, bana vereceği her cezanın işkence çektireceği kadar zevk verici olacağını da söylüyordu.

Sonraki yirmi dakika sevgilimin kötü davranışlarımı düzeltebileceği tüm günahkâr yolları hayal ederek geçti. Gözümde kırbaçlar, zincirler, kelepçeler ve meme ucu kıskaçları canlanıyordu. Josh'tan önceki cinsel hayatım tam anlamıyla sıradan ve renksizdi ama sosyal medyada gördüğüm şeyler, okuduğum erotik kitaplar ve izlediğim fantezi pornoları sayesinde gelecekte beni bekleyen enfes cezaları hayal etmek çok da zor olmuyordu. Üstelik bunları düşünmek, gecenin olaylarını düşünmekten çok daha keyifliydi.

Görünüşe göre düşüncelere dalan tek kişi ben değildim çünkü depoya dönüş yolumuz neredeyse sessizlik içinde geçti. Geceye başladığımız binanın arka tarafına yanaşır yanaşmaz Josh bana olduğum yerde kalmamı söyledi ve sonra tekrar üşümeyeyim diye arabasını önden ısıtmak için SUV'den indi. Görünüşte bu jest çok tatlıydı ama bana bakarken gözlerinde beliren vahşi ışıltı avlanmak üzereymişim gibi hissetmeme neden oldu.

"Hey," dedi Junior.

Josh'ın karanlıkta ilerleyen siluetine bakmayı bırakıp kuzenime döndüm. Yüz ifadesinden bir süredir dikkatimi çekmeye çalıştığını anladım. "Evet?"

"Polisler gelip soru sorarsa ne yapacağını hatırlıyor musun?"

"Onlara hiçbir şey bilmediğimi söyleyeceğim," dedim.

"Ya sormaya devam ederlerse?"

"Bir avukatla konuşmayı talep edeceğim."

Junior başıyla onayladı. "Güzel. Avukatımıza yarın seni aramasını söyleyeceğim, böylece seni kimin temsil ettiğini öğrenirsin."

"Her şey için teşekkür ederim," dedim. Sonuçta ailemin yardımı olmasaydı Josh'la ben çoktan yakalanmış olabilirdik. Bu açıdan bakınca, ayda bir onlarla yemek yemek gözüme çok küçük bir bedel gibi geliyordu.

Junior omuz silkti. "Sen ailedensin. Biz ailemizi koruruz."

Onun için gerçekten bu kadar basit miydi? "Yine de teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi, rahatsız görünmeye başlamıştı. Josh'ın çalışır vaziyetteki arabasına baktı. "O herif ceset kokusunu nereden biliyor?"

Josh'ın geçmişini anlatmak bana düşmezdi ama Junior bunu ikinci kez soruyordu ve ona bir şey söylemezsem kuzenimin Josh'ın geçmişini araştıracağından emindim. Hem kendi iyiliğim hem de Josh'ın iyiliği için bunun olmasını engellemeliydim.

Yalan söylemek uzmanlık alanım değildi ama elimden geleni yaptım. "Çocukken ormanda çürüyen bir geyik bulmuş. Travma olmuş. O kokuyu hiç unutamadığını söylemişti."

Junior yüzünü buruşturdu. "Eminim öyledir."

Durumu tersine çevirmeyi umarak, "Senin adamların nasıl fark etti?" diye sordum.

Doğrudan gözlerimin içine bakarak cevap verdi, yüz hatları babasına her zamankinden daha fazla benziyordu. "Sence nasıl fark etmiş olabilirler?"

Yüzünü buruşturma sırası bendeydi. Onları gördüğüm anda tüylerimin diken diken olmasına şaşmamalıydı. İlk başta minibüste kalmak dünyanın en kolay işi gibi görünmüştü çünkü bu, eski askerlerden oluşan ölü bakışlı bir ekiple arama olabildiğince mesafe koyabileceğim anlamına geliyordu.

Onlar operasyonu iptal ettikten sonra Josh'la birlikte geride kalmaktan da aynı derecede memnundum, onlarla birlikte bir minibüste sıkışıp kalmaktansa sevgilimin gazabını göze almaya karar vermiştim. Şu anda, Josh'ın arabasından inip kapıma doğru ilerleyişini izlerken neden böyle bir karar verdiğimi merak ediyordum. Yerimde kalsaydım, Junior yanımda olacaktı ve bana bir hamle yapmaya kalkan herkesi vuracağından hiç şüphem yoktu. Minibüsten ayrılmamın nedeni bilinçaltımda cezamı artırmayı ummam mıydı? Yoksa sadece erkek arkadaşımı terk etme düşüncesine dayanamamam mıydı?

Düşüncelerimi dağıtmak için başımı iki yana salladım. Bilinçaltımın küçük bir rolü olabilirdi belki ama tepkim refleksifti. Josh geride kalıyorsa ben de kalırdım. Tartışma bitmiştir. Onu terk etseydim ve başına bir şey gelseydi kendimi asla affetmezdim. Ve planın daha en başından onu yalnız bırakmak olup olmadığını merak ediyordum. Sonuçta Brad'in ölmesinden Josh sorumluydu. Eğer bodrumdaki cesetler olmasaydı, ekip başka bir bahane bulup yakalanması için Josh'ı yine de geride bırakır mıydı?

Bu düşünce beni ürpertti. Minibüsten tam zamanında inmemiş olsaydım kuzenim buluşma noktasında beklememizi emreder miydi? Yoksa beni alt edip Josh'ı ortada bırakmaya mı çalışırdı?

Belki akrabalarım hakkında böyle şeyler düşünerek paranoyak davranıyor ve onlara haksızlık ediyordum ama içgüdülerim bugüne kadar beni yanıltmamıştı. Mafya ailemin üyelerine karşı biraz yumuşamış olabilirdim ama onlara asla güvenmezdim, özellikle de erkek arkadaşımın hayatı söz konusu olduğunda. Bu da aile yemeklerimizin kışın gece vakti ormanda koşmak kadar eğlenceli geçeceği anlamına geliyordu.

Josh kapımı açarak beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bakışları gözlerime odaklandı. Uzaktaki projektör ışıkları yüzünü yarı aydınlıkta, yarı gölgede bırakıyor, bana maskesini hatırlatıyordu. "Hazır mısın?"

Onu başımla onaylayıp kollarımı uzattım. Josh'a bir kez bakmak, eylemlerimin arkasındaki sonuçlar veya nedenler ne olursa olsun, onunla kalma kararımı değiştirmeyeceğimi anlamama yetmişti. İyisiyle kötüsüyle, kaderlerimiz birbirine bağlıydı.

Uzanıp beni battaniyelerimle birlikte kucağına aldı, kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. "Teşekkürler, Junior," diye seslendi arabanın içine doğru.

"Bize bir borcun var," diye karşılık verdi kuzenim.

Josh başını yukarı aşağı salladı. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Bunu dedikten sonra dönüp arabasına doğru yürümeye başladı. Arabaya ulaştığımızda beni hafifçe kaydırıp kapımı açtı ve koltuğa yerleştirdi. Hatta ayaklarım ısıtıcıya daha yakın olsun diye koltuğu öne çekti. Eğilip battaniyeyi sıkıca üzerime sardı. "İyi misin? Rahat mısın?"

"Beni nelerin beklediğini söyleseydin çok daha rahat olurdum," dedim.

Ayışığında dişlerinin vahşice göründüğü bir sırıtışla karşılık verdi. Bir şey söylemeyip kapımı kapadı ve kendi kapısına yöneldi. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünmüyordum ama topallaması, ceza verecek durumda olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Josh sürücü koltuğuna oturduğunda içimdeki hemşire devreye girdi. "Benim için ne planlamış olursan ol, eve gittiğimizde kaburgalarına bakmak istiyorum. Hırıltılı nefes alışını fark etmediğimi sanma."

Bana arsız arsız göz kırptı. "Beni üstsüz görmek için bahane arıyorsun sadece."

"Her zaman," diye karşılık verdim. "Ama cidden, kaburgalarını çarptın mı?"

Arabayı vitese takıp park yerinden yavaşça çıktı. "Sen nefesimi kestiğin için öyle, Aly."

Neredeyse inleyecektim. Bu bir hayır değildi. "Josh, eğer beni kırık bir kaburgayla taşıdıysan ben de seni cezalandırırım."

Yüzünde kocaman, muzip bir sırıtış belirdi. Gözlerindeki haylaz ışıltıyı görünce ne diyeceğini anladım. "Fan–"

Elimle ağzını kapadım.

Bir uyarı olarak avuç içimi yaladı, sonra ısırdı. Sertçe.

Bir çığlık attım ve elimi geri çektim.

"–tezi kokusu alıyorum," diyerek cümlesini tamamladı.

24

Josh

Favori dizilerimden birinden alıntı yapacak olursam: "Her şey canımı yakıyor ve ölüyorum."

Tamam, belki gerçek anlamda değil ama his olarak oldukça yakındı. Bacaklarım zonkluyordu. Sağ omzumdan dirseğime doğru yoğun, nabız gibi atan bir sızı yayılıyordu. Aly'nin sorularını geçiştirmiş olsam da kaburgalarımı çarptığım kesindi.

Muhtemelen kız arkadaşıma bana verdiği sözü tutmaması konusunda bir ders verecek durumda değildim ama bunu ona söyler miydim? Tabii ki hayır. Ne zaman hızlı bir hareket yapsam, sanki her an üstüne atlayacakmışım gibi irkilmesi fazla tatmin ediciydi.

Ön kapısının koluna gereğinden biraz daha hızlı uzandım ve Aly öyle bir sıçradı ki neredeyse saksının üzerine düşüyordu. Ah, bu çok keyifliydi. O kadar keyifliydi ki planladığım cezayı erteleyip tamamen psikolojik savaşa odaklansam daha mı iyi olur diye düşünmeye başlamıştım.

"İyi misin, bebeğim?" diye sordum, sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum. "Biraz gergin görünüyorsun."

Bana sinirli ama bir o kadar da sevimli bir bakış attı. "Sadece içeri girmek için sabırsızlanıyorum."

Doğru. Ona eziyet etmek ne kadar eğlenceli olsa da burada oyalanamazdık. Giysilerimiz hâlâ nemliydi ve üzerimizi değiştirip tedavi

gerektirebilecek herhangi bir yara alıp almadığımızı kontrol etmemiz gerekiyordu.

Anahtarımı kilide soktum ve kapıyı açarak Aly'ye önden buyurmasını işaret ettim. Yanımdan geçti, gözlerini kısmıştı ve vücudu bir saldırıya hazırlanır gibi gergindi. İçimden üzerine atlamak geliyordu ama kendimi tuttum. Bu gece zaten yeterince badire atlatmıştık; ihtiyaç duyduğu son şey kaç ya da savaş tepkisiyle devreye girecek bir adrenalin patlaması yaşamaktı.

Kapıyı kaparken tiz bir miyavlama kulağıma geldi. Fred kuyruğu dik, ağzı açık bir halde Aly'nin yatak odasından fırladı ve onu yalnız bıraktığımız için ne kadar kızgın olduğunu duyurdu. Belki de ona küçük bir kardeş getirmenin zamanı gelmişti, Aly ve ben çalışırken ya da özel Anne-Baba anları yaşarken ona eşlik ederdi.

Aly'yle tanışmadan önce kendi ailemi kurmayı hayal etmeye bile cesaret edemezdim çünkü genlerimi aktarmaktan çok korkardım. Ama şimdi, bu kadınla birlikte kendi küçük ailemi kurmaya başlamış gibi hissediyordum. Küçük canlılara zarar vermeyeceğime emin olduğumdan beri minik, pofuduk bir kedi yavrusu sahiplenme fikrini aklımdan çıkaramıyordum. Bir sonraki mantıklı adım bu gibi görünüyordu ve nasıl olacağını şimdiden gözümde canlandırabiliyordum. Dördümüz kanepede birbirimize sokulmuştuk, Aly şarabını yudumlar, ben onun ayaklarını ovarken günümüzün nasıl geçtiğinden bahsediyorduk, kediler de aramızda kıvrılmış yatıyordu.

Önümde Aly eğilip Fred'i kucağına aldı. "Gideli o kadar da uzun olmadı."

Fred onun çenesine öyle sert bir kafa attı ki kısık bir *pat* sesi duydum.

Ben ceketimi çıkarıp botlarımın bağcıklarını çözerken kavuşma anının tadını çıkarmalarına izin verdim. Yanlarına gittiğimde Fred ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle mırlıyor ve gözlerini mutluluktan kapamış halde Aly'nin omzunu yoğuruyordu.

Kulaklarının arkasını kaşıdım ve beni küçük bir hoş geldin nidasıyla ödüllendirdiğinde sırıttım. "Son birkaç gündür yaşadığımız karmaşadan sonra biraz ilgiye ihtiyacı var herhalde."

Aly ona daha sıkı sarıldı. "Zavallı bebeğim."

"Ben gidip duşu açayım," dedim ve eğilip Aly'nin şakağına bir öpücük kondurdum. "Temizlenmemiz ve ısınmamız gerek."

Bana döndüğünde gözbebekleri büyümüş ve yanakları kızarmıştı, en son birlikte duşa girdiğimiz zamanı düşündüğünü biliyordum.

Neredeyse inleyecektim. Tekrar onun içinde olmayı her şeyden çok istiyordum. Bütün geceyi yakalanacağımızdan ve sevgilimin kelepçelenmesini izlemek zorunda kalacağımdan korkarak geçirmiştim. Onun güvende ve iyi olduğuna dair güvenceye ihtiyacım vardı ve bana bunu verebilecek tek şey onun kollarımın arasında adımı inlemesiydi.

"Çok oyalanma," dedim ondan uzaklaşırken.

Telefonumu banyodaki tezgâhın üzerine koyup duşu açtım. Sesini sonuna kadar açmıştım çünkü Brad'in eve girmesinden sonra paranoyak hissediyor ve kapılara kurduğum yeni alarm sistemlerinden biri çalarsa duymak istiyordum. Aly'nin ailesinde evinin anahtarlarının olması hoşuma gitmiyordu. Sınırlar konusunda onlar da benim kadar kötü görünüyorlardı ve niyetlerine güvenmiyordum. Eğer çoktan bunu planlamıyorsa, belki de Aly'yi kilitleri değiştirmeye ikna edebilirdim. Depoya dönerken Junior'a attığı temkinli bakışlardan ona benim güvendiğimden bile az güvendiği anlaşılıyordu.

Kapıyı biraz aralık bıraktım ve ıslak kıyafetlerimi çıkarıp yere yığdım. Aynada kendime bir göz attığımda olduğum yerde donup kaldım. Sağ tarafımda koyu bir morluk oluşmaya başlamıştı. Bunun iyi bir işaret olmadığını anlayacak kadar ilkyardım biliyordum, derin bir nefes alarak ne kadar kötü olduğunu görmeye çalıştım. Kaburgalarım acıyordu ama acı, babamın çelik burunlu botlarıyla yan tarafıma tekme attığı zamanki kadar şiddetli değildi, bu yüzden çatlak olduğunu sanmıyordum.

Bakışlarımı kaldırdım ve neredeyse irkiliyordum. Son zamanlarda Aly'ye o kadar takmıştım ki son saç kesimimi atlamıştım ve saçlarımın bu kadar uzamış olması yorgunluktan gözlerimin altında beliren koyu halkalarla birleşince bana babalık eden canavara ürkütücü derecede benziyordum.

Kendime daha fazla bakamayarak başımı çevirdim ve duşa girdim.

Siktir, ne geceydi ama. Brad'in evinde o kadar uzun süre nasıl sakin kalabildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Brad'in sabit diskinden Aly'ye ait izleri silmem gerekmeseydi bilgisayara ulaşabileceğimden bile şüpheliydim.

Çürüyen cesetlerin o iğrenç, keskin kokusu beni en kâbus gibi çocukluk anılarımdan birine götürmüştü ve Brad'in evinde bulunduğum süre boyunca ağzımdan nefes alarak kokudan kaçmaya çalışmıştım. Derime sinen çürüme kokusunu hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirdim, temizlenme ihtiyacıyla yakındaki bir sabun kalıbını kaptığım gibi kendimi ovalamaya başladım.

Aly duşta yanıma girdiğinde hâlâ kendimi sabunluyordum ve onu kollarıma almayı ne kadar istesem de kendimi durduramıyordum.

"Josh?" dedi elini bileğimin üzerine koyarak.

"Kokusu hâlâ üzerimde," diye ağzımdan kaçırdım.

Yüzünün nasıl aniden ekşidiğine bakılırsa ne demek istediğimi sormasına bile gerek yoktu. Sabunu elimden alıp göğsüme yaklaştı ve burnunu tenime bastırdı. "Mis gibi kokuyorsun."

"Emin misin?" diye sordum ve sesimin bu kadar cılız çıkmasından nefret ettim.

Parmak uçlarında yükseldi ve boynumu kokladı. Sonra her iki kolumu kaldırıp onları da aynı şekilde kontrol etti. "Sadece limonotu kokusu alıyorum."

Başımı elindeki sarı sabuna doğru eğdim. "Bunun kokusu mu?"

Başıyla onaylayarak sabunu yerine bıraktı ve sonra tekrar bana dönerek ellerimi tuttu. "Sanırım ceset kokusunu babanla ilgili bir şey yüzünden tanıdın?"

Parmaklarını sıkarak ona tutundum. "Evet."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı kaldırıp gözlerimi arkasındaki bir noktaya diktim ve kelimeler ben durduramadan ağzımdan dökülmeye başladı. "On bir yaşıma bastığım yaz oldu. Babam nedense beni kasabaya götürdü. Arabası berbat kokuyordu, o kadar kötüydü ki tüm camlar açık olmasına rağmen mide bulantısından kendimi zor tutuyordum. Sonunda arabayı park ettiğinde öğürerek ona bu kokunun ne olduğunu sordum. Bir gece önce bir rakuna çarptığını, bir kısmının arabanın altına yapışmış ve sıcak hava dalgası nedeniyle çürümüş olabileceğini söyledi. O zamanlar babamın gözüne girmek için elimden geleni yapardım, bu yüzden temizleyecek bir şey bulmak için bagaja gittim. Ama bagajı açamadan babam beni öyle bir itti ki kaldırıma düştüm."

Sağ kolumu kaldırdım ve Aly'ye dirseğimi gösterdim. "Bu yara izi o zamandan kalma."

Aly eğildi ve yüzünde sempati dolu bir ifadeyle yara izimi öptü. "Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

Başımı yukarı aşağı salladım ve kolumun indirdim. "O zamanlar öfkesine alışmıştım ama o gün korkmuş görünüyordu. İnsanlar durup izlemeye başladığında kalkmama yardım etti, onlara bunun bir kaza olduğunu söyledi ve daha önce hiç yapmadığı şekilde benden özür diledi. Mağazaya gitmek yerine arabaya binmemi, böylece beni eve götürüp sıyrıklarımı temizleyebileceğini söyledi. Ama onun yerine beni evin önüne bıraktı ve iki günlüğüne ortadan kayboldu. Ondan sonra nereye gittiğini bilmiyorum ama geri döndüğünde araba tertemizdi, yeni gibiydi ve artık kokmuyordu."

Aly bana yaklaşıp kaburgalarımdan kaçınmaya dikkat ederek kollarını belime doladı, memeleri karnıma dayandı.

Bunca zamandır çıplak mıydı?

E tabii öyleydi. Duştaydık. Tanrım, babamla ilgili anıların beni hâlâ böyle kör edebilmesinden nefret ediyordum.

"Sence bagajda kurbanlarından biri mi vardı?" diye sordu Aly.

Ona sıkıca sarıldım ve çenemi başının üstüne yasladım. "Evet. Babam o yaz oldukça aktifti. Keşke tam tarihi bilseydim."

"Neden?"

"Çünkü onun öldürdüğünden şüphelenilen ama hâlâ bulunamayan birkaç kayıp kadın var. Tarih onlardan birinin kayboluşuyla örtüşüyorsa bu, ailesinin acısına bir nebze olsun son verebilir ya da polislerin onu bulmasına yardımcı olabilir. Bir keresinde detayları hatırlayabilmek için hipnozu bile denedim ama işe yaramadı. Hatırlayamadığım için kendimi lanet olası bir pislik gibi hissediyorum."

Aly kaşlarını çatarak geri çekildi. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi? Bunun için kendini suçlamamalısın. Sen bir çocuktun ve zihnin seni korumak için hatırlamaman gereken şeyleri bastırmış olmalı."

Başımı yukarı aşağı salladım ve onu tekrar kendime çektim. "Biliyorum ama bu yine de durumu kolaylaştırmıyor."

"Seni anlıyorum," dedi. "Ben de araba kazası konusunda aynı şeyi yaşıyorum. Hafıza kısmını değil ama suçluluk kısmını. Her ne kadar bunun benim hatam olmadığını bilsem de o sorumluluk duygusundan kurtulamıyorum."

"Epey bir yükümüz var, ha?"

Aly bir kahkaha koyuverdi. "Özür dilerim. Aslında hiç komik değil."

Onu omuzlarından tuttum ve yüzüne bakabilecek kadar geriye gittim. "Ne oldu?"

Burnunu kırıştırdı. "Sadece geçen geceyi ve asıl yükümüzü hatırladım."

Sırıttım. "Anlıyorum. 'Haha' diye güldüğün komik bir olay değil de bir 'hasiktir' kahkahası."

Gülümsemesi neredeyse anında silindi. "Bu gece senin için çok korktum."

Sözleri doğrudan kalbime saplandı. "Ben de senin için korktum."

Başını iki yana salladı, su damlacıkları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Hayır, ciddiyim, Josh. Seni geride bırakamazdım. Sadece Brad'in zavallı kurbanlarıyla o evde yalnız kalmana dayanamadığım için değil, Junior'ın seni sonra alacağına dair verdiği sözü tutacağına güvenmediğim için de."

Ah, demek o da bir şekilde suçun üzerime yıkılmasından ya da en azından yol üstünde harcanabileceğimden endişelenmişti. Bu hiç de iç açıcı bir düşünce değildi.

Şimdiye kadar şüphelerimi kendi paranoyam sanıyordum ama şimdi sevgilimin de aynı sonuca varmış olması, tehdidin çok daha gerçek olduğunu gösteriyordu. Bundan sonra ailesinin yanında daha dikkatli olmalıydım. Ve Nico'nun gözüne girmek için ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Aly'nin saçlarını yüzünden geriye doğru taradım, ardından parmaklarımı ensesine dolayarak onu kendime çektim. Hiç tereddüt etmeden yaklaştı ve dudakları bir öpücüğe hazırlanıyormuş gibi aralandı.

Başımı eğip alnımı onunkine bastırdım. Diğerleriyle gitmeyeceğini söylediğinde ne kadar korktuğumu hatırlayınca içimi ürperten bir soğukluk hissettim. "Beni riske atacak olsa bile onlarla gitmeliydin."

Gözlerinde inatçı bir parıltı belirdi ve geri çekilmeye çalıştı ama onu bırakmayıp sıkıca tuttum. Nefesi düzensizleşti ve kızgın görünmesine rağmen meme uçlarının sertleştiğini fark etmemek imkânsızdı.

"Bu işler öyle yürümüyor," dedi. "Benim için kendini feda edemezsin. Ortaçağda değiliz ve ben de kurtarılmayı bekleyen bir genç kız değilim."

"Minibüste kalmanın bütün amacı evde senden hiçbir iz bırakmamaktı, Aly."

"Bunu biliyorum," dedi.

"Ya bir komşu seni görseydi? Ya bir saç telin düşmüşse ve polisler onu bulursa?"

Işık hızında hareket edip öne atıldı, ardından dönerek kavrayışımdan kurtuldu. "Saçımı örmüştüm," dedi duşun izin verdiği kadar geri

adım atarak. "Ve eve en yakın olduğum an, seni verandadan kaldırdığım zamandı. Benden bir iz bulma olasılıkları, senden bir iz bulma olasılıklarından çok daha düşük."

Başımı iki yana sallayarak aramızdaki mesafeyi kapadım. "Benim saçlarım örtülüydü ve eldivenlerim vardı."

"Geride kumaş iplikleri bırakmış olabilirsin."

Onunla göz göze gelmek için çenesini yukarı kaldırdım. "Fiber analizi bugünlerde kan analizi kadar güvenilir ve tüm kıyafetlerimizin polyester olmasının bir nedeni var. Geride kalan lifler herhangi bir şeyden gelmiş olabilir."

Öfledi. "Peki, tamam. Sana verdiğim sözü tutmadığım için üzgünüm ama seni yalnız bırakmadığım için asla pişman değilim."

Onu döndürüp kollarımı omuzlarına doladım, böylece eğilip bir sonraki sözlerimi doğrudan kulağına söyleyebildim. "Kendimi senin için feda etmeye çalışmıyordum ve senin kurtarılmayı bekleyen bir genç kız olmadığını da biliyorum. Ben sadece seni güvende tutmak istiyorum. Bu konuda aşırıya kaçıyorsam özür dilerim ama seni önemsiyorum, Aly. Eminim Tyler, değer verdiğim insanlar sözkonusu olduğunda aşırı korumacı olduğumu sana söylemiştir."

"Bahsetmiş olabilir."

Üşümeye başladığını fark edince onu tekrar suyun altına çektim. "O zaman galiba bir çıkmazdayız. Birbirimizi kızdırmak pahasına da olsa, ikimiz de birbirimizi güvende tutmak için her şeyi yapacağız."

Kollarımı kavradı ve en yakındakine bir öpücük kondurdu. "Beni çok az önemsemendense çok fazla önemsemeni tercih ederim."

Ona sıkıca sarıldım. "Aynen."

Birkaç dakika bu şekilde kaldık, su üzerimizden akıyor ve gece boyunca maruz kaldığımız soğuğu yavaş yavaş eritiyordu. Sonunda sıcaklık kemiklerime kadar işledi, artık hiç üşümüyordum.

Aly henüz kendini temizlememişti, bu yüzden kollarımı çekip sabunu kaptım. Ona dokunmak, kendini iyi hissetmesini sağlamak için

her bahaneyi değerlendirirdim, bu yüzden sabunu sırtına sürerken acele etmedim. Bir yandan gerilen kaslarını gevşetmek için masaj da yapıyordum. Köpüklerin sırtından süzülüp mükemmel kıçına doğru kaymalarını izledim.

Çıplak kız arkadaşımın görüntüsü nihayet karanlık düşüncelerimi dağıtınca aletim canlanmaya başladı. Kaçmayı başarmıştık. İyiydik. Güvendeydik. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum, o yüzden ister haftalar, ister yıllar ister hayatımızın geri kalanı olsun, sahip olduğumuz her anı dolu dolu yaşamayı planlıyordum.

Sabunu tekrar yukarı sürdüm, ardından serbest elimle köpüklerin izlediği yolu takip ettim.

Aly başını öne eğip yumuşak bir inilti çıkardı. "Bu çok iyi geliyor."

"Güzel," dedim, sesim amaçladığımdan daha boğuk çıkmıştı.

Bana döndü, bakışları gözlerimden büyüyen aletime doğru kayarken dudakları aralandı. Ama yarı yolda durdu ve yan tarafıma baktı. "Pekâlâ, kaburgalarını daha fazla görmezden gelemem."

Sonraki beş dakika boyunca yaralarımızı inceledik. Canımı yakan birkaç dürtüklemeden sonra Aly kaburgalarımın sadece ezilmiş olduğuna ikna oldu. Omzum ve kaval kemiklerim de aynı durumdaydı ve Aly tam anlamıyla hemşire moduna geçerek duştan çıktıktan sonra tüm yaralarıma buz tutmak gerektiğini söyledi. Bu da duşu mümkün olduğunca uzun tutmak istememe neden oldu. Bütün gece o kadar üşüdükten sonra tenime soğuk bir şey bastırma düşüncesi dayanılmazdı ama Aly'nin yüzündeki inatçı ifadeye bakılırsa onunla tekrar tartışmaya kalkarsam kaybederdim.

Neyse ki ağaç dalları yüzünden yüzümüzde ya da boynumuzda oluşan çiziklerin hiçbiri dikiş gerektirecek kadar derin değildi. Yine de çirkin görünüyorlardı ama iyileşene kadar önümüzdeki iki hafta boyunca Aly'nin evinde kilitli kalmak için bir bahane daha bulduğuma memnundum

Son sıyrıklarıma baktıktan sonra geri çekildi ve altdudağını beni çıldırtacak şekilde dişlerinin arasına aldı. "Çok kolay kurtulduğumuzu düşünmüyor musun?"

"Çok mu kolay? Hayır," dedim kaburgalarımı göstererek. "Ama bir yanım hâlâ kötü bir şeyin patlak vermesini bekliyor."

Kaşlarını çattı ve kendini sabunlamaya başladı. Göz temasını korumak için elimden geleni yaptım ama lanet olsun, memeleri tam karşımdaydı, üzerlerinden köpükler damlıyordu ve ellerimi çok güzel doldururlarmış gibi görünüyorlardı; sıcak, kaygan ve her okşamama duyarlı olurlardı.

"Belki de kendi başımıza halletmediğimiz içindir," dedi benim edepsiz düşüncelerimden bihaber. "En azından benim için öyle. Kontrolün her zaman bende olmasına alışkınım. Şimdiyse çok iyi tanımadığım dayıma ve kuzenlerime güvenmem gerekmesi içime sinmiyor. Cesedin nerede olduğunu, Brad'in araba parçalarını kime satacaklarını, polisleri onun Kanada'ya kaçtığına tam olarak nasıl inandıracaklarını bilmek istiyorum."

"Belki aile yemeğinde Nico'yu şarapla kandırıp sorarsın."

Başıyla onayladı. "Fena fikir değil. Junior'ın soruşturmayla ilgili bu kadar detaya nasıl hâkim olduğunu da öğrenmek istiyorum."

"Rüşvetçi polisler sayesinde," dedim. En mantıklı cevap buydu.

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Ben de öyle düşünüyordum."

Kendime engel olamayarak uzandım ve omzunu okşadım. "Rüşvetçi polisler olması fikrinden ne kadar nefret etsem de içeride adamımızın olması bize fayda sağlayabilir. Junior'a soruşturmayla ilgili bilgi sızdırmaya devam ederse, bizim ya da ailenin aleyhine bir şey bulduklarında haberimiz olur. Hatta yeterince yozlaşmışsa, delilleri bile ortadan kaldırabilir."

Aly yüzünü buruşturdu. "Böyle bir şeyden faydalanmak hoşuma gitmiyor. Brad'in yaptıklarına çok yakın geliyor."

Omzunu sıktım. "Hapse girmeyi mi tercih ederdin?"

"Hayır," dedi. "Sadece hoşuma gitmiyor işte ve evet, bunun beni muhtemelen ikiyüzlü yaptığının farkındayım."

Sırıttım. "Koca bir ikiyüzlü."

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

Bileğini tuttum ve onu kendime çektim. "Ama çok da seksi."

Yüzünü göğsüme bastırdığım için cevabı boğuk çıktı.

"Az önce senin de bana seksi dediğini varsayıyorum."

Arkama uzanıp popomu öyle bir çimdikledi ki refleksle ileri doğru sıçradım, bu da sikimi kaygan tenlerimizin arasına sıkıştırdı. Geri çekilip alaycı bir şey söylemesini bekledim ama onun yerine Aly bana sürtünmeye başladı. Ona duyduğum ihtiyaç yeniden coştu ve sikimi onun dar, ıslak amına sokmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayınca diğer tüm düşünceler kayboluverdi.

"Aly," dedim ondan uzaklaşarak. "Şu anda seni çok istiyorum ama bir şeyler yemezsem bayılacağım."

Yüzü düştü ama çabuk toparlandı ve başını iki salladı. "Hayır, haklısın. Ben de aynı durumdayım."

Bir elimi kaldırıp yanağını avucuma aldım. "Ayrıca bunu itiraf etmekten utansam da, şu anda o kadar acı çekiyorum ki sana hak ettiğin şekilde tapabileceğimi sanmıyorum."

Yüzünde anlayış dolu bir ifadeyle başını yukarı aşağı salladı. "Sen kendini daha iyi hissedene kadar bekleyebilirim. Buna değeceğini biliyorum." Bana buruşmuş parmak uçlarını göstermek için bir elini kaldırdı. "Zaten buruşmaya başladım, çıkalım artık."

Gülümsediğimi görmesin diye arkamı döndüm. Sevgilime yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmeli miydim? Belki. Ama birkaç saat sonra onu uyandırdığımda bunun için beni affetmeye fazlasıyla istekli olacağını hissediyordum.

25

Aly

Gecenin bir yarısı bir sesle uyandım. Çok güzel bir rüya görüyordum ama... Gözlerimi açar açmaz ne hakkında olduğunu unutuvermiştim. Sanırım soğuk bira ve sıcak bir kumsal vardı. Kışın ortasında bir Karayip tatili için neler vermezdim. Biraz para biriktirmiştim. Belki önümüzdeki iki hafta içinde bir ara Josh ve ben...

Tavanım kırmızıya boyanmıştı. Tavanım neden kırmızıydı?

Siktir, evim mi yanıyordu?

Hızla doğrulmaya çalıştım ama bileklerimdeki ani bir çekişle yatağa geri savruldum. Panikle başımı kaldırıp yukarı baktım ve donakaldım. Bileklerimde siyah ipek kelepçeler vardı ve onları bağlayan ipler, çözülmesi imkânsız görünen karmaşık bir düğüm halinde yatak başlığıma doğru uzanıyordu.

Korku ciğerlerime bir yumruk indirerek nefesimi kesti. Josh yanımda değildi. Ben uykuya dalmadan önce Josh'la sarılmış yatıyorduk, Fred de üstümüze tünemişti. Şimdi ikisi de ortalıkta yoktu ve ben de yarı uykulu olmalıydım çünkü tek düşünebildiğim Brad'in aslında ölmediği ve başladığı işi bitirmek üzere evime tekrar girdiğiydi.

"Ah, güzel," diye seslendi derin, mekanik bir ses. "Uyanmışsın."

Bakışlarımı çabucak o yöne çevirdim.

Yatağımın karşısında oturuyordu, üstü çıplaktı ve videolarında sık sık kullandığı koyu kırmızı ışıkla aydınlanmıştı: Yüzü Meçhul Adam.

Maskesi hatırladığımdan daha tehditkâr görünüyordu, elmacıkkemikleri daha keskin, siyah gözleri daha derindi. Devasa gövdesi küçük koltuğumu sanki bir çocuk için yapılmış gibi gösteriyordu. Dövmelerinin ne kadar ürkütücü olduğunu neden hiç fark etmemiştim? Karanlık, kıvrımlı şekiller, cehennemden çıkmış gotik kâbuslar gibi kollarından yukarı doğru tırmanıyordu.

Bir elinde daha önce hiç görmediğim, kavisli ve tüyler ürpertici bir bıçak vardı, av derisi yüzmek için yapılmış gibiydi. Bıçağı öylesine rahat bir tavırla tutması ve parmaklarının arasında döndürmesi onu daha da tehlikeli gösteriyordu. Sadece silahlarla arası iyi olan biri onları bu kadar kayıtsızca, sanki kolunun bir uzantısı haline gelmiş gibi tutabilirdi.

Bu sadece Josh, diyerek kendime telkinde bulunmaya çalıştım ama bu bilgi hızla atan kalbimi pek de sakinleştirmedi.

Kibar, esprili erkek arkadaşım gitmişti. Onun yerinde tehdit saçan bir adam oturuyordu. Maskeyi taktığında sanki başka birine dönüşmüştü. Ya da bu doğru değildi. Belki de o hâlâ çok değer verdiğim Josh'tu ve maske takmak, kişiliğinin gündüzleri bastırdığı karanlık yanını ortaya çıkarıyordu. Şehvetim kadar korkularımı da arzulayan birini.

Bıçağı kaldırıp bana doğrulttu ve başını huzursuz edici, hiç Josh'lık olmayan yabancı bir hareketle yana eğdi. Evime girenin başka bir maskeli yabancı değil de erkek arkadaşım olduğundan emin olmak için ona tekrar baktım. Morarmış kaburgası kimliğini doğruluyordu ama kalbim hızla atmaya devam ediyordu.

"Aç bacaklarını," dedi.

Gözlerimi aşağı kaydırdığımda örtünün belimde toplandığını gördüm. Yatağa girerken giydiğim siyah saten atletle şort hâlâ üzerimdeydi ve bunun için minnettardım. Bağlandığım sırada uyuyor olmam yeterince kötüydü ama soyulurken uyumaya devam etseydim, neyim olduğunu anlamak için bir uyku kliniğinden randevu almak zorunda kalırdım.

Yüzü Meçhul Adam'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu, bu yüzden dirseklerimin üzerinde doğruldum ve bacaklarımı yavaşça

ayırdım. Öne doğru eğilerek örtüyü üzerimden işkence edercesine yavaşça çekti. Tenim şimdiden öylesine hassaslaşmıştı ki kayan kumaşın her santimini üzerimde gezinen eller gibi hissediyordum.

Bana ne yapmayı planlıyordu?

Akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Kırmızı ışık yatağımın ayakucunun yakınlarına, yere konmuş olmalıydı çünkü şimdi Josh ışığın önünde durmuş, duvara edepsiz bir Batman sinyali gibi dev silueti yansımıştı.

Işığı yakarsan anında gelir. Kelime oyunum kastiydi.

Bu düşünce bende gülümseme isteği uyandırdı ama bunun sadece başımı belaya sokacağını hissediyordum ki zaten yeterince derine batmıştım. Beni bağlayan adamla alay etmenin zamanı değildi. Belki bu iş bittikten ve vereceği cezanın ne olduğunu öğrendikten sonra şımarıklık yapmaya başlayabilirdim ama o zamana kadar daha fazla ceza almama sebep olacak şekilde davranamayacak kadar korkuyordum.

Bıçağı tekrar döndürdüğünde bakışlarım ona kaydı. Şimdiye kadar ortak yatak odası fantezilerimizden kısaca bahsetmiştik ama çizgiyi nereden çektiğimizi açıkça belirtmemiştik ve sınırlarımızın birbirinden çok farklı olabileceğinin farkına varmak beni biraz gerdi.

Güvenli kelime yok, diye hatırlattım kendime. Beni çok zorlarsa durmasını söyleyebilirdim. Yaşadığımız onca şeyden sonra sözünü tutacağına dair ona güveniyordum.

Bir dizini yatağa, açılmış bacaklarımın arasına koydu. Boştaki elini kalçamın yanına dayadı ve öne doğru eğilerek üzerime çıktı. Kahretsin, çok iriydi. Omuzları o kadar genişti ki artık tavanı göremiyordum. Üzerimde dengede dururken göğsündeki ve gövdesindeki kaslar geriliyordu. Her nasılsa, son zamanlarda onu çok sık görmek bana boyut farkımızı unutturmuştu ama şimdi ona böyle bakarken ne kadar büyük olduğunu iyice idrak ediyordum.

Bir metal parıltısı bakışlarımı elindeki bıçağa çevirmeme neden oldu. Ellerim bağlıydı ve bıçaklı, maskeli bir adam üzerime doğru geliyordu. Bu, aylardır kurduğum bir fanteziydi ama gerçekte yaşamak

çok daha farklıydı. Evet, tahrik olmuştum. Saten şortumun içine külot giymemiştim ve kumaşın arzumla ıslandığını hissedebiliyordum. Ama aynı zamanda düşündüğümden daha çok korkuyordum. Tek dayanağım Josh'a güvenmemi söyleyen içgüdüm ve ıslarla beni incitmek istemediğini söylemiş olmasıydı. Sadece korkumun şehvete dönüştüğü anı arzulamasıydı. Eğer yanılıyorsam bu gece benim için çok kötü geçebilirdi.

Bu düşünce daha da ıslanmama neden oldu.

Korkumun keskinliği arzumu karanlıklar alemine sürükledi ve diğer duyularımı güçlendirdi, tenimi o kadar hassaslaştırdı ki her santimim erojen bir bölgeye dönüştü. Yüzü Meçhul Adam bıçağının ucunu bacağımın iç kısmında yukarı kaydırdı. Bütün vücudum titrerken inlememi bastırmaya çalıştım.

Ruhsuz gözlerini benimkilerle buluşturmadan önce bıçağın ilerleyişini takip etti. "Korktuğunda çok güzel oluyorsun."

Tanrım, bu çok sorunlu bir düşünceydi.

Ve acayip hoşuma gitmişti.

Sadece bıçağın tehdidi beni onun altında hareketsiz tutuyordu. Bıçak olmasaydı çoktan kıvranmaya başlamış olurdum. Kadınlığım zonkluyordu ve sızıyı hafifletecek bir şeye, klitorisimde bir sürtünmeye ya da daha iyisi, onun devasa aletinin beni doldurmasına ihtiyacım vardı. Öylesine büyük ve sert bir şeyi içime almaya çalıştığım o ilk anı, etrafında esnerkenki o keskin sızıyı asla unutmayacaktım. İlk raunttan dolayı hâlâ biraz sızım vardı ve bunun ikinci seferi çok daha iyi kılacağını biliyordum. İlk başta daha acı verici olacaktı ama içime tamamen gömülünce o acı mutlak bir haz ve mutluluğa dönüşecekti.

Üstümde derin bir nefes aldı, yüzümdeki arzuyu gördüğüne şüphe yoktu. Eskiden her duygumun yüzümden okunmasının kötü olduğunu düşünürdüm ama Josh'ın bu duygulara verdiği tepkiler asla değişmek istemememe neden oluyordu.

Bıçak, etime batacak kadar keskin ama derimi kesmeyecek kadar nazik bir baskıyla biraz daha yukarı çıktı. Bacaklarımın arasına

yaklaştıkça nefesimi tuttum. Bakışlarım Yüzü Meçhul Adam'ın gerilen kaslarının ve kıvrımlı dövmelerinin üzerinde gezindi, sonra tekrar göz çukurlarındaki dipsiz siyahlığa geri döndü. Bu, hayatımın hem en ateşli hem de en korkunucu anıydı ve hareket etmeden durmak başlı başına bir işkenceydi, ki muhtemelen o da tam olarak bunu amaçlıyordu. Cezamın hem fiziksel hem zihinsel olacağını bilmeliydim.

"Kımıldama," dedi.

Donup kaldım, hatta bıçağı tenimde döndürüp ucu yukarı gelecek şekilde şortumdan içeri sokarken nefesimi bile tuttum. Kumaş gerginleştirken üst bacağımda bir çekilme hissettim ve bıçağı daha da bastırınca odayı saatenin kesilme sesiyle birlikte yumuşak bir iç çekiş doldurdu. Derliyi kesen neşter sesine rahatsız edici derecede yakın bir sesti bu ve korkumu bir kademe daha artırdı.

Aşağıya baktığımda şortun sağ tarafının kenara düştüğünü gördüm. Bıçağı diğer bacağıma çevirip orayı da aynı şekilde kesti. Üzerimde yalnızca küçük bir kumaş parçası kalmıştı ama bıçağın ucuyla o parçayı da aşağı çekti ve artık tamamen gözlerinin önündeydim. Odanın soğuk havası sıcak ve ıslak kıvrımlarıma çarpınca ürperdim.

Bıçağı tek bir hamleyle döndürerek ucu aşağı bakacak şekilde tuttu ve sapını kavrayarak yumruğunu yatakta yanıma dayadı. Vücudunun ağırlığını o eline verirken diğer elini kaldırdı ve o el doğrudan bacaklarımın arasına girerek beni avuçladı. Ona sürtünme isteğim öyle güçlüydü ki, bastırma çabasıyla dudaklarımdan bir inilti koptu. Eli çok sıcaktı ve tam da ihtiyacım olan yere çok yakındı.

"Sırılsıklamsın," dedi. Sesi, bu kadar tahrik olmamdan dolayı o da benim kadar işkence çekiyor gibi çıkmıştı.

Kollarımı kaldırmaya çalıştım, ona dokunmak istiyordum ama ihtiyaçtan o kadar kendimden geçmiştim ki lanet olası bağları tamamen unuttum ve pat diye yatağa geri düştüm. Tam o anda parmaklarını içime soktu. Bu ani hareket karşısında o kadar şok olmuştum ki sırtım yataktan fırladı ve ağzımdan sesli bir nefes çıkıverdi. Bana alışmam

için zaman tanımadı, parmaklarını olabildiğince derine itti ve avucunu klitorisime sürterek beni resmen eliyle becermeye başladı.

Kıvrandım, bir yanım uzaklaşmak isterken diğer yanım ona daha da yaklaşmak istiyordu. Her şey çok hızlıydı, çok fazlaydı ama istilası ne kadar ani olursa olsun içimdeki bir şey sıkı sıkıya gerilmeye başlamıştı bile. Hayır. Şimdiden boşalmaya yaklaşmış olmamın imkânı yoktu.

Yüzü Meçhul Adam üçüncü bir parmak eklediğinde ıslak ve kaygan sesler odayı doldurdu, hatta neredeyse kesik nefeslerimin sesini bastıracak kadar yüksekti. Hareketleri sertti, acımasızdı, parmaklarını içime o kadar sert sokuyordu ki memelerim hopluyordu; dengemi korumak için bir yol arayarak topuklarımı çarşaflara bastırdım. Beni sanki bana kızgınmış gibi beceriyordu, sanki buradaki amaç boşalmam değildi. Sonrasında başıma gelecekleri düşünüp tedirgin olayım diye beni olabildiğince hızlı zirveye çıkarmak için yapılan bir işkenceydi.

Orgazmımı engellediği bir önceki sefer beni neredeyse öldürüyordu ve o zaman eğlenceli bir ruh halindeydi. Şimdiki gibi bana bir ders vermeye kararlı olduğunda bunun ne kadar eziyet verici olacağını hayal bile edemiyordum.

Korkmalıydım, belki de korkuyordum ama böylesine hükmedilmek, bu denli kontrolü bırakmak inanılmaz heyecan vericiydi. Bu düşünce anlık direncimi kırmaya yetti. Topuklarım gevşedi, kalçamı ondan kaçırmak yerine avucuna doğru bastırmaya başladım.

Görünüşe göre, beklediği şey buydu. Ona sürtünerek hareket etmeye başladığım an parmaklarını çekti ve kadınlığım boşa kasıldı. Dudaklarımın arasından kaçan öfkeli tıslamayı engelleyemedim. Ona ihtiyacım vardı. Bu ani kayıp dayanılmayacak kadar fazlaydı. Bunu bana tekrar yapmaya, beni bu kadar çaresizleştirmeye nasıl cüret ederdi.

Daha beterini yapmasını sabırsızlıkla bekliyordum.

İçimden çıkardığı parmakları kırmızı ışıkta ıslak ıslak parıldıyordu. Topuklarının üzerine oturdu ve maskesini biraz yukarı kaydırıp elini altına soktu. Bir emme sesi bana parmaklarında kalan zevk suyumu

diliyle temizlediğini söylüyordu. İç duvarlarım bu düşünceyle kasıldı, bunu izlemeyi hiçbir şeyi istemediğim kadar çok isterdim ama yasaktı ve öfkem yeni boyutlara ulaştı. O parmakların ağzında değil, yeniden içimde olması gerekiyordu. Başta ne kadar şok edici gelse de yeniden içime öyle sertçe girmesini arzuluyordum.

"Ben de göreyim," dedim, sesim şehvetten boğuklaşmıştı.

İlk başta bunu yapacağını düşünmemiştim ama sonra maskesini yalnızca dudaklarını gözler önüne serecek kadar yukarı kaldırdı. Dışarı çıkardığı dilini günahkâr bir edayla döndürerek her damlamı parmaklarından temizledi. Sadece bu görüntü bile beni neredeyse boşaltacaktı.

Maskesini tekrar yüzüne çekti, siyah kotunun altındaki kabarıklığı fark eder gibi olmuştum ki ayak bileklerimi kavrayıp beni aşağı doğru çekti. Kollarım başımın üstünde dümdüz uzandı, ipler tamamen gerildi. Bir eli beni bırakıp yatağın ucunda görüşüm dışında kalan bir şeye uzandı.

Elini kaldırdığında anal tıkaç gibi görünen bir şey tuttuğunu gördüm, koyu mavi silikonun ucu dar, ortası şişkindi, yukarı doğru sivrilip geniş bir tabanla bitiyordu. Yüzü Meçhul Adam tekrar bacaklarımın arasına yerleşti ve dizlerimden birini yukarı doğru kaldırarak göğsüme bastırdı. Tıkacın ucunu karnımdan aşağı doğru sürükleyerek kıvrımlarımın arasına sürttü.

"O kadar ıslaksın ki kayganlaştırıcıya gerek bile yok," diye mırıldandı, ses değiştirici yüzünden kelimeleri nefis bir boğuklukta çıkıyordu. Oyuncağı yavaşça içime iterken siyah göz çukurları bacaklarımın arasına odaklanmıştı.

"Senin için her zaman ıslağım," diye soludum ve ona daha fazla erişim sağlamak için diğer bacağımı da yana doğru açtım. Tıkaç istediğimden küçük olmasına rağmen sürtünmeye aç iç duvarlarım onu hemen sımsıkı kavradı.

Yüzü Meçhul Adam erkeksi bir onay sesi çıkararak tıkacı içimde döndürerek ıslaklığımla kapladı. Sonra içimden çıkarıp ucunu kıçımda gezdirdi. Parmaklarını kullandığı gibi sert davranacak diye endişelen-

dim ama bu kez yavaş davrandı ve canımın yandığına dair ilk belirtide durarak alışmam için bana zaman tanıdı. Tam alıştım derken ortadaki kalın kısma gelince her yanım kasıldı ve vücudum tıkaca direnmeye başladı.

Yüzü Meçhul Adam aşağı uzanıp başparmağının ucunu klitorisime bastırdı. O, küçük daireler çizerek masaj yaparken başım geriye düştü, arada sadece hassas noktama nazik fiskeler atmak için duruyordu.

Ah, siktir, bu çok iyiydi.

Hareketini tekrarladı ve kaslarım zevkten gevşerken tıkacı daha derine itti. En geniş kısmı içeri girdiğinde, geri kalanını almak daha kolay oldu ve bir anda oyuncak tamamen içimdeydi. Başparmağını geri çekti ve ben aynı anda hem çok dolu hem de çok boş kaldım. Kadınlığım hâlâ zonkluyor, doldurulmayı arzuluyordu ve iç kaslarım her kasıldığında tıkacı hissedebiliyordum.

Yüzü Meçhul Adam yatağın üzerinden başka bir şey aldı ve görmem için havaya kaldırdı. Küçük, kare şeklinde bir plastikti, bir çeşit uzaktan kumandaya benziyordu.

Kıçımdaki tıkaç titreşmeye başlamadan önce tek uyarım keskin bir *klik* oldu.

Bir çığlık attım, ayaklarım tekrar örtülerin üzerinde debelenmeye başladı, bu ani hisse hazırlıksız yakalanmıştım. Hasiktir, anal vibratör diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

İki büyük el bacaklarımı indirerek beni yerimde durmaya ve *hissetmeye* zorladı ve ah, Tanrım, hem de ne hissettim. Vücudumun o kısmının hiç bu kadar farkında değildim. İçimdeki bazı noktaların birbirine ne kadar yakın olduğunun da öyle. Her nasılsa, kıçımdaki titreşimi amımda hissediyordum ve önceden anal oyunları az biraz zevkli bulurken şimdi gerçekten zevk alıyordum. Hatta sadece zevk almakla da kalmıyordum. Bu şekilde devam eder ve başka bir uyarıcı daha eklerse öyle sert boşalırdım ki muhtemelen fışkırırdım.

Başka bir *klik* sesiyle titreşim kesildi ve beni nefes nefese bıraktı.

Bacaklarımı yatağa bastıran eller kalçalarıma doğru kaydı ve ben ne olduğunu anlayamadan beni yüzüstü çevirdi. Belimden çektiği gibi yüzüm yatakta, kalçalarım havada kaldı. İpler o kadar sıkıydı ki ellerimi içe doğru çevirip destek için onlara tutunmaktan başka bir şey yapamadım. Zaten dörtnala koşan kalp atışlarım daha da hızlanmıştı.

Arkamda ne yapıyordu? Sırada ne vardı?

Bir elini kürekkemiklerimin arasına koyarak beni yatağa daha sert bastırdı. Boğulmamak için yüzümü çevirdim, arkama bakmaya çalıştım ama sadece kot pantolonlu uzun bir bacak gördüm, Yüzü Meçhul Adam arkamda pozisyon almıştı.

Lütfen sik beni, diye yalvarmak istedim ama şu an öyle kışkırtıcı bir moddaydı ki sırf inadına reddedebilirmiş gibi hissettim.

Bir *klik* daha duydum ve kendimi hazırlamaya çalıştım ama *–ah, siktir–* kıçımda titreşen bir şeye hazır olmanın mümkün olduğunu sanmıyordum. Oyuncağın sesi ve gürültülü nefes alıp verişlerim arasında kot pantolonun fermuarının açıldığını zar zor duydum. Bunun bir anlamı olduğunu biliyordum ama vücudumda olup bitenler dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki, başıma geleceği beni yatağa bastıran el kalkıp kalçalarımı geriye doğru çekene kadar fark edemedim. Yüzü Meçhul Adam'ın siki beni tam anlamıyla delip geçti.

Bir çığlık attım, iç duvarlarım onu mengene gibi sardı, zevk ve rahatsızlığın karışımına uyum sağlamaya çalışırken kapalı gözkapaklarımın arkasında yıldızlar dans ediyordu. Evet, hâlâ sızım vardı ama daha önce sertçe sikilen herkes, hazır olmadan tekrar doldurulmanın o tatlı acısını iyi bilirdi. Belki bu herkes için geçerli olmayabilirdi ama benim için bu, *iyi* bir acıydı. Bunu daha da iyi yapan şey olaya tıkacın da eklenmesiydi. Hayatımda hiç bu kadar dolu hissetmemiştim, üstelik ne kadar esnediğime bakılırsa Yüzü Meçhul Adam'ın ancak yarıya kadar içime girdiğini biliyordum.

"Sana güvenebilmem gerek," diye hırladı.

Ve sonra bana öyle sert bir şaplak attı ki bütün vücudum gerildi, tokadın sesi kulaklarımda yankılandı. Bir homurtuyla içimden

tamamen çıktı ama amım onu öyle sımsıkı sarmıştı ki bunu yapabilmek için kalçalarımı öne doğru itmek zorunda kaldı.

Donakaldım.

Beni gerçekten *şaplaklamıştı*.

Hayatımda hiç şaplak yememiştim. Ve o da kendini tutmamıştı. Sızısını hâlâ hissedeceğim kadar sert vurmuştu. Moraracağını sanmıyordum ama popomun kıpkırmızı olduğuna emindim, tıpkı şu an beklenmedik bir utanç ve mahcubiyetle yanan yüzüm gibi. Ve bunun nedeni erkek arkadaşımın beni cezalandırma tehdidini yerine getirmesi değildi. Bundan çok hoşlanmış olmamdı.

Arkamda, sanki tepkimi bekliyormuş gibi tamamen hareketsiz kalmıştı. Evet, şu anda otoriter bir piç gibi davranıyordu ama içten içe panik yapmamaya çalıştığını, ana kapılıp çok ileri gittiğinden endişelendiğini biliyordum.

Vibratör kapandı ve kalçamı tutan eli yumuşadı. "Bir şey söyle."

Cevap olarak kıçımı ona doğru ittim. "Henüz dersimi aldığımı sanmıyorum."

Derin bir nefes verdi ve ses değiştirici bunun kulağıma daha çok bir hırıltı gibi gelmesini sağladı.

Sırtımı yay gibi gerdim. "Tekrar yap."

Parmakları kalçalarımı daha da sert sıktı. Odayı alçak bir homurtu doldurdu ve sonra yeniden içime girdi, bu sefer daha da derine. Hem o hem de tıkaç beni o kadar doldurmuştu ki ayak parmaklarım çarşaflarda kıvrıldı. Popoma bir şaplak daha attı, bu sefer hareketini havadaki değişimden hissetmiştim. İlkinden biraz daha hafifti ama yine de yakacak kadar sertti. Buna hazır olmama rağmen kasıldım. İçimden çıkarken vibratörü çalıştırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, içimde derin bir şehvet dalgası patladı. Vücudumdaki her kas sıkıca kasılırken aletinin içimden yavaş yavaş çıkması ve titreşimi tekrar başlatması daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Aldığım zevki tarif edemezdim. Böyle devam ederse tırnaklarımla çarşafı parçalayabilirdim.

Kendimi vahşi ve muhtaç hissediyordum.

Çaresiz.

"İplere tutun," dedi vibratörü kapatırken.

Tekrar sertçe içime girerken canım pahasına ipleri kavradım. Kıçımın diğer tarafına şaplak attı ve sonra neredeyse sonuna kadar içimden çıkarken vibratörü tekrar çalıştırdı. Gözlerimin önünde yıldızlar patladı. Yüzümü çarşaflara gömerek haykırdım.

Bir ritim tutturdu: içeri gir, şaplak at, dışarı çık, titreşimi aç. Kendimi bu ritimde kaybettim, başka biri oldum; artık Aly değil, onun vahşi bir versiyonuydum. Kalçalarımı geriye doğru hareket ettiriyor, inliyor, yalvarıyor ve özür diliyordum. Hayatımda ilk kez kendimden bu kadar kurtulmuştum ve tamamen sınır tanımaz bir haldeydim.

"Siktir," diye hırladı Yüzü Meçhul Adam. "Titreşimi ben de hissedebiliyorum."

Bundan sonra vibratörü kapamayı kesti, hep açık bıraktı ve kalçaları hızla öne doğru çarpmaya başladı, her acımasız darbeyle kendini taşaklarına kadar derinliklerime gömdü.

Devam ettikçe ikimiz de kontrolden çıktık. Artık ipleri bırakıp çarşafa tırnaklarımı geçirmiştim. Maskeli adamım parmaklarını saçlarıma doladı ve başımı yukarı çekti. Şaplaklar her darbede gelmiyordu artık, düzensizleşmişti ve bu belirsizlik her birini çok daha tatlı, çok daha acı verici kılıyordu.

Çok daha zevkli.

Kendimi en saf halimle, çırılçıplak hissediyordum, sanki tüm insani katmanlarım soyulmuş ve altında yatan hayvani benliğim ortaya çıkmıştı. O benliğim sertçe sikilmek istiyordu. İçindeki her parça öylesine dolmuştu ki dünya yok olmuştu, geriye sadece o ve arkasındaki adam kalmıştı. Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda, ondan ağzımı tıkamasını isteyecektim. Boşalırken onun için çığlık atmak istiyordum ama bunu yapamazdım; komşular duyabilirdi ve muhtemelen öldürüldüğümü düşünerek polisi ararlardı. En azından ağzıma gürültüyü bastıracak bir şey sokulursa bu arzuma boyun eğebilirdim.

Yüzü Meçhul Adam'ın aleti içimde şişmeye başladı ve bu beni o kadar rahatlattı ki neredeyse ağlayacaktım. Orgazmımı olabildiğince tutmuştum, uçurumun kenarından onunla birlikte düşmek için sabırsızlanıyordum.

"Benim için boşal, Aly," dedi saçlarımı acıtacak kadar sertçe çekerek. "O mükemmel amcığının sikimi boğduğunu hissetmek istiyorum."

Diğer eli kalçamdan ayrıldı ve saniyeler sonra metalin soğuk dokunuşunu boğazımda hissettim. Bıçağı tekrar eline almıştı.

İçimde bir anda yükselen korku dalgası beni uçurumun kenarına getirmeye yetti. Kadınlığım kasıldı, iç kaslarım onu daha derine çekmeye çalışarak daraldı. Sadece birkaç milimetre ötede vibratör yeniden titreşerek ciğerlerimdeki havayı çaldı ve gözlerimden yaşlar süzüldü. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bunu tekrar hissedebilmek için her şeyi yapardım. Beni öyle bir hale getirmişti ki artık başka hiç kimseyle birlikte olamazdım.

Yüzü Meçhul Adam arkamda inledi, kalçaları ritmini kaybetmeye başlamıştı ve şişip gerilen aleti nefesimi kesecek kadar derin bir noktaya çarptı. Ve sonra boşalmaya başladım. Bağırıyordum, bir yandan varlığına lanet okurken diğer yandan ona övgüler yağdırıyordum.

Bana bunu yaptığı için onu asla affetmeyecektim.

Bunu tekrar yapmasını sabırsızlıkla bekliyordum.

"Aly, siktir!" diye bağırdı.

Bıçak parmaklarının arasından düştü ve elleri kalçalarıma geri dönerken darbeleri öfkeli ve çaresiz bir hal aldı. Onun içime boşaldığını hissetmek orgazmımı daha da uzattı. Gözlerim kararıyor, kulaklarım hafifçe uğulduyordu. Yoksa bayılacak mıydım?

Kendime geldiğimde ellerim artık bağlı değildi ve çarşafların üzerinde pelte gibi yatıyordum. Yüzü Meçhul Adam beni sevip saçlarımı okşuyor, cezama çok iyi dayandığım için beni ödüllendiriyordu. Az önceki sertliğin yerini yumuşak dokunuşlar almıştı ve bana ne kadar güzel olduğumu, hiçbir fantezisinin az önce yaşadıklarımızın yanına yaklaşamayacağını söylerken sözleri onay doluydu.

Uzanıp maskesini çıkardım ve Yüzü Meçhul Adam tekrar Josh'a dönüştü; saçları dağılmıştı ve bana bakarken kara gözleri hayret doluydu.

"Boğazına bıçağın arka kısmını dayamıştım," dedi. "Asla tehlikede değildin."

"Biliyorum," dedim ona. Elbette biliyordum.

"Aly, bu inanılmazdı."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Ne yazık ki, sorunlarımızı mantıklı yetişkinler gibi konuşarak çözmemiz gerekecek çünkü bu, bir daha sana yalan söylememem için bir cezaysa söylemeliyim ki geri tepti."

Kıkırdarken göğsü titredi. "Emin misin? Çünkü ortalarda özür diler gibi konuşuyordun."

Sırıttım. "Hiç pişman olmadığım için özür diliyordum."

Boştaki elini kaldırdı ve kıçımın yan tarafına hafif bir şaplak attı. "Yaramaz kız."

"Sanırım sana âşık oluyorum," diye kaçırdım ağzımdan.

Belki hormonların etkisiydi, belki de az önce fantezilerimi ustalıkla hayata geçirmiş olmasıydı. Ya da stresli anlarda bile beni güldürebilmesiydi. Hayatıma sanki hep buraya aitmiş gibi kolayca yerleşmesiydi. Kedimi, hayır, *kedimizi* kendi evladı gibi sahiplenmesiydi. O utanmazca şapşal halleriydi. Güzelliğiydi. Zekâsıydı. Bana sanki bütün dünyası benmişim gibi bakmasıydı. Ve evet, hatta her hareketimi takıntılı bir şekilde takip etmesiydi. Beni izleyişi, gizlice izlemesi ve avlamasıydı.

Sırıttı. "Bunu söylemen için hafif bir şaplağın yeterli olduğunu bilseydim ilk karşılaşmamızda seni dizime yatırırdım."

Buna hafif bir şaplak mı diyordu? Tanrım, ucuz atlatmıştım.

Bir dahaki sefere bundan daha fazla acıya hazır olmadan onu kızdırmamam gerektiğini aklıma not ettim.

Uzandım ve başparmağımla dudaklarını okşadım. "O gece otoparkta kıçıma yaklaşmana izin vermeyecek kadar gergindim."

Gözleri kararadı. "O zamandan bahsetmiyorum."

Ah. Aylar önce, onun evinde birbirimizi ilk gördüğümüz zamanı kastediyordu. Bana olan takıntısı o zaman mı başlamıştı?

Ben izlerken dudaklarını aralayıp başparmağımı ağzına aldı, ucunu ısırmadan önce dilini etrafında döndürdü. Parmağımı çektiğimde yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. Bir anda beni sırtüstü yatırdı, kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi ve yeniden sertleşen aletini hissetmemi sağladı.

Eğilip beni öptü. Uzun süre ona dokunamadıktan sonra kollarımı ve bacaklarımı ona dolayabilmek dünyanın en büyük ödülü gibiydi.

Öpüşmeyi kesip bana bakabilecek kadar uzaklaştı ve koyu renk gözlerinin kenarları bir gülümsemeyle kırıştı. "Sanırım ben de sana âşık oluyorum."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Hazla karışık saf mutluluğun sıcaklığıydı bu. Sızım olsa da onu yeniden istiyordum. Şimdi.

Kollarımı boynuna daha sıkı doladım ve onu kendime çektim. Bana istediğimi verene kadar onu uyuşturucu öpücüklere boğdum. Bu kez içime dikkatlice girdi, itişleri derin ve nazikti ama bir önceki kadar nefes kesiciydi.

Yatak odamdan çıkmamız uzun sürdü. Duş aldık ve kalori yakma maratonumuzdan sonra açlıktan ölüyorduk.

Odamın kapısını açınca bir an durduk. Fred kapının hemen önünde oturuyor, sarsılmış görünüyordu. Bacaklarımızın arasından dağınık yatağa bakarken, az önce içeride neler olduğunu biliyormuş gibi gözleri kocaman açılmıştı.

Josh kulağıma eğildi. "Sanırım oğlumuza resmen bir travma yaşattık."

Beşlik çakmak için elimi kaldırdım. "İşte şimdi ebeveynlik kilidi açıldı."

26

Josh

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum Aly'ye.

Zili çalmadan önce durakladı ve bana bir göz attı. "Çok seksi. Buradan kaçıp çıplak oyunlar oynamaya ne dersin?"

Bir elimle ağzını kapadım. "Şş! Ya dışarıda kameralar varsa?"

Elimin altından söylediği sözler biraz boğuk çıktı. "O zaman işgüzar aileme kendilerini ilgilendirmeyen konuşmaları dinlememeleri gerektiğini öğretmiş oluruz."

Brad'in evine girdiğimiz gecenin üzerinden üç hafta geçmişti. Ertesi gün arabamda takip cihazı aramıştım ve Aly bir tane bulduğum için hâlâ kızgındı. Daha sonra doğruca hırdavatçıya gitmiş ve evinin kilitlerini değiştirmiştik.

Elimi ağzından çektim ve ceketimi düzelttim, böyle resmî kıyafetler içinde kendimi rahatsız hissediyordum. "Dayının gözüne girmem gerekiyor. Hatırladın mı?"

Sesli bir nefes verdi. "Biliyorum. Özür dilerim. Senin hatırın için uslu durmaya çalışacağım."

"Aferin kızıma," dedim kendimi tutamayarak.

Ağzı şaşkınlıkla açıldı, yanaklarına yayılan kızarıklığın utançla ilgisi yoktu. Tahrik olmuştu.

Bunun aklıma girmesine izin vermemeye çalıştım. O kadar sık seks yapıyorduk ki tahriş olmamak için zorunlu molalar vermeye başlamıştık. Benden bıkmasından korkuyordum ama sadece iki kelimeyle onu hâlâ bu kadar kolay etkileyebiliyor olmam, üzerindeki kırmızı elbisenin bana yaptıkları konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Elbisesi o kadar da dar ya da açık değildi aslında ama onu dışarıda hiç böyle giyinirken görmemiştim, o yüzden de lisede ilk dansına giden bir çocuk gibi tepki veriyordum.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona.

Bana gülümsedi. "Madem öyle, bunu baş başa da yapmalıyız. Giyinip kuşanalım ve güzel bir akşam yemeğine çıkalım."

Ensemi ovuşturdum, hava buz gibi olsa da içim yanıyordu.

Aly rahatsızlığımı fark edip aceleyle devam etti. "Loş ışıklı bir yer bulurum ve garsonumuzdan başka kimsenin bizi göremeyeceği arkalardaki bir masada otururuz. Eğer ortam garip gelirse ya da huzursuz olursan çıkar gideriz."

"Bilmiyorum," dedim. Hâlâ tereddütlüydüm.

Gözlerini devirdi. "Bak, çoktan tehlikeli derecede büyük olan egonu daha da şişirmek istemediğim için söylemeyeyim diyordum ama... Dönüp sana bakan insanlar bunu seni tanıdıklarını düşündükleri için yapmıyorlar, farkındasın değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "O zaman niye bakıyorlar?"

"Çünkü çok seksisin."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ciddi miydi? Böyle şeyler oluyor muydu? Ortalamanın üzerinde bir çekiciliğim olduğunu biliyordum ama insanları durduracak kadar seksi miydim?

Yeniden kız arkadaşıma odaklanarak dalga geçip geçmediğini ya da abartıp abartmadığını anlamaya çalıştım ama çok ciddi görünüyordu. Vay canına. Eğer haklıysa onunla çok eğleneceğim demekti.

Aly büyüyen sırıtışımı fark etti ve iç çekti. "Bunu söylememem gerektiğini biliyordum. Şimdi çekilmez biri olacaksın, değil mi?"

Yüzümü önce sağa sonra sola çevirdim. "Sence hangi profilim daha iyi? Mankenlik ajanslarına portföyümü gönderme zamanı geldiğinde bilmem gerekecek."

Koluma bir tokat attı ve sonra zili çaldı.

Ön kapı o kadar hızlı açıldı ki Nico kapının diğer tarafında duruyor olmalıydı. Konuşmamızı mı dinliyordu?

Gariiippp.

Nico kollarını iki yana açarak verandaya çıktı. "İşte benim kızım."

Dayısı ona sarılırken Aly bana paniklemiş bir bakış attı. Kalabalık yerler beni ne kadar rahatsız ediyorsa, dayısının samimiyeti de onu o kadar rahatsız ediyordu ve buna sırf benim için katlandığını biliyordum. Daha sonra bunun için ona teşekkür etmenin bir yolunu bulmalıydım. Belki de sonunda pes etmenin ve bir kereliğine tıkacı *benim* üzerimde kullanmasına izin vermenin zamanı gelmişti.

"Yeter, canım," dedi kadınsı, hoş bir ses. Kapıda beliren soluk tenli, açık kahverengi saçlı minyon kadına baktım. "Aşırıya kaçıp kızı korkutmana gerek yok." İrlanda aksanı o kadar yoğundu ki "gerek" kelimesi kulağa daha çok "gevrek" gibi geliyordu. Bu meşhur Moira olmalıydı.

Nico, Aly'yi bıraktı ve karısına döndü. "Yeğenimizi tekrar aramızda görmekten heyecan duyduğum için beni kim suçlayabilir ki?"

"Ah," dedi Aly. "Durum pek öyle değil aslında."

Moira bize içeri girmemizi işaret etti. "Neyse ne, içeri girin. Burası bir rahibenin amı kadar soğuk."

Aly'yle bakışarak ikiliyi takip ettik. Aly'nin anlattıklarından, Moira'nın ailesinin IRA'yla* bağlantısı olduğunu ve Nico'yla henüz ergenken, İtalyan mafyası Provos'la** işbirliği arayışındayken tanıştıklarını biliyordum. Babaları ortak iş yapmış ve Romeo ve Juliet tarzı bir aşk hikâyesi doğmuş. Tek fark onlarınki mutlu sonla bitmiş.

* İrlanda Cumhuriyet Ordusu. (ç.n.)

** Kuzey İrlanda'da faaliyet gösteren bir terör örgütü. (ç.n)

Aly yengesini sadece birkaç kez görmüş ve dediğine göre hiç istemese de onu sevmesi için bu kadarı yetmiş. Moira'nın keskin bir mizah anlayışı varmış ve kocası da dahil olmak üzere kimsenin saçmalıklarına katlanmazmış. Onu ilk defa görüyordum ama Aly'nin ne demek istediğini şimdiden anlayabiliyordum.

Moira ben geçerken kapıyı tuttu ve beni takdir dolu bakışlarla izleyişini gizlemek için hiçbir çabada bulunmadı. Belki de Aly görünüşüm konusunda haklı diye düşünmeden edemedim.

Moira'nın bakışları daha sonra yeğenine kaydı ve ona göz kırptı. "Aferin sana."

Aly kolunu benimkine doladı ve *Mona Lisa* gibi içinde bin sır saklayan bir gülümsemeyle, "Ah bir bilsen," dedi.

Moira'nın kaşları kalktı, ilgiyle parlayan yeşil gözleri yavaşça bana döndü.

Nico tam o an boğazını temizledi ve o kadar minnettar oldum ki ona sarılmak istedim. Bu kadar dikkat çekmemin nedeni artık her ne ise, yine de kurdeşen dökecekmişim gibi hissetmeme neden oluyordu.

Nico kapıyı arkamızdan kapadı ve bir kolunu kaldırarak bizi içeri doğru yönlendirdi. "İçeride şarap var ve Moira güzel bir sofra hazırladı."

Moira alayla homurdandı. "Fazla beklentiye girmeyin. Sadece bir tahtanın üzerine dizilmiş birkaç süslü peynir ve kraker."

Kocası gözlerini devirdi. "Sana iltifat etmeye çalışıyorum."

"O zaman bariz ol," diye karşılık verdi Moira. "Bir dahaki sefere ne kadar güzel bir kıçım olduğunu söylemeyi dene mesela."

Nico dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Çocukların önünde olmaz."

Aly beni kolumdan çekerek ikilinin yanından geçirdi ama Moira'nın cevabını duymamıza engel olamadı.

"Şu adama çocuk demek, Davut heykeline mermer parçası demek gibi bir şey. Sırf midende kelebekler uçuşturuyor diye onu çocuklaştırmaya çalışmaktan vazgeç."

"Moira! Tanrı aşkına. Öyle bir şey *yok*."

Koridorda hızla ilerlerken Aly yanımda gülüşünü gizlemek için elinden geleni yapıyor ama olağanüstü bir şekilde başarısız oluyordu. "Midesinde kelebekler uçuşturuyormuşsun. Kadın tam bir efsane."

Ben bunu o kadar komik bulmamıştım. "Dayının gözünde iyi bir izlenim bırakma işi yalan oldu."

Kolumu sıktı. "Merak etme. Sana sırt çevirirse onu polise her şeyi anlatmakla tehdit ettim."

Durdum ve onu da çekip durdurdum. "Ne zaman yaptın bunu?"

"Bir hafta önce. Birkaç şey almak için evine gitmiştin, hatırladın mı?"

Başımla onayladım.

"Sen yokken buraya geldim ve takip cihazı, anahtarlarımı kopyalaması ve bizi hiçbir şeye dahil etmemesi yüzünden onu azarladım."

"Nasıl geçti?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bu gece bizi bilgilendireceğini söyledi ama sözünü tutacak mı göreceğiz."

"Tutacak," diye seslendi biri. Arkamızı döndüğümüzde Junior'ın koridorun uzak köşesinden döndüğünü gördük. Eliyle arkasını işaret etti. "Bize katılmak isterseniz buradayız."

Bütün aileyle birlikte akşam yemeği yiyecektim. Nico, Moira, oğulları ve onların sevgilileriyle. Harika. Fevkalade. Başlamak için sabırsızlanıyordum.

Neden ellerim birdenbire terlemeye başlamıştı?

Aly kolumu sıktı. "Birazdan geliyoruz."

Junior başıyla onayladı ve köşede gözden kayboldu.

Aly beni yakındaki küçük tuvalete sürükledi. O kadar yakın duruyorduk ki göğüs dekoltesini çok net görebiliyordum. Gariptir ki bu, çılgın gibi atan kalbimi sakinleştirmeye yardımcı oldu. Daha dün gece Aly beni öyle bir boşaltmıştı ki resmen Tanrı'yı görmüştüm, sonra başımı göğsüne yaslayıp birkaç dakika boyunca kalp atışlarını dinlemiştim. Şimdi bile o yumuşak ritim kulaklarımda yankılanıyordu.

Ellerimi tuttu, gözleri kocamandı ve bana yalvarırcasına bakıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kıpkırmızı rujunu dağıtma riski olmasaydı eğilip onu öpebilirdim. "Teşekkür ederim ama sen buradaysan ben de buradayım. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım."

"Emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedim.

Bu gece harika görünüyordu; uzun saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu, doğal güzelliği makyajla vurgulanmıştı ve o elbise... Tanrım, o elbise. Daha sonra ayaklarının dibine düştüğünü görmek için sabırsızlanıyordum. Elbisenin altına giydiği siyah dantelli ipek sutyen ve külotu görmüştüm. Onları parçaladığım bir görüntü zihnimi doldurdu ama bu fantezi muhtemelen asla gerçekleşmeyecekti. Meğer süslü iç çamaşırları pahalıymış, başka bir takımı kestiğimde Aly sinirlenmişti.

Belki sonrasında ona yenilerini alırsam affedilebilirdim.

Başını iki yana salladı. "Yine seks düşünüyorsun, değil mi?"

Sırıttım. "Kirli, çok kirli bir seks."

"Evet, bu geceyi atlatacaksın."

Beni iterek banyodan çıkardı ve salonda ailesinin geri kalanına katıldık. Bu evle ilgili her şeyin resmî olduğunu fark etmeye başlamıştım. Burada tavan gökyüzü kadar yüksekti ve kare şeklinde kesişen beyaz kirişler vardı. Taş bir şömine uzak duvarın büyük bir bölümünü kaplıyordu ve içindeki dans eden alevler odayı sıcacık yapmıştı. Ortada, kristal bir avizenin altında, içecekler ve aperatiflerle dolu yuvarlak bir masaya bakan üç beyaz kanepe duruyordu.

Kalabalık bir ortam beklemiştim ama yalnızca Aly'nin üç kuzeni ve onların ebeveynleri oradaydı, Greg ortalıkta görünmüyordu. Yemeğe katılan tek partner bendim ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu akşam yemekleri sadece aileye özeldi de ben mi davetsiz katılmıştım acaba? Yoksa bu akşam iş konuşulacağı için mi oğlanların partnerleri davet edilmemişti?

Nico iki şarap karafını işaret ederek, "Kırmızı mı beyaz mı?" diye sordu.

"Beyaz," dedi Aly.

O bembeyaz koltuklara bir bakmamla ben de aynısını seçtim.

Nico ikimize de birer kadeh uzattı.

Aly kendininkinden bir yudum aldı ve bakışlarını aile reisine dikti. "Soruşturmada neler oluyor?"

Aly'nin ikinci büyük kuzeni Alec kaşlarını kaldırdı. "Bir 'Merhaba, nasılsınız' demek yok mu?"

Aly hiç oralı olmadı, gözleri hâlâ Nico'daydı. "Bu gece bizi bilgilendireceğini söylemiştin."

Nico ona sitemkâr bir bakış attı. "Yemekten önce iş konuşmayız."

"Bu çok saçma," dedi Aly.

Moira araya girdi. "Öyle ama bu bir gelenek. Önce yemek ve içki. İnsanlar çakırkeyif ve tokken daha nazik olur."

"Aynen," dedi Alec. "Aç ayı oynamaz diye boşuna dememişler."

Aly kaşlarını çattı. "Peki o zamana kadar ne yapacağız? Havadan sudan sohbet edip hiçbirimiz bu konuşmanın yapılmasını beklemiyormuşuz gibi mi davranacağız?"

Moira bardağını Aly'ninkiyle tokuşturdu. "Çabuk öğreniyorsun."

Aly bana sinirli sinirli baktı.

Bir şey söylemek zorunda kalmamak için şarabımdan bir yudum aldım. Korkakça mıydı? Kesinlikle. Ama başkalarının aile dramasına karışmamam gerektiğini iyi biliyordum ve Nico'nun gözüne girebildiğim kadar girmek istiyordum. Tek umudum kimsenin Aly'ye karşı sınırı aşmamasıydı çünkü tarafsızlığım da bir yere kadardı.

Sevgilimin sinirlenmesini anlamıyor değildim. Tüm haberlerde Brad vardı. Çok zengin bir ailenin oğlunun seri tecavüzcü ve muhtemel bir seri katil olduğu ortaya çıkmıştı. Şimdilik bodrumda bulunan iki ceset vardı ve "seri" damgası için üç ceset gerekiyordu. Daha fazla cinayetle bağlantısı olduğu düşünülüyordu, bu yüzden arka

bahçesinde kazı yapılması ve bizim kaçtığımız ormanın aranması planlanıyordu.

Nico sözünde durmuştu ve Brad'e çok benzeyen bir adam Kanada sınırına yakın bir ATM'den para çekerken güvenlik kameralarına yakalanmıştı. Oradaki sınır kapıları alarma geçirilmiş ve Brad'in pasaportu mimlenmişti. O günden sonra bir daha görülmemişti ama yerel haberler her akşam bir katilin serbestçe dolaştığını hatırlatıyordu ve bütün şehir diken üstündeydi. Herkes Brad gerçekten kaçtı mı yoksa ailesi onu yakınlarda bir yerde mi saklıyor merak ediyordu.

Brad'in ailesi medyanın ilgisi yüzünden eve kapanmıştı ve avukatları, polis soruşturmasını yavaşlatmak için soruları savuşturmakla meşguldü. Bluhmların ilk baştaki kabullenişlerinin büyük ölçüde şoktan kaynaklandığı ortaya çıkmıştı ve şimdi kamuoyu önünde imajlarını kurtarmaya, oğullarının eylemlerinden kendilerini ayırmaya çalışıyorlardı.

Neler olduğunu öğrenmek için Aly de ben de ne kadar çaresiz hissetsek de soruşturma bu kadar göz önündeyken polisin sistemine yeniden sızmayı göze alamamıştım. Bu yüzden tek bilgi kaynağımız Nico'ydu.

Kadehiyle Aly'yi işaret etti. "İşler nasıl gidiyor?"

Aly ona imalı imalı baktı. "Küçük köstebeğin gündelik hayatım hakkında seni bilgilendirmiyor mu?"

Nico sırıttı. "Greg kendi sorumluluklarıyla meşgul."

"Neymiş onlar?" diye sordu Aly.

"Temizlik işleri tabii ki," diye cevap verdi Nico gayet rahat bir ifadeyle.

Aly etrafına bakındı. "Bu gece nerede?"

"Meşgul," dedi kuzenlerinin hepsi birden.

Hiç şüpheli değildi tabii.

Aly bunun üzerine gitti. "Ne ile?"

Nico'nun sırıtışı silindi. "Havadan sudan konuşmayı beceremediğini söyleyen oldu mu hiç?"

"Bana soruşturmadan bahset, ben de kendimi geliştirmeye çalışayım," diye karşılık verdi Aly.

Sırıtışımı bir yudum daha şarap içerek gizledim. Dayısını güzel tuzağa düşürmüştü.

Yemek öncesi sohbetin geri kalanında da pek bir gelişme olmadı. Aly ve Nico sohbetin çoğunu karşılıklı atışmalarla geçirdiler. Moira birkaç kez tam yerinde esprilerle onları daha güvenli bir zemine çekmeye çalıştı ama ikisi de buna yanaşmadı; kendilerini bir irade savaşına kaptırmışlardı. Junior araya girip son futbol maçından bahsederek bana bir can simidi atmaya çalıştı ama ben sporla hiç ilgilenmediğim için bu muhabbet de kısa sürdü.

Durum ne kadar rahatsız edici olsa da Aly'yle gurur duyuyordum. Ben olsam insanları memnun etmek için güler yüzlü davranırdım ama o kendinden ödün vermiyordu. Burada olmamızın nedeni ailesiyle vakit geçirmek istemesi değildi; bizi buna zorlamışlardı. Moira ne kadar komik, oğulları ne kadar misafirperver olsa da bu insanların hepsi suçluydu. Bizim için bir cesetten o kadar incelikle kurtulmuşlardı ki yılların deneyimi olduğu anlaşılıyordu.

Bu da başka kaç kişiyi ortadan kaldırdıklarını merak etmeme neden oldu. Dışarıda kaç parçalanmış aile bir daha eve dönmeyecek olan sevdiklerini arıyordu? Mafyalar sadece onları kızdıran diğer mafya üyelerini ve gangsterleri "ortadan kaldırmazdı". Koruma adı altında haraç vermek istemeyen esnafları hedef alırlardı. Devlet görevlilerini, sivil toplum örgütlerini ya da işledikleri suçların masum tanıklarını yok ederlerdi.

Ve Nico kimsenin bu insanları bir daha bulamamasını sağlayan kişiydi.

Etrafımızdaki zenginlik kurbanların kemikleri üzerine inşa edilmişti. Benim babam bir canavardı ama en azından işlediği suçlardan hiçbir çıkar sağlamamıştı. O suçları hasta olduğu için işlemişti. Şiddet gördüğü bir evde büyümüştü ve beyninin ön lobunda davranış

bozukluklarına sebep olacak ciddi hasarlar oluşmuştu. Davranışlarını mazur görmüyordum tabii ama öyle olmasının bir nedeni vardı.

Peki Nico'nun bahanesi neydi? Aly'nin annesi ona katı ama sağlam yetiştirildiklerini söylemiş. Ebeveynleri onlara vurmamış. Nico sadece kötü bir çevreye düşmüştü. Ama bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum. Yıllardır terapi görüp bütün zamanımı antisosyal kişilik bozuklukları hakkında araştırma yapmakla geçirince, Nico gibi çekici insanların maskesinin altındakileri sorgulamak neredeyse içgüdüsel olmuştu. Doğuştan mı çekiciydi yoksa sosyopatik özellikleri mi vardı?

"Bebeğim?" dedi Aly. "İyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim. Herkes yemeğe doğru ilerliyordu, birkaç saniyeliğine yalnız kalmıştık. "Evet, pardon. Bir an dalıp gitmişim."

Burnunu kırıştırıp sesini alçalttı. "Bunun için özür dilerim. Tuhaf bir gece olduğunun farkındayım."

Kolunu okşayacak kadar ona yaklaştım. "Özür dileme. Gayet iyi gidiyorsun. Dik durduğun ve bu sıradan bir aile yemeğiymiş gibi davranmaya çalışmadığın için seninle gurur duyuyorum."

Bana ışıldayarak gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Onu sevdiğimi söylemek için içimde dayanılmaz bir istek vardı ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Dün kahvaltıda ve ondan önceki gün de Aly'yi duşta Mariah Carey'yi aşırı detone söylerken yakaladığımda neredeyse ağzımdan kaçıracaktım ama her ne kadar büyük bir parçam onun da bana karşı aynı hisleri beslediğini düşünse de küçük bir parçam hâlâ tereddüt ediyordu. Bu yüzden henüz söyleyememiştim. Sevilmeye layık olmadığımı düşündüğümden değildi, sadece *onun* gibi biri tarafından sevilecek kadar şanslı olduğuma inanamıyordum.

Akşam yemeği kokteylden biraz daha iyi geçti. Fazla sohbet edemeyecek kadar tıkınmakla meşguldük ve Aly ile Nico birbirlerinden o kadar uzakta oturuyorlardı ki tartışmalarını sürdürmek için ancak bağırmaları gerekirdi. Yemeklerin ne kadar güzel olduğu, havanın ne

kadar boktan olduğu ve Moira'nın ana banyonun yerine özel bir spa yaptırma planları gibi daha güvenli konular konuşuldu.

Yemekten sonra sandalyeme yaslandım, bir lokma daha yiyemez haldeydim. İçim ısınmış, mayışmış ve tam anlamıyla doymuştum. Ciddi meseleleri yemeğin sonuna bırakmalarına şaşmamalıydı. Şu an tek düşünebildiğim şey, yemekten sonra kısacık bir şekerlemenin ne kadar harika olacağıyken işe odaklanmak zor olacaktı.

Aly peçetesini tabağının yanına koydu ve masanın başında âdeta taht kurmuş gibi oturan Nico'ya döndü. "Tamam mıyız?"

Nico iç çekti. "Evet, tamam."

Moira bir elini kocasınınkinin üzerine koydu. "Kahve ister misin?"

Karısına bakarken Nico'nun ifadesi yumuşadı ve gözlerindeki sıcak şefkati görünce sosyopat olduğu konusunda şüpheye düştüm. "Evet, lütfen." Nico bize doğru döndü. "Siz de ister misiniz?"

Junior'ın Nico'nun baristalıkla ilgili gösteriş merakı hakkında söylediklerini hatırlayarak onu başımla onayladım. "Şu *macchiato*lardan birine asla hayır demem."

Sırıttı. "Moira kahveleri benden bile iyi yapıyor." Bakışları karısına kaydı. "Üstelik harika bir kıçı var."

Oğulları topluca inleyerek masadan kalktı ve tabaklarını mutfağa götürdü.

Moira ise fazlasıyla sevinmiş görünüyordu. "Çabuk öğreniyor," dedi ve eğilip kocasının yanağını öptü.

On beş dakika sonra Aly ve ben kahvelerimizle birlikte Nico'nun ofisinde dayısıyla kuzenine katıldık. Evin içinde rahat hissettiğim tek yer burasıydı. Duvarlar koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı. Siyah bir avizeden yumuşak bir ışık süzülüyordu. Ayaklarımızın altında neredeyse bütün gri arduaz zemini örten, eskimiş bir İran halısı vardı. Nico'nun masası odanın tam ortasındaydı ve önündeki iki deri sandalye karşıdaki duvara yaslanmış koyu renk kanepe kadar rahat görünüyordu. Yine de Aly'nin seçtiği yere oturmaktan mutlu olacağıma karar verdim. Deri, yanlışlıkla kahve döksem bile kolayca silinebileceği anlamına geliyordu.

Aly kanepede karar kıldı ve Nico'yla Junior sandalyeleri bize bakacak şekilde çevirirken ben de onun yanına yerleştim.

Nico yerine oturunca espressosundan bir yudum aldı ve bakışlarını Aly'ye çevirdi. "Evde sizden ya da adamlarımızdan herhangi bir iz bulamadılar."

Bunu duyunca içim o kadar rahatladı ki kahvemi dökmemek için fincanımı dizimin üzerine koymak zorunda kaldım.

Aly uzanıp omzumu kavradı ve beni bu kadar sert sıkmasından, onun da aynı duygu yoğunluğunu yaşadığını anladım. "Minibüs ne olacak?"

Junior sırıttı. "Elektrik şirketi bunun sadece rutin bir bakım çağrısı olduğunu doğruladı ve polislere gönderdikleri kayıtlar da bunu destekliyor."

"Peki ya geride bıraktığımız ayak izleri?" diye üsteledi Aly.

"Ne ayak izi?" dedi Junior. "Adamlar ayrılırken karı süpürdüler."

Fincanımın etrafındaki parmaklarımı gevşemeye zorladım. "Yani geride sadece bizim izlerimiz mi kaldı?"

Nico başıyla onayladı. "Sana bir numara küçük ayakkabı giydirdiğimizi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Asıl numaramla eşleşmesin diye öyle giydiğimi sanmıştım." Aly'nin evine girdiğim ilk gece ben de benzer bir aldatmacaya başvurmuştum.

Nico tekrar başıyla onayladı. "Senin giydiğin Brad'in numarasıydı."

O an biri üzerime üflese devrilebilirmişim gibi hissettim.

Zihnim hızla çalışmaya başladı. O gece aldığım tüm talimatları düşündüm. Brad'in bilgisayarına girmem istenmişti ama bunu öyle yapmalıydım ki, sanki Brad kendi hesabına girmiş gibi görünmeliydi. Gizli sabit diski gibi özellikle polislerin zorlanabileceği türden şeyleri de açmam söylenmişti.

Aly omzumu bıraktı ve öne doğru eğildi. "Yani polisler o gece orada bulunanın Brad'in olduğunu mu düşünüyor?"

Nico başını yukarı aşağı salladı. "Ve bir suç ortağının. Bu yüzden polis bülteninde iki adam için tetikte olunması gerektiği yazıyor. Şansımıza, bir kadına göre büyük ayakların var."

Aly yüzünü buruşturdu. "Alttan laf soktuğun için teşekkürler."

Nico onu eliyle savuşturdu. "Öyle demek istemedim."

Kaşlarımı çattım. "Brad'in telefonundan ne haber? Polisler onu buldu mu?"

"Ah, o da var," dedi Nico ve kalan espressosunu içti. "Evet, buldular. Brad hastaneden taburcu olduktan kısa bir süre sonra telefonunda Aly'yi aratmış ama aradığı tek kişi o değilmiş. Erica Willet adında başka bir hemşireye daha çok odaklanmış."

Aly titrek bir nefes verdi.

Dizini kavradım. "Bu, onun tipine uyan çalışma arkadaşın mıydı?"

Bana döndüğünde yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Evet."

Başparmağımla çorapla kaplı tenini okşayarak onu yatıştırmak istedim. Seyircilerimiz olmasaydı onu kucağıma alırdım. Üzgün olduğunda onu kollarıma alma ihtiyacım gün geçtikçe daha da güçleniyordu ve bu, ne kadar âşık olduğumun göstergelerinden biriydi.

Tekrar Nico'ya döndü. "Polisler beni sorgulayacak mı?"

Başını iki yana salladı. "Pek olası değil. Seninle ilgili başka hiçbir iz bulunamadığına göre, buna gerek yok. Olsa olsa, o gece Brad'in nasıl bir ruh halinde olduğunu anlamak için yaşadığınız olay hakkında konuşmak isterler ama bence bu haftalar sonra olabilir, hatta hiç olmayabilir. Şu an tüm enerjilerini başka ipuçlarına ve kayıp kadınlara harcıyorlar. Şehirde son dört yılda yaklaşık yirmi fahişe kaybolmuş."

"Seks işçileri," diye düzeltti Aly.

Sersemlemiş bir halde arkama yaslandım. "Ve polisler şimdiye kadar bu konuyu umursamamış mı?"

Nico bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Polislerin fahişeleri ne kadar az önemsediğini herkesten iyi biliyor olmalısın." Bir elini kaldırdı. "Pardon. Seks işçilerini."

Donup kaldım. Kahretsin. Babamı biliyordu.

Aly uzanıp elimi tuttu. "Bunu bir kez söyleyeceğim. Konuyla ilgili yaptığın son gönderme bu olacak."

Nico, Aly'ye gözlerini kısarak baktı. "Demek biliyorsun?"

Junior bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. "Neyi biliyor?"

Nico ona söylememiş miydi? Tanrı'ya şükür.

"Hiçbir şeyi," dedi Aly ve sonra dayısına ters ters baktı. "Değil mi?"

Dayısı uzun bir süre Aly'nin bakışlarına karşılık verdi. Sanki aralarında bir irade savaşı daha yaşanıyordu ama bu seferki sessizdi.

"Çocukların dışında kalan tek ailen benim," diye hatırlattı Aly.

Nico kaşlarını çattı ama sonunda başını yukarı aşağı salladı. "Öyle olsun."

Aly bir nefes verdi. "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Meğer çok şey varmış. Soruşturma için yerel polisler ve FBI ajanlarından oluşan yirmi kişilik bir ekip oluşturulmuş. Öncelikleri Brad'i bulmakmış, sonra da kurbanlarını. Polisler şehrin sokaklarını tarıyor, en başta ciddiye almaları gereken tüm kayıp vakalarını nihayet araştırıyorlarmış. Brad'in çocukluk sicili açılmış ve bir suç psikoloğu bu kayıtları inceleyerek Brad'in işlediği suçlar ve olası şiddet düzeyi hakkında daha kapsamlı bir profil oluşturmaya çalışıyormuş.

Eski kurbanları yeniden sorgulanıyormuş. Yargıçlar ve avukatlar önceki uzlaşma davalarıyla ilgili olarak mahkemeye çağrılıyormuş. FBI analistlerinden biri, Brad'in telefon kayıtlarını tek tek inceliyor, GPS verileriyle kadınların kaybolduğu yerler arasında eşleşme arıyormuş.

Olay devasa bir davaya dönmüştü ve bu sayede, Aly'nin adı bilgi okyanusunda sadece küçük bir detay, gözden kaçabilecek kadar sıradan bir isim haline gelmişti.

Nico konuştukça yaptığımız şeyden paçayı sıyırabileceğimize dair inancım artmaya başladı. Brad, Aly'nin evine giderken telefonunu yanına almamıştı. Arabasının GPS'ini devre dışı bırakmıştı. Hem Aly'nin

evi hem de benim arabam iyice temizlenmişti. Komşulardan birinin kapı kamerası Brad'i Aly'nin evine doğru yürürken kaydetmiş olsa bile, eve girdiğine dair hiçbir fiziksel kanıt yoktu.

Junior, Brad'in cesedini kimsenin bulamayacağına yemin etmişti. Brad'in arabası çerçevesine kadar sökülmüş ve parçaları şehrin dört bir yanındaki başka araçlara dağıtılmıştı. Polisler Brad'in hâlâ hayatta olduğunu düşünüyordu. Nico, önümüzdeki aylarda Brad'in Kanada'da birkaç kez görülmesinin planlandığını söylediğinde, Brad'in Aly'nin evine zorla girdiği geceden beri ilk kez omuzlarım biraz gevşedi. Şükürler olsun çünkü boynumda ciddi bir tutulma başlamıştı ve insanları durduran o çekici görüntüm kaş çatmaktan oluşan kırışıklıklar yüzünden mahvolabilirdi.

Kendimi tamamen güvende hissediyor muydum? Hayır. Ama artık her beş saniyede bir omzumun üzerinden arkamı kontrol etme dürtüsünü bastırabiliyordum ve bunun için Nico'ya sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Neredeyse bir saat boyunca konuştuk, Aly dayısına ve kuzenine soru üstüne soru yağdırdı. Ta ki Nico burun kemerini sıkıp ona migrenini azdırdığını söyleyerek susması için yalvarana kadar. Bir gelişme olursa arayacağına söz verdi ve ancak o zaman Aly oturduğu yerden kalkıp gitmeye hazır olduğunu duyurdu. Nico bizi tatlı için kalmaya davet etti ama Aly reddetti.

Çıkarken Aly lavaboya uğradı, ben de paltolarımızı toplayıp dayısıyla birlikte ön kapıda bekledim.

Nico'yla ikinci kez yalnız kalıyordum ve önceki gerginliği biraz yumuşatma umuduyla elimi uzattım. "Her şey için tekrar teşekkür ederim."

Elimi sıkmayı reddetti, hatta beni süzerken ellerini cebine sokacak kadar ileri gitti. "Bunu senin için yapmadım. Yeğenim için yaptım."

"Anlıyorum ama yine de minnettarım."

İfadesi donuklaştı. "Sana güvenmiyorum."

"Tamam," dedim çünkü başka ne diyebilirdim ki?

Yaklaştı, kilosu benim yarım kadar olsa da sanki geri çekilmemi bekliyormuş gibi üstüme yürüdü. Gözleri buz kesmişti ve içlerinde, mafya üyesi Nico'yla ilk kez gerçek anlamda tanıştığımı hissetmemi sağlayan zalim bir parıltı vardı. "Yeğenime zarar verecek bir şey yaparsan..."

Güldüm.

Ne yapayım, kendimi olabildiğince tutmuştum. Tanrım, çok tahmin edilebilir biriydi. Medeni kaldığı sürece onun kıçını öpmeye hazırdım ama bunun uzun sürmeyeceğini hissetmiştim. Bu yüzden Aly'nin yöntemine başvurmuş ve bir B planı hazırlamıştım.

"Bak," dedim. "Eminim bu numara çoğu insanda işe yarıyordur ama babamın kim olduğunu sen de biliyorsun. Söyleyebileceğin hiçbir şey, onunla yaşadıklarımın yanına bile yaklaşamaz." Cebimden telefonumu çıkarıp ona doğru salladım. "Ayrıca, çalışma odanda geçen bütün konuşmayı kaydettim ve yedeğini bana ait olan özel bir sunucuya gönderdim. Yani artık eşit durumdayız. Senin bana karşı kozların var, benim sana karşı kozlarım var. Sakın beni tehdit etme ve kesinlikle izimi kapadığın için benden bir iyilik istemeye kalkma. Yoksa bütün örgütünü içeriden çökertirim."

Etkili olsun diye telefonumun ekranına dokundum. Evdeki tüm ışıklar yanıp söndü. Ön kapının yanındaki alarm ötmeye başladı. Nico hemen yanına koştu ve alarm devreye girmeden önce kodu girdi.

"Hayatım?" Moira evin içinden seslendi. "O da neydi?"

Onun yerine ben cevap verdim. "Elektrikler gidip gelmiş olmalı!"

Sonra dikkatimi tekrar Nico'ya çevirdim ve yıllardır yapmadığım bir şeyi yaptım. Babam en kötü halindeyken zihinsel olarak sığındığım o soğuk ve karanlık yere gittim. Orada acı yoktu, duygu yoktu. Kimseyi, hiçbir şeyi umursamazdım: Kendimi bile. Ve bunun yüzüme yansıdığını biliyordum çünkü yıllar önce Tyler'ın berbat eski sevgilisini korkutup kaçırdığımda da aynı yere gitmiştim.

"Öyle ya da böyle, umurumda değilsin," dedim Nico'ya. "Ailen hoş insanlara benziyor ama onlar da umurumda değil. Yarın hepiniz

ortadan kaybolsanız bir gram uykum kaçmaz. Ve hayır, seni tehdit etmiyorum, sadece gerçekleri söylüyorum. Beni anlıyor musun?"

"Tıpkı baban gibi bir psikopat olduğunu anlıyorum," diye çıkıştı Nico.

"Yok, o kadar değilim. Ben *bazı* insanları önemseyebiliyorum. Ve Aly'yi kesinlikle önemsiyorum. Onu korumak için ne gerekiyorsa yaparım, ne kadar ileri gitmem gerekiyorsa giderim. Yeteneklerimle düşmandan çok, iyi bir müttefik olurum. Bu yüzden sana tekrar elimi uzatacağım ve bu konuşmayı başa sarmayı teklif edeceğim." Elimi aramızda uzattım. "Her şey için çok teşekkür ederim."

Nico'nun ifadesi bir fırtınayı andırıyordu, yanaklarına öfkesini belli eden bir kızarıklık yayılmıştı. Şu andan itibaren onun ve oğullarının yanında çok dikkatli olmalıydım. Ama babam bana bir şey öğrettiyse, o da Nico gibi zorbaların sadece tehdit ve şiddetten anladığıydı ve bir daha asla öyle birinin beni itip kakmasına izin vermeyecektim.

Birkaç saniye bekledim, duygusuz ve boş bakan gözlerimi Nico'nunkilere kilitlemiştim. Dostum mu yoksa düşmanım mı olacağının kararını ona bırakmıştım. Bir yanım yanlış seçimi yapmasını umuyordu. Yıllardır hacker yeteneklerimi gerçek anlamda sergileyememiştim ve mafya suçlarını FBI'a birer birer sızdırma fikri yüzümde hafif bir tebessüm oluşturdu.

Sanırım Nico'yu ikna eden de bu tebessüm oldu. Ürperdi ve yüzünü buruşturarak sonunda elimi tuttu. "Bir şey değil."

"Yeğenini güvende tutmak için gösterdiğin çabayı gerçekten takdir ediyorum," dedim ki bu doğruydu.

Kaşlarını çattı. "Sen cidden sorunlusun, evlat. Bunun farkında mısın?"

Sinirli bir nefes alış Aly'nin gelişini haber verdi. "Az önce sevgilime ne dedin sen?"

Göz açıp kapayıncaya kadar normale döndüm. Gülümsemem ürkütücü olmaktan çıkıp içten bir hal aldı. Nico'nun elini bıraktım ve yeğenine döndüm.

"Şaka yapıyordu," dedim. "Aptalca bir espri yaptım. Değil mi?" diye sordum ona.

Nico'nun bakışları benden Aly'ye kaydı. "Doğru."

Omzuna hafifçe vurup gülümsedim. "Yemek için Moira'ya teşekkürlerimi ilet. Çok lezzetliydi."

Aly yanımıza geldiğinde kaşları çatıktı, bir şeylerin ters gittiğini sezmişti. "Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Hazırım," dedim, sonra tekrar dayısına döndüm. "Gelecek ay bunu tekrar yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Nico'nun rengi biraz sarardı ama Aly'ye hoşça kal deyip bizi kapıdan uğurlarken bir şey belli etmemeyi başardı.

"Ona ne dedin?" diye sordu Aly arabama doğru ilerlerken.

"Güzel bir kızı olduğunu söyledim."

Aly bunu yutmadı.

"Ne var?" dedim. "Kızı gerçekten iyi görünüyor."

Kapıları açtım ve içeri girdik. Arabayı çalıştırdığımda bana döndü, gözleri kısılmıştı. "Onu tehdit ettin, değil mi?"

"Evet ama kendimi savunmam gerekirse o başlattı."

"Onunla ters düşmemeye ne oldu?" diye sordu.

"Görünüşe göre doğru tarafı yokmuş."

Kolumu yumrukladı. "Aklını mı kaçırdın sen? Sana neler yapabileceğini biliyor musun?"

Yüzümü ona döndüm. "Sen benim ona neler yapabileceğimi biliyor musun?"

Bu onu sessizleştirdi. Bilgisayar becerilerim hakkında öğrendiği her şeyi gözden geçirirken kafasında dönen çarkları görebiliyordum. "Ama risk..."

Elimi uzatıp yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru ittim, ona dokunmak için bahane arıyordum. "Riski biliyorum ama işin o noktaya geleceğini hiç sanmıyorum. Nico akıllı bir adam. Ateşkes yapmanın,

kendi taşağının daha büyük olduğunu kanıtlamak için ortalığı ateşe vermekten daha mantıklı olduğunu biliyor."

Yüzünü buruşturdu. "İğrenç. Akrabaların taşaklarından bahsetmek yok."

"Demek istediğimi anladın işte. Bu sadece bir tehditti. Herkese yaptığı gibi beni zorbalayamayacağını anlaması gerekiyordu. Ayrıca sırf onun hoşuna gidecek kadar İtalyan olmadığım için beni hayatından çıkaramayacağını da bilmesi gerekiyordu."

Aly'nin bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. "Bunu yapmak için benim uzaklaşmamı beklemek zorunda mıydın? Dayıma alfalık taslamanı görmek isterdim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Alfalık, ha? Bu da o porno kitaplarından bir şey mi?"

Gözlerini devirdi. "Onlara erotik aşk romanı deniyor ve bana kendimle ilgili senin masktok hesabın kadar çok şey öğrettiler."

"Öyle mi?" diye sordum. "Ne gibi?"

"Mesela dağda tuttuğumuz Airbnb'ye gittiğimizde beni ormanda kovalamanı ve yakaladığında bir hayvan gibi becermeni istiyorum."

Şimdi de benim dilim tutulmuştu. Evet. Tabii. Bunu kesinlikle yapabilirdim.

"Masktok hesabımdan bahsetmişken," dedim. "Bu gece yine benim için kamerayı tutmak ister misin? Sen yardım etmeye başladığından beri insanlar içerikleri daha çok beğeniyor gibi."

İnledi ve kemerini bağlamak için döndü. "Bana bir daha alenen teşekkür etmediğin sürece sorun yok. Çarşamba gününden bu yana bin yeni takipçi kazandım."

"İnsanların sosyal medyalarını büyütmek için para ödediğini biliyorsun, Aly," dedim, sesimdeki alaycı tona engel olamamıştım.

Son derece ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Takipçilerinden tehdit almak için de para ödüyorlar mı? Çünkü bana gelenler hep öyle."

"Sadece bana iyi davrandığından emin olmak istiyorlar. Geçen beni üzmüştün ya hani, hâlâ seni affetmiş değiller."

Gözlerini devirdi. "Ah, gerçeği bir bilseler..."

Sırıttım. "Muhtemelen bunun çok ateşli olduğunu düşünürlerdi."

İç çekti. "Haklısın. Kimi kandırıyorum ki? Onların fantezilerini yaşıyorum. Bana her zaman düşman olacaklar."

Boynunu tutup onu kendime çektim. Araba henüz ısınmamıştı, nefesimiz aramızda buğulanıyordu.

"Hey," dedim.

Gözlerimin içine baktı, sadece birkaç santim ötemdeydi. "Evet?"

"Seni seviyorum," dedim daha fazla içimde tutamayarak.

"Biliyorum," dedi.

"Gerçekten mi?"

Başını yukarı aşağı salladığında saçları alnımı gıdıkladı. "Evet, son bir haftadır uykunda bunu söylüyorsun."

"Ah."

"Hey," dedi.

"Evet?"

"Ben de seni seviyorum. Ve ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğiz. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yok. Mecbur kalırsak sahte Brad gibi ülkeden kaçabiliriz."

"Umalım da iş o noktaya gelmesin," dedim. "Ama eğer gelirse, ben de varım. İşimi her yerden yapabilirim ya da kiralık hacker olabilirim. Seçeneklerimiz çok."

Sırıttı. "Tamam ama sıcak bir yer konusunda anlaşabilir miyiz? Bu soğuktan bıktım."

"Sen nereyi istersen, bebeğim," dedim ve eğilip onu öptüm.

EPİLOG

Aly

Çalıların arasından, bir bufalonun zarafetiyle koşarak geçtim. Topuklarımın altında dallar çıtırdıyordu. Üstümden geçen kuşlar çığlık atarak varlığımı duyurdu. Hiçbirine aldırmadan koşmaya devam ettim.

Şu anda önemli olan gizlilik değil, hızdı. Peşime biri düşmüştü ve kaderimden kaçma umudum varsa, beni avlayan adamla arama mümkün olduğunca mesafe koymalıydım.

Yaz güneşi mavi gökyüzünde yükseliyor, sıcaklığıyla ormanı kavuruyordu. Devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlayıp koşmaya devam ederken alnımda boncuk boncuk terler birikmişti. Ağaçlar yapraklarla doluydu, alçaktaki dallar beni yavaşlatmaya çalışırcasına saçlarıma ve giysilerime dolanıyordu. Hava o kadar nemliydi ki ağır bir battaniye gibi üzerime çökmüştü.

Damarlarımı yakan meydan okuma ateşiyle hızımı biraz daha artırdım. Josh beni *yakalayamayacaktı*. Ne halt etmeye onunla iddiaya girmiştim ki? O sırada aklımı kaçırmış olmalıydım ya da seks kaynaklı zihinsel gerilemeden mustaripti.

Böyle bir hastalık var mıydı ki?

Altı ay önce böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmazdım ama o zamandan beri birkaç kez desteksiz yürümeyi ya da basit matematik işlemlerini çözmeyi bile kısa süreliğine unutacağım kadar iyi sikilmiştim.

İddia şuydu: Josh beni önümüzdeki yirmi dakika içinde yakalarsa kaybedecektim.

Ve kaybetmeyi gerçekten istemiyordum. Kaybedersem, erotik videolarından birinde ilk kez yer alacaktım ve bunun nasıl olacağına tamamen Josh karar verecekti. Onu tanıyorsam bunu yine beni sinir etmek için kullanırdı. Ya rezil olurdum ya da bir yıl içinde ikinci kez internetin en çok nefret edilen kadınına dönüşürdüm.

Ancak cesedimi çiğnerdi.

Eğer nereye gittiğime daha çok dikkat etmezsem belki de gerçekten çiğnerdi.

Tam bir uçurumun kenarında kayarak durabildim. Kenardan aşağıya bir bakış attığımda kayalarla dolu bir vadiye dik bir iniş olduğunu gördüm. Az kalsın başıma ne kadar kötü bir şey geleceğini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Arkama baktım. Kahretsin. Sanırım ana patikadan ayrılıp hayvanların geçtiği patikaya girmiştim. Geri dönmek bana çok zaman kaybettireceğinden vadiye paralel uzanan ve tepeye doğru ilerleyen başka bir hayvan patikasını takip ederek yoluma devam ettim. Uçuruma çok yakın olduğum için yavaşlamak zorunda kaldım. Yanlış bir adım beni aşağıya yuvarlayabilirdi ama en azından bir tesellim vardı: Eğer ben dikkatli olmak zorundaysam, Josh'ın da dikkatli olması gerekirdi.

Her ne kadar kaybetmek istemesem de bir yanım bana yetişmesini ve kovalamacanın gerçekten başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Benim beş dakika önce başlamama izin vermişti. Bunun sportmenlik olduğunu iddia etmişti. Ne de olsa taşrada büyümüştü ve en güzel anılarından bazıları üvey babasıyla kamp gezilerinde bağ kurduğu zamanlardan kalmaydı. Rob tam bir taşralıydı ve Josh'a hayvanların izini sürmeyi, vahşi doğada kaybolursa nasıl hayatta kalacağını öğrenmişti.

Ben doğada yaşam ya da iz sürme hakkında pek bir şey bilmiyordum ama iki avantajım vardı: Hız ve dayanıklılık. Lisedeyken koşu takımındaydım ve son senemde eyalet şampiyonluğuna kadar

yükselmiştim. Josh, son üç aydır haftada iki gün spor salonuna gitmeyi es geçip civardaki bir patikada idman yaptığımı bilmiyordu. Sürat ve mesafe koşularını dönüşümlü olarak yapmış, kendimi limitime kadar zorlamıştım çünkü bu işi onun için kolaylaştırmak gibi bir niyetim yoktu.

Evet, ormanda yakalanıp becerilmeyi çok istiyordum ama her şeyden çok bu deneyimi tam anlamıyla yaşamak istiyordum. Kovalanmak istiyordum. Josh'ın beni sahiplenmeyi *hak etmesini* istiyordum. Bugünkü planlarımızdan her bahsettiğimizde gözlerinde beliren o aç bakıştan onun da bunu en az benim kadar istediğini biliyordum. Karanlık tarafının dizginlerini bırakması için sabırsızlanıyordum.

Çok fazla kuralımız yoktu ama anlaştığımız kurallar çok netti ve ihlal eden kaybederdi. İlk kural, hile yapmak yasaktı. Kaybolma ihtimaline karşı GPS cihazlarımız vardı ama sadece Josh beni bir saat içinde bulamazsa bakabilirdik. İkinci kural, kirli oynamak yasaktı. Birbirimizin gözüne kum atmak ya da tuzak kurmak yoktu, ki zaten ben tuzak kurmayı bilmezdim.

Son kurala göre yalnızca penetrasyon yakalanma sayılırdı. Josh bana yetişse bile, zaman dolana kadar içime girmesini engelleyebilirsem ben kazanmış sayılırdım.

Kulağa rızam yokmuş gibi gelebilirdi ama ben bu oyunu oynamaya fazlasıyla hevesliydim, o yüzden belki de rızaya dayalı şüpheli rıza diyebilirdik? Hem Josh yalnızca "dur" dememin yeterli olacağı konusunda son derece kararlıydı. Her zaman olduğu gibi.

Bir yanım olayın tam bir güç savaşına dönüşmesini umuyordu. Onun beni fiziksel olarak alt etmesi fikri çok hoşuma gidiyordu ve orgazm engelleme oyunlarında ne kadar eğlendiğimizi düşünürsek, onu kendimden uzak tutmaya çalışmak beni sadece daha çok ıslatırdı.

Sanki şu an yeterince ıslak değilmişim gibi.

Ağaçların arasına adımımı attığım ve Josh'a bir veda öpücüğü vermek için dönüp sırf midesinde kelebekler uçuşturuyorum diye bana yumuşak davranmamasını söylediğim andan beri hazırdım.

Bir kahkaha atıp bana koşmamı söylemişti ve gözlerinin arzuyla karardığını görünce ormana fırlamıştım.

Aslında bunu gece yapmak istemiştim, böylece gerçekten korkardım ama bunun çok tehlikeli olacağına karar vermiştik. Bir şeye takılıp ayağımızı burkma ya da kendimizi bayıltma riski buna değmezdi.

Bir ses beni şehvetli düşüncelerimden uzaklaştırdı, Josh'ın beni bulduğunu sandığım için kalbim bir an durdu ama sadece yakındaki bir ağacın tepelerine kaçan bir sincaptı. Derin bir nefes alarak dar patikaya odaklandım. Neyse ki patika vadiden uzaklaşmaya başlamış ve hızımı tekrar artırabileceğim kadar genişlemişti.

Patika, dağ eteklerine doğru yükselmeye devam ediyordu. Küçük bir tepeyi tırmandım ve diğer tarafından aşağı indiğimde bir geyikle yavrusunu ürkütttüm.

Vadinin ortasından bir dere geçiyordu ve ben de zaman kaybetmemek için kolay bir geçit aramak yerine üstünden atladım. Diğer tarafa indiğimde ayağım açıktaki bir köke takıldı ve neredeyse yüzüstü toprağa düşüyordum.

Nefeslenmek ve bir yerimi incitip incitmediğimi kontrol etmek için kısa bir süre duraksadım. Sağlam olduğumu kanaat getirince tekrar harekete geçtim ve saatime baktım. Sadece on beş dakikadır ormanda olduğumu görünce neredeyse çığlık atacaktım. Zaman Josh'ın ormana adım atmasıyla başlıyordu, yani teknik olarak şu an kovalamacanın yarısındaydık. Son on dakikadır peşimdeydi ve onu görmemiş ya da duymamış olmama rağmen bana yaklaştığı hissinden de kurtulamıyordum.

Adam kocamandı ve apartmanındaki spor salonunda cüssesine göre hızlı olduğunu bilecek kadar birlikte antrenman yapmıştık. Onu, yüz otuz beş kiloluk bir ağırlığı spor salonunun bir ucundan diğerine koşarak iterken görünce ağzım sulanırdı. Bu ağırlık olmadan ne kadar hızlı olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Kulaklarımı dört açtım ve bastığım yerlere dikkat ederek dallardan mümkün olduğunca kaçındım. Orman denince aklıma hep kuş

cıvıltıları gelirdi ama bu kadar derinde ürkütücü bir sessizlik hakimdi ve bu da adımlarımın çıkardığı sesi daha da gürültülü hale getiriyordu. Geçen yılın dökülen yaprakları patikayı doldurmuş, topuklarımın altında çıtırdıyordu. Aralarından geçerken dallar hışırdıyordu.

İşin iyi tarafı, eğer ben bu kadar ses çıkarıyorsam benden neredeyse kırk beş kilo ağır olan biri muhtemelen daha gürültülü olurdu. Ama erkek arkadaşımı hafife alma konusunda dersimi çoktan öğrenmiştim, bu yüzden tetikte kalmaya devam ettim ve onun yakınlarda olduğuna dair bir işarete dikkat kesildim.

Kendi çıkardığım sesler ve arada sırada gevezelik eden bir sincap ya da öfkeli bir mavi alakargadan başka hiçbir şey duymuyordum. Bu sessizlik beni paranoyaklaştırıyordu. Çalıların arasından uzanan eller, peşimden gelen adımlar hayal ediyordum. Ensemde birinin nefesini hissetmişim gibi ürperdim. Başımı hızla çevirdim ama görünürde kimse yoktu.

İyi ki bunu gece yapmamıştık çünkü gündüz vakti bile yeterince sinir bozucuydu. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Damarlarımda pompalanan adrenalin beni ileriye, düşmüş kaya yığınlarının üzerinden yukarı tırmanmaya itti, kendimi fidanlara tutunup çekiyordum.

Neden bu kahrolası rotayı seçmek zorundaydım ki? Bu kovalamaca artık bir koşudan çok bir dağ yürüyüşüne dönüşmüştü ve düz zeminde dayanıklılığım iyi olsa da bacaklarım yorgunluktan yanmaya başlamıştı. Bu da daha dengesiz, ürkek ve gergin hissetmeme neden oluyordu, tıpkı peşinde bir tilki olan tavşan gibi.

Yorgun bacaklarımı biraz olsun rahatlatmak umuduyla başka bir tepenin zirvesine yaklaşırken sola dönüş yaptım ve tepenin geniş zirvesi boyunca uzanan ormanda koşmak için patikadan çıktım. Bu kadar yüksekte daha çok iğne yapraklı yaşlı ağaçlar vardı ve orman alt yüzeyi seyrek olduğundan yüzlere metre ötesini görebiliyordum. Çam ağaçlarının gövdeleri etrafımda kibrit çöpü gibi yükseliyor, çok yukarıdaki

yapraklara kadar gayet net görülüyordu. Josh bana ulaşmadan onu görebilecektim.

Mükemmel.

Yavaşlayarak tempolu yürüyüşe geçtim, ormanın zeminini halı gibi kaplayan yumuşak iğne yapraklar adımlarımı susturduğu için minnettardım. Hız yapma zamanı geçmişti. Şimdi gizlenme zamanıydı. Şansım yaver giderse Josh'ın geldiğini duyabilirdim, sonra ya saklanır ya da dağdan aşağıya doğru kaçardım. İşin çoğunu yerçekimine bırakır ve enerjimi düz bir zemine ulaşıp tekrar koşabileceğim zamana saklardım.

Bir av olabilirdim ama zeki bir avdım ve avcımın beni yakalamak için uğraşmasını sağlayacaktım.

Bir anda ağaçların arasından keskin bir *çıtırtı* yankılandı.

Arkamı döndüm ve neredeyse çığlık atacaktım.

Josh elinde kırık bir dal parçasıyla, benden otuz metreden daha az bir mesafede duruyordu. İtiraf edeyim, o kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki donup kaldım. Nereden çıkmıştı bu lanet adam?

Gölgelerin arasından bana doğru adım attı, koyu renk kıyafetleri içinde devasa ve tehditkâr görünüyordu. Birlikte olmaya başladığımızdan beri daha da mı *irileşmişti*? Pazıları tişörtünün kollarını zorluyordu. Kolları gergin kaslardan ibaretti. Benim gibi o da bacaklarını çizilmekten korumak için koşu pantolonu giymişti ve pantolon, ağaç gövdesi kalınlığındaki uyluklarında gergin duruyordu.

Evet, kesinlikle daha da irileşmişti. Bu tişörtü ona iki ay önce ben almıştım ve göğsünde nasıl gerildiğine bakılırsa ya kilo almıştı ya da yıkanınca çekmişti.

Piç kurusunun nefes alışı bile hızlanmamıştı. O kadar sessizce yaklaşmıştı ki, bana biraz şans tanımak için o dalı kasten kırmıştı. Ben izlerken, yakışıklı yüzünü kaplayan muzaffer bir sırıtışla dalı bir kenara fırlattı.

Benimle resmen alay ediyordu.

Hah, sikerler böyle işi.

Korktuğum kadar sinirlenmiştim de. Bir anda fırladım. Bu kovalamacayı ikimiz için de eğlenceli hale getirmek için o kadar uğraşmıştım ve o piç ben koşmayı bıraktığım anda beni bulmuştu.

Kahkahaları beni ormanın içinde takip etti.

Artık saklanmak için çok geçti, strateji kurmak için de. Yalnızca içgüdülerime güvenerek koştum ve kalan son enerjimi de tükettim. Etrafımdaki ağaçlar bulanıklaştı. Ayaklarım ormanın zemininde âdeta uçuyordu. İleride sık bir çalı yığınını gördüm ve oraya doğru koşmaya başladım.

"Ah, hayır, yok öyle kaçmak!" diye bağırdı Josh, beni kovalarken ayakları artık orman zeminini dövüyordu.

Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım bana yaklaştığını duyabiliyordum. Başımı çevirip ne kadar yaklaştığını görmek istiyordum ama bunu yapmak için yavaşlamanın sonum olmasından endişeleniyordum. Her adım son adımım olabilirmiş gibi geliyordu. Omuzlarım kaskatı kesilmişti, arkamdan üzerime atlayacakmış gibi hissediyordum.

Koş kızım, koş, dedim kendime ve acıya rağmen özgürlüğe doğru son bir kez atılmaya çalıştım.

Çalılıklara yaklaşırken kulaklarıma erkeksi bir hırıltı geldi.

Lanet olsun, başarabilecek miydim?

Bakışlarım sık çalılıkları kesen, muhtemelen tavşanlar tarafından yapılmış çok dar bir patikaya takıldı. Gördüğüm tek yol buydu ve başka bir tane arayacak vaktim yoktu.

Ne olacaksa olsun.

Eğilip yüzümü korumak için kollarımı kaldırarak doğruca içine daldım. Dikenli dallar pantolonuma takıldı. Kollarım çizildiğinde tenim yandı. Arkamdan bir çarpma sesi geldi, ardından sinirli bir bağırış duyuldu. Geçit Josh'ın giremeyeceği kadar dardı.

Zafer ve heyecan kanıma karışırken yoluma devam ettim.

Bir yanım kovalamacanın sonsuza dek sürmesini isterken diğer yanım savaşın başlaması için sabırsızlanıyordu. Külotum ıslanmıştı. Spor

sutyenimin içindeki memelerim Josh'ın dokunuşunu özledikleri için şişmişti. Kazanmak için gösterdiğim bütün çabaya rağmen vücudum kaybetmeye çoktan hazır ve boyun eğmeye istekliydi.

Çalılığın diğer tarafından gün ışığına fırladım ve tekrar yokuş aşağı yol aldım. Çalılık o kadar derin değildi ama oldukça genişti ve Josh etrafından dolaşarak değerli saniyelerini kaybedecekti. Ben de o saniyeleri lehime kullanacaktım.

Daha da hızlandım ve yarı koşarak, yarı kayarak tepeden aşağıya, derenin olduğu vadiye indim. Arkamda bir yerlerde Josh muhtemelen çalılıkların etrafından dönmüş ve kaçtığımı görmüştü. Görme avantajı ondaydı, bana ulaşmak için ne kadar hızlı koşması gerektiğini biliyordu. Bense yalnızca içgüdülerimle hareket etmek zorundaydım. Bütün enerjimi körü körüne kaçmaya harcamak ve bunun yeterli olacağını ummak zorundaydım.

Beni yakalayamazdı. Henüz erkendi. Saatime son baktığımdan beri bir saat geçmiş gibi geliyordu ama bunun kovalamacanın heyecanından kaynaklandığını biliyordum. Tekrar bakma riskini de göze alamazdım. Tek yapabileceğim, bacaklarımın beni bitiş çizgisine ulaştıracak kadar uzun süre dayanması için dua etmekti.

Saçlarım etrafımda savruluyordu. Su toplayan topuklarımın acısını hissetmeye başlamıştım. Aldığım her nefes bir öncekinden daha düzensizdi. Bunu başarabilirdim. Biraz daha dayanırsam kazanabilirdim.

Solumdaki ağaçların arasından karanlık bir siluet fırladı ve bu sefer gerçekten çığlık attım çünkü Josh önüme çıkarak beni kahrolasıca bir orta saha oyuncusu gibi belimden yakaladı. Ona bana yumuşak davranmamasını söylemiştim ve lanet olsun ki şimdi bu yüzden çok pişmandım. Yere düşerken ciğerlerimdeki bütün hava bir anda ağzımdan çıktı. Josh havada dönmeyi başardı, bu sayede darbenin çoğunu o aldı ama yine de canım çok yandı. Taşlar derimi sıyırdı. Başım yerden sekti.

"Kahretsin," diye inledi Josh. "Aly, iyi mi–"

Dirseğimi karnına geçirdim.

"*–siiiin,*" diye inledi ve kolları etrafımda gevşedi.

İçimi kemiren pişmanlığı bastırmaya çalışarak ondan kurtuldum ve ayağa kalktım. Ona fazla zarar vermediğimi umuyordum. Amaç biraz sertleşerek eğlenmekti, birbirimizi gerçekten sakatlamak değil.

Demir bir mengene bileğimi sıkıca kavrayınca Josh'ın beni yakaladığını fark ettim. Bacağımı sertçe çekince öne doğru savruldum.

Orospu çocuğu.

Ağırlığımın çoğunu ellerim ve dizlerimle karşılayarak yere çakıldım.

Ahh.

Ama acının beni yavaşlatmasına izin vermedim, Josh beni kendine çekerken sırtüstü döndüm. Hem öfkeli hem de tahrik olmuş görünüyordu ve bu, kalp atışlarımı daha da hızlandırdı.

Kaçmam gerekiyordu ama Tanrım, teslim olma isteği o kadar kuvvetliydi ki.

Üzgünüm, bebeğim, diye düşündüm ve serbest olan bacağımı kaldırdım.

Josh'ın güzel kahverengi gözleri, göğsüne tekme atmak üzere olduğumu fark edince kocaman açıldı. Ayağımı indirdim ama o beni bıraktı ve son anda yana yuvarlanarak darbeden kurtuldu. Diğer tarafa dönüp ayağa fırladım. Ama o benden bir adım hızlıydı, kolumu yakalayıp beni geri çevirdi.

Tutuşundan kurtulmak üzereydim ki başımın arkasından tuttuğu gibi beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bu neredeyse benim sonum olacaktı. Vücudum onu orgazm tedarikçim olarak tanıyordu. Seks hormonları damarlarıma hücum etti, hipotalamusum neşeyle kapıları açtı. Kaçmak istememe rağmen dudaklarım içgüdüsel olarak aralandı ve onu içeri buyur etti.

Dillerimiz birbirine karışırken beni bir ağaca yasladı.

Ağzının içine doğru inledim ve tişörtünü kavrayarak onu kendime çektim.

Sert ve uzun ereksiyonunu karnıma bastırdı ve...

Kahretsin! Ne yapıyordum ben?

Ayağına bastım.

Küfrederek geriye doğru sıçradı.

Döndüm ve tepeden aşağı koştum.

Böylece kovalamaca tekrar başladı.

Ağaçlar burada daha sıktı, geniş yapraklılar çoğalmaya başlamıştı, alçaktaki dalları ben kaçarken vücuduma çarpıyordu. İyi ki önümüzdeki hafta izinliydim. Sonrasında iyileşmek için zamana ihtiyacım olacaktı. Kısa süren boğuşmamızdan dolayı vücudumda oluşmaya başlayan morlukları şimdiden hissedebiliyordum, tenimde Brad'in evinden kaçtığımız geceden daha fazla sıyrık olduğuna emindim.

Hayır. Onu düşünme, dedim kendime. *Onun düşüncelerine burada yer yok. Bu sadece ben ve Josh için.*

Arkamdan gelen ayak seslerini duydum ve... Josh gülüyor muydu?

Tepenin son birkaç metresini tökezleyerek koşarken gülümsedim. Haklıydı; bu harika bir histi. Beni bu kadar çabuk bulduğu için ona biraz kızmış olabilirdim ama bu sadece bir dahaki sefere daha iyi oynamak istememe neden olmuştu. Belki bir hayatta kalma kursuna katılıp ormanda bir hayalet gibi sessizce süzülmeyi öğrenebilirdim.

Akan suyun sesi bana derenin az ileride olduğunu söyledi. Birkaç saniye sonra dere görüş alanıma girdi, üzerinden ilk geçtiğim yerden daha geniş görünüyordu. Sorun değildi. O kadar hızlıydım ki tekrar üzerinden atlayabileceğime emindim.

Sorun şu ki, Josh daha da hızlıydı. Kırılan bir dalın sesiyle çok yakınımda olduğunu fark ettim. Hemen ardından parmakları tişörtümü kavradı. Dönerek kurtulmaya çalıştım ama ıvmesi yüzünden birbirimize çarptık. Kocaman kolları belimi sardı, ayaklarımız birbirine dolandı ve birlikte düştük.

Doğruca o lanet suyun içine.

Soğuktu! Siktir, çok soğuktu!

Derinliği yarım metre bile olmamasına rağmen sanki bir kutup gölüne dalmış gibiydim. Dere muhtemelen dağların tepelerinde, hâlâ kar olan yerlerde doğuyordu.

Ağzımdan sular saçarak yüzeye çıktım. Eğer giardia* kaparsam, Josh'ı böyle boktan bir zamanı seçtiği için asla affetmezdim.

Bileğimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Kıçım yol boyunca yaklaşık bir düzine dere taşına çarptı. Ona tekme atmaya çalıştım ama diğer ayağımı da havada yakaladı. Parmakları bacaklarımı sımsıkı kavramış, beni sabit tutmak için mücadele ederken pazıları iyice gerilmişti. Güç gösterisi çok etkileyiciydi.

Hemen kaçmazsam işim bitmişti.

Onunla savaşmayı bırakıp ileri atıldım. Bunu beklemiyordu. Doğruca göğsüne toslayarak onu sırtüstü suya düşürdüm. Elleri gevşedi, tam kaçıyordum ki pantolonumun paçasını yakaladı ve çekerek kocaman bir yırtık oluşturdu.

Josh kaygan bacağımı tutmaya, ben de ondan kaçmaya çalışırken etrafa daha fazla su sıçradı. Gülünç görünüyor olmalıydık. Akıntının hangi yöne doğru olduğunu çözmeye çalışırken beceriksizce çırpınan iki kayıp somon balığı gibi. Neyse ki ormanın bu bölümü yerleşim yerlerinden o kadar uzaktı ki etraftaki tek insan bizdik ve sadece şaşkın orman canlıları aptallığımıza tanıklık ediyordu.

Josh'ın bir sonraki videosunda konuk oyuncu olma tehdidi olmasaydı gülerdim. İnternetteki insanlar *acımasızdı*. Ve biraz da korkutucuydular. Yorumlardan birinde, pencereden görülen şehir manzarasından yola çıkarak nerede yaşadığımızı tahmin etmeye çalışan bir grup vardı. Bu yüzden pencerelerin yakınında çekim yapmayı bırakmıştık ama bu onların bizi bulmaya çalışmasını engellememişti.

Onlara daha fazla malzeme vermek istemiyordum, bu yüzden kaçmam gerekiyordu. Hemen.

* Su ve yiyeceklerden bulaşan bir bağırsak enfeksiyonu. (ç.n.)

Josh'tan kurtulmayı başararak önüme döndüm ve dört ayak üzerinde ilerlemeye çalıştım. Derenin çamurlu kenarına daha yeni varmıştım ki tekrar yakalandım. Bu sefer Josh bütün ağırlığını üzerime vererek beni krep gibi yere yapıştırdı. Altında debelenip onu üstümden atmaya çalıştım ama doksan kilodan ağırdı ve kaygan çamurun içinde onunla baş etmem imkânsızdı.

Rekor bir sürede iki bileğimi de tutmayı başardı ve fırın eldiveni büyüklüğündeki ellerinden biriyle onları başımın üzerinde yere mıhladı.

Lanet olsun. Kaybedecektim.

Aklımdan bir düzine jujitsu hareketi geçti ama her biri ciddi yaralanmalara neden olabilirdi ve kazanmayı çok istesem de Josh'a asla zarar veremezdim. Ve fark ettim ki o da bunu yapamıyordu. Josh dövüş sanatlarında benden daha yetenekliydi ama bana karşı tek bir hareket bile kullanmamıştı, bu yüzden iki acemi gibi tokat dövüşüne başvurmuştuk.

Yine de pes etmeye hazır değildim, bu yüzden kalçalarımı yana doğru savurarak onu üzerimden atmaya çalıştım.

Parmaklarını pantolonumdaki yırtığa geçirip yukarı doğru çekerek pantolonumu belime kadar yırttı. İç çamaşırımı hoyratça kenara çekti ve ben ne olduğunu tam anlayamadan acımasız bir hamleyle içime girdi.

Hem şaşkınlık hem de rahatlamayla bir çığlık attım.

Josh arkamda hareketsiz kaldı, vücudunun her kası gergindi. "Savaşman bitti mi yoksa sana bir şans daha mı vereyim?" Sorusunu kalçalarını öne doğru iterek sonlandırdı ve yanlış bir karar verirsem nelerden mahrum kalacağımı gösterdi.

Alarmın keskin sesi etrafımızda yükseldi, saatlerimiz aynı anda ötmeye başladı. Sürem dolmuştu. Josh, saniyeler kala kazanmıştı ve benim başka şansım kalmamıştı.

Sorusuna sesli bir cevap vermek yerine alarmımı kapadım ve içime daha iyi girebilmesi için kalçamı kaldırdım. Kadınlığım onu daha

derine çekmek istercesine kasıldı. Sert ve kaba olmasını istiyordum. Beni bir avmışım gibi kovalayıp yakalamıştı ve şimdi içimdeki son direnişi de beni sikerek atmasını istiyordum.

İnledi, ellerimi tutan eli gevşedi ama beni bırakmadı. "Çok iyiydin, bebeğim."

Kalçalarını hızla çarparak sertçe daha da derine girdi ve bunu aylardır yapıyor olmamıza rağmen hâlâ beni ikiye bölecekmiş gibi hissediyordum.

"Seni kovalamak çok hoşuma gitti," dedi. "Bütün bu süre boyunca gülümsüyor olmana bayıldım."

Öyle mi yapmıştım? Dövüşürken bile mi? Kahretsin, ifadesiz suratım üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Bir darbe daha indirip tamamen içime gömüldü. Sanki ağzımdan çıkacakmış gibi hissediyordum. Ve buna bayılmıştım. Nefes alamayacak, düşünemeyecek kadar dolu olmaya ve onu bütünüyle içime almak için vücudumun sarf ettiği çabaya bayılıyordum.

"Sırılsıklam olmuşsun, Aly," dedi, sesi arzudan boğuk çıkmıştı. "Avlanmak hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye inledim.

"Bir av gibi kovalanıp yakalanmak hoşuna gitti demek."

Bu bir soru değildi ama yine de ona cevap verdim. "Evet."

"O zaman aç bacaklarını. Yakalanmak ne kadar hoşuna gitti göster bana."

"Sıkıysa sen aç" dedim ona.

Bir anlığına durdu ama aletinin içimde seğirmesinden bu fikrin hoşuna gittiğini anladım. Ellerimi tutan elini sıkarken diğer eliyle kalçamı kavradı. Beni kaldırarak pozisyonumuzu değiştirdi, sonra dizlerini kullanarak bacaklarımı daha da geniş açtı.

Ardından yeniden hareket etmeye, içime daha derin, daha sert girmeye başladı. Bu açı, onun her santimini içimde hissetmemi sağlıyordu.

Omurgamdan yukarı bir titreme yayıldı. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki hareket edecek alanım kalmamıştı. Tek yapabildiğim hareketleri hızlanırken kalçamı çıkarıp ona doğru itmekti.

Josh'ın kalçaları hızla kıçıma çarpıyordu. Derenin kenarında dizlerimizin üzerindeydik, su bacaklarımızı yalıyor, dizlerimiz çamura batıyordu. Orman kokusu burnumu doldurdu; çam, toprak ve dökülmüş yapraklar. Güneş sırtımı ısıtıyordu.

Evet. İstediğim buydu. Aklımda sevgilimin beni ne kadar iyi becerdiğinden başka hiçbir düşünce olmadan açık alanda bir hayvan gibi kıstırılmak.

"Daha sert," dedim.

Josh saçımı kavrayıp beni yukarı çekti, saçımı parmaklarına dolarken darbeleri cezalandırıcı bir hal aldı. Etrafımızdaki ormana fal taşı gibi açılmış gözlerle bakarken ağzım açık kaldı. Güneş ışığı ağaçların arasından yama yama süzülerek çamurlu toprağa vuruyordu. Yakındaki kayalar yosunla kaplıydı. Kesik nefes alışlarımızın sesi havayı dolduruyordu.

Bu anın çok ilkel ama çok doğru gelen bir yanı vardı.

Başta bunu kurtadamların olduğu paranormal aşk romanlarında okuduğum için istediğimi sanmıştım ama şimdi arzularımın bundan daha derine inip inmediğini, daha içgüdüsel olup olmadığını merak ediyordum. Sonuçta atalarımız da böyle sevişmiş olmalıydı; avlandıkları ya da av oldukları anlardan fırsat buldukça vahşice, çaresizce, bir sonraki gündoğumunu görecek kadar yaşayıp yaşamayacaklarını bilmedikleri için her şeylerini vererek.

Bunu arzulamam garip bir şekilde anlamlıydı ve her fantezimi gerçekleştirmeye istekli bir erkek arkadaşım olduğu için kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordum.

"Seni seviyorum," dedim kalçamı geriye doğru iterek.

Josh inledi ve saçlarımı daha sıkı kavradı. "Ben de seni seviyorum ama bunu bir daha söyleme yoksa boşalırım."

Sırıttım. "Seni seviyorum."

İçime öyle sert girdi ki çamurda birkaç santim ileri kaydım. "Ciddiyim, Aly."

"Seni..." Bir başka acımasız vuruşla sözüm kesildi. O beni doruğa sürüklerken ağzımdan övgü ve sevgi cümleleri dökülmeye başladı. "Seni çok seviyorum. Senin avın olmayı seviyorum. Beni bu kadar kolay alt etmeni seviyorum. Aletinin benim için neredeyse fazla büyük olmasını seviyorum. Sen boşalmadan hemen önce içimde daha da büyüdüğünü hissetmeyi seviyorum."

Josh'ın hamleleri çılgınca bir hal aldı. Amım onun etrafında kasılırken inledim, resmen aklımı kaybetmiştim. Bütün vücudum titremeye başladı. Bir yere tutunmaya çalışarak ellerimi çamura gömdüm, içimde biriken zevke kapılıp gitmemek için bir dayanak arıyordum. Genelde orgazm olmak için bundan daha fazlasına, klitoral uyarıya veya meme uçlarımla oynanmasına ihtiyaç duyardım. Ama Josh içimde o kadar derine giriyordu ki en sevdiğim orgazm türünü tetiklemek üzereydi: beyin eriten, sırtı yay gibi geren, dizleri titreten, memeleri zıplatan, sırılsıklam ıslanmama neden olan servikal orgazm.

Sonra bir anda başımı yukarı çekip boynumu ısırdı.

Bunu beklemiyordum ve dişlerinin tenime batmasının verdiği o ani acı heyecanla birleşince beni yeni zirvelere taşıdı. Dudaklarımdan çılgınca, muhtaç sesler döküldü. Zihnim boşaldı. Kalçalarımı geriye doğru çarparken kulaklarım uğuldamaya başladı. Boşalıyordum. Öyle sert boşalıyordum ki tek yapabildiğim kıvranmaktı, kadınlığım o kadar kasılmıştı ki Josh neredeyse zar zor hareket edebiliyordu.

Ve sonra o da boşalmaya başladı. Aleti uzuyor, sertleşiyor, derinliklerime boşalırken sıcaklığı içimi kaplıyordu. Bu his orgazmımı uzattı ya da belki de ikinciyi tetikledi. Tek bildiğim daha önce hiç bu kadar uzun ve yoğun bir haz hissetmemiş olmamdı ve bu his hiç bitmesin istiyordum.

Birlikte yavaşça toparlandık, hâlâ koşuyormuşuz gibi nefes alıyorduk. Josh sırtıma yığılmış, alnı omurgama yaslanmıştı. Nefes alıp

verişleri kulağımda yankılanıyordu. Kalbinin göğüs kafesime çarptığını hissediyordum.

Daha önce hiç kimseye bu kadar bağlanmamıştım, hiç kimseyi onu sevdiğim kadar sevmemiştim.

"Evlen benimle," dedim.

Josh kaskatı kesildi. "Ne?"

Panik bana bir yumruk indirdi, seksin bıraktığı o tatlı sersemlik bir anda yok oldu ve yerini sert gerçeklik aldı. Ay, hayır. Siktir, siktir, siktir.

Josh içimden çıktı, sıcak kalıntılarımız bacaklarımdan aşağı aktı. İşte bu yüzden insanlar boşaldıktan hemen sonra konuşmamalıydı. Çünkü ya fazla şey paylaşıyor ya da karşısındakinin hazır olmadığı aptalca şeyler söylüyorlardı.

"Özür dilerim," dedim ve ayağa fırlayıp mahvolmuş pantolonumu düzeltmeye çalıştım. Parmaklarım çamurdan kayganlaşmıştı ve o kadar kötü titriyordum ki ıslak kumaşı tutmakta zorlanıyordum.

Josh arkamda sessizdi.

Kahretsin! Ne yapmıştım ben?

En kötüsünü bekleyerek arkamı döndüm ve onu ormanda diz çökmüş hâlde buldum. Bir elini kaldırmıştı ve avucunun içinde, güneşte parlayan bir şey tutuyordu.

Elimi ağzıma kapadım ve ona doğru şaşkın bir adım attım. Bu bir yüzüktü. Josh elinde bir yüzük tutuyordu. Ortasında kan damlası gibi kırmızı bir yakut, çevresinde minik pırlantalar vardı. Mükemmeldi.

"Alyssa Cappellucci," dedi. "Hayatımın geri kalanını senin peşinde koşarak geçirebilmem için benimle evlenir misin?"

Elimi indirdim, panik yerini coşkuya bıraktı ve kocaman gülümsedim. "İnsanlar artık o kişinin peşinde koşmak istemedikleri için evlenirler sanıyordum."

Josh başını iki yana salladı, ifadesi ilişkimizin başından beri ilk kez bu kadar ciddiydi. "Ben değil."

"Ben de değil," dedim. İki adımda ona ulaştım ve kollarımı boynuna dolamak için dizlerimin üzerine çöktüm. "Evet, seninle evlenirim."

On dakika sonra temizlenmiştik ve ormandan çıkıyorduk. Bizi o kadar uzağa götürmüştüm ki Airbnb'mizi bulmak için GPS kullanmak zorunda kaldık.

Ormanda deli gibi koştururken etrafımdaki güzellikleri fark edememiştim ama ana patikaya geri dönerken çevremi dikkatle inceleyerek yürüdüm. Bu arazi en az elli yıldır ağaç kesimi yapılmamış bir eyalet parkının parçasıydı. Ağaçlar devasa boyutlardaydı ve dalları, mavi gökyüzünü örtecek şekilde çok yukarılara uzanıyordu. Orman, içinde debelendiğimiz dereye benzer akarsularla doluydu; bazıları neredeyse kurumuş, bazılarıysa üzerlerine yaya köprüleri konacak kadar derindi.

Beni dinliyor olabilecek her varlığa bu deneyimi yaşayabildiğim için içimden şükür duaları gönderdim. Özgür olduğum ve parmaklıklar ardında olmadığım için. Polisler Erica'ya bazı sorular sormuş olsalar da beni sorgulamaya hiç gelmemişlerdi. Nico'nun söz verdiği gibi, Brad'in görüldüğüne dair haberler birkaç hafta öncesine kadar devam etmiş, en son Quebec dışındaki özel bir havaalanında görülmüştü. Şu anki teori, Bluhm ailesinin özel bir jet kiralayıp oğullarını ABD'yle iade anlaşması olmayan bir ülkeye gönderdikleri yönündeydi.

Medya onları yerden yere vuruyordu ve kamuoyu çoktan onlara sırt çevirmişti. Artık neredeyse evlerinde hapis gibiydiler. Bunun için kendimi kötü hissedecekken şu iki şeyi hatırlıyordum: a) Yaşadıkları ev iki bin metrekarelik bir malikaneydi ve b) şu anda masum olsalar bile Brad'in daha önceki birçok suçunu örtbas etmişlerdi. Bu nedenle, geçmişteki günahlarının cezasını çekiyorlarmış gibi düşünüyordum.

Yaptığımız şeyin bir gün başımıza bela olmasından hâlâ endişe ediyordum ama artık bu korkunun düşüncelerimi yönetmesine izin

vermiyordum. Özgürdüm. Âşıktım. Ve bu duyguların tadını olabildiğince uzun süre çıkarmaya kararlıydım.

Derin bir nefes alarak yüzümü gökyüzüne çevirdim. Koşarken bunaltıcı gelen sıcaklık şimdi sırılsıklam olmuş kıyafetlerimizi kuruttuğu için minnettardım.

"Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda sırt çantası takmalıyız," dedim.

Josh başını yana eğerek bana baktı. "Seks oyuncakları için mi?"

"Yedek kıyafetler ve ilkyardım malzemeleri için."

Kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. "Aman iyi, tamam, seks oyuncakları da olsun."

Kendinden memnun bir sırıtışla bana baktı ve parmaklarını benimkilere kenetledi. Elime, daha doğrusu parmağımdaki yüzüğe bakışını fark etmemek imkânsızdı. "Eve varınca nişanımızı resmen kutlayalım."

"Önce bir duş almam lazım," dedim. "Güneş görmeyen yerlerimde dere kumu var."

Kıkırdadı. "Benim de. Ayrıca şu kesiğe bir baksan iyi olur. Ciddi bir şeydir belki." Diğer kolunu kaldırdı ve poz verir gibi kaslarını gösterdi. Pazısının iç kısmında küçük bir çizik vardı. "Bak. Tam burada." Kaslarını şişirdi. "Görüyor musun?" Tekrar şişirdi.

Gülme sırası bendeydi. "Evet. Ölümcül görünüyor. Acele etsek iyi olur."

Popoma bir şaplak attı.

Ben de uzanıp elimi kasıklarında şöyle bir gezdirdim.

Airbnb'mize vardığımızda liseli âşıklar gibi öpüşüp koklaşıyorduk. Josh bu sırada bir şekilde kapıyı açmayı başardı.

Kapıyı itip açtım ve tişörtümü çıkarmak için uzandım, ıslak kıyafetlerden kurtulmaya fazlasıyla hazırdım.

Lakin bizi karşılayan manzara karşısında donup kaldık.

Kulübe küçüktü. Bir tarafı oturma odası, diğer tarafı mini bir mutfak olan geniş bir açık alandan ibaretti. Arka tarafta bir banyo vardı ve Josh'ın zar zor sığabildiği orta boy yataksa üstteki asma kattaydı.

Birisi her yeri tuvalet kâğıdıyla kaplamıştı.

Bu da neydi böyle? Biri eşek şakası mı yapmıştı?

Ah, Tanrım.

Josh ve ben panikle birbirimize baktık.

"Kediler!" diye bağırdı Josh ve içeri daldı.

Kalbim deli gibi atmaya başladı, korku kalbim sıkıştırdı. Onlara bir şey olmuşsa Josh'a birilerini öldürmesinde yardım edebilirdim.

Josh önümde aniden durunca sırtına çarptım. Başımı iki yana sallayarak kendimi toparladım ve onu neyin durdurduğunu görmek için etrafına bakındım. Ve bir tuvalet kâğıdı yığınının ortasında, on iki haftalık baş belası çocuğumuz Maud oturuyordu. Bize neşeli bir sesle selam verdi, ardından bir ağız dolusu tuvalet kâğıdını kaptığı gibi arkasında uzun bir şerit uçurarak banyoya doğru kaçtı.

Josh'ın yanına geçip Maud'un kaçışını izledim. "Küçük bir dişi kedi alalımmış. Çok sevimli olurmuş. Fred yalnız kalmasınmış, oynayacak birine ihtiyacı varmış."

Tam o sırada, sanki çağrılmış gibi Fred banyonun kapısının arkasından fırladı ve patilerini kaldırıp Maud'un üzerine atladı. İkisi birlikte yerde yuvarlanıp tıslamaya başladılar, sonra Fred kaçtı ve Maud peşinde tuvalet kâğıdı sürüklemeye devam ederek onu kovaladı.

Josh'a döndüm. "Bunu bize sen yaptın," dedim.

Kulübe o kadar küçüktü ki Fred'in yukarıdan başka gidebileceği bir yer yoktu ve biz izlerken en yakındaki perdeye tırmanmıştı. Tam onu fazla beslemiş olabileceğimi düşünüyordum ki bir çat sesi duyuldu ve perde çubuğunun yere düşmesiyle kediler kumaşın altında kaldı. Kumaşın altında iki küçük kabartı belirmişti, zıt yönlere koşarak perdenin altından kurtulmaya çalışıyorlardı.

"Eh," dedim. "Elveda beş yıldızlı misafir puanım."

Josh bir kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. "Gerçekten o kadar kızgın olsaydın buna bir son verirdin. Dürüst ol. Bu kaosu seviyorsun."

"O kadar abartmayalım," dedim.

"Eh, ben seviyorum. Hatta umarım gelecekteki çocuk sürümüz de böyle çılgın olur."

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. "Kaç çocuk olunca sürü oluyor acaba?"

"Bilmem ki," dedi ensesini ovuşturarak. "Sekiz falan?"

Vajinamın konuşamadığını biliyordum ama dehşet dolu bir inilti çıkardığını duyduğuma yemin edebilirdim. "İkiye ne dersin?"

"Yedi," dedi Josh.

"Pazarlık yapmıyoruz."

Kolunu omzumdan indirip bana döndü. "Tamam, altı olsun. Ama bundan aşağı inmem."

"İki," dedim sırıtmamak için kendimi zor tutarak.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beş. Bu son teklifim."

"Böyle devam edersen sıfır olacak."

Öne doğru eğilip kaşlarını oynattı. "Beni bir kolumda küçük bir çocuk, diğerinde de bebek tutarken hayal etsene."

Eyvaaah. Hayır, yumurtalıklarım. Çabuk savaş boyalarınızı bırakın.

Josh daha da yaklaştı. "Üstsüz."

Siktir. Bu adamın dev bebeklerini kesinlikle doğuracaktım.

Yüz ifademden kazandığını anlamış olmalıydı çünkü aramızdaki mesafeyi kapadı ve beni kucaklayıp nefesim kesilene kadar öptü. O sırada Fred diğer perdeye tırmanmaya çalışıyordu ve sonunda o perde çubuğu da büyük bir gürültüyle yere indi.

Ortalık tam bir kaostu.

Hayatımın en güzel günüydü.

Ve ben böyle milyonlarca an yaşamak için sabırsızlanıyordum.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap hiçbir zaman bir kitap olmayacaktı. Sadece bir gece sosyal medyada gezinirken aklıma gelen bir fikirdi. Üzerinde fazla düşünmeden maskeli bir adamın videosunu paylaşıp şöyle yazmıştım: "Pekâlâ, toplaşın. Bunun bir aşk romanı olduğunu düşünsenize." Yüz binden fazla insan o videoyu izledi ve bu fikri gerçeğe dönüştürmemi istedi. Ve işte karşınızda!

En başta bu videoyu ilk izleyen ve yorum yapanlar olmak üzere teşekkür etmem gereken o kadar çok kişi var ki. Özellikle de *Işıklar Söndüğünde*'nin bölümlerini yazarken okuyan ve son sayfaya kadar beni destekleyen Patreon abonelerime teşekkür ederim.

Yazarlığıma sınırsız destek veren anneme. Malum nedenlerden dolayı bu kitabı okuması yasaklandı ama anne, ola ki tesadüfen okudun, terapi masraflarını ödemeyeceğimi bil.

Ne olursa olsun hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendiren ve isteyebileceğim en romantik eş ve en iyi arkadaşım olan kocama teşekkür ederim. Yazdığım erkek karakterlerin çoğu, az da olsa ondan izler taşıyor ve *Işıklar Söndüğünde* Josh onun iğneleyici mizah anlayışını miras aldı. Ve evet, gerçek hayatta da kurguda olduğu kadar komik (ve zaman zaman sinir bozucu).

Menajerim Jill Marr'a, bu kitaba ilk Zoom görüşmemizden itibaren tam destek verdiği için teşekkür ederim. Bu kitabın bütün potansiyelini bana gösterdi ve ben hazır olur olmaz hiç vakit kaybetmeden harekete

geçti. Jill sen bir rock yıldızısın, kitaplarımı ve kariyerimi savunduğun ve desteklediğin için sana minnettarım.

Son olarak, Zando ve Slowburn ekibine – özellikle de Hayley Wagreich ve Sierra Stovall'a. Bağımsız yayımlanmış bir kitaba şans verdiğiniz ve onun daha fazlası olabileceğini gördüğünüz için teşekkür ederim. Beni bu kadar sıcak ve ilgili karşıladığınız, bu kitap için heyecan duyduğunuz için teşekkür ederim. Ve dünyaya daha fazla romantizm kattığınız için teşekkür ederim. Bu ekibin bir parçası olmak benim için bir onur.

ÖZEL BONUS BÖLÜM

ALY'NİN İLK VİDEOSU

Josh

"Bebeğim?" diye seslendim yatak odasının kapısından.

Hiç ses çıkmadı.

"Her şey yolunda mı?" Şarkı söyler gibi alaycı bir tınıyla konuşuyordum çünkü kendime engel olamıyordum.

Aly'nin homurtusu ne dediğini anlayamayacağım kadar kısıktı ama yenilmiş olmanın yarattığı huysuzluğu fark edeceğim kadar yüksekti.

"İddia iddiadır," diye hatırlattım ona.

"Hâlâ hile yaptığını düşünüyorum," diye seslendi kapının ardından.

"Ah, *ben* mi hile yaptım? Kovalamacadan önce atletizm yıldızı olarak geçirdiği görkemli günleri yad etmek için spor salonunu eken ben miydim acaba? Hile yapmaya çalışan biri varsa, o da *sensin*."

Kapı bir anda açıldı. "Hiç o konulara girme. 'Ama teknik olarak önce sen beni takip ettin' muhabbetinin aynısını yaşıyoruz ama yemezler, *Joshua*."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışları keskin bir bıçak gibiydi. Muhtemelen tam adımı kullandığı ve *gerçek* bir tartışmanın eşiğinde olabileceğimiz için endişelenmeliydim –çünkü evet, gerçekten hile yapmıştım ve nasıl yaptığımı henüz çözememiş olsa da Aly bunun farkındaydı– ama *böyle* giyinmişken onunla nasıl ciddi bir konuşma yapabilirdim ki?

Topuklu deri botlar. File çorap. Pileli minicik siyah bir etek. Ve bazı kısımları yırtılmış, beyaz bir göbeği açık üst. Uzun saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Sahte kanı istediğim gibi boynuna ve göğsüne sürmüştü ama kendi yorumunu katarak memelerine de bulaştırmıştı. Tam bir korku filmi karakteri gibi görünüyordu. Hayatta kalan son kurban gibi.

Benim kurbanım.

Kapı pervazına ellerimi dayadım, kaslarımı hafifçe gerdiğimde Aly'nin gözleri istemsizce kollarımda gezindi ve sert bakışları yavaşça yumuşamaya başladı. Kolları çözülüp yanlarına düşerken vücudu ona ihanet ediyordu. Öne eğilip onunla göz göze geldim, onu bu kıyafetle görmenin bana neler yaptığını gizlemek için hiçbir şey yapmadım. "Dere kenarında taşaklarıma kadar içine gömüldüğümde hile yapmamı pek umursamıyordun."

Aly ürperdi, gözkapakları anıyla neredeyse kapanıyordu. Onu arkadan becerdiğimi, kıyafetlerinin şu üzerindekiler kadar yırtıldığını, ikimizin de çamura bulandığımızı, sırtını yay gibi gerdiğini ve her acımasız darbemi kalçalarını geriye doğru iterek karşıladığını hatırlıyordu. Onu ormana götürüp tekrar avlamak için sabırsızlanıyordum ve kızgın ifadesinin *açlığa* dönüşmesinden, daha ilkel bir oyuna hazır olan tek kişinin ben olmadığımı söyleyebilirdim.

"O an... dikkatim dağılmıştı," dedi.

Sesimi alçaltarak ona daha da yaklaştım. "Sahi mi?"

Başını yukarı aşağı salladı, kahverengi gözleri loş ışıkta dipsiz görünüyordu. Saat akşam dokuzdu, kediler Aly'nin arkasındaki yatağımızın ayakucunda kıvrılmış uyuyorlardı ve ben boş odadaki her şeyi çekime başlamamız için hazırlamıştım.

"Cayıyor musun, Cappellucci?" diye sordum. Ona bir gün aynı alaycı tınıyla Hammond diyeceğim anı iple çekiyordum. Çok güzel bir gelin olacaktı.

"Hayır," dedi ve gözlerine çelik gibi bir bakış yerleşti. "İddia iddiadır."

Kapı pervazını bırakıp kenara çekildim. "O zaman başlayalım."

Yanımdan geçip bizi rahatsız etmesinler diye kedileri bir odaya kapadı. Onları bu şekilde kapamazsak, anne-baba aktivitelerimiz sırasında kapımızın önüne gelip içeri alınmak için sırayla yüksek sesle miyavlamak gibi bir alışkanlıkları vardı. Sadece Fred bizi rahatsız ederken durum yeterince kötüydü ama oğlumuz şimdi Maud'a tüm kötü alışkanlıklarını öğretiyordu ve yakında bu evde huzur kalmayacaktı.

Bu hallerine içten içe bayılıyordum. Ve Aly'nin de hoşuna gittiğine emindim.

"Ne yapacağımızı bana söyleyecek misin?" diye sordu omzunun üzerinden.

Cevap veremeyerek arkasından bakakaldım çünkü attığı her adımda mini eteği poposunu görebileceğim kadar yukarı kalkıyordu ve artık tek düşünebildiğim o sıkı kıçı ısırmaktı.

"Josh?"

Bakışlarımı kaldırdığımda onun hafifçe bana döndüğünü gördüm, gözlerinde alaycı bir bakış vardı. Sanki bu kıyafetler içindeki halinin beynimi allak bullak ettiğini çok iyi biliyordu ve bunu kendi lehine kullanmayı planlıyordu. Küçük şeytan.

Tanrım, bu kadını çok seviyordum.

"Yatak odasına gir," dedim, ani sabırsızlığım kelimeleri ağzımdan bir emir gibi çıkarmıştı.

Gözleri parladı. Ama emir aldığı için öfkelendiğinden değil, heyecanlandığından. Topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasına doğru yürürken eteği bir o yana bir bu yana savruldu. *Siktir*, şu kıça bak! Arkasından sinsice yaklaştım. Botlarım parkelerin üzerinde gümbürdüyor, adrenalin kalp atışlarımı hızlandırıyor, sikim arzuyla kabarıyordu. Son birkaç haftadır Aly'yi takipçilerime resmî olarak nasıl tanıtacağıma dair sayısız senaryo üretmiş ve en etkili olacağını düşündüğümde karar kılmıştım. Şimdi bunu filme almak için sabırsızlanıyordum çünkü üstündeki kıyafet bana *bir şeyler yapıyordu*. Karanlık, şehvetli, sapkınca şeyler.

Sırf o güzelim buklelerini bozmamak için uzanıp onu saçlarından yakalamaktan vazgeçtim. Tıpkı halıdan sahte kanı temizlemenin ne kadar zor olacağını bildiğim için üstüne atlamaktan vazgeçtiğim gibi. Neyse ki eski yatağımı onun boş odasına taşımış ve üzerine koyu renk nevresimler örtmüştük. Hatta bir yatak koruyucusu bile vardı çünkü bu, birimiz sahte kanla kaplıyken üzerinde yuvarlandığımız ilk sefer olmayacaktı. Yaklaşık bir ay önce Aly, çekim yaptığım sırada eve gelmiş ve beni görmesiyle üzerime atlamıştı.

Odanın kapısını açtı ve kırmızı ışık dışarı hücum ederek onu kırmızıya boyayıp bir siluet gibi gösterdi. Adımları duraksadı, hazırladığım sahneye bakarken omuzları kaskatı kesildi. Bu hafif tereddüdü beni daha da sertleştirdi. Aylardır birlikte bu tür şeyler yapmamıza, onun güvenini sarsacak bir şey asla yapmama rağmen Aly'nin içgüdüsel korku patlamaları tamamen yok olmuyordu. Beyninin ilkel kısmı onu hâlâ tehlikede olduğuna dair uyarıyordu. Ve itiraf etmeliyim ki bu çok hoşuma gidiyordu.

Aynen, sorunlunun tekiydim ama artık bunu kabullenmiştim.

Aly derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve odaya girdi. Onu takip ettim ve kapıyı arkamızdan kapadım. Fred'in ciğerleri güçlüydü ve uyanıp huysuzlanırsa mikrofonumun onun miyavlamalarını kaydetmesini istemiyordum.

"Nerede olmamı istiyorsun?" diye sordu Aly.

Bir an olduğum yerde durdum ve neredeyse, "Dizlerinin üzerinde, uslu bir kız gibi ağzını aç," diyecektim ki video için nerede durması gerektiğinden bahsettiğini fark ettim.

"Orada kal," dedim ve karşısındaki dolaba yöneldim. "Önce sana bir sürprizim var."

Homurdandı. "İyi bir sürpriz mi yoksa kötü bir sürpriz mi?"

Alınarak döndüm. "Benim sürprizlerim ne zaman kötü oldu ki?"

Aly bir elini kaldırdı ve o an bir tuzağa düştüğümü hissettim. "Hiç sormayacaksın sanmıştım." Parmaklarını teker teker kaldırarak

saymaya başladı. "Evime gizlice girip bana cinayete kurban gitmek üzere olduğumu düşündürdüğün zaman. Odama kamera koyup intikam pornosu görüntülerinde yer alacağımı düşünmeme neden olduğun zaman. Bana kediler için zehirli olan çok sayıda zambak gönderdiğin zaman. Beni pişmemiş yumurtayla zehirlemeye çalıştığın zaman..."

Sürprizimi dolaptan çıkarıp ona fırlattım. Tamam, belki ona kur yaparken pek de mantıklı davranmamıştım ama iyi sonuçlanmıştı, değil mi?

Attığım şeyi havada yakaladı. "Bu ne... aa." Bakışlarını bana çevirirken ifadesi yumuşadı. "Bana özel bir maske mi yaptın?"

Onu başımla onayladım. "Yüzünü sen uyurken ölçmek zorunda kaldım ve sürekli dönüp durdun, bu yüzden tam oturmayabilir ama şimdilik idare eder."

Dudakları seğirdi. "Çok ürkütücü ama bir o kadar da tatlı."

Ona karşılık vermek için ağzımı açmıştım ki maskeyi taktı. Benimkinin biraz daha küçük, biraz daha az tehditkâr versiyonuydu ve *evet*, sanırım maske fantezim çift taraflıydı. Yoksa Aly takıntım yüzünden mi böyle hissediyordum? Bunu hâlâ çözememiştim.

"Vay canına," dedi, sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Bunun içinden gerçekten çok iyi *görebiliyorsun*."

Orada öylece durup onu izledim ve milyonuncu kez nasıl bu kadar şanslı olduğumu sorguladım. Bu büyüleyici kadın benimle *evlenmeyi* kabul etmişti. Çocukluğumu ve babam yüzünden izole bir hayata zorlandığım yılları düşününce, en çılgın hayallerimde bile sonsuza dek mutlu olacağımı düşünmemiştim. Ama sonra Aly hayatıma girmiş ve bana korkuyu bırakmam gerektiğini göstermişti. Bana kendime güvenmeyi, arzularımı aşırı analiz etmeden karanlık yanımı kucaklamanın sorun olmadığını öğretmişti. Sevdiğim şeyleri sevmemin normal olduğunu öğretmişti. Üstelik o da bunları seviyordu.

Aly aklımdan neler geçirdiğimi hissetmiş gibi başını yana eğdi ama maske yüzünden meraklı görünmekten çok ürkütücü görünmüştü.

Aletim bu manzara karşısında canımı yakacak kadar sertleşti. Ona bir bıçak verseydim her korku filmi meraklısının ıslak rüyası olurdu.

"Bebeğim? İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim, oysa kendimi kaybetmeme iki saniye kalmıştı. "Sadece... kımıldama."

Tanrı aşkına, lütfen kımıldama, diye yalvardım içimden. Her şey pamuk ipliğine bağlıydı, bu kadına öyle kapılmıştım ki parmağının tek hareketiyle bile işim biterdi. Oysa gerçekten birlikte videomuzu çekmek istiyordum.

Aylar önce hesabını ilk takip etmeye başladığımda onu herkesin gözü önünde sahiplenmekle ilgili şaka yapmıştım ama bu artık gerçekti ve bu şekilde hayranlarıma piyasadan çekildiğimi söyleyecektim. Bu, yorumlardaki azgın teklifleri durdurur muydu? Hiç sanmıyordum; muhtemelen artık sadece bana değil ikimize birden yürürlerdi. Onları kim suçlayabilirdi ki? Bu, dünyaya Aly'nin benim (ve daha önemlisi benim de onun) olduğunu duyurmaktan fazlasıydı. Kanlar içinde, üstsüz, erotik videolar yayınlamaya devam etsem de, artık insanların bana tapınmasına ihtiyacım olmadığını göstermekle alakalıydı. Onları artık sadece *Aly* için yapacaktım.

Döndüm ve dolaptan kamera ekipmanlarımı çıkardım. Çekmek istediğim sahneler basit ama etkili olacaktı ve eşlik edecek mükemmel şarkıyı çoktan seçmiştim. Aly kendisine söyleneni yapıp maskesini çıkarmadan beni izlerken *–o kadar ateşliydi ki–* ben de tripodu yatağın ayakucuna yerleştirip ışıkla oynadım. Fazla parlak olmayan, sadece bizi aydınlatmaya yetecek o mükemmel kırmızı tonunu yakalamak istiyordum. Düşük ışık modunda çekim yaptığım için kamerayı kurmak daha uzun sürdü, ayarlar biraz zorlayıcı olabiliyordu.

Her şey hazır olunca raftan favori bıçağımı kaptım ve Aly'ye döndüm. "Kontrol sende olacak."

Maske gülüşünü boğuklaştırdı. "Geçen sefer olanlardan sonra bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Bakışlarımı ona çevirmeden önce sağ elime ve üzerindeki eski yara izine baktım. "Söylediklerimde ciddiydim, bebeğim." Ona doğru yürüdüm, bıçağı kınından çıkardım ve havada döndürerek ucundan yakaladım. "Ne zaman ağzınla o şeyi yapmak istersen beni kesmene seve seve izin veririm." O çok sevdiğim, parmaklarımı kıvıran, midemin çalkalanmasına neden olan, bacaklarımı titreten, taşaklarımı kurutan *şeyi*.

Bıçağın kabzasını ona uzattığımda tereddüt etmeden aldı. Geri çekildiğimde bir an nefesim kesildi. Aly, kanlar içindeydi, maske takıyordu ve elinde bir bıçak vardı. Lanet olsun, yine pantolonuma boşalacaktım, değil mi?

Uzanıp ona dokunma arzusuna yenik düşmeden önce dolaba döndüm, gömleğimi çıkarıp yere bıraktım. Aly'nin keskin nefesi omurgamdan karanlık bir heyecanın tırmanmasına neden oldu. Bana hâlâ böyle tepkiler vermesine, duygularını benim için bu kadar açık ortaya koymasına *bayılıyordum*. O yüzden sürekli damarına basıyordum, sırf gözlerini devirmesini ya da hiç eğlenmemiş gibi yaparak gülümsemesini bastırmaya çalışmasını izlemek için.

Maskemi aldım ve yatağa doğru ilerledim. "Sırtüstü uzanacağım. İlk çekim geniş açıdan olacak. Sürünerek bana doğru gelmeni istiyorum."

"Memnuniyetle," diye mırıldandı.

Artık ona bakamıyordum bile. Aletim sanki kendi aklı varmış gibi fermuarımı zorluyor, pantolonumdan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu çünkü dünyadaki en sevdiği yerin sadece birkaç adım ötede olduğunu biliyordu ve bağlı olduğu aptalın oraya doğru gitmek yerine oradan uzaklaşmasına kızmıştı.

Biraz daha sabret, dedim kendime. İrademin son kırıntılarına tutunmaya çalışıyordum.

"Bir sonraki çekim daha yakından olacak," dedim yatağın kenarına oturup maskemi çekerek. "Bıçağın ucunu göğsümde gezdirmeni istiyorum." Sırtüstü uzandım, kameraya doğru baktım ve kadrajın ortasında olacak şekilde yatağa yerleştim.

"Şu anda çok profesyonel davranıyorsun," dedi Aly.

Sesli bir nefes verdim. "Üzerinde hâlâ kıyafet olmasının tek nedeni bu."

Kıs kıs güldü. "Senin için sadece bir dekor parçasıymışım gibi bana emirler yağdırman çok seksi."

Neredeyse inleyecektim. "Lütfen, seni yere yapıştırmama üç saniye kaldı. Şu işi bir bitirelim, sonra sana ne kadar amatör olduğumu hatırlatacağım."

"Nasıl isterseniz, efendim," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. Bu yüzden onu daha sonra kesinlikle şaplaklayacaktım.

"Son çekim sadece bir iki adım öteden olacak," demeyi bir şekilde başardım. "Sol elinle boynumu kavramanı istiyorum, böylece herkes nişan yüzüğünü görebilecek."

"Açıklama ne olacak?" diye sordu Aly.

"Evet dediğinde," dedim ona.

Anında başımı kaldırıp ona bakmama neden olan kısık bir ses çıkardı. Yüz ifadesini okumaya çalıştım ama o lanet maske engel oluyordu.

"Beğenmedin mi?" diye sordum.

"Hayır." Dizini yatağın kenarına dayadı ve ellerini bacaklarımın iki yanına koydu. "Bayıldım."

Cebimden kamera kumandasını çıkardım ve tam zamanında kayda bastım. Aly, elleri ve dizleri üzerinde durarak bacaklarımdan yukarı çıktı. Bıçağı hâlâ elinde tutuyordu ama keskin kısmı dışa dönüktü. Üzerimde emeklemeye başladı ve Tanrım... dünyada gördüğüm son şey bu olsaydı, mutlu bir adam olarak ölürdüm.

Omuz ve kol kasları her hareketinde zarifçe geriliyordu. Kanlı üstünün önü açıktı ve göğüs dekoltesini doğrudan gözlerimin önüne seriyordu. Her nasılsa, maskesi onu daha da ateşli yapmıştı. Bu camiada maskeleri anonimlik nedeniyle cazip geldiğini biliyordum ama benim için maskeyi bu kadar çekici kılan, altında Aly'nin olduğunu bilmekti. Benim için isteyerek takmış olmasıydı. Onu buraya getirmek için bir

iddiayı kazanmak zorunda kalmış olmama rağmen bundan benim kadar zevk alıyor gibi görünmesiydi.

Aly bedenlerimiz aynı hizaya geldiğinde durdu ve ereksiyonumun üzerine oturarak kalçalarını yavaşça döndürdü. İkimiz de inledik. Bıçağı kaldırdı ve karnımdan yukarı doğru çıkardı, ucu tam kalbimin üzerindeyken duraksadı.

"Kalbimi oyup çıkarabilirsin, bebeğim," dedim ona. "Zaten senin."

"Sana asla zarar veremem," dedi yumuşacık bir sesle ve kalçalarını bir kez daha döndürdü.

Kalçalarını ellerimle sabit tutmak zorunda kaldım çünkü bunu bir kez daha yaparsa aklımı kaybedecek ve videoyu umursamayacak hale gelecektim.

"Kamerayı yeniden konumlandırmam gerekiyor," dedim dişlerimin arasından.

"Siktir et kamerayı," dedi bıçağı tekrar karnımdan aşağı kaydırarak. "Ben oynamak istiyorum."

Kalçalarını sertçe sıktım. "Aly..."

Bir elini başımın yanına koydu ve öne doğru eğilerek memelerini ağzıma ağzıma tehlikeli düzeyde yaklaştırdı. "Bu gece iki video çekebiliriz," dedi, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Biri hayranların için, diğeri sadece bizim için."

"Önce hayranlar için olanı çektiğimiz sürece olur," dedim. "Çünkü şu anda sana yapmak istediğim şeye kıyafetinin dayanacağını sanmıyorum."

Ofladı. "O zaman çabuk çekebilir miyiz lütfen? Seni içime almazsam ölecekmişim gibi hissediyorum."

Son direncim de el sallayarak veda etti. Bu kız bana *böyle* şeyler söylerken odaklanmam mümkün müydü? Tabii ki değildi. Onu o minicik eteğiyle gördüğüm anda savaşı kaybettiğimi anlamalıydım. Eteğin altına ne giymişti acaba?

Kalçasını bırakıp eteğini kaldırınca nefesim kesildi. Emin olmak için maskemi çıkarıp bir kez daha baktım ama yok, iç çamaşırı *giymemişti*.

"Aly," diye soludum, sesim çaresiz çıkmıştı.

"Hımm?" diye sordu, yeni bahşettiğim özgürlüğünü kullanarak kalçalarını ereksiyonumun üzerinde tekrar döndürdü.

Sikerler. Hangi sırayla çekim yaptığımızın ne önemi vardı? Bu kıyafet önümüzdeki birkaç dakikadan sağ çıkamazsa başka bir kıyafet bulurduk elbet.

Çorabının ağ kısmını tek hamlede yırttım.

Aly ise rekor sürede fermuarımı açtı. Sonra dizlerinin üzerinde yükseldi, bıçağı kenara bıraktı ve bir elini bedenlerimizin arasına sokup aletimin başını girişine yönlendirdi.

Aly kendini üzerime bırakırken uzanıp maskesini çıkardım. Şu anda yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Onu becerirken gözlerinin kocaman açılmasını, dudaklarının aralanmasını izlemem gerekiyordu. Hayal kırıklığına uğratmadı, kalçalarını tutup uzunluğumun tamamını alması için onu aşağı çektiğimde nefes nefese kaldı ve kucağıma tamamen oturduğunda bir an duraksadı. Alışması ve nefes alması için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Sikerler.

"Hareket et," dedim sabırsızca. "Şu memelerinin hoplayışını izlemek istiyorum."

Memelerini avuçladı ve sahte kanı üzerine yaydı. "Bu memelerin mi?"

Başımı yukarı aşağı salladım ve kalçamı yukarı kaldırdım çünkü o hareket etmeyecekse ben edecektim.

Aly kendisiyle oynarken başı geriye düştü, meme uçlarını okşayarak sertleştirdi. Kalçalarımı tekrar ona bastırdım ve sonunda hareket etmeye başladı. Kalçalarını döndürüyor, amı aletimi şimdiden sıkıyordu. Sıcak, ıslak, davetkâr ve *bana ait olan* amı. Ona yapmak istediğim her şey bir anda aklımdan uçup gitti. Genelde seks esnasında kontrol bende olurdu, onu ya sözlerimle ya da hareketlerimle yönlendirirdim. Ama şu anda sadece onu hissetmek, onu izlemek, hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim gerçeğinin tadını çıkarmak, onu güldürmek,

orgazma ulaştırmak, kendini güvende ve değerli hissetmesini sağlamak ve ona bir tanrıça gibi tapmak istiyordum.

Kıçını avuçlayarak onu daha hızlı hareket etmeye yönlendirdim. Birlikte doruk noktasına doğru yarışırken kaygan sesler ve çılgın nefesler odayı doldurdu. İkimiz de konuşmuyorduk, bakışlarımız birbirine kilitlenmişti. Aly'nin gözlerinde öyle bir sevgi ve bağlılık vardı ki canımı *acıttı*. Sanki kalbimden bir parça koparmıştı ve şimdi o parça bedenimin dışında, onun içinde yaşıyordu. Eğer biri bu kadına zarar verirse, bütün dünyayı yerle bir ederdim. Bu gezegen *yaşanmaz* hale gelirdi.

"Seni seviyorum," dedim ama bu kelimeler daha önce hiç bu kadar yetersiz gelmemişti. Aly için hissettiklerim sevgiden çok daha fazlasıydı. Takıntı, sahiplenme ve adanmışlıktı. Bedenim ve ruhumla birlikte beni tamamen *tüketmişti*.

"Josh," diye haykırdı, boşalmaya yakındı. "Seni seviyorum."

"Göster bana," dedim kendimi yukarı doğru itip kalçalarımızın birbirine çarpmasını sağlayarak. Omurgamın tabanında bir baskı oluşmaya başladı. "Beni sıralsıklam yap, bebeğim."

Öne düştü ve ellerini başımın iki yanına dayadı. Beni becerirken memeleri gözlerimin önünde zıplıyordu. Taşaklarım gerilmeye başladı. Aly'nin nefes alıp verişleri hızlandı. Bedenlerimizin birleştiği yere baktım ve onun sikimin üzerinde alçalıp yükselmesini izledim. Üstümde çözülmeye başladığında inledi, sırtı yay gibi gerildi, amı kasıldı ve dudaklarından boğuk, muhtaç sesler döküldü.

Ve sonra ben de boşalmaya başladım, kendimi olabildiğince derine gömdüm ve içine boşalırken onu kendime sıkıca bastırdım. İç kasları aletimin etrafında kasılmaya devam ediyor ve hazzı ikimiz için de uzatıyordu. Tükenmiş halde yattık, alınlarımız birbirine dayalıydı ve nefes nefeseydik.

İkimiz de orgazmın doruklarından inerken ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim. Aly göğsüme sokuldu ve birlikte orgazm sonrası mutluluğunun tadını çıkardık. Nefesi boynumu ısıtıyordu. Üzerimize

bulaşan sahte kan yüzünden göğsüm yapış yapıştı. Bunu yapmadan önce kesinlikle hayran videosunu çekmeyi bitirmeliydik çünkü şu anda tek istediğim gecenin geri kalanında onunla burada uzanmaktı.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp videonun geri kalanını çekecek kadar temizlenmemiz için beni ikna eden o oldu. Daha sonra birlikte duş aldık ve boğazını sıkıp nabzının parmak uçlarımda çırpındığını hissederken ikinci kez boşalmasını sağladım.

Şimdi kanepede kıvrılmış oturuyorduk. Fred Aly'nin kucağında uyuyordu, Maud ise benimkinde, kapüşonlumun ipleriyle oynuyordu. Ben bu gece çektiğimiz videonun pornografik olmayan versiyonunu düzenlerken Aly kitap okuyordu. Muhtemelen yakında benim işime yarayacak günah dolu başka bir aşk romanıydı. Ev sessiz ve huzurluydu.

İşim bitince yanına yanaştım ve Aly'ye telefon ekranımı gösterdim. "Nasıl olmuş?"

Kitabını kenara koyup videoyu izledi. Başını iki yana sallasa da yüzüne yayılan tebessümü engelleyemedi. "Takipçilerin benden daha önce nefret etmediyse şimdi kesin edecek."

"Neden?" diye sordum.

Koluma sarıldı ve başını omzuma yasladı. "Çünkü bunu izleyen herkes benim için ne hissettiğini anlayacak ve dürüst olayım mı? Onların yerinde olsaydım ben de kendimden nefret ederdim." Kolumu sıktı. "Beni çok seviyorsun, değil mi?"

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. Kedileri rahatsız etmeyeceğimi bilsem onu kucağıma çekerdim. "Deliler gibi âşığım."

"Ben de sana deliler gibi âşığım," dedi bana daha da sokularak.

Paylaş tuşuna bastım ve gecenin geri kalanını kanepede geçirdik. Aly'nin videolarıma bıraktığı eski yorumları gülerek okuduk. Başkalarının ilişkilerinin de bizimki gibi *küçük* bir takiple başlayıp başlamadığını merak ettik. Oysa o sırada, Aly'nin kuzeni Junior şehrin öbür ucundaki karanlık bir sokağın köşesinde duruyor ve orada olduğunu, *her zaman* orada olduğunu bilmeyen güzel bir kadını izliyordu.

Navessa Allen kocası, kedileri ve çiftlik hayvanlarıyla beraber New England'da iki yüz yıllık bir çiftlikte yaşıyor. Beş kardeşin en küçüğü olan Navessa, abileri ve ablaları ormanda oynarken evde bırakıldığı için kendi maceralarını yazmaya başladı. Onlarla çıkabilecek kadar büyüdüğündeyse gerçek maceraların peri ve büyü barındırmadığını görüp hayal kırıklığına uğradı. O günden beri hikâyeleriyle bu eksikliği telafi etmeye çalışıyor.

GECE KADAR KARANLIK RUHU OLAN BİRİNİ İSTİYORDUM. BENİM İÇİN DÜNYAYI ATEŞE VERECEK VE BUNUN İÇİN BİR AN BİLE PİŞMANLIK DUYMAYACAK BİRİNİ.

Acil hemşiresi Aly, çeşitli travmalara şahit olduğu zorlu nöbetlerin stresinden internetteki maskeli erkekler sayesinde kaçıyordu. En büyük fantezisiyse sürekli takip ettiği dövmeli ve maskeli adamın bir gün eve geldiğinde onu yatak odasında bekliyor olmasıydı. Elinde bıçağıyla. Ama adamın hesabına sarhoşken attığı bir mesajın bu hayalini gerçeğe dönüştüreceğini asla tahmin edemezdi.

Josh hayatı boyunca göz önünde olmaktan kaçmıştı. Gerçi babası gerçek suç belgesellerine konu olmuş bir seri katilken pek bir seçeneği de yoktu. Ama geceleri milyonlarca takipçisi için maskeli paylaşımlar yapan bambaşka biri olabiliyordu. Derken onu avlaması için yalvaran bir takipçisi dikkatini çekmeyi başardı.

Aly ve Josh için kapalı kapıların ardı ateşli olduğu kadar tehlikeliydi de. Birbirlerinin en karanlık yanlarını ortaya çıkarıyorlardı ama Aly çok daha şeytani niyetleri olan birinin hedefi haline geldiğinde Josh avcıdan koruyucuya dönüşmek zorunda kalacaktı. Hayatının aşkı için ne kadar ileri gidebilirdi?

"*Işıklar Söndüğünde* karanlık romantizm okurlarının sevdiği her şey: maskeli bir adam, ateşli bir tuzak, komik laf dalaşları ve Fred istedi ormanlık bir kedi."
–CM Hutton

ISBN 978 635 5841 68 1
indigo